john scalzi

ULTIMA COLONIE

CARTEA A TREIA A SERIEI RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR

MILLENNIUM BOOKS

John Scalzi

Ultima colonie

Traducere din limba engleză:
CRISTINA GHIDOVEANU

Pentru Patrick şi Teresa Hayden, prieteni şi editori.
Pentru Heather şi Bob, frate şi soră.
Pentru Athena, fiică.
Pentru Kristine, care este totul.

Cuprins

UNU

Daţi-mi voie să vă vorbesc despre lumile pe care le-am lăsat în urmă.

Pămîntul îl ştiţi; toţi îl ştiu. Este lumea natală a omenirii, deşi în acest moment nu mai sînt mulţi care s-o considere planeta noastră „de baştină” – Phoenix a jucat acest rol de cînd Uniunea Colonială a fost creată şi a devenit forţa călăuzitoare a expansiunii şi protejării rasei noastre în univers. Dar nu uiţi niciodată de unde vii.

Să fii de pe Pămînt, în acest univers, e ca şi cum ai fi un puşti dintr-un tîrguşor care se suie în autobuz, se duce în marele oraş şi-şi petrece toată după-amiaza căscînd gura la clădirile înalte. Apoi se trezeşte jefuit, pentru crima de a se fi minunat în faţa acestei lumi noi şi stranii, care are asemenea lucruri în ea, pentru că lucrurile din noua lume nu au nici prea mult timp, nici prea multă compasiune pentru un nou-venit şi sînt gata să-l omoare pentru ceea ce are în valiză. Puştiul din tîrguşor învaţă repede acest lucru, pentru că nu se mai poate întoarce acasă.

Am petrecut şaptezeci şi cinci de ani pe Pămînt, trăind în cea mai parte a timpului în acelaşi oraş mic din Ohio şi împărţind cea mai mare parte din acea viaţă cu aceeaşi femeie. Ea a murit şi a rămas pe loc. Eu am trăit şi am plecat.

Următoarea lume este metaforică. Forţele Coloniale de Apărare m-au luat de pe Pămînt şi au păstrat din mine acele componente pe care le voiau: conştiinţa şi o mică parte din ADN. Din cel din urmă mi-au construit un corp nou, care era tînăr, iute, puternic şi frumos, şi doar parţial uman. Mi-au vîrît conştiinţa în el şi nu mi-au dat nici pe departe destul timp să mă bucur de a doua mea tinereţe. Apoi au luat acest trup frumos care era acum persoana mea şi au petrecut următorii cîţiva ani încercînd cu asiduitate să-l omoare, aruncîndu-mă împotriva oricărei rase extraterestre ostile cu putinţă.

Existau o mulţime. Universul e vast, dar numărul lumilor potrivite pentru viaţa umană e surprinzător de mic şi, din întîmplare, spaţiul e plin de numeroase alte specii inteligente care vor aceleaşi planete ca şi noi. Foarte puţine dintre aceste specii, se pare, sînt adeptele conceptului de a împărţi; noi cu siguranţă nu sîntem. Cu toţii luptăm, iar lumile pe care le putem locui se schimbă între noi dintr-o parte în alta, pînă cînd unii sau alţii reuşesc să pună mîna pe una dintre ele atît de strîns, încît nu le mai poate fi smulsă. De-a lungul a vreo două secole, noi, oamenii, am reuşit şmecheria respectivă pe vreo cîteva zeci de lumi, şi am eşuat pe alte cîteva zeci. Nimic din toate astea nu ne-a adus prea mulţi prieteni.

Am petrecut şase ani în această lume. Am luptat şi aproape că am murit, nu doar o singură dată. Am avut prieteni, dintre care cei mai mulţi au murit, dar pe cîţiva i-am salvat. Am cunoscut o femeie care

semăna dureros de mult cu aceea cu care mi-am împărţit viaţa pe Pămînt, dar care era totuşi o persoană complet diferită. Am apărat Uniunea Colonială şi, făcînd acest lucru, am crezut că păstrez umanitatea vie în univers.

La sfîrşitul celor şase ani, Forţele Coloniale de Apărare au luat acea parte din mine care fusesem întotdeauna eu şi au băgat-o într-un al treilea şi ultim corp. Acest corp era tînăr, dar nici pe departe la fel de rapid şi de puternic. Era, la urma urmei, doar uman. Dar acestui trup nu i se cerea să lupte şi să moară. Am resimţit lipsa faptului de a fi puternic ca un supererou de bandă desenată. N-am resimţit lipsa nici uneia dintre creaturile extraterestre pe care am întîlnit-o şi care încerca din răsputeri să mă omoare. Era un schimb echitabil.

Următoarea lume vă este probabil necunoscută. Staţi din nou pe Pămînt, vechiul nostru cămin, unde miliarde de oameni încă trăiesc şi visează la stele. Ridicaţi ochii spre cer, către constelaţia Linxului, foarte aproape de Carul Mare. E o stea acolo, galbenă ca soarele nostru, cu şase planete principale. Cea de-a treia, destul de potrivit, e o imitaţie a Pămîntului: 96% din circumferinţa lui, dar cu un nucleu de fier puţin mai mare, aşa încît masa ei reprezintă 101% faţă de a acestuia (procentul acela nu se observă prea mult). Doi sateliţi: unul avînd două treimi din mărimea satelitului Pămîntului, dar mai apropiat decît Luna, astfel încît pe cer acoperă cam aceeaşi suprafaţă. Al doilea satelit, un asteroid capturat, e mult mai mic şi mai apropiat. Se află pe o orbită instabilă; în cele din urmă, o să se rostogolească şi o să cadă pe planeta de dedesubt. Cea mai bună estimare afirmă că se va întîmpla cam peste un sfert de milion de ani. Localnicii nu sînt grozav de îngrijoraţi, în acest moment.

Această lume a fost descoperită de oameni cu aproape şaptezeci şi cinci de ani în urmă; ealanii aveau o colonie acolo, dar Forţele Coloniale de Apărare au corectat acest fapt. Apoi ealanii, ca să spunem aşa, au refăcut calculele pentru această ecuaţie şi a mai durat vreo doi ani pînă să se rezolve totul. Cînd s-a rezolvat, Uniunea Colonială a deschis planeta pentru coloniştii de pe Pămînt, mai ales din India. Aceştia au sosit în valuri; primul – după ce planeta a fost cîştigată de la ealani, iar al doilea – la scurtă vreme după războiul de pe subcontinent, de pe Pămînt, cînd guvernul provizoriu susţinut de forţele de ocupaţie i-a lăsat pe cei mai de seamă sprijinitori ai regimului Chowdhury să aleagă între colonizare şi închisoare. Cei mai mulţi au plecat în exil, luîndu-şi familiile cu ei. Oamenii aceştia n-au visat atît de mult la stele, pe cît acestea le-au fost impuse.

Avînd în vedere oamenii care locuiesc pe planetă, aţi putea crede că ar trebui să aibă un nume care le reflectă moştenirea. V-aţi înşela însă. Planeta se numeşte Huckleberry, botezată fără îndoială de vreun aparatcic al Uniunii Coloniale, amator de Twain. Satelitul cel mare al

planetei Huckleberry este Sawyer; cel mic este Becky. Cele trei continente principale se numesc Samuel, Langhorn şi Clemens; de lîngă Clemens porneşte un şir lung, întortocheat, de insule vulcanice cunoscut sub numele de Arhipelagul Livy, aflat în oceanul Calaveras. Cele mai multe dintre formele de relief mai importante aveau deja diferite nume legate de Twain înainte de sosirea primilor colonişti; aceştia par să le fi acceptat cu bunăvoinţă.

Staţi acum pe această planetă alături de mine. Ridicaţi ochii spre cer, în direcţia constelaţiei Lotus. Acolo se află o stea, galbenă precum aceasta în jurul căreia se roteşte planeta, o stea în jurul căreia m-am născut, cu două vieţi în urmă. De aici, este atît de departe, încît nu e vizibilă cu ochiul liber. Deseori, simt acelaşi lucru în legătură cu viaţa pe care am dus-o acolo.

Numele meu este John Perry. Am optzeci şi opt de ani. Locuiesc pe această planetă de aproape opt ani. E casa mea, pe care o împart cu soţia şi fiica adoptivă. Bine aţi venit pe Huckleberry. În această poveste, este următoarea lume pe care o părăsesc. Dar nu cea din urmă.

*

Povestea despre cum am părăsit Huckleberry începe – ca toate poveştile demne de atenţie – cu o capră.

Savitri Guntupalli, asistenta mea, nici măcar nu-şi ridică ochii din cartea pe care-o citea, cînd m-am întors de la masa de prînz.

– În biroul tău e o capră, îmi zise.

– Hmmm, am răspuns. Credeam că am stropit cu ceva împotriva lor.

Asta provocă o privire de jos în sus, ceea ce putea fi socotit o victorie, după cum mergeau lucrurile.

– I-a adus cu ea pe fraţii Chengelpet, adăugă ea.

– Rahat, am exclamat.

Ultima pereche de fraţi care s-au certat la fel de mult ca fraţii Chengelpet se numeau Cain şi Abel, şi cel puţin unul dintre ei a trecut pînă la urmă la acţiune directă.

– Credeam că ţi-am spus să nu-i laşi pe ăştia doi în biroul meu, cînd nu sînt aici.

– N-ai spus nimic de felul ăsta, mă contrazise Savitri.

– Să facem din asta o regulă de neclintit.

– Şi chiar dacă ai fi zis, continuă Savitri, lăsînd cartea din mînă, asta ar presupune ca amîndoi fraţii să mă asculte, ceea ce nu face nici unul dintre ei. Aftab a tropăit primul aici, cu capra, iar Nissim a venit imediat după el. Nici unul dintre ei nici măcar nu s-a uitat în direcţia mea.

– Nu vreau să fiu silit să am de-a face cu fraţii Chengelpet. Abia am mîncat.

Savitri întinse mîna către marginea biroului, luă coşul de gunoi şi-l puse pe birou.

– Negreşit, vomită mai întîi, îmi zise.

O întîlnisem pe Savitri cu cîţiva ani în urmă, în timp ce făceam turul coloniilor în calitate de reprezentant al Forţelor Coloniale de Apărare pentru a le promova cu entuziasm în diferitele colonii în care am fost trimis. La oprirea din satul New Goa, în colonia Huckleberry, Savitri s-a ridicat în picioare şi m-a numit unealtă a regimului imperialist şi totalitar al Uniunii Coloniale. Mi-a plăcut imediat de ea. Cînd am fost demobilizat din FCA, m-am hotărît să mă stabilesc în New Goa. Mi s-a oferit funcţia de mediator al satului, pe care am primit-o, şi am fost surprins să o găsesc pe Savitri acolo în prima mea zi de lucru, spunîndu-mi că avea să fie asistenta mea, fie că îmi place, fie că nu.

– Adu-mi aminte din nou de ce ai acceptat slujba asta, am întrebat-o pe Savitri pe deasupra coşului de gunoi.

– Din pură perversitate, răspunse ea. O să vomiţi sau nu?

– Cred că o să mă abţin, am replicat.

Înhăţă coşul de gunoi şi-l aşeză la locul lui, apoi îşi luă cartea ca să se reapuce de citit.

Mi-a venit o idee.

– Hei, Savitri, vrei slujba mea?

– Sigur că da, îmi răspunse ea, deschizînd cartea. O să încep imediat după ce termini cu fraţii Chengelpet.

– Mulţumesc.

Savitri se încruntă. Se întoarse la aventurile ei literare.

Mi-am adunat puterile şi am intrat pe uşa propriului meu birou.

Capra din mijlocul încăperii era drăguţă. Fraţii Chengelpet, aşezaţi pe scaunele din faţa biroului, erau mai puţin drăguţi.

– Aftab, am rostit, dînd din cap către fratele mai în vîrstă. Nissim, am făcut semn către cel mai tînăr. Şi prietena lor, am adăugat, arătînd către capră. Cu ce vă pot ajuta în după-amiaza asta?

– Îmi poţi da permisiunea să-mi împuşc fratele, mediator Perry, răspunse Nissim.

– Nu sînt sigur că face parte dintre atribuţiile funcţiei mele, i-am spus. Şi oricum pare puţin cam drastic. Ce-ar fi să-mi povestiţi ce se petrece?

Nissim arătă către fratele lui.

– Ticălosul ăsta mi-a furat sămînţa, îl acuză el.

– Poftim?

– Sămînţa, repetă Nissim. Întreabă-l. Nu poate să tăgăduiască.

Am clipit din ochi şi m-am întors spre Aftab.

– Aşadar, ai furat sămînţa fratelui tău, aşa-i, Aftab?

– Trebuie să-l ierţi pe fratele meu, replică Aftab. E înclinat spre isterie, după cum ştii. Ceea ce vrea să spună este că unul dintre ţapii

lui a plecat în hoinăreală de pe păşunea lui pe a mea şi a fecundat capra asta, iar acum pretinde că am furat sperma ţapului lui.

– Nu era un ţap oarecare, insistă Nissim. Era Prabhat, ţapul meu premiat. Îl dau pentru prăsilă pe bani frumoşi, iar Aftab nu vrea să plătească preţul. Aşadar, mi-a furat sămînţa.

– E sămînţa lui Prabhat, idiotule, izbucni Aftab. Şi nu-i vina mea că ai grijă de gardul tău atît de prost încît ţapul tău a putut să ajungă pe pămîntul meu.

– O, asta-i nostim, exclamă Nissim. Mediator Perry, te anunţ că sîrma gardului a fost tăiată. Prabhat a fost ademenit pe pămîntul lui.

– Ai halucinaţii, protestă Aftab. Şi chiar dacă ar fi adevărat, dar nu e, şi ce dacă? L-ai căpătat înapoi pe preţiosul tău Prabhat...

– Dar acum tu ai capra asta gravidă, zise Nissim. O sarcină pentru care nu ai plătit şi pentru care nu ţi-am dat permisiunea. E furt, pur şi simplu. Şi, mai mult decît atît, încerci să mă ruinezi.

– Despre ce tot vorbeşti? întrebă Aftab.

– Încerci să prăseşti un nou mascul, replică Nissim, dar în direcţia mea, şi arătă capra, care rodea spătarul scaunului lui Aftab. Nu tăgădui. E capra ta cea mai bună. Împerechind-o cu Prabhat, ai avea un ţap pe care să-l dai de prăsilă. Încerci să-mi subminezi afacerea. Întreabă-l, mediator Perry. Întreabă-l ce poartă capra lui în pîntece...

M-am uitat din nou spre Aftab.

– Ce poartă capra ta, Aftab?

– Printr-o simplă coincidenţă, unul dintre fetuşi e mascul, răspunse Aftab.

– Vreau să fie avortat, pretinse Nissim.

– Nu e capra ta, spuse Aftab.

– Atunci am să iau iedul cînd se naşte, insistă Nissim. Ca plată pentru sămînţa pe care ai furat-o.

– Iar asta! exclamă Aftab, şi se uită cercetător la mine. Vezi cu ce am de-a face, mediator Perry. Îşi lasă ţapii s-o ia razna pe arătură, prăsindu-se în voie, şi apoi cere plată pentru propria lui administrare proastă a animalelor.

Nissim urlă furios şi începu să strige şi să gesticuleze violent la fratele lui; Aftab îl imită. Capra ocoli biroul şi mă privi curioasă. Am băgat mîna în birou şi i-am dat caprei o bomboană pe care am găsit-o acolo.

– Tu şi cu mine nu prea avem nevoie să stăm aici pentru asta, i-am spus caprei.

Capra nu răspunse, dar mi-am dat seama că era de acord cu mine.

Aşa cum fusese planificat iniţial, slujba mediatorului satului trebuia să fie simplă: de cîte ori sătenii din New Goa aveau o problemă cu guvernul local sau districtual, veneau la mine, iar eu îi ajutam să se descurce cu birocraţia şi să rezolve lucrurile. De fapt, era exact genul

de slujbă pe care i-o dai unui erou de război care altfel e nefolositor pentru viaţa de zi cu zi a unei colonii în cea mai mare parte rurale; are exact atîta reputaţie în faţa celor sus-puşi încît, atunci cînd îşi face apariţia în cadrul uşii, ei să fie nevoiţi să-i acorde atenţie.

Problema e că, după cîteva luni petrecute astfel, sătenii din New Goa au început să vină la mine şi cu celelalte necazuri.

– O, nu vrem să ne batem capul cu funcţionarii, mi s-a spus de către unul dintre ei, după ce am întrebat de ce am devenit brusc omul la care se duceau toţi pentru orice, de la utilajele agricole pînă la sfaturile matrimoniale elementare. E mai uşor şi mai rapid să venim la tine.

Rohit KulKarni, administratorul din New Goa, era încîntat de o asemenea stare de lucruri, din moment ce eu mă ocupam acum de problemele care obişnuiau să ajungă mai întîi la el. Îi rămînea mai mult timp să pescuiască şi să joace domino la ceainărie.

În cea mai mare parte a timpului, această nouă definire extinsă a îndatoririlor mele de mediator mergea cît se poate de bine. Era plăcut să ajuţi oamenii, şi era la fel de plăcut că oamenii îmi ascultau sfaturile. Pe de altă parte, orice funcţionar public ar putea probabil să-ţi spună că numai cîţiva oameni enervanţi din comunitate le vor ocupa marea majoritate a timpului. În New Goa, aceste roluri erau ocupate de fraţii Chengelpet.

Nimeni nu ştia de ce se urau atît de mult. Am crezut că ar putea fi ceva cu părinţii lor, dar Bhajan şi Niral erau oameni fermecători, la fel de nedumeriţi de ceea ce se întîmpla ca şi toţi ceilalţi. Unii oameni pur şi simplu nu se înţeleg cu alţii dar, din nefericire, aceşti doi oameni care nu se înţelegeau s-a întîmplat să fie fraţi.

De fapt, n-ar fi fost atît de rău dacă nu şi-ar fi construit fermele chiar unul lîngă altul şi astfel se întîlneau aproape tot timpul, faţă în faţă şi în afaceri. Cîndva, la începutul mandatului meu, i-am sugerat lui Aftab, pe care îl vedeam ca pe cel un pic mai raţional dintre fraţii Chengelpet, să se gîndească la mutarea pe o nouă parcelă de pămînt care tocmai fusese curăţată la capătul celălalt al satului, pentru că faptul de a locui departe de Nissim ar fi putut rezolva majoritatea problemelor dintre ei.

– O, i-ar plăcea lui, replicase Aftab, pe un ton perfect rezonabil.

După asta, am renunţat la orice speranţă de discuţie raţională în această privinţă şi mi-am acceptat karma care-mi cerea să sufăr prin intermediul vizitelor ocazionale ale ultragiaţilor fraţi Chengelpet.

– În regulă, am spus, domolindu-i pe fraţi din zarva lor duşmănoasă. Uite ce zic… Nu cred că are cu adevărat importanţă cum a păţit-o prietena voastră, capra, aşa că să nu ne concentrăm asupra acestui fapt. Dar sînteţi amîndoi de acord că ţapul lui Nissim a făcut isprava.

Amîndoi fraţii Chengelpet dădură din cap; capra tăcea cu modestie.

– Bine. Atunci, voi doi sînteţi împreună în afacere, am zis. Aftab, poţi să păstrezi iedul după ce se naşte, şi să-l dai pentru prăsilă dacă doreşti. Dar primele şase ori cînd o faci, Nissim primeşte onorariul întreg pentru împerechere, iar după aceea, jumătate din bani merg la fratele tău.

– N-o să facă altceva decît să-l împerecheze pe gratis de primele şase ori, protestă Nissim.

– Atunci să stabilim onorariul pentru împerechere după primele şase ori la media acestor prime şase ori, am hotărît eu. În aşa fel încît dacă încearcă să te tragă pe sfoară pe tine, va sfîrşi prin a se trage pe sfoară pe el însuşi. Şi e un sat mic, Nissim. Oamenii de aici n-or să se ducă pentru împerechere la Aftab dacă or să creadă că singurul motiv pentru care îşi închiriază ţapul este ca să-ţi încurce ţie mijloacele de trai. E o linie subţire între valoare şi faptul de a fi un vecin rău.

– Şi dacă nu vreau să fiu în afaceri împreună cu el? întrebă Aftab.

– Atunci poţi să-i vinzi iedul lui Nissim, i-am răspuns.

Nissim deschise gura să protesteze.

– Da, să-l vinzi, am repetat, înainte ca el să apuce să se plîngă. Să duci iedul la Murali să-ţi facă o evaluare. Acela va fi preţul. Lui Murali nu-i place prea mult de nici unul dintre voi, aşa că o să căpătaţi o estimare corectă. Bine?

Fraţii Chengelpet cugetară la asta, ceea ce înseamnă că şi-au stors mintea ca să descopere dacă exista vreo cale prin care unul dintre ei era mai nefericit decît celălalt cu această stare de lucruri. Pînă la urmă, părură să ajungă amîndoi la concluzia că erau la fel de nemulţumiţi, ceea ce în această situaţie era un rezultat optim. Dădură din cap în semn de acceptare.

– Bine, le-am spus. Acum, ieşiţi de-aici înainte de a-mi murdări covorul.

– Capra mea n-ar face aşa ceva, exclamă Aftab.

– Nu pentru capră îmi fac eu griji, am replicat, dîndu-i afară.

Plecară; Savitri apăru în uşă.

– Stai pe scaunul meu, zise ea, făcînd semn cu capul spre scaunul meu.

– Du-te naibii, i-am răspuns, sprijinindu-mi picioarele pe birou. Dacă n-o să rezolvi cazurile iritante, nu eşti gata pentru scaunul cel mare.

– În cazul ăsta, mă întorc la rolul meu umil de asistentă a ta şi să te anunţ că, în timp ce stăteai de vorbă cu fraţii Chengelpet, a sunat şeful poliţiei.

– Despre ce era vorba? am întrebat.

– N-a zis, răspunse ea. A închis. Îl ştii pe şef. Foarte repezit.

– Aspru dar drept, asta-i deviza lui, am zis. Dacă era ceva cu

adevărat important, ar fi lăsat un mesaj, aşa că o să-mi bat capul cu asta mai tîrziu. Între timp, o să ajung la zi cu hîrţogăria.

– N-ai de făcut nici o hîrţogărie, replică Savitri. Mi-o dai mie pe toată...

– E terminată? am întrebat.

– Din cîte ştii tu, da, răspunse Savitri.

– Atunci cred că o să mă relaxez şi-o să mă încălzesc la razele talentelor mele superioare de conducător, am spus eu.

– Mă bucur ca n-ai vomat în coşul meu de gunoi mai devreme, zise Savitri. Pentru că acum am unde s-o fac eu.

Se retrase la biroul ei, înainte să apuc să mă gîndesc la o replică bună.

Aşa a fost tot timpul, după prima lună în care am lucrat împreună. A avut nevoie de acea primă lună ca să se obişnuiască cu faptul că, deşi fost militar, nu eram de fapt o unealtă a colonialismului, sau cel puţin dacă eram, eram unul realist şi cu un rezonabil simţ al umorului. După ce a ajuns la concluzia că nu sînt aici ca să-mi extind hegemonia asupra satului ei, s-a relaxat îndeajuns cît să înceapă să mă ia peste picior. Aşa a fost relaţia noastră vreme de şapte ani, şi e una bună.

Cu toată hîrţogăria terminată şi toate problemele satului rezolvate, am făcut ceea ce-ar fi făcut oricine altcineva în situaţia mea: am tras un pui de somn. Bine-aţi venit în lumea agitată a medierii din satele coloniale! E posibil să se petreacă altfel în alte părţi, dar dacă e adevărat sau nu, nu vreau să ştiu.

M-am trezit la timp ca s-o văd pe Savitri închizînd biroul pentru ziua aceea. I-am făcut semn cu mîna de la revedere şi, după cîteva minute de nemişcare, mi-am urnit fundul de pe scaun şi-am ieşit pe uşă, pe drumul spre casă. Pe drum, l-am zărit din întîmplare pe şeful poliţiei venind spre mine pe partea cealaltă a drumului. Am traversat strada, m-am apropiat de el şi mi-am sărutat responsabilul cu aplicarea legii direct pe buze.

– Ştii că nu-mi place cînd faci aşa ceva, protestă Jane, după ce m-am oprit.

– Nu-ţi place cînd te sărut? am întrebat-o.

– Nu cînd sînt de serviciu, răspunse Jane. Îmi subminează autoritatea.

Am surîs la gîndul că cine ştie ce infractor ar putea crede că Jane, fost soldat al Forţelor Speciale, ar fi prea moale doar pentru că îşi săruta soţul. Şuturile în fund care ar urma ar fi îngrozitoare prin amplitudine. Totuşi, n-am spus asta.

– Îmi pare rău, i-am zis. O să încerc să nu-ţi mai subminez autoritatea.

– Mulţumesc, replică Jane. Veneam oricum să te văd, pentru că nu m-ai sunat înapoi.

– Am fost incredibil de ocupat azi.
– Savitri mi-a povestit pe scurt cît de ocupat erai cînd am sunat…
– Hopa!
– Hopa! fu de acord Jane.
Am pornit pe jos spre casă.
– Ceea ce voiam să-ţi spun este că te poţi aştepta ca Gopal Boparai să treacă mîine pe-aici ca să afle care va fi sarcina lui în serviciul comunităţii. S-a îmbătat şi a provocat iarăşi scandal. Urla la o vacă!
– Karma rea, am comentat eu.
– Vaca a crezut acelaşi lucru, replică Jane. L-a împuns în piept şi l-a aruncat prin fereastra unui magazin.
– Go e teafăr? am întrebat.
– Zgîrieturi, răspunse Jane. Geamul a sărit de la locul lui. Plastic. Nu s-a spart.
– E a treia oară pe anul ăsta. Ar trebui dus în faţa adevăratului magistrat, nu în faţa mea.
– Asta i-am zis şi eu. Dar l-ar aştepta patruzeci de zile de domiciliu forţat în închisoarea districtuală, iar Sashi trebuie să nască peste vreo două săptămîni. Are nevoie de el în preajmă mai mult decît are el nevoie de închisoare.
– În regulă. O să-i găsesc eu ceva potrivit.
– Cum ţi-ai petrecut ziua? întrebă Jane. Adică, în afară de moţăială…
– Am avut parte de o zi cu fraţii Chengelpet, am răspuns. De data asta, cu o capră.
Jane şi cu mine am stat de vorbă despre întîmplările zilei pe drumul spre casă, aşa cum facem în fiecare zi cînd ne întoarcem acasă, la mica fermă pe care o avem, chiar la ieşirea din satul propriu-zis. Cînd am cotit pe aleea ce duce spre casă, am dat peste fiica noastră, Zoë, plimbîndu-l pe Babar, cîinele, care era, ca de obicei, nebun de fericire să ne vadă.
– Ştia că veniţi, zise Zoë, gîfîind uşor. A luat-o la fugă de la jumătatea drumului. A trebuit să alerg ca să mă ţin după el…
– Îmi pare bine să aflu că îi e dor cuiva de noi, am comentat.
Jane îl mîngîie pe Babar, care dădea din coadă ca o furtună. Eu am sărutat-o pe Zoë pe obraz.
– Voi doi aveţi un vizitator, ne anunţă Zoë. A apărut în faţa casei cam acum o oră. Într-un plutitor.
Nimeni din oraş nu avea plutitor; erau bătătoare la ochi şi nepractice pentru o colonie de fermieri. Am aruncat o privire spre Jane, care ridică din umeri ca pentru a spune *nu aştept pe nimeni*.
– Cine-a zis că este? am întrebat.
– N-a zis, răspunse Zoë. Tot ce-a spus este că-i un vechi prieten de-al tău, John. I-am zis că poate să te sune, şi mi-a răspuns că e încîntat

să aştepte.

– Ei, măcar cum arată? am întrebat în continuare.

– Tînăr, răspunse Zoë. Destul de drăguţ.

– Nu cred că ştiu vreun tip drăguţ, am zis. Ăsta-i mai mult domeniul tău, fiica mea adolescentă.

Zoë se uită cruciş şi surîse sarcastic.

– Mulţumesc, tăticule de nouăzeci de ani! Dacă m-ai fi lăsat să termin, ai fi auzit indiciul care-mi spune mie că s-ar putea chiar să-l cunoşti. Şi anume faptul că e de asemenea *verde*!

Asta ne făcu să schimbăm din nou o privire, Jane şi cu mine. Membrii FCA aveau pielea verde, un rezultat al clorofilei modificate care le dădea energie suplimentară pentru luptă. Atît Jane, cît şi eu avuseserăm cîndva pielea verde; eu mă întorsesem la culoarea mea iniţială, iar lui Jane i s-a îngăduit să-şi aleagă o nuanţă a pielii mai apropiată de standard, atunci cînd a schimbat trupurile.

– N-a spus ce vrea? o întrebă Jane pe Zoë.

– Nu, răspunse Zoë. Şi nici n-am întrebat. M-am gîndit să vin să vă caut şi să vă avertizez din timp. L-am lăsat pe veranda din faţă.

– Probabil că pînă acum şi-a băgat nasul peste tot, prin jurul casei, am zis eu.

– Mă îndoiesc, replică Zoë. I-am lăsat pe Hickory şi Dickory să stea cu ochii pe el.

Am rînjit.

– Asta ar trebui să-l ţină la locul lui, am observat.

– Exact aşa m-am gîndit şi eu, spuse Zoë.

– Eşti mai înţeleaptă decît anii tăi, fiica mea adolescentă.

– Compensez pentru tine, tăticule de nouăzeci de ani, replică ea.

Porni în fugă înapoi către casă, cu Babar tropăind în urma ei.

– Ce atitudine, îi spun lui Jane. O are de la tine…

– E adoptată, răspunse Jane. Şi nu eu sînt obraznica din familie!

– Astea sînt amănunte, am replicat, şi am luat-o de mînă. Haide. Vreau să-l văd doar pe oaspetele nostru speriat de moarte.

L-am găsit pe musafir pe balansoarul de pe verandă, privit stăruitor şi în tăcere de cei doi obini ai noştri. L-am recunoscut imediat.

– Domnule general Rybicki, am exclamat. Ce surpriză!

– Salut, domnule maior, răspunse Rybicki, adresîndu-mi-se cu fostul meu grad.

Arătă spre obini.

– Ţi-ai făcut nişte prieteni interesanţi, de ultima oară cînd te-am văzut.

– Hickory şi Dickory. Sînt însoţitorii fiicei mele. Cît se poate de amabili, în afară de cazul în care cred că eşti o ameninţare pentru ea.

– Şi ce se întîmplă atunci? întrebă Rybicki.

– Depinde. Dar de obicei e rapid.
– Minunat, comentă Rybicki.
I-am lăsat să plece pe obini; se duseră s-o caute pe Zoë.
– Mulţumesc, spuse Rybicki. Obinii mă fac să mă simt nervos.
– Asta-i ideea, interveni Jane.
– Îmi dau seama de asta. Dacă n-ai nimic împotrivă să întreb, de ce are fiica ta gărzi de corp obine?
– Nu sînt gărzi de corp, sînt însoţitori, preciză Jane. Zoë e fiica noastră adoptivă. Tatăl ei biologic este Charles Boutin.
Asta îl făcu pe Rybicki să ridice o sprînceană; avea un grad destul de mare ca să ştie despre Boutin.
– Obinii îl venerează pe Boutin, dar el e mort. Au dorinţa de a-i cunoaşte fiica, aşa că i-au trimis pe aceştia doi să stea cu ea.
– Şi asta n-o deranjează, comentă Rybicki.
– A crescut cu ei ca bone şi protectori, explică Jane. Se simte în largul ei cu obinii.
– Şi nu vă deranjează nici pe *voi*, continuă Rybicki.
– O supraveghează şi o apără pe Zoë. Dau o mînă de ajutor pe-aici. Iar prezenţa lor alături de noi face parte din tratatul pe care îl are Uniunea Colonială cu obinii. Faptul de a-i avea aici pare un preţ mic de plătit pentru a-i avea de partea noastră.
– Asta-i destul de adevărat, fu de acord Rybicki şi se ridică în picioare. Ascultă, domnule maior. Am o propunere pentru tine.
Făcu semn din cap spre Jane.
– Pentru amîndoi, de fapt.
– Ce anume? am întrebat.
Rybicki arătă cu capul spre casă, în direcţia în care tocmai plecaseră Hickory şi Dickory.
– Aş prefera să nu vorbesc despre asta undeva unde cei doi ar putea auzi, dacă am de-ales. Aveţi vreun loc unde putem vorbi în particular?
Am aruncat o privire spre Jane. Ea surîse uşor.
– Ştiu eu un loc, răspunse.

*

– Ne oprim aici? întrebă generalul Rybicki în timp ce trăgeam pe dreapta, în mijlocul cîmpului.
– Ai întrebat dacă avem vreun loc unde putem vorbi în particular, am spus. Ai acum cel puţin două hectare de cereale între noi şi următoarea pereche de urechi, umane sau obine. Bine-ai venit în intimitate, stilul colonial.
– Ce fel de cereală e asta? întrebă generalul Rybicki, trăgînd de un lujer.
– E sorg, răspunse Jane, stînd lîngă mine.
Babar era aşezat lîngă Jane şi se scărpina la ureche.

– Sună familiar, zise Rybicki, dar nu cred că am mai văzut-o vreodată pînă acum.

– Aici e o cultură principală, i-am explicat. E o cultură bună pentru că suportă arşiţa şi seceta, iar în lunile de vară se face destul de cald pe-aici. Cei de prin partea locului îl folosesc pentru o pîine numită *bhakri* şi pentru alte lucruri.

– Bhakri, repetă Rybicki şi făcu semn spre oraş. Aşadar, oamenii ăştia sînt mai ales din India.

– Unii dintre ei, am replicat. Cei mai mulţi s-au născut aici. Cea mai mare parte a colonizărilor active de aici, de pe Huckleberry, au loc acum pe continentul Clemens. L-au deschis cam în acelaşi timp cu sosirea noastră.

– Deci nu-i nici o tensiune legată de războiul din subcontinent, spuse Rybicki. Din cauză că voi sînteţi americani, iar ei indieni.

– Nu se pune problema. Oamenii de aici sînt la fel ca imigranţii de pretutindeni. Se consideră mai întîi huckleberrieni şi apoi indieni. După încă o generaţie, nimic din toate astea nu va mai conta. Şi oricum, Jane nu e americană. Dacă sîntem priviţi cumva, sîntem priviţi ca foşti soldaţi. Cînd am sosit, eram nişte curiozităţi, dar acum sîntem doar John şi Jane, cu ferma de pe marginea drumului.

Rybicki se uită din nou la ogor.

– Sînt surprins că vă ocupaţi de agricultură. Voi doi aveţi slujbe adevărate.

– Agricultura e o slujbă adevărată, zise Jane. Cei mai mulţi dintre vecinii noştri o fac. Ne prinde bine s-o facem şi noi, ca să-i putem înţelege pe ei şi ceea ce au nevoie din partea noastră.

– N-am vrut să vă jignesc, se scuză Rybicki.

– N-am luat-o ca pe o jignire, intervin din nou în discuţie. Avem aici cam şaisprezece hectare. Nu-i prea mult – şi nu destul ca să luăm banii celorlalţi fermieri – dar e destul ca să arătăm că preocupările celor din New Goa sînt şi preocupările noastre. Am muncit mult ca să devenim şi noi cetăţeni ai satului New Goa şi ai planetei Huckleberry…

Generalul Rybicki dădu din cap şi se uită la tulpina lui de sorg. Aşa cum observase Zoë, era verde, chipeş şi tînăr. Sau cel puţin păstra aparenţa tinereţii, datorită corpului FCA pe care-l folosea încă. Avea să arate în vîrstă de douăzeci şi trei de ani atîta vreme cît urma să-l mai aibă, chiar dacă vîrsta lui adevărată era acum undeva peste o sută de ani. Arăta mai tînăr decît mine, chiar dacă eu eram mai tînăr decît el cu cel puţin cincisprezece ani. Atunci cînd părăsisem serviciul însă, mi-am schimbat corpul FCA cu unul nou, nemodificat, bazat pe ADN-ul meu original. Arătam acum de cel puţin treizeci de ani. Puteam trăi cu asta.

La vremea cînd am plecat din FCA, Rybicki fusese superiorul meu, dar el şi cu mine ne cunoşteam de dinainte de asta. L-am cunoscut în

prima mea zi de luptă, cînd el era locotenent-colonel iar eu – soldat simplu. Mă numea, cu dezinvoltură, *fiule*, făcînd aluzie la tinereţea mea. Aveam pe atunci şaptezeci şi şapte de ani!

Asta este una dintre probleme cu Forţele Coloniale de Apărare: toată ingineria corporală pe care o fac încurcă rău de tot simţul vîrstei. Aveam nouăzeci de ani; Jane, născută adultă în cadrul Forţelor Speciale, avea vreo şaisprezece ani. Te apucă durerea de cap numai cînd te gîndeşti la asta…

– E timpul să ne spui de ce te afli aici, domnule general, rosti Jane.

Şapte ani de viaţă alături de oameni născuţi în mod natural nu-i tociseră stilul de a da iama în politeţuri şi de a merge direct la ţintă, dobîndit în Forţele Speciale.

Rybicki surîse strîmb şi aruncă sorgul pe jos.

– Bine, zise el. După ce ai plecat din serviciu, Perry, am primit o avansare şi un transfer. Acum sînt la Departamentul Colonizării; cei care se ocupă cu iniţierea şi sprijinirea noilor colonii.

– Încă faci parte din FCA, am observat. Pielea verde te dă de gol. Credeam că Uniunea Colonială îşi ţine separat secţiunile civilă şi militară.

– Eu sînt omul de legătură, explică Rybicki. Trebuie să menţin lucrurile coordonate între cele două. E cam la fel de distractiv pe cît ai putea crede că este.

– Ai toată compătimirea mea…

– Mulţumesc, domnule maior.

Au trecut ani de zile de cînd mi s-a mai adresat cineva cu gradul.

– Apreciez acest lucru, continuă Rybicki. Motivul pentru care mă aflu aici este acela că mă întrebam dacă voi – amîndoi – aţi face o treabă pentru mine.

– Ce fel de treabă? întrebă Jane.

Rybicki o privi cercetător.

– Să conduceţi o colonie nouă, răspunse el.

Jane îmi aruncă o privire. Îmi dădeam seama că deja nu-i plăcea ideea.

– Nu pentru asta există Departamentul Colonizării? am întrebat. Ar trebui să fie ticsit de tot felul de oameni a căror meserie e să conducă noi colonii.

– Nu şi de data asta, replică Rybicki. Colonia asta e altfel.

– În ce fel? vru să ştie Jane.

– Uniunea Colonială aduce colonişti de pe Pămînt, zise Rybicki. Dar în ultimii cîţiva ani coloniile – coloniile statornicite, ca Phoenix, Elysium şi Kyoto – au făcut presiuni asupra UC să lase oamenii lor să formeze noi colonii. Cei de pe aceste planete au mai făcut încercări înainte, fondînd colonii sălbatice, dar ştii cum au mers.

Am dat din cap. Coloniile sălbatice erau ilegale şi neautorizate. UC

a închis ochii la coloniile sălbatice; argumentul era că altfel oamenii din ele ar fi provocat necazuri acasă, aşa că puteau la fel de bine să-i lase să plece. Dar o colonie sălbatică era cu desăvîrşire pe cont propriu; în afară de cazul în care unul dintre colonişti era odrasla cuiva sus-pus din guvern, FCA n-ar fi venit cînd strigai după ajutor. Statisticile supravieţuirii pentru coloniile sălbatice erau zguduitor de sumbre. Cele mai multe nu durau nici şase luni. Alte specii colonizatoare le lichidau de obicei. Nu era un univers iertător.

Rybicki îmi observă încuviinţarea şi continuă.

– UC ar prefera să-şi vadă coloniile de treburile lor, dar a devenit o problemă politică, iar UC n-o mai poate ignora. Aşa că Departamentul Colonizării a încercat să-l imite pe Solomon, spunînd ca fiecare dintre cei care-au provocat agitaţia să poată contribui cu un număr limitat de colonişti la primul val al operaţiunii. Aşa că acum avem o colonie incipientă de aproximativ două mii cinci sute de oameni, cu cîte două sute cincizeci din zece colonii diferite. Însă n-avem pe nimeni să-i conducă. Nici una dintre colonii nu-i vrea la conducere pe oamenii din celelalte colonii.

– Există mai mult de zece colonii, am remarcat. Aţi putea recruta conducătorii coloniei dintr-una dintre acestea.

– Teoretic, ar merge, fu de acord Rybicki. În universul real totuşi, celelalte colonii sînt supărate că nu şi-au văzut oamenii *lor* pe lista coloniei. Am promis că dacă această colonie merge bine, ne vom gîndi la ideea de a deschide alte lumi. Deocamdată însă e o harababură şi nimeni altcineva nu e dispus să coopereze.

– Cine-a fost idiotul care-a sugerat de la început planul ăsta? întrebă Jane.

– Din întîmplare, idiotul am fost eu, răspunse Rybicki.

– Bună treabă, comentă Jane.

M-am gîndit că era un lucru bun că nu mai era în armată.

– Mulţumesc, şef Sagan, zise Rybicki. Apreciez sinceritatea. E limpede că au existat aspecte ale planului la care nu m-am aşteptat. De asta mă aflu aici.

– Fisura acestui plan al tău – în afară de faptul că nici Jane, nici eu n-avem nici cea mai mică idee cum să conducem o colonie incipientă – este că şi noi sîntem acum colonişti, am spus. Sîntem aici de aproape opt ani.

– Dar ai spus-o chiar tu: sînteţi foşti soldaţi. Foştii soldaţi sînt o categorie aparte. Nu sînteţi cu adevărat de pe Huckleberry. Tu eşti de pe Pămînt, iar ea a fost în Forţele Speciale, ceea ce înseamnă că nu e de nicăieri. Nu vreau să te jignesc, îi spuse lui Jane.

– Rămîne totuşi problema că nici unul dintre noi nu are nici un fel de experienţă la conducerea unei colonii incipiente. Cînd mi-am făcut turul de relaţii publice, cu multă vreme în urmă, am fost pe o colonie

incipientă, pe Orton. Oamenii aceia nu încetau niciodată munca. Nu arunci pur şi simplu oamenii în situaţia aceea fără antrenament.

– Voi *aveţi* antrenament. Amîndoi aţi fost ofiţeri. Dumnezeule, Perry, ai fost maior! Ai comandat un regiment de trei mii de oameni într-un grup de armată. E mai mare decît o colonie incipientă!

– O colonie nu e un regiment militar.

– Nu, nu e, încuviinţă Rybicki. Dar cere aceleaşi talente. Şi de cînd aţi fost demobilizaţi, aţi lucrat amîndoi în administraţia colonială. Tu eşti mediator – ştii cum funcţionează guvernul unei colonii şi cum se fac lucrurile. Soţia ta e şeful poliţiei şi răspunde de păstrarea ordinii. Voi doi aveţi, în general, toate talentele de care va fi nevoie. Nu v-am scos pur şi simplu numele dintr-o pălărie, domnule maior. Astea sînt motivele pentru care m-am gîndit la voi. Sînteţi pregătiţi în proporţie de optzeci şi cinci la sută deja, şi o să vă furnizăm noi restul pe drum, înainte de călătoria coloniştilor spre Roanoke. Ăsta-i numele pe care l-am ales pentru colonie, adăugă el.

– Avem o viaţă aici, protestă Jane. Avem slujbe şi responsabilităţi, şi avem o fetiţă care are şi ea viaţa ei aici. Ne ceri să ne dezrădăcinăm ca să-ţi rezolvăm mica ta criză politică, de parcă ar fi un fleac.

– Ei, îmi cer scuze pentru partea cu fleacul. În mod normal, aţi fi primit această cerere printr-un curier diplomatic colonial, împreună cu un teanc mare de documente. Dar, din întîmplare, am venit pe Huckleberry pentru motive complet diferite şi m-am gîndit să împuşc doi iepuri dintr-un foc. Sincer, nu mă aşteptam să vă prezint ideea stînd în mijlocul unui cîmp cu sorg.

– În regulă, zise Jane.

– Cît despre faptul de a fi o criză politică mică, te înşeli în privinţa asta, continuă Rybicki. E o criză politică de dimensiuni medii, pe cale să se transforme într-una mare. Chestiunea a devenit mai mult decît încă o colonie umană. Guvernele planetare locale şi presa au făcut din ea cel mai mare eveniment al colonizării de cînd oamenii au părăsit pentru prima oară Pămîntul. Nu e – crede-mă pe cuvînt –, dar faptul nu prea mai contează în acest moment. Totul a devenit un circ media şi o pacoste politică, şi a pus DC în defensivă. Colonia asta ne scapă din mîini din cauză că atît de mulţi alţii au investit în ea. Avem nevoie să ne recăpătăm controlul asupra sa.

– Aşadar, totul e legat de politică, am conchis eu.

– Nu, replică Rybicki. M-ai înţeles greşit. DC n-are nevoie să recapete controlul pentru că ne aşteptăm la o răsturnare politică… Trebuie să recăpătăm controlul pentru că *asta e o colonie umană*. Ştiţi amîndoi cum e acolo, afară. Coloniile trăiesc sau mor – *coloniştii* trăiesc sau mor – în funcţie de cît de bine le pregătim şi le apărăm. Treaba DC este să-i pregătească pe colonişti cît mai bine cu putinţă

înainte de a coloniza. Treaba FCA este de a-i proteja pînă cînd stabilesc un avanpost. Dacă oricare dintre cele două părţi ale ecuaţiei se prăbuşeşte, acea colonie a încurcat-o. În acest moment, partea din ecuaţie ce revine Departamentului nu funcţionează pentru că n-am furnizat conducerea, şi fiecare încearcă să-i împiedice pe toţi ceilalţi să umple vidul. Nu mai avem timp să facem lucrurile să meargă. Roanoke o să existe. Problema este dacă reuşim s-o facem cum trebuie. Dacă nu – dacă Roanoke moare – preţul o să fie iadul. Aşa că mai bine s-o facem cum trebuie.

– Dacă e o problemă politică atît de încinsă, nu văd cum introducerea noastră în amestecătura asta ar ajuta lucrurile. Nu există nici o garanţie că vor fi toţi mulţumiţi cu noi.

– Aşa cum am spus, nu v-am scos numele dintr-o pălărie, zise Rybicki. La Departament, am analizat o listă de candidaţi potenţiali care ne-ar conveni nouă şi care le-ar conveni celor de la FCA. Ne-am gîndit că dacă şi unii şi alţii am putea ajunge la un consens în legătură cu cineva, am putea convinge guvernele coloniilor să-l accepte. Voi doi eraţi pe listă.

– Unde anume pe listă? întrebă Jane.

– Cam pe la jumătate, răspunse Rybicki. Îmi pare rău. Ceilalţi n-au fost corespunzători.

– Ei, e o adevărată cinste doar să fim nominalizaţi, am comentat.

Rybicki rînji.

– Nu mi-a plăcut niciodată sarcasmul tău, Perry. Înţeleg că vă pun multe pe umeri dintr-odată. Nu mă aştept să-mi daţi acum un răspuns. Am toate documentele aici, îşi ciocăni el tîmpla, vrînd să arate că stocase toate informaţiile în BrainPal, aşa că dacă aveţi un PDA vi le pot trimite, puteţi arunca o privire pe ele în tihnă. Atîta vreme cît tihna nu durează mai mult de o săptămînă standard.

– Ne ceri să părăsim totul aici, vorbi Jane din nou.

– Da, replică Rybicki. Vă cer. Şi fac apel şi la simţul datoriei, din moment ce ştiu că îl aveţi. Uniunea Colonială are nevoie de oameni inteligenţi, capabili şi cu experienţă, ca să ne ajute să punem pe picioare colonia asta. Voi doi vă potriviţi. Şi ceea ce vă cer e mai important decît ceea ce faceţi aici. Slujbele voastre de-acum pot fi făcute şi de alţii. Voi doi o să plecaţi şi altcineva o să vină şi o să vă ia locul. Poate că n-or să fie la fel de buni, dar or să fie suficient de buni. Ceea ce doresc de la voi doi pentru colonia asta nu e ceva ce poate face chiar oricine.

– Ai zis că eram la mijlocul listei…

– Era o listă scurtă, îmi răspunse Rybicki. Şi e o cădere bruscă după voi doi.

Se întoarse din nou spre Jane.

– Uite, Sagan, văd că e greu să te fac să accepţi asta. O să fac un

tîrg cu voi. O să fie o colonie incipientă. Asta înseamnă că primul val soseşte şi petrece doi sau trei ani pregătind locul pentru următorul val. După ce vine al doilea val, lucrurile vor fi probabil destul de bine înrădăcinate aşa încît, dacă vreţi, tu, Perry şi fiica voastră vă puteţi întoarce aici. DC poate avea grijă ca locuinţa şi slujbele să vă aştepte. La naiba, o să trimitem chiar şi pe cineva să vă strîngă recolta!

– Nu mă lua de sus, generale, zise Jane.

– Nu vă iau de sus. Oferta e autentică, Sagan. Viaţa ta de aici, fiecare părticică a ei, o să te aştepte. N-o să pierdeţi nimic din ea. Dar am nevoie de voi doi acum. DC o să facă să merite timpul petrecut acolo. O să vă căpătaţi viaţa înapoi. Şi o să aveţi grijă ca Roanoke să supravieţuiască. Gîndiţi-vă la asta. Dar hotărîţi-vă repede.

*

M-am trezit şi Jane nu era lîngă mine; am găsit-o stînd pe drum, în faţa casei, cu ochii în sus, aţintiţi la stele.

– O să te lovească cineva dacă stai aşa, în drum, i-am spus, apropiindu-mă pe la spate şi punîndu-mi mîinile pe umerii ei.

– N-are cine să mă lovească, răspunse Jane, luîndu-mi mîna stîngă în mîinile ei. Abia dacă ar avea ce să mă lovească în timpul zilei. Uită-te la ele, arătă ea către stele cu mîna dreaptă, şi începu să traseze constelaţii. Uite: Cocorul. Lotusul. Perla…

– Am probleme cu constelaţiile de pe Huckleberry, am zis. Le tot caut pe cele cu care m-am născut. Ridic ochii şi o parte din mine încă se aşteaptă să vadă Carul Mare sau Orion.

– Nu m-am uitat niciodată la stele înainte de a veni aici, continuă Jane. Adică, le-am văzut, dar nu însemnau nimic pentru mine. Nu erau decît nişte stele. Apoi am venit aici şi am petrecut atîta timp ca să învăţ aceste constelaţii…

– Îmi aduc aminte, am replicat.

Şi chiar îmi aduceam aminte; Vikram Banerje, care fusese astronom pe Pămînt, se dovedise un vizitator frecvent al casei noastre în primii ani petrecuţi în New Goa, trasînd cu răbdare pentru Jane desenele de pe cer. A murit nu cu multă vreme după ce-o învăţase, în sfîrşit, toate constelaţiile de pe Huckleberry.

– La început nu le-am văzut, zise Jane.

– Constelaţiile?

Jane încuviinţă.

– Vikram mi le arăta, iar eu vedeam numai un nor de stele. Îmi arăta o hartă şi vedeam cum ar fi trebuit să fie legate stelele între ele, iar apoi mă uitam la cer şi nu vedeam decît… stele. Şi a fost aşa multă vreme. Apoi, într-o noapte, îmi aduc aminte că veneam acasă de la lucru, am ridicat ochii şi mi-am zis: „Uite Cocorul”, şi l-am văzut. Am văzut cocorul. Am văzut constelaţiile. Atunci am ştiut că locul ăsta era casa mea. Atunci am ştiut că am venit aici ca să rămîn. Că locul ăsta

era *al meu*.

Am înconjurat trupul lui Jane cu braţele şi am strîns-o de talie.

– Dar locul ăsta nu e şi al tău, nu-i aşa? întrebă Jane.

– Locul meu e acolo unde eşti tu, îi răspund.

– Ştii ce vreau să spun.

– Ştiu ce vrei să spui. Îmi place aici, Jane. Îmi plac oamenii. Îmi place viaţa noastră.

– Dar…

Am ridicat din umeri.

– Aşa credeam şi eu, zise ea.

– Nu sînt nefericit.

– N-am zis că eşti. Şi ştiu că nu eşti nefericit cu mine sau cu Zoë. Dacă n-ar fi apărut generalul Rybicki, nu cred că ai fi observat că eşti gata să mergi mai departe.

Am dat din cap şi am sărutat-o pe ceafă. Avea dreptate.

– Am vorbit cu Zoë despre asta, spuse Jane.

– Ce are de spus?

– E ca tine. Îi place aici, dar nu e casa ei. Îi place ideea de a se duce într-o colonie care abia începe.

– Îi stîrneşte simţul aventurii.

– Poate. N-are parte de prea multe aventuri aici. E tocmai unul dintre lucrurile care-mi plac mie.

– Asta-i nostim, din partea unui soldat din Forţele Speciale.

– Spun asta pentru că *sînt* din Forţele Speciale. Am avut parte de nouă ani de aventuri neîntrerupte. M-am născut în Forţele Speciale şi dacă n-aţi fi fost tu şi Zoë, aş fi murit acolo, şi n-aş fi avut nimic altceva. Aventurile sînt supraevaluate.

– Dar te gîndeşti să mai treci oricum prin cîteva.

– Pentru că te gîndeşti tu.

– N-am hotărît nimic. Am putea spune nu. Aici e locul tău.

– „Locul meu e acolo unde eşti tu”, repetă Jane cuvintele mele. Aici e locul meu. Dar poate că ar putea fi şi altundeva. Poate că mi-e doar frică să plec.

– Nu cred că ţi-e frică de prea multe lucruri.

– Mi-e frică de alte lucruri decît ţie. Nu observi pentru uneori n-ai un prea bun spirit de observaţie…

– Mulţumesc.

Am stat acolo pe drum, îmbrăţişaţi.

– Ne putem întoarce oricînd, vorbi Jane în cele din urmă.

Se lăsă pe spate ca să mă sărute pe obraz, se desprinse din strînsoarea mea şi porni de-a lungul drumului. M-am întors spre casă.

– Rămîi cu mine, spuse Jane.

– Bine. Îmi pare rău. Am crezut că vrei să fii singură.

– Nu. Mergi alături de mine. Dă-mi voie să-ţi arăt constelaţiile mele.

Avem destul timp pentru asta.

DOI

Junipero Serra făcu saltul şi dintr-odată o lume albastră şi verde plutea imensă dincolo de fereastra amfiteatrului de observaţie de pe *Serra*. Pe scaune, cîteva sute de invitaţi, reporteri şi funcţionari ai Departamentului Colonizării, scoaseră exclamaţii de uimire de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o planetă din afară.

– Doamnelor şi domnilor, anunţă Karin Bell, Ministru al Colonizării, noua colonie Roanoke!

Cei din încăpere izbucniră în aplauze, care se stinseră, acoperite de foşnetul reporterilor care şopteau repede observaţii în aparatele de înregistrat. Făcînd acest lucru, multora dintre ei le scăpă apariţia bruscă, la o distanţă nu prea mare, a lui *Bloomington* şi *Fairbanks*, cele două crucişătoare ale FCA care însoţeau acest picnic al presei printre stele. Prezenţa lor îmi sugera că Roanoke s-ar putea să nu fie atît de complet domesticită cum îi plăcea să sugereze Uniunii Coloniale; n-ar fi fost potrivit să te trezeşti cu Ministrul Colonizării – ca să nu mai pomenim de mai sus-amintiţii reporteri şi invitaţi – spulberat de pe cer de cine ştie ce invadator extraterestru.

I-am semnalat lui Jane cu un clipit din ochi apariţia crucişătoarelor; ea a aruncat o privire şi a dat din cap aproape imperceptibil. Nici unul dintre noi n-a spus nimic. Speram să trecem de toată chestia asta cu presa fără să scoatem un cuvînt. Descoperiserăm că nici unul dintre noi nu era deosebit de bun în relaţiile cu ziariştii.

– Daţi-mi voie să vă dau cîteva informaţii generale despre Roanoke, vorbi Bell. Roanoke are un diametru ecuatorial de aproape treisprezece mii de kilometri, ceea ce înseamnă că este mai mare şi decît Pămîntul, şi decît Phoenix, dar nu atît de mare ca Zhong Guo, care îşi păstrează titlul de cea mai mare planetă colonizată a UC…

Acest lucru atrase o ovaţie nu foarte entuziastă din partea cîtorva reporteri de pe Zhong Guo, urmată de rîsete.

– Dimensiunea şi compoziţia ei înseamnă că gravitaţia este cu zece procente mai mare decît pe Phoenix; cei mai mulţi dintre dumneavoastră vă veţi simţi ca şi cum aţi fi pus un kilogram sau două în plus cînd veţi coborî pe planetă. Atmosfera cuprinde amestecul obişnuit de oxigen şi azot, dar este neobişnuit de bogată în oxigen: aproape de treizeci la sută. O să simţiţi şi asta.

– De la cine am luat planeta? întrebă unul dintre reporteri.

– N-am ajuns încă acolo, zise Bell, şi urmară cîteva murmure.

Bell era cunoscută, după cît se părea, pentru că ţinea conferinţe de presă seci, după notiţe, şi aici era în plină formă.

Imaginea globului lui Roanoke dispăru, înlocuită de o deltă, în care un rîuleţ se întîlnea cu un rîu mult mai mare.

– Iată unde se va stabili colonia, explică Bell. Am numit rîul mai mic, de aici, Ablemare; cel mai mare, de dincoace, este Raleigh.

Raleigh drenează întregul continent, aşa cum face Amazonul pe Pămînt sau Anasazi pe Phoenix. Cîteva sute de kilometri mai spre vest – imaginea se derulă – ajungem la oceanul Virginian. Loc din belşug pentru dezvoltare.

– De ce nu este colonia la ţărm? întrebă cineva.

– Pentru că nu trebuie să fie, răspunse Bell. Nu sîntem în secolul al şaisprezecelea. Navele noastre traversează stele, nu oceane. Putem aşeza coloniile acolo unde are rost să se afle. Acest loc – Bell se întoarse la locul iniţial – este destul de departe în interiorul continentului ca să fie izolat de cicloanele care lovesc la vărsarea fluviului Raleigh, şi are şi alte avantaje geologice şi meteorologice. De asemenea, viaţa de pe această planetă are o chimie incompatibilă cu a noastră. Coloniştii nu pot mînca nimic de-acolo. Nu se pune problema pescuitului. Are mai mult sens să plasăm colonia pe o cîmpie aluvionară, unde are spaţiu să-şi cultive hrana proprie, decît pe coastă.

– Acum putem afla de la cine am luat planeta? întrebă primul reporter.

– N-am ajuns încă acolo, repetă Bell.

– Dar ştim deja toate lucrurile astea, vorbi altcineva. E în dosarele de presă. Iar spectatorii noştri or să vrea să ştie de la cine am luat planeta.

– N-am luat planeta de la nimeni, replică Bell, vizibil iritată că este scoasă din ritm. Planeta ne-a fost dată.

– De către cine? întrebă primul reporter.

– De către obini, răspunse Bell.

Asta provocă rumoare.

– Şi voi fi încîntată să vorbesc mai mult despre asta mai tîrziu. Dar mai întîi… – imaginea fluviului dispăru, înlocuită de nişte obiecte arborescente îmblănite care nu erau tocmai plante, nici tocmai animale, dar erau forma de viaţă dominantă pe Roanoke. Cei mai mulţi dintre reporteri n-o băgară în seamă, şoptind în aparatele de înregistrat despre legătura cu obinii.

*

– Obinii o numesc Garsinhir, ne spusese generalul Rybicki mie şi lui Jane cu cîteva zile mai devreme, cînd luasem naveta lui personală de la nava care ne adusese pînă la staţia Phoenix, pentru instruirea oficială şi ca să fim prezentaţi unora dintre colonişti, ce aveau să joace rolul de adjuncţi ai noştri. Înseamnă *planeta a şaptesprezecea*. A fost a şaptesprezecea planetă pe care au colonizat-o. Nu sînt o specie tocmai plină de imaginaţie.

– Nu le stă în fire obinilor să renunţe la o planetă, a comentat Jane.

– N-au renunţat, a explicat Rybicki. Am făcut schimb. Le-am dat o mică planetă pe care am luat-o de la gelta, cam cu un an în urmă.

Oricum, Garsinhir nu le era de prea mare folos. E o planetă de categoria a şasea. Chimia vieţii de acolo e destul de asemănătoare cu a obinilor, încît obinii să moară continuu din cauza viruşilor locali. Noi, oamenii, pe de altă parte, sîntem incompatibili cu chimia vieţii locale. Aşa încît n-o să fim afectaţi de viruşii locali, de bacterii şi de ce-o mai fi. Planeta gelta pe care o iau obinii nu-i atît de frumoasă, dar ei o tolerează mai bine. E un schimb corect. Acum, aţi avut ocazia să vă uitaţi la dosarele coloniştilor?

– Da, am răspuns.

– Vreo părere?

– Da, a răspuns Jane. Procesul de selecţie e dement.

Rybicki i-a zîmbit.

– Într-o zi, o să devii diplomată, iar eu n-o să mai ştiu ce să fac.

Jane a întins mîna după PDA şi a afişat informaţiile despre procesul de selecţie.

– Coloniştii de pe Elysium au fost aleşi la o loterie, a început ea.

– O loterie la care se puteau înscrie numai după ce dovedeau că erau capabili din punct de vedere fizic să suporte rigorile colonizării, a precizat Rybicki.

– Coloniştii de pe Kyoto sînt cu toţii membri ai unui ordin religios care evită tehnologia, a continuat Jane. Cum or s-ajungă măcar pe navele coloniei?

– Sînt menoniţi coloniali. Nu sînt scrîntiţi, şi nu sînt extremişti. Năzuiesc doar către simplitate. Nu-i un lucru rău pentru o colonie nouă…

– Coloniştii de pe Umbria au fost selectaţi printr-un *joc televizat*!

– Cei care n-au cîştigat s-au ales doar cu jocul, am spus.

Rybicki nu m-a băgat în seamă.

– Da, i-a răspuns lui Jane. Un joc televizat care le cerea concurenţilor să se întreacă în cîteva teste de rezistenţă şi de inteligenţă, amîndouă urmînd şi ele să prindă bine cînd ajungeţi pe Roanoke. Sagan, fiecărei colonii i s-a dat o listă de criterii fizice şi mintale pe care trebuie să le îndeplinească fiecare colonist potenţial pentru Roanoke. Unele dintre ele, ca Erie şi Zhong Guo, au avut parte de procese relativ standard de selecţie. Altele nu.

– Şi asta nu-ţi provoacă nici o îngrijorare, a comentat Jane.

– Nu, atîta vreme cît coloniştii au trecut propriul nostru set de cerinţe, nu, a replicat Rybicki. Ei ne-au prezentat coloniştii potenţiali; noi i-am verificat potrivit propriilor noastre standarde.

– Au trecut cu toţii? am întrebat eu.

Rybicki a pufnit.

– Cu greu. Conducătoarea coloniei Albion a ales coloniştii de pe lista ei de inamici, iar locurile pentru colonişti de pe Rus s-au dus la cei care au licitat mai mult. Am sfîrşit prin a supraveghea procesul de

selecţie pe amîndouă aceste colonii. Dar rezultatul final este că aveţi ceea ce eu cred că este un grup excelent de colonişti.

S-a întors spre Jane.

– Sînt incomparabil mai buni decît coloniştii pe care i-aţi căpăta de pe Pămînt, atîta lucru vă pot spune. *Pe ei* nu-i examinăm nici pe departe la fel de riguros. Acolo, filosofia noastră este că dacă poţi să păşeşti pe un transportor colonial, ai intrat. Pentru colonia asta, standardele sînt puţin mai înalte. Aşa că linişteşte-te. Aveţi colonişti buni.

Jane s-a aşezat la loc, nu în întregime convinsă. N-am condamnat-o; nici eu nu eram cu desăvîrşire convins. Am tăcut toţi trei în timp ce naveta făcea demersurile pentru andocare la poartă.

– Unde-i fiica voastră? a întrebat Rybicki, în timp ce naveta se aşeza la locul ei.

– A rămas la New Goa, a răspuns Jane. Supraveghează bagajele.

– Şi dă o petrecere de adio pentru prietenii ei, la care e mai bine să nu ne gîndim prea mult, am completat.

– Adolescenţi, a comentat Rybicki.

S-a ridicat în picioare.

– Acum, Perry, Sagan… Vă aduceţi aminte ce-am spus despre faptul că acest proces de colonizare a devenit un circ mediatic?

– Da, am răspuns.

– Bine. Atunci pregătiţi-vă să întîlniţi clovnii.

Şi apoi ne-a condus afară de pe navetă, la poartă, unde, în aparenţă, se adunase întreaga presă de ştiri din Uniunea Colonială ca să ne întîlnească.

– Sfinte Dumnezeule! am exclamat, oprindu-mă în tunel.

– E prea tîrziu ca să intri în panică, Perry, zise Rybicki, întinzînd mîna în spate şi luîndu-mă de braţ. Ei ştiu deja totul despre voi. Aţi putea la fel de bine să ieşiţi în public şi să terminaţi odată cu asta.

*

– Aşa deci, vorbi Jann Kranjic, apropiindu-se de mine dintr-o parte, la nu mai mult de cinci minute după ce am aterizat pe Roanoke. Cum e să fii unul dintre primii oameni care pun piciorul pe o lume nouă?

– Am mai făcut-o şi înainte, am zis, turtind brazda sub gheată.

Nu m-am uitat la el. În ultimele cîteva zile, am ajuns să detest vorbirea lui mieroasă şi înfăţişarea lui plăcută, telegenică.

– Sigur, zise Jann. Dar de data asta n-ai pe nimeni care să încerce să-ţi reteze piciorul ăla…

I-am aruncat o privire şi am văzut surîsul acela iritant al lui, care era cumva privit ca un zîmbet victorios pe lumea sa natală, Umbria. Cu coada ochiului am văzut-o şi pe Beata Novik, operatoarea, făcîndu-şi deplasarea lentă. Îşi lăsa camera să înregistreze totul, ca să aibă de unde să taie mai tîrziu.

– Ziua abia a început, Jann. Mai este încă timp ca cineva să fie împuşcat, am spus.

Surîsul lui deveni uşor şovăielnic.

– Acum, ce-ar fi ca tu şi cu Beata să vă duceţi să sîcîiţi pe altcineva?

Kranjic oftă şi-şi ieşi din rol.

– Uite, Perry, vorbi el. Ştii că, atunci cînd o să mă apuc să montez materialul ăsta, n-o să pot face cu nici un chip să nu arăţi ca un nesuferit. Ar trebui doar să îmblînzeşti puţin tonul, bine? Dă-mi ceva cu care să pot lucra. Chiar vrem să facem chestia cu eroul de război, dar nu-mi oferi prea mult. Hai, ştii cum merg chestiile astea. Ai făcut publicitate cînd erai pe Pămînt, pentru numele lui Dumnezeu!

I-am făcut semn cu mîna să plece, iritat. Kranjic se uită stăruitor în dreapta mea, la Jane, dar nu încercă să obţină un comentariu din partea ei. La un moment dat, cînd nu mă uitam, întrecuse măsura într-un fel oarecare faţă de ea, şi bănuiesc că ea sfîrşise prin a-l speria de moarte. M-am întrebat dacă exista vreo înregistrare video a momentului.

– Hai, Beata, zise el. Oricum avem nevoie de mai multe materiale cu Trujillo.

Se îndepărtară în direcţia navei de debarcare, căutînd unul dintre viitorii conducători ai coloniei care să poată fi citat.

Kranjic mă făcea ţîfnos. Toată călătoria asta mă făcea ţîfnos. De ochii lumii, era vorba despre o expediţie de prospectare pentru mine, pentru Jane şi pentru cîţiva colonişti aleşi, ca să facem o recunoaştere la locul coloniei şi să aflăm mai multe despre planetă. În realitate, era o excursie pentru presă, cu noi toţi ca vedete. Era o risipă de timp să ne tîrască pe toţi pînă pe planeta asta doar pentru ocazia de a face fotografii, şi apoi să ne tîrască iarăşi pe toţi, înapoi acasă. Kranjic nu era decît exemplul cel mai enervant al genului de gîndire care preţuia aparenţa mai presus de substanţă.

M-am întors către Jane.

– N-o să-mi fie dor de el cînd o să pornim colonia.

– N-ai citit destul de atent profilurile coloniştilor, îmi răspunse Jane. Atît el cît şi Beata fac parte din grupul de colonişti umbrieni. Vine cu noi. El şi Beata s-au căsătorit ca să facă asta, pentru că umbrienii nu-i lăsau pe cei necăsătoriţi să participe la colonizare.

– Deoarece cuplurile căsătorite sînt mai bine pregătite pentru viaţa colonială? m-am aventurat eu.

– Mai degrabă deoarece cuplurile care concurează au oferit un spectacol mai bun la jocul acela al lor, replică Jane.

– A concurat la emisiune?

– A fost prezentatorul emisiunii, răspunse Jane. Dar regulile sînt reguli. E în întregime o căsătorie de convenienţă. Kranjic n-a avut

niciodată o relaţie care să dureze mai mult de un an, iar Beata e în orice caz lesbiană.

– Sînt îngrozit că ştii toate astea!

– Am fost ofiţer de informaţii. E uşor pentru mine.

– Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu despre el?

– Planul lui este să reflecte primul an al coloniei Roanoke, explică Jane. A semnat deja pentru o emisiune săptămînală. A primit şi o ofertă pentru o carte.

– Încîntător. Ei, măcar acum ştim cum s-a fofilat pe navetă.

Pe prima navetă ajunsă pe Roanoke trebuiau să fie numai cei doisprezece reprezentanţi ai coloniştilor şi cîţiva funcţionari ai Departamentului Colonizării; aproape că s-a declanşat o răscoală cînd reporterii de pe *Serra* şi-au dat seama că nici unul dintre ei nu era invitat pe navetă alături de colonişti. Kranjic a rezolvat impasul oferindu-se să pună la dispoziţia tuturor materialele filmate de Beata. Restul reporterilor aveau să coboare mai tîrziu cu alte navete, ca să filmeze instalarea şi apoi să continue materialul lui Kranjic. Pentru binele lui, era mai bine că urma să devină colonist pe Roanoke; după asta, unii dintre colegii lui cei mai ranchiunoşi ar fi putut foarte bine să-l împingă printr-o ecluză.

– Nu-ţi face griji, spuse Jane. Şi pe deasupra, avea dreptate. Asta *este* prima planetă nouă pe care te afli unde nu încearcă nimeni să te omoare. Bucură-te de asta. Vino.

Porni să străbată întinderea imensă de ierburi indigene, către un şir de ceea ce semănau cu – dar nu erau tocmai – nişte arbori. La drept vorbind, ierburile indigene nu erau nici ele tocmai ierburi.

Orice-ar fi fost exact, atît ne-ierburile cît şi ne-arborii, erau de un verde luxuriant şi imposibil. Atmosfera prea bogată ne apăsa, umedă şi grea. În această emisferă se apropia sfîrşitul iernii, dar în locul în care ne aflam pe planetă, latitudinea şi vînturile predominante conspirau să facă vremea plăcut de caldă. Eram îngrijorat de cum o să fie miezul verii; mă aşteptam să transpir din belşug.

Am prins-o din urmă pe Jane, care se oprise ca să cerceteze unul dintre obiectele asemănătoare unui copac. Nu avea frunze, avea blană. Blana părea să se mişte; m-am aplecat mai aproape şi am văzut o colonie de vietăţi minuscule mişunînd prin ea.

– Purici de plante, am comentat. Frumos!

Jane zîmbi, ceea ce se întîmpla destul de rar ca să fie observat.

– Cred că e interesant, spuse ea, mîngîind o ramură a copacului. Unul dintre puricii de plante sări din blană pe mîna ei; Jane îl privi cu interes înainte să-l arunce de pe ea cu o suflare.

– Crezi că ai putea fi fericită aici? am întrebat.

– Cred că aş putea fi *ocupată* aici, răspunse Jane. Generalul Rybicki poate să spună ce vrea despre procesul de selecţie pentru colonia

asta. Eu am citit dosarele coloniştilor. Nu sînt convinsă că cei mai mulţi dintre aceştia n-or să fie un pericol pentru ei înşişi şi pentru alţii.

Dădu din cap în direcţia navetei, unde-l văzuserăm ultima oară pe Kranjic.

– Uită-te la Kranjic. El nu vrea să colonizeze. Vrea să scrie despre alţi oameni care colonizează. Trăieşte sub impresia că odată ajuns aici, o să aibă tot timpul din lume ca să-şi facă emisiunea şi să-şi scrie cartea. O să ajungă aproape mort de foame, înainte să-şi dea seama…

– Poate că e o excepţie.

– Eşti optimist, zise Jane, şi se uită înapoi la arborele îmblănit şi la chestiile tîrîtoare din el. Îmi place asta la tine. Dar nu cred că ar trebui să acţionăm dintr-un punct de vedere optimist.

– De acord, am răspuns. Dar trebuie să recunoşti că te-ai înşelat în legătură cu menoniţii.

– M-am înşelat doar *provizoriu* în legătură cu menoniţii. Dar da. Sînt candidaţi mult mai puternici decît m-am aşteptat.

– Pur şi simplu n-ai cunoscut niciodată vreun menonit, am spus.

– N-am cunoscut niciodată nici un om religios, înainte să ajung pe Huckleberry, zise Jane, uitîndu-se la mine. Iar hinduismul nu mi s-a potrivit prea mult. Deşi îl pot aprecia pe Shiva.

– Pariez că aşa e. E puţin altfel, totuşi, decît să fii menonit.

Jane se uită peste umărul meu.

– Vorbind de lup…

M-am întors şi am văzut o siluetă înaltă, palidă, venind spre noi. Haine simple şi o pălărie cu boruri late. Era Hiram Yoder, ales de menoniţii coloniali să ne însoţească în această călătorie.

Am zîmbit spre silueta lui. Spre deosebire de Jane, eu *îi cunoşteam* pe menoniţi – partea din Ohio în care locuisem avea o mulţime dintre ei, ca şi amish, fraţi elveţieni şi alte varietăţi de anabaptişti. Ca orice alte soiuri de oameni, menoniţii ca indivizi aveau gama obişnuită de personalităţi, dar priviţi ca o categorie, păreau să fie oameni buni şi cinstiţi. Cînd aveam nevoie de vreo treabă făcută la mine acasă, alegeam întotdeauna firme ale menoniţilor, pentru că făceau bine treaba de prima dată, şi dacă ceva se dovedea a nu fi cum trebuia, nu se certau cu tine în privinţa asta; nu făceau decît să repare. Asta-i o filosofie care merită sprijinită.

Yoder ridică mîna în semn de bun-venit.

– M-am gîndit să vin alături de voi. Mi-am închipuit că dacă şefii coloniei se uită atît de atenţi la ceva, aş dori să ştiu ce este.

– E doar un copac, am răspuns. Sau, ei bine…, oricum vom sfîrşi prin a numi chestia asta!

Yoder se uită atent la el.

– Mie mi se pare că e un copac. Cu blană. I-am putea spune *arbore-păros*.

– Exact aşa mă gîndeam şi eu, i-am răspuns. Nu trebuie confundat cu un *păr*, desigur.

– Desigur, zise Yoder. Asta ar fi o prostie.

– Ce crezi despre noua noastră lume? am întrebat.

– Cred că ar putea fi una bună. Deşi multe vor depinde de oamenii din ea.

– Sînt de acord. Ceea ce mă conduce la o întrebare pe care voiam să ţi-o pun. Unii dintre menoniţii pe care i-am cunoscut în Ohio erau retraşi – trăiau separat de lume. Trebuie să ştiu dacă grupul vostru o să facă acelaşi lucru.

Yoder zîmbi.

– Nu, domnule Perry, răspunse el. Menoniţii sînt diferiţi în ceea ce priveşte felul în care îşi trăiesc credinţa, de la o biserică la alta. Noi sîntem menoniţi coloniali. Preferăm să trăim şi să ne îmbrăcăm simplu. Nu respingem tehnologia cînd este nevoie de ea, dar nu o folosim cînd nu e nevoie. Şi preferăm să trăim *în* lume, ca sarea şi ca lumina. Sperăm să fim buni vecini pentru voi şi pentru ceilalţi colonişti, domnule Perry.

– Mă bucur să aud asta. După cît se pare, colonia noastră porneşte cu un atu promiţător.

– Asta s-ar putea schimba, interveni Jane, şi arătă din nou cu capul în depărtare.

Kranjic şi Beata se îndreptau spre noi. Kranjic se mişca energic; Beata mergea cu paşi mult mai leneşi. Era limpede că alergatul toată ziua după colonişti nu era tocmai ideea ei de distracţie.

– Iată-te, exclamă Kranjic către Yoder. Am comentarii de la toţi ceilalţi colonişti de aici – bine, în afară de ea, flutură mîna în direcţia lui Jane. Iar acum am nevoie doar de ceva din partea ta ca să pun în fondul comun.

– Ţi-am mai spus şi înainte, domnule Kranjic, că aş prefera să nu fiu fotografiat şi să nu dau interviuri, replică Yoder agreabil.

– E o chestie religioasă, nu-i aşa? zise Kranjic.

– Nu chiar, răspunse Yoder. Prefer doar să fiu lăsat în pace.

– Tipii de pe Kyoto or să fie dezamăgiţi dacă nu-şi văd oraşul natal…

Kranjic se opri şi se uită în spatele nostru.

– Ce naiba sînt astea?

Ne-am întors încet şi am văzut două creaturi de mărimea unor cerbi cam la cinci metri printre arborii-păroşi, privindu-ne cu calm.

– Jane? am întrebat.

– N-am nici cea mai mică idee, replică Jane. Nu-s prea multe despre fauna locală în rapoartele noastre.

– Beata, vorbi Kranjic. Trebuie să mergem mai aproape ca să luăm o imagine mai bună.

– Pe naiba, exclamă Beata. N-o să mă las mîncată pentru ca *tu* să iei o imagine mai bună!
– O, hai, zise Kranjic. Dacă voiau să ne mănînce, ar fi făcut-o pînă acum. Uite…
Începu să se apropie de vietăţi, centimetru cu centimetru.
– Să-l lăsăm să facă asta? am întrebat-o pe Jane.
Jane ridică din umeri.
– Tehnic vorbind, încă n-am întemeiat colonia…
– Bine pusă problema!
Kranjic se strecurase pînă la cîţiva metri de cele două creaturi, cînd cea mai mare dintre ele se hotărî că răbdase destul, mugi impresionant şi făcu un pas rapid înainte. Kranjic ţipă şi o luă la fugă ca din puşcă, aproape poticnindu-se în timp ce alerga înapoi la navetă.
M-am întors spre Beata:
– Spune-mi că ai prins asta.
– Ştii că am prins-o…
Cele două vietăţi dintre copaci, cu treaba încheiată, se îndepărtară agale, nepăsătoare.

*

– Oho, comentă Savitri. Nu vezi în fiecare zi un personaj important al ştirilor coloniale făcînd pe el de frică.
– E adevărat, am replicat. Deşi, ca să fiu complet sincer, sînt destul de sigur că aş fi putut să-mi petrec întreaga viaţă fără să fi văzut asta şi să fi murit totuşi fericit.
– Atunci, e doar un bonus.
Stăteam în biroul meu, în ziua de dinaintea plecării mele definitive de pe Huckleberry. Savitri şedea pe scaunul din spatele biroului meu, iar eu pe unul dintre scaunele din faţa lui.
– Cum îţi place priveliştea din acel scaun? am întrebat-o.
– Priveliştea e frumoasă. Scaunul e cam plin de cocoloaşe, răspunse Savitri. Ca şi cum fundul puturos al cuiva l-a deformat de nu mai poate fi recunoscut.
– Poţi oricînd să-ţi iei un scaun nou.
– O, sînt sigură că administratorul Kulkarni va fi încîntat de o asemenea cheltuială. N-a trecut niciodată peste ideea că sînt o provocatoare de necazuri.
– *Eşti* o provocatoare de necazuri, am subliniat. Face parte din descrierea postului de mediator.
– Mediatorii ar trebui să rezolve necazurile, preciză Savitri.
– Ei, bine… Dacă vrei să cauţi nod în papură, domnişoară Precizie…
– Ce nume încîntător, replică Savitri şi se legănă cu scaunul în faţă şi-n spate. Şi oricum, sînt doar asistenta unui mediator.
– Nu mai eşti doar atît. Te-am recomandat deja lui Kulkarni să fii

numită mediatorul satului, iar el a fost de acord.
Savitri se opri din legănat.
– Chiar l-ai făcut să fie de acord?
– Nu de la început, am recunoscut. Dar am fost convingător. Şi l-am convins că în felul ăsta măcar o să fii nevoită să ajuţi oamenii, în loc să-i sîcîi.
– Rohit Kulkarni… Ce om fermecător!
– Are momentele lui, am fost de acord. Dar şi-a dat aprobarea, pînă la urmă. Aşa că nu trebuie decît să spui da, şi slujba e a ta. La fel şi scaunul.
– Categoric, nu vreau scaunul!
– În regulă. Atunci n-o să ai nimic care să-ţi aducă aminte de mine.
– Nu vreau nici slujba, continuă Savitri.
– Ce?
– Am zis că nu vreau slujba, repetă Savitri. Cînd am aflat că pleci, am pornit să-mi caut altă slujbă. Şi am găsit una.
– Care anume?
– E un alt post de asistentă.
– Dar ai putea fi mediator…
– O, da, mediator în *New Goa*, zise ea, şi apoi îmi observă privirea; la urma urmei, ăsta fusese postul meu. Nu vreau să te jignesc. Ai luat slujba după ce ai văzut universul. Eu am stat toată viaţa în acelaşi sat. Am treizeci de ani. E timpul să plec.
– Ai găsit o slujbă în Missouri City, spun, referindu-mă la capitala districtului.
– Nu.
– Mă zăpăceşti.
– Asta n-ar fi o noutate, zise Savitri, şi apoi continuă înainte să apuc să ripostez. Slujba mea e în afara planetei. Pe o colonie nouă, numită Roanoke. Poate ai auzit de ea…
– OK, acum m-ai zăpăcit *de tot*.
– Se pare că o echipă de două persoane va conduce colonia. I-am cerut uneia dintre ele o slujbă. A zis da.
– Eşti asistenta lui Jane? am întrebat.
– De fapt, sînt asistenta conducătorului coloniei. Din moment ce sînteţi doi, sînt şi asistenta ta. Dar tot n-o să-ţi aduc ceai.
– Huckleberry nu e una dintre coloniile căreia i s-a permis să trimită colonişti.
– Nu, răspunse Savitri. Dar în calitate de conducători ai coloniei, aveţi permisiunea să angajaţi pe oricine doriţi în echipa voastră de ajutoare. Jane mă cunoaşte deja şi are încredere în mine, şi ştie că tu şi cu mine lucrăm bine împreună. Are sens.
– Cînd te-a angajat?
– În ziua în care le-ai dat preavizul aici. A trecut pe la birou cînd tu

erai plecat la masa de prînz. Am vorbit despre asta şi mi-a oferit slujba.

– Şi nici una dintre voi nu s-a ostenit să-mi spună despre asta?

– Ea ar fi vrut. Dar eu i-am cerut să nu-ţi spună.

– De ce?

– Pentru că atunci, tu şi cu mine n-am fi avut *această* discuţie minunată, fermecătoare, răspunse Savitri, şi apoi se învîrti cu scaunul, rîzînd.

– Dă-te jos de pe scaunul meu! am exclamat.

*

Stăteam în camera de zi, goală, a casei mele, din care totul fusese împachetat şi dus afară, cu ochii pe cale să mi se umple de lacrimi, cînd Hickory şi Dickory se apropiară de mine.

– Am dori să vorbim cu tine, maior Perry, îmi spuse Hickory.

– Da, în ordine, am răspuns eu, surprins.

În cei şapte ani de cînd erau cu noi Hickory şi Dickory, stătuserăm de vorbă de cîteva ori. Dar ei nu iniţiaseră niciodată discuţia; cel mult, aşteptau în tăcere să le fie observată prezenţa.

– Ne vom folosi implanturile, adăugă Hickory.

– Bine, am răspuns.

Atît Hickory cît şi Dickory îşi atinseră cu degetele gulerele aflate la baza gîturilor lor lungi şi apăsară un buton de pe partea dreaptă a gulerului.

Obinii erau o specie creată; consu, o rasă atît de avansată faţă de noi încît era aproape insondabilă, îi găsise pe strămoşii obinilor şi-şi folosiseră tehnologia ca să forţeze apariţia inteligenţei la bieţii amărîţi. Obinii deveniseră într-adevăr inteligenţi; nu deveniseră însă şi *conştienţi de sine*. Oricare ar fi fost procesul care permitea conştiinţa – simţul sinelui le lipsea cu desăvîrşire obinilor. Ca indivizi, obinii nu aveau un eu sau o personalitate; numai ca grup, obinii erau conştienţi că le lipsea ceva ce alte specii inteligente aveau. Dacă misterioşii consu îi făcuseră pe obini lipsiţi de conştiinţă de sine accidental sau intenţionat, era o problemă de discutat, dar avînd în vedere întîlnirile mele cu ei de-a lungul anilor, bănuiesc că erau pur şi simplu curioşi şi că obinii erau pentru ei doar un experiment în plus.

Obinii îşi doreau destul de mult conştiinţa ca să fie dispuşi să rişte un război cu Uniunea Colonială pentru a o obţine. Războiul era o cerinţă a lui Charles Boutin, un om de ştiinţă care fusese cel dintîi care să înregistreze şi să stocheze conştiinţa umană în afara structurii de susţinere a creierului. Boutin a fost ucis de Forţele Speciale înainte de a apuca să le dăruiască obinilor conştiinţa la nivel individual, dar munca lui era destul de apropiată de final încît Uniunea Colonială să poată să ajungă la o înţelegere cu obinii legată de terminarea lucrărilor. Obinii s-au transformat peste noapte din duşmani în

prieteni, iar Uniunea Colonială a dus pînă la capăt munca lui Boutin, creînd un implant de conştiinţă bazat pe tehnologia existentă a BrainPal-ului aparţinînd FCA. Era conştiinţa ca accesoriu.

Oamenii – oricum, puţinii care ştiau povestea – îl priveau fireşte pe Boutin ca pe un trădător, un om al cărui plan de a răsturna Uniunea Colonială ar fi provocat masacrarea a miliarde de oameni. În aceeaşi măsură, şi la fel de firesc, obinii îl priveau ca pe unul dintre marii eroi ai rasei lor, un personaj prometeic care le dăduse nu focul, ci conştiinţa de sine. Dacă aţi avut vreodată nevoie de un argument cum că eroismul este relativ, iată-l!

Propriile mele sentimente în privinţa asta erau mai complicate. Da, era un trădător al speciei sale şi merita să moară. Era de asemenea şi tatăl biologic al lui Zoë, despre care cred că este o fiinţă umană la fel de minunată ca oricare alta pe care am întîlnit-o vreodată. E greu să spui că te bucuri de moartea tatălui frumoasei şi extrem de deşteptei tale fiice adoptive, chiar şi atunci cînd ştii că e mai bine aşa.

Avînd în vedere ceea ce simţeau obinii în legătură cu Boutin, nu era cîtuşi de puţin surprinzător că erau posesivi în legătură cu Zoë; una dintre principalele cereri din tratat consta, în esenţă, din drepturi de vizitare. Lucrul cu care s-a căzut de acord pînă la urmă a fost ca doi obini să locuiască împreună cu Zoë şi cu familia ei adoptivă. Zoë le-a dat numele de Hickory şi Dickory, cînd au sosit. Lui Hickory şi Dickory le era permis să-şi folosească implanturile de conştiinţă ca să înregistreze o parte din timpul petrecut cu Zoë. Aceste înregistrări erau împărtăşite de toţi obinii cu implanturi de conştiinţă; de fapt, ei *toţi* petreceau timpul împreună cu Zoë.

Jane şi cu mine am permis acest lucru punînd condiţii foarte stricte atîta vreme cît Zoë era prea mică pentru a înţelege cu adevărat ce se petrecea. După ce Zoë a crescut destul de mare ca să priceapă ideea, a devenit decizia ei. Zoë le-a permis. Îi place ideea ca viaţa ei să fie împărtăşită de o specie întreagă, deşi, adolescentă fiind, are perioade prelungite în care vrea să fie singură. Hickory şi Dickory îşi opresc implanturile atunci cînd se întîmplă asta; n-are nici un rost să irosească o conştiinţă cît se poate de bună pentru un timp pe care nu-l petrec alături de Zoë. Dorinţa de a fi conştienţi cînd vorbesc numai cu mine era ceva nou.

Exista o mică întîrziere între momentul în care Hickory şi Dickory îşi declanşau gulerele conţinînd hardware-ul care le adăpostea conştiinţa şi momentul în care gulerul stabilea comunicarea cu stratul de neuroni din creierul lor. Parcă ai fi privit nişte somnambuli trezindu-se. Era şi puţin înspăimîntător. Deşi nu la fel de înspăimîntător precum ceea ce urmă: Hickory zîmbindu-mi!

– Vom fi adînc întristaţi să părăsim acest loc, vorbi Hickory. Te rog să înţelegi că ne-am trăit aici întreaga viaţă conştientă. Îl simţim

intens înăuntrul nostru, la fel ca toţi obinii. Vă mulţumim pentru că aţi fost de acord să vă împărtăşiţi vieţile cu noi.

– N-aveţi pentru ce, am răspuns.

Părea un lucru banal pe care să-l vrea cei doi obini să-l discute cu mine.

– Vorbiţi de parcă ne-aţi părăsi. Credeam că urmează să veniţi cu noi.

– Venim, răspunse Hickory. Dickory şi cu mine sîntem conştienţi de povara, pe care o purtăm amîndoi, de a avea grijă de fiica ta şi de a ne împărtăşi experienţele cu toţi ceilalţi obini. Poate fi copleşitoare. Nu ne putem păstra implanturile pornite prea multă vreme, ştii... Încordarea emoţională e atît de mare. Implanturile nu sînt perfecte, iar creierul nostru întîmpină dificultăţi. Sîntem... suprastimulaţi.

– N-am ştiut asta.

– Nu voiam să vă împovărăm cu problema noastră, zise Hickory. Şi nu era important să ştiţi. Dar de curînd, atît Dickory cît şi eu am aflat că atunci cînd ne pornim implanturile, sîntem imediat copleşiţi de emoţii pentru Zoë şi pentru tine şi locotenentul Sagan.

– E o perioadă încordată pentru noi toţi.

Încă un surîs obin, încă şi mai înfiorător decît primul.

– Scuză-mă, continuă Hickory. Nu m-am exprimat limpede. Emoţia noastră nu este o nelinişte nedefinită legată de plecarea din acest loc sau de pe această planetă, nici agitaţie sau nervozitate legate de călătoria spre o lume nouă. E ceva foarte specific. E *îngrijorare*.

– Cred că avem cu toţii griji, am început, dar m-am oprit apoi cînd am văzut o expresie nouă pe chipul lui Hickory, una pe care n-am mai observat-o niciodată.

Hickory arăta *nerăbdător.* Sau poate că era frustrat din cauza mea.

– Îmi pare rău, Hickory. Te rog, continuă.

Hickory rămase nemişcat cîteva clipe, ca pentru a dezbate ceva cu el însuşi, apoi îmi întoarse brusc spatele ca să discute cu Dickory. Am petrecut acest timp reflectînd că, dintr-odată, numele puse ştrengăreşte de un copil mic acestor două creaturi, cu cîţiva ani în urmă, nu mai păreau cîtuşi de puţin potrivite.

– Iartă-mă, domnule maior, vorbi Hickory, îndreptîndu-şi din nou atenţia spre mine. Regret că s-ar putea să fiu prea direct. S-ar putea să nu fim capabili să ne exprimăm în întregime îngrijorarea. S-ar putea să nu fii la curent cu anumite fapte şi s-ar putea să nu fim în poziţia de a ţi le oferi. Dă-mi voie să te întreb: care crezi că este situaţia acestei părţi a spaţiului? Porţiunea în care locuim noi, obinii, şi voi, Uniunea Colonială, printre alte specii...

– Sîntem în război, am răspuns. Noi avem coloniile noastre şi încercăm să le apărăm. Alte specii au coloniile lor şi încearcă şi ele să le apere. Ne luptăm cu toţii pentru planete care se potrivesc nevoilor

speciei noastre. Ne batem toţi între noi.

– Aah, exclamă Hickory. Ne batem toţi între noi. Nu există alianţe? Tratate?

– Evident, există cîteva, am răspuns. Noi avem unul cu obinii. Alte rase poate că au tratate şi alianţe cu cîteva alte specii. Dar, în general, da. Ne batem cu toţii. De ce?

Surîsul lui Hickory se transformă din înfiorător într-unul înrudit cu un rictus.

– Vă vom spune ce putem, continuă Hickory. Vă putem spune despre lucrurile care s-au discutat deja. Ştim că, potrivit afirmaţiilor ministrului colonizării, colonia pe care o numiţi Roanoke v-a fost dată de către obini. Planeta pe care noi o numim Garsinhir. Ştim că s-a afirmat că am luat în schimb o planetă de-a voastră.

– Aşa este, am răspuns.

– Nu există o asemenea înţelegere, zise Hickory. Garsinhir rămîne teritoriu al obinilor.

– Asta nu poate fi adevărat, am replicat. Am fost pe Roanoke. Am călcat pe pămîntul unde va fi colonia. Cred că s-ar putea să vă înşelaţi.

– Nu ne înşelăm, insistă Hickory.

– Cu siguranţă vă înşelaţi, am continuat eu. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar voi doi sînteţi însoţitorii şi gărzile de corp ale unei fiinţe umane adolescente. Este posibil ca, oricare ar fi contactele voastre la nivelul la care vă aflaţi, să nu aibă cele mai bune informaţii.

O licărire traversă chipul lui Hickory; bănuiesc că era *amuzament*.

– Fii convins, domnule maior, că obinii nu trimit simpli *însoţitori* să păzească şi să aibă grijă de fiica lui Boutin şi de familia ei. Şi fii convins că Garsinhir rămîne în mîinile obinilor.

M-am gîndit la asta.

– Spuneţi că Uniunea Colonială minte în legătură cu Roanoke…

– Este posibil ca ministrul vostru al colonizării să fie greşit informat, zise Hickory. Nu ne dăm seama. Dar oricare ar fi cauza greşelii, există o eroare de fapt.

– Poate că obinii ne permit să colonizăm lumea lor, am continuat. Din cîte înţeleg, chimia corpului vostru vă face susceptibili la infecţiile acelei planete; e mai bine să aveţi un aliat acolo decît s-o lăsaţi neocupată.

– Poate, răspunse Hickory.

Tonul lui, extrem de studiat, nu-l angaja la nimic.

– Nava coloniei pleacă de la staţia Phoenix peste două săptămîni, am spus. La încă o săptămînă după asta o să aterizăm pe Roanoke. Chiar dacă ceea ce spui este adevărat, nu pot *face* nimic în legătură cu asta în acest moment.

– Trebuie să-mi cer scuze din nou, zise Hickory. Nu vreau să

sugerez că ai putea sau ar trebui să faci ceva. Am vrut doar să *ştii*. Şi să afli măcar o parte din natura îngrijorării noastre.

– E mai mult de-atît? am întrebat.

– Am spus tot ce-am putut... în afară de asta. Sîntem la dispoziţia ta, domnule maior. A ta, a locotenentului Sagan şi, în special şi întotdeauna, a lui Zoë. Tatăl ei ne-a făcut darul propriului nostru sine. Ne-a cerut un preţ mare, pe care l-am fi plătit bucuros.

La aceste cuvinte m-a trecut un fior, aducîndu-mi aminte care fusese preţul.

– A murit înainte să apucăm să achităm acest preţ, această datorie. Acum sîntem datori către fiica lui, iar noua datorie a sporit pentru că şi-a împărtăşit viaţa cu noi. Îi sîntem datori şi pentru asta. Şi sîntem datori familiei sale.

– Mulţumesc, Hickory. Ştiu că sîntem recunoscători pentru că tu şi cu Dickory ne-aţi slujit atît de bine.

Surîsul lui Hickory reveni.

– Regret să spun că m-ai înţeles greşit din nou, domnule maior. Cu siguranţă eu şi cu Dickory sîntem la dispoziţia voastră şi vom fi întotdeauna. Dar cînd spunem că sîntem la dispoziţia voastră, mă refer la obini.

– Obini... Adică la voi toţi.

– Da, răspunse Hickory. Noi toţi. Pînă la ultimul dintre noi, dacă e nevoie.

– Oh, am exclamat. Îmi pare rău, Hickory. Nu prea ştiu ce să spun la asta.

– Spune că o să-ţi aduci aminte, replică Hickory. Cînd va sosi vremea.

– O să-mi aduc aminte, am răspuns.

– Am dori să-ţi cerem ca această discuţie să rămînă confidenţială, adăugă Hickory. Deocamdată.

– În ordine, am zis.

– Mulţumesc, domnule maior, spuse Hickory.

Întoarse capul spre Dickory, apoi din nou spre mine.

– Mă tem că ne-am lăsat copleşiţi de prea multe emoţii. Ne vom închide acum implanturile, cu permisiunea ta.

– Vă rog, am răspuns.

Cei doi obini duseră mîinile la gît ca să-şi deconecteze personalitatea. Am urmărit cum însufleţirea se stinse pe feţele lor, înlocuită de inteligenţa seacă.

– Ne ducem să ne odihnim, vorbi Hickory, şi ieşi împreună cu partenerul lui, lăsîndu-mă în încăperea goală.

TREI

Iată un mod de a coloniza: iei două sau trei sute de oameni, le dai voie să-şi pună în bagaje ce provizii socotesc ei că e potrivit, îi laşi pe o planetă la alegerea lor, le spui „pe curînd” şi apoi te întorci după un an – după ce au murit cu toţii de foamea provocată de ignoranţă şi de lipsa de provizii, sau au fost nimiciţi de altă specie care vrea locul pentru ea – ca să le culegi oasele.

Nu e o metodă prea izbutită de a coloniza. În perioada mult prea scurtă de acumulare, atît eu cît şi Jane am citit destule rapoarte cu privire la moartea coloniilor sălbatice care erau construite exact la fel, ca să fim convinşi de acest fapt izbitor.

Pe de altă parte, nu vrei nici să laşi o sută de mii de oameni pe o nouă lume colonizată, dotată cu tot confortul civilizaţiei. Uniunea Colonială are mijloacele de a face aşa ceva, dacă ar vrea. Dar nu vrea. Indiferent cît de aproape ar fi cîmpul gravitaţional, circumferinţa, suprafaţa uscatului, atmosfera sau biochimia unei planete de acelea ale Pămîntului sau ale oricăror altor lumi pe care oamenii le-au colonizat deja, aceasta nu este Pămîntul, şi nu există nici o metodă practică de a şti ce soi de surpriză neplăcută le rezervă o planetă oamenilor de acolo. Chiar şi Pămîntul are un fel nostim de a născoci boli şi sîcîieli noi menite să decimeze fiinţele umane imprudente, iar acolo sîntem o specie băştinaşă. Cînd aterizăm pe planete noi, sîntem corpuri străine, şi ştim ce face orice sistem biologic unui corp străin aflat în mijlocul său: încearcă să-l ucidă cît mai repede posibil.

Iată o curiozitate interesantă pe care am aflat-o despre coloniile eşuate: fără să punem la socoteală coloniile sălbatice, cauza numărul unu pentru coloniile umane abandonate nu constă în disputele teritoriale cu celelalte specii; ea este reprezentată de microbii locali care omoară coloniştii. Alte specii inteligente le putem ţine la distanţă; asta-i o bătălie pe care o înţelegem. Lupta împotriva unui întreg ecosistem care încearcă să te omoare este o chestiune cu mult mai spinoasă.

Depunerea a o sută de mii de colonişti pe o planetă doar ca să te uiţi la ei cum mor de o infecţie băştinaşă cu evoluţie rapidă, pe care n-o poţi vindeca la timp, nu este decît o risipă de colonişti cît se poate de buni.

Ceea ce nu înseamnă să *subestimăm* disputele teritoriale. Probabilitatea ca o colonie umană să fie atacată în primii doi sau trei ani de existenţă este *exponenţial* mai mare decît în oricare alt moment de-a lungul timpului. Colonia se concentrează asupra propriei sale construcţii şi este vulnerabilă la atacuri. Prezenţa Forţelor Coloniale de Apărare într-o nouă colonie, deşi nu chiar nesemnificativă, este încă doar o mică parte din ceea ce va fi, după ce o staţie spaţială va fi construită deasupra coloniei, un deceniu sau

două mai tîrziu. Iar simplul fapt că cineva a colonizat o planetă o face mult mai atrăgătoare pentru oricine altcineva, pentru că acei colonişti au făcut în locul tău toată treaba mai grea a colonizării. Acum, tot ce ai de făcut este să-i mături de pe planetă şi s-o iei numai pentru tine.

A lăsa o sută de mii de colonişti pe o planetă doar ca să-i vezi măturaţi de-acolo pentru totdeauna este *în aceeaşi măsură* o risipă de colonişti cît se poate de buni. Şi, în ciuda faptului că Uniunea Colonială foloseşte practic ţările lumii a treia de pe Pămînt ca ferme de colonişti, dacă începi să pierzi cîte o sută de mii de fiecare dată cînd o nouă colonie eşuează, pînă la urmă ajungi în criză de colonişti.

Din fericire, există o excelentă cale de mijloc între aceste scenarii. Presupune să iei vreo două mii cinci sute de colonişti, să-i depui pe o lume nouă la începutul primăverii, furnizîndu-le tehnologie durabilă, capabilă să-i sprijine, pentru a le satisface nevoile imediate, şi să le dai sarcina de a se autoîntreţine pe lumea cea nouă şi de a pregăti planeta, vreme de doi sau trei ani, pentru aproximativ încă zece mii de noi colonişti. Aceşti colonişti din al doilea val vor avea încă cinci ani sau cam aşa ceva ca să ajute la pregătirile pentru cincizeci de mii de noi colonişti, şi tot aşa.

Există cinci valuri oficiale iniţiale de colonişti, la sfîrşitul cărora colonia are, la modul ideal, o populaţie de aproximativ un milion, răspîndită în numeroase tîrguşoare şi unul sau două oraşe mai mari. După ce al cincilea val se statorniceşte şi infrastructura coloniei este constituită, totul se transformă într-un proces masiv de colonizare. Cînd populaţia ajunge la zece milioane sau cam pe-acolo, imigraţia încetează, colonia capătă autoguvernare limitată în interiorul sistemului federal al UC, iar omenirea are încă un bastion împotriva distrugerii rasei de mîna unui univers crud. Asta dacă primii două mii cinci sute supravieţuiesc unui ecosistem ostil, atacurilor din partea celorlalte rase, propriilor neajunsuri organizatorice ale omenirii şi simplului, omniprezentului ghinion afurisit.

Două mii cinci sute de colonişti sînt destul de mulţi ca să începi procesul de a transforma o planetă într-o lume umană. Sînt destul de puţini pentru ca, dacă mor, Uniunea Colonială să poată vărsa o lacrimă şi să treacă mai departe. Şi, serios, partea cu lacrima vărsată nu e absolut deloc obligatorie. E un lucru interesant, să fii în acelaşi timp indispensabil şi uşor de înlocuit pentru efortul omenirii de a popula stelele. Una peste alta, m-am gîndit, ar fi fost poate mai înţelept să rămîn pe Huckleberry.

*

– În regulă, mă las păgubaş, am zis, arătînd către containerul masiv care era manipulat în cala de mărfuri a navei *Ferdinand Magellan*. Spune-mi ce este.

Aldo Ferro, supraveghetorul calei, verifică inventarul din PDA.

– Ăsta conţine toate amestecurile pentru instalaţia de tratare a apelor uzate din colonia voastră, răspunse el, apoi arătă spre un şir de containere. Iar alea sînt ţevile pentru canalizare, rezervoarele septice şi recipientele pentru transportarea deşeurilor.

– Fără closete în curte pe Roanoke. O să ne facem nevoile cu rafinament.

– Nu-i o problemă de rafinament, replică Ferro. Vă duceţi pe o planetă de categoria a şasea, prevăzută cu un sistem ecologic incompatibil. O să aveţi nevoie de tot îngrăşămîntul de care puteţi face rost. Sistemul acela de tratare a deşeurilor o să adune toate reziduurile voastre biologice, de la fecale la rămăşiţele de alimente, şi o să facă un îngrăşămînt steril pentru ogoare. Probabil e cel mai important lucru pe care-l aveţi pe lista asta. Încercaţi să nu-l stricaţi.

Am zîmbit.

– Se pare că ştii o mulţime de lucruri despre canalizare, am comentat.

– Mda, aşa-i, replică Ferro. Mai degrabă ştiu despre bagajele unei colonii noi. Lucrez în cala asta de douăzeci şi cinci de ani, şi în tot timpul ăsta am transportat colonii noi. Dă-mi o listă de provizii şi pot să-ţi spun pe ce soi de planetă se duc coloniştii, ce anotimpuri are, cît de mare e gravitaţia şi dacă o să reziste colonia în primul an. Vrei să ştii de unde am aflat că planeta voastră are un ecosistem incompatibil? Adică, în afară de instalaţia de tratare. Asta-i standard pe orice colonie.

– Sigur că da.

Ferro atinse cu vîrful degetelor ceva pe ecranul PDA-ului şi mi-l întinse, cu o listă a containerelor.

– OK, întîi şi întîi, începu el. Rezervele de alimente. Fiecare colonie se îmbarcă avînd o rezervă de trei luni de alimente de bază uscate, pentru fiecare membru al coloniei, şi încă una de o lună de raţii deshidratate pentru a oferi timp coloniştilor să înceapă să vîneze şi să-şi producă propria mîncare. Dar voi aveţi o provizie alimente de şase luni şi una de două luni de raţii deshidratate pentru fiecare colonist. Ăsta-i felul de încărcătură pe care-l vezi pentru un sistem incompatibil, pentru că nu poţi mînca imediat ce produce pămîntul. De fapt, e chiar *mai mult* decît de obicei pentru un ecosistem incompatibil; de obicei e o rezervă de patru luni de hrană uscată şi şase săptămîni de raţii.

– De ce ne-ar da mai multă mîncare decît de obicei? am întrebat.

De fapt, ştiam răspunsul – la urma urmei, trebuia să conduc colonia – dar voiam să-mi dau seama dacă Ferro era atît de bun pe cît credea el că este.

Ferro zîmbi.

– Indiciul e chiar în faţa ta, domnule Perry, călătoriţi şi cu o

încărcătură dublă de amelioratoare şi de fertilizatoare pentru sol. Asta-mi spune că solul nu e bun, aşa cum este, pentru cultivarea hranei umane. Alimentele acelea suplimentare vă oferă timp dacă vreun idiot nu ameliorează un teren aşa cum trebuie.

– Aşa e, am confirmat.

– Mda, încuviinţă Ferro. Ultimul lucru: aveţi o încărcătură mai mare decît de obicei de medicamente pentru tratarea otrăvirilor, ceea ce este tipic pentru sistemele incompatibile. Aveţi şi o grămadă de detoxifiante veterinare. Ceea ce-mi aduce aminte…

Ferro luă înapoi PDA-ul şi făcu să apară o nouă listă de containere.

– Încărcătură dublă de furaje pentru vite.

– Eşti un maestru al inventarelor, Ferro, am zis. Te gîndeşti vreodată să devii chiar tu colonist?

– La naiba, nu, răspunse Ferro. Am văzut destule dintre coloniile astea noi ducîndu-se de rîpă ca să ştiu că unele dintre ele nu supravieţuiesc. Sînt bucuros să vă încarc şi să vă descarc, apoi să-mi iau rămas-bun şi să mă întorc acasă pe Phoenix, la nevastă şi la pisică. Nu vă supăraţi, domnule Perry..

– Nu mă supăr, am răspuns, şi am dat din cap în direcţia listei. Ai zis că poţi să-ţi dai seama după un inventar dacă o colonie o s-o scoată la capăt. Ce crezi despre noi?

– Aveţi tot ce vă trebuie ca să rezistaţi, replică Ferro. O să vă descurcaţi. Dar unele dintre lucrurile voastre sînt cam ciudate. Aveţi pe listă materiale pe care nu le-am mai transportat pînă acum. Aveţi containere pline de echipamente demodate.

Ferro îmi întinse inventarul.

– Uite, aveţi tot ce vă trebuie pentru o fierărie. Din 1850. Nici măcar n-am crezut că există asemenea chestii în afara unei expoziţii de reconstituire a epocii.

M-am uitat la inventar.

– Unii dintre coloniştii noştri sînt menoniţi, i-am explicat. Preferă să nu folosească tehnologia modernă, dacă pot evita acest lucru. Cred că le distrage atenţia.

– Cîţi dintre colonişti sînt ce-ai spus acum? întrebă Ferro.

– Cam două sute, două sute cincizeci, i-am răspuns, dîndu-i înapoi PDA-ul.

– Aha. Ei, atunci se pare că sînteţi pregătiţi destul de bine pentru orice, chiar şi pentru o călătorie în timp înapoi în Vestul Sălbatic. Dacă nu reuşeşte colonia, nu puteţi da vina pe dotare.

– Aşa că o să fie numai vina mea.

– Probabil, replică Ferro.

*

– Cred că un lucru pe care-l putem spune cu toţii este că nu vrem să vedem această colonie *eşuînd*, vorbi Manfred Trujillo. Nu cred că ne

paşte un asemenea pericol. Dar îmi fac griji pentru unele hotărîri care au fost luate. Cred că acestea fac lucrurile ceva mai dificile.

În jurul mesei de conferinţe urmă un şir de încuviinţări din cap. În dreapta mea, am văzut-o pe Savitri luînd notiţe, observînd care capete se mişcau. La celălalt capăt al mesei, Jane stătea impasibilă, dar ştiam că şi ea număra capetele. A fost în serviciile de informaţii. Asta ştia să facă.

Ne apropiam de sfîrşitul şedinţei oficiale de inaugurare a Consiliului de pe Roanoke, format din mine şi Jane în calitate de conducători ai coloniei şi din cei zece reprezentanţi ai coloniştilor, cîte unul pentru fiecare lume, care urmau să joace rolul de adjuncţi ai noştri. Cel puţin teoretic. Aici, în lumea reală, intrigile pentru putere începuseră deja.

Manfred Trujillo era cel dintîi printre ei. Trujillo începuse propaganda pentru a permite lumilor colonizate să pornească o nouă colonie cu cîţiva ani înainte, din poziţia de reprezentant al planetei Erie în legislativul UC. Îşi ieşise din pepeni cînd Departamentul Colonizării îi luase ideea dar omisese să-l numească pe el conducător; îşi ieşise şi mai tare din pepeni cînd conducătorii coloniei ne-am dovedit a fi noi, care nu-i eram cunoscuţi şi nu păream deosebit de impresionaţi de persoana sa. Dar era destul de deştept cît să-şi ascundă frustrarea în termeni generali, şi petrecuse cea mai mare parte a şedinţei încercînd să ne submineze, pe Jane şi pe mine, în modul cel mai măgulitor cu putinţă.

– De exemplu, acest consiliu, vorbi Trujillo şi îşi plimbă privirea de la un capăt la altul al mesei. Fiecare dintre noi este însărcinat să reprezinte interesele colegilor noştri colonişti. Nu mă îndoiesc că fiecare dintre noi îşi va îndeplini admirabil această sarcină. Dar acest consiliu este unul consultativ pentru conducătorii coloniei – numai consultativ! Mă întreb dacă asta ne îngăduie să reprezentăm cel mai bine nevoile coloniei…

Nici măcar n-am ieşit de la docuri şi vorbeşte deja de revoluţie, m-am gîndit. Pe vremea cînd aveam încă un BrainPal, aş fi putut să-i transmit tot acest gînd lui Jane; aşa cum stăteau lucrurile, mi-a întîlnit privirea, ceea ce i-a spus destul de bine ce gîndeam.

– Noile colonii sînt administrate conform regulamentelor Departamentului Colonizării, preciză Jane. Regulamentul cere conducătorilor coloniei să exercite singuri puterea administrativă şi executivă. Lucrurile vor fi destul de haotice cînd vom ajunge, aşa că a aduna un cvorum pentru fiecare decizie nu e tocmai ideal.

– Nu sugerez ca voi doi să nu vă faceţi treaba, zise Trujillo. Spun doar că intervenţia noastră ar trebui să fie mai mult decît simbolică. Mulţi dintre noi au fost amestecaţi în crearea acestei colonii încă din zilele în care s-a aflat doar în stadiul de proiect. Avem o experienţă de nepreţuit!

– Pe cîtă vreme noi sîntem implicaţi abia de vreo două luni, am replicat eu.

– Sînteţi un adaos recent şi preţios la acest proces, zise Trujillo mieros. Speram că ai putea vedea avantajele participării noastre la procesul de luare a deciziilor.

– Mi se pare că regulamentul Colonizării există pentru un motiv, am replicat. DC a supravegheat colonizarea a zeci de lumi. S-ar spune că ştie cum s-o facă…

– Acei colonişti făceau parte din naţiuni defavorizate de pe Pămînt, insistă Trujillo. Ei nu au multe dintre avantajele pe care le avem noi.

Am simţit-o pe Savitri încordîndu-se lîngă mine; aroganţa coloniilor vechi, care fuseseră fondate de ţările occidentale înainte ca UC să preia controlul colonizării, o îngrozise întotdeauna.

– Care sînt avantajele astea? întrebă Jane. John şi cu mine tocmai am petrecut şapte ani trăind printre „acei colonişti" şi descendenţii lor. Savitri, aici de faţă, este una dintre ei. Nu simt nici un *avantaj* vizibil al celor de la această masă faţă de ei.

– S-ar putea să mă fi exprimat greşit, zise Trujillo, începînd ceea ce bănuiam că este încă o conciliatoare înjunghiere pe la spate.

– S-ar putea, i-am retezat-o. Oricum, mă tem că subiectul e unul academic. Regulamentul DC nu ne lasă prea multă flexibilitate în administrarea coloniilor aflate la primul val, nici nu ţine seama de apartenenţa naţională anterioară a coloniştilor. Sîntem obligaţi să-i tratăm la fel pe toţi coloniştii, indiferent de unde vin. Cred că e o politică înţeleaptă, nu-i aşa?

Trujillo se opri pentru o clipă, vizibil enervat de întorsătura evenimentelor retorice.

– Da, desigur…

– Mă bucur să aud asta. Aşadar, pentru moment, o să urmăm mai departe regulamentul. Acum, am continuat înainte ca Trujillo să se ambaleze din nou, altcineva?

– Unii dintre oamenii mei se plîng în legătură cu repartizarea cabinelor, zise Paulo Gutierrez, reprezentantul de pe Khartoum.

– Ceva nu e în ordine? am întrebat.

– Nu sînt prea încîntaţi că nu stau mai aproape de ceilalţi colonişti de pe Khartoum, răspunse el.

– Toată nava n-are mai mult de cîteva sute de metri lungime, am răspuns. Iar informaţiile despre cabine sînt uşor de accesat prin PDA. N-ar trebui să aibă nici o problemă să se găsească unii pe alţii.

– Înţeleg asta, cred doar că ne-am fi aşteptat să fim repartizaţi în cabine împreună, în grupurile noastre.

– Iată de ce n-am făcut aşa: odată ce punem piciorul pe Roanoke, nici unul dintre noi nu va fi de pe Khartoum, de pe Erie sau de pe Kyoto…

Am făcut semn din cap către Hiram Yoder, care îmi răspunse în acelaşi fel.

– O să fim cu toţii de pe Roanoke. Am putea la fel de bine să începem de pe acum. Sîntem numai două mii cinci sute. E cam puţin pentru zece triburi separate.

– E un sentiment frumos, spuse Marie Black, de pe Rus. Dar nu cred că oamenii noştri or să uite foarte repede de unde au venit.

– Nu mă aştept să uite, am răspuns. Nu vreau să uite de unde au venit. Aş spera să se concentreze asupra locului unde se află. Sau se vor afla, destul de curînd.

– Coloniştii sînt reprezentaţi aici de lumile lor, zise Trujillo.

– Are un rost să faci lucrurile în felul ăsta, comentă Jane. Cel puţin deocamdată… Odată ajunşi pe Roanoke, s-ar putea totuşi să rediscutăm asta.

Această cireaşă de pe tort pluti în aer vreme de cîteva secunde.

Marta Piro, de pe Zhong Guo, ridică mîna.

– Circulă un zvon că doi obini vin cu noi pe Roanoke, vorbi ea.

– Nu e un zvon, am răspuns. E adevărat. Hickory şi Dickory fac parte din casa mea.

– Hickory şi Dickory? întrebă Lee Chen, de pe Franklin.

– Fiica noastră, Zoë, le-a dat numele cînd era mai mică, am explicat.

– Dacă n-ai nimic împotrivă să te întreb, cum se face că doi obini fac parte din casa ta? întrebă Piro.

– Fiica noastră îi ţine ca animale favorite, răspunse Jane.

Asta stîrni un rîs stînjenit. Nu era tocmai rău… După o oră în care fuseserăm supuşi, nu tocmai subtil, unui tir de artilerie din partea lui Trujillo, nu strica să fim văzuţi ca soiul de oameni care puteau ţine extratereştri înfricoşători ca însoţitori domestici.

– Ar trebui să-l împingi pe ticălosul ăla de Trujillo dintr-un hangar de navete, comentă Savitri după ce se golise încăperea.

– Linişteşte-te, am zis. Unii oameni pur şi simplu nu se simt bine cînd nu sînt la conducere.

– Gutierrez, Black şi Trujillo şi-au făcut propriul partid politic, spuse Jane. Şi, desigur, Trujillo s-a dus în fugă la Kranjic să-i povestească toate amănuntele şedinţei. Au devenit foarte intimi.

– Dar asta nu ne face nici o problemă, am spus.

– Nu. Nimeni dintre ceilalţi reprezentanţi nu pare să aibă relaţii prea strînse cu Trujillo, iar coloniştii obişnuiţi încă se îmbarcă; n-a avut timp să facă cunoştinţă cu nici unul care nu e de pe Erie. Şi chiar dacă ar fi avut, nici vorbă ca DC să ne înlocuiască. Ministrul Bell îl detestă pe Trujillo, l-a detestat de cînd erau amîndoi reprezentanţi. Faptul de a-i lua ideea şi de a ne numi pe noi în calitate de conducători ai

coloniei e doar o metodă de a-l sîcîi.

– Generalul Rybicki ne-a avertizat că lucrurile au căpătat o tentă politică.

– Generalul Rybicki are felul lui de a nu ne spune tot ce-ar trebui să ştim, comentă Jane.

– S-ar putea să fie aşa… Dar în legătură cu subiectul ăsta, a avut dreptate la fix. Oricum, deocamdată să nu ne facem prea multe griji. Avem destule de făcut, iar după ce *Magellan* pleacă de la staţia Phoenix, o să fim şi mai ocupaţi. Şi pentru că veni vorba, i-am promis lui Zoë că o duc astăzi jos, pe Phoenix. Vrea să vină vreuna dintre voi? Mergem eu, Zoë şi gemenii obini.

– Eu renunţ, răspunse Savitri. Încă nu m-am obişnuit cu Hickory şi Dickory.

– Îi cunoşti de aproape opt ani, m-am mirat.

– Da, replică Savitri. Aproape opt ani, din cînd în cînd cîte cinci minute. Trebuie să le mai fac nişte vizite prelungite.

– Bine, am zis, şi m-am întors spre Jane. Dar tu?

– Eu ar trebui să mă întîlnesc cu generalul Szilard, răspunse ea, referindu-se la comandantul Forţelor Speciale. Vrea să se pună la curent.

– În regulă. Voi pierdeţi.

– Ce faceţi acolo? întrebă Jane.

– O să-i vizităm pe părinţii lui Zoë, am răspuns. Ceilalţi.

*

Stăteam în picioare lîngă piatra de mormînt care purta numele tatălui şi mamei lui Zoë, şi chiar al lui Zoë. Datele lui Zoë, bazate pe convingerea că murise în atacul unei colonii, erau evident incorecte; mai puţin evident, la fel erau şi ale tatălui ei. Datele mamei erau exacte. Zoë se ghemuise ca să se apropie de nume; Hickory şi Dickory îşi conectaseră conştiinţele doar atît cît să aibă parte de un extaz de zece secunde la ideea de a se afla în faţa semnului care amintea de moartea lui Boutin, apoi se deconectaseră şi rămăseseră la distanţă, impasibili.

– Îmi aduc aminte de ultima oară cînd am fost aici, vorbi Zoë.

Bucheţelul de flori pe care-l adusese era sprijinit de piatra de mormînt.

– A fost în ziua în care Jane m-a întrebat dacă vreau să vin să stau cu tine şi cu ea.

– Da, am replicat. Tu ai aflat că o să stai cu mine înainte ca eu să aflu că o să stau cu oricare dintre voi.

– Credeam că tu şi cu Jane eraţi îndrăgostiţi, continuă Zoë. Că plănuiaţi să locuiţi împreună.

– Eram, am răspuns. Plănuiam. Dar era complicat.

– Totul în legătură cu mica noastră familie este complicat. Tu ai

optzeci şi opt de ani. Jane are cu un an mai mult decît mine. Eu sînt fiica unui trădător.

– Mai eşti şi singura fată din univers cu propria ei escortă de obini, am adăugat.

– Asta ca să vorbim de complicat, zise Zoë. Ziua, un copil obişnuit. Noaptea, adorată de o întreagă rasă extraterestră.

– Există şi aranjamente mai proaste, am comentat.

– Presupun că da, răspunse Zoë. Ai crede că faptul de a fi obiectul veneraţiei unei întregi rase de extratereştri m-ar putea scăpa din cînd în cînd de lecţiile pentru acasă. Să nu credeţi că n-am observat că nu mă scapă.

– N-am vrut să ţi se urce la cap, am spus.

– Mulţumesc.

Arătă spre piatra de mormînt.

– Pînă şi *asta* e complicat. Eu trăiesc, iar acolo nu e îngropat tatăl meu, ci clona lui. Singura persoană adevărată de aici e mama. Mama mea *adevărată*. Totul e foarte complicat.

– Îmi pare rău, am zis.

Zoë ridică din umeri.

– M-am obişnuit pînă acum. În cea mai mare parte a timpului, nu-i chiar atît de rău. Şi îţi oferă o perspectivă, nu-i aşa? Eram la şcoală, ascultîndu-le pe Anjali sau pe Chadna plîngîndu-se ce viaţă complicată au, şi mă gîndeam la mine; fetiţo, n-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă complicat!

– Îmi pare bine să aud că ai făcut faţă cu bine…

– Încerc. Trebuie să recunosc că n-a fost o zi prea grozavă, aceea cînd voi doi mi-aţi spus adevărul despre tata.

– Nici pentru noi n-a fost o zi prea amuzantă. Am crezut însă că merită să ştii adevărul…

– Ştiu, răspunse Zoë, şi se ridică în picioare. Dar, vezi tu, m-am trezit într-o dimineaţă crezînd că tatăl meu nu era decît un om de ştiinţă, şi m-am dus la culcare ştiind că ar fi putut să distrugă întreaga specie umană. Te cam întoarce pe dos!

– Tatăl tău a fost bun faţă de tine, am zis. Orice altceva ar fi fost şi orice altceva ar fi făcut, asta i-a ieşit bine…

Zoë se apropie de mine şi mă îmbrăţişă.

– Mulţumesc pentru că m-ai adus aici. Eşti drăguţ, tăticule de nouăzeci de ani.

– Tu eşti un copil nemaipomenit, fiica mea adolescentă. Gata de plecare?

– Într-o clipă, răspunse ea, şi se întoarse la piatra de mormînt, îngenunche repede şi o sărută.

Apoi se ridică şi dintr-odată căpătă înfăţişarea unei adolescente stînjenite.

– Am făcut asta ultima oară cînd am fost aici. Am vrut să văd dacă mă face să simt la fel.

– Şi? am întrebat.

– Mda, a răspuns, încă stînjenită. Hai! Să mergem!

Am pornit spre porţile cimitirului; mi-am luat PDA-ul şi am anunţat un taxi să vină să ne ia.

– Cum îţi place *Magellan*? am întrebat în timp ce mergeam.

– E interesant, spuse Zoë. A trecut multă vreme de cînd nu am mai fost pe o navă spaţială. Am uitat cum e. Iar asta-i aşa de *mare*!

– Trebuie să cuprindă două mii cinci sute de colonişti şi toate lucrurile lor.

– Am priceput asta. Spun doar că e mare. Începe să se umple totuşi. Coloniştii sînt acolo acum. Am făcut cunoştinţă cu unii dintre ei. Cu cei de vîrsta mea, adică.

– Ai întîlnit pe cineva care-ţi place?

– Cîţiva. E o fată care pare să vrea să mă cunoască. Gretchen Trujillo.

– Trujillo, spui…

Zoë încuviinţă din cap.

– De ce? O cunoşti?

– Cred că s-ar putea să-l cunosc pe tatăl ei.

– E mică lumea, comentă Zoë.

– Şi e pe cale să devină mult mai mică.

– Aşa e, răspunse Zoë şi se uită în jur. Mă întreb dacă o să mă întorc vreodată aici.

– Mergi într-o colonie nouă, nu în viaţa de apoi!

Zoë surîse auzind asta.

– Nu te-ai uitat cu atenţie la piatra de mormînt. *Am fost* în viaţa de apoi. Nu-i o problemă să te întorci de-acolo. De viaţa de-aici nu scapi!

*

– Jane trage un pui de somn, ne-a anunţat Savitri cînd Zoë şi cu mine ne-am întors în cabina noastră. A spus că nu se simte bine.

Auzind asta, am ridicat din sprîncene; Jane era cea mai sănătoasă persoană pe care-o cunoşteam, chiar şi după ce fusese transferată într-un corp uman standard.

– Da, ştiu, continuă Savitri, zărindu-mi sprînceana. Şi eu m-am gîndit că e ciudat. A zis că o să se pună pe picioare, dar să nu o deranjez vreme de cel puţin cîteva ore.

– Bine, i-am răspuns. Mulţumesc. Zoë şi cu mine voiam oricum să mergem pe puntea de recreere. Vrei să vii cu noi?

– Jane mi-a cerut să mă ocup de cîteva lucruri înainte s-o trezesc, răspunse Savitri. Altă dată.

– Munceşti mai mult pentru Jane decît ai muncit vreodată pentru mine…

– Puterea unei conduceri dătătoare de inspiraţie…

– Frumos!

Savitri mă goni cu gesturi energice.

– O să-ţi dau semnal pe PDA cînd se scoală Jane. Acum, plecaţi… Îmi distrageţi atenţia de la treabă!

Puntea de recreere de pe *Magellan* era amenajată ca un mic parc, şi era înţesată de colonişti şi de familiile lor, încercînd distracţiile pe care le oferea nava în decursul călătoriei noastre de o săptămînă pînă la distanţa de salt, şi de acolo pe Roanoke. La sosire, Zoë observă un trio de adolescente şi flutură din mînă; una îi răspunse la salut şi-i făcu semn să se apropie. M-am întrebat dacă era Gretchen Trujillo. Zoë plecă de lîngă mine, aruncînd în urmă o privire scurtă de rămas-bun. Am hoinărit pe punte, privindu-mi colegii colonişti. Destul de curînd, cei mai mulţi dintre ei mă vor recunoaşte ca fiind conducătorul coloniei. Deocamdată însă, eram fericit la adăpostul anonimatului.

La prima privire, coloniştii păreau să se amestece liber între ei, dar după un minut-două am observat o oarecare aglomerare, cu grupuri de colonişti stînd separat. Engleza era limba comună a tuturor coloniilor, dar fiecare planetă avea limbile sale secundare, bazate în mare parte pe naţionalitatea coloniştilor iniţiali. Prindeam din mers frînturi din aceste limbi: spaniolă, chineză, portugheză, rusă, germană.

– Le auzi şi tu, vorbi cineva lîngă mine.

M-am întors şi l-am văzut pe Trujillo.

– Toate limbile astea diferite, continuă, şi zîmbi. Moştenire din fostele noastre lumi, cred că ai spune tu. Mă îndoiesc că oamenii vor înceta să le vorbească atunci cînd vom ajunge pe Roanoke.

– Ăsta-i modul tău subtil de a sugera că nu se vor grăbi să-şi schimbe naţionalitatea proprie ca să devină cetăţeni noi-nouţi de pe Roanoke, am comentat.

– E doar o observaţie. Şi sînt sigur că, odată cu trecerea timpului, o să devenim cu toţii… *cetăţeni de pe Roanoke*, zise Trujillo, pronunţînd cuvintele ca şi cum ar fi fost ceva ţepos pe care era silit să-l înghită. Poate mai mult timp decît bănuieşti acum. La urma urmei, aici facem ceva diferit. Nu numai că încercăm să creăm o nouă colonie din lumile colonizate primele, dar mai şi amestecăm zece culturi diferite într-o singură colonie. Ca să fiu pe deplin cinstit în privinţa asta, am unele rezerve. Cred că Departamentul Colonizării ar fi trebuit să preia sugestia mea iniţială şi să lase o singură colonie să trimită oameni.

– Asta-i birocraţia. Întotdeauna dă peste cap planuri perfecte!

– Da, bine, replică Trujillo, şi făcu un gest uşor din mînă, cuprinzînd coloniştii poligloţi, şi posibil pe mine. Ştim amîndoi că e vorba în aceeaşi măsură de conflictul meu cu ministrul Bell ca şi de orice altceva. A fost împotriva proiectului Roanoke de la început, dar

impulsul din partea coloniilor era prea puternic pentru ca ea să-l poată împiedica. Cu toate acestea, nimic n-a oprit-o să facă din el ceva cît mai puţin practic de manevrat cu putinţă. Inclusiv să ofere conducerea coloniei unei perechi de neofiţi bine intenţionaţi, care n-au nici cea mai mică idee unde se află cîmpurile minate în situaţia asta şi care vor fi nişte ţapi ispăşitori convenabili, în cazul în care colonia eşuează.

– Zici că sîntem nişte fraieri?

– Zic că tu şi soţia ta sînteţi inteligenţi, competenţi şi uşor de înlocuit din punct de vedere politic, răspunse Trujillo. Cînd colonia va eşua, vina va cădea asupra voastră, nu asupra lui Bell.

– Chiar dacă ea ne-a ales, am completat.

– Aşa să fie? Am auzit că numirea voastră a fost sugerată de generalul Rybicki. E destul de bine izolat de căderea politică pentru că face parte din FCA, iar lor nu li se cere să le pese de politică. Nu, cînd rahatul o să explodeze, Perry, o să se rostogolească la vale, de-a dreptul peste tine şi soţia ta.

– Eşti sigur că o să eşueze colonia. Şi totuşi, iată-te!

– Sînt sigur că *poate* să eşueze colonia. Şi sînt sigur că există unii – ministrul Bell printre ei – care ar fi fericiţi s-o vadă eşuînd, ca să le-o plătească inamicilor politici şi să-şi acopere propria incompetenţă. Cu siguranţă au pregătit-o pentru eşec. Ceea ce poate împiedica asta sînt oamenii cu voinţa şi *experienţa* necesare pentru a o ajuta să supravieţuiască.

– Cineva ca tine, de exemplu…

Trujillo făcu un pas mai aproape de mine.

– Perry, înţeleg că-i *uşor* să crezi că nu e vorba decît de orgoliul meu. Pe cuvînt, înţeleg. Dar vreau să te gîndeşti pentru o clipă la altceva. Există două mii cinci sute de oameni pe nava asta care se află aici pentru că acum şase ani m-am ridicat în camera reprezentanţilor a UC şi am revendicat drepturile noastre de a coloniza. Sînt responsabil pentru faptul că ei sînt aici, şi pentru că am fost neputincios atunci cînd a fost vorba să-i opresc pe Bell şi pe amicii ei să improvizeze colonia asta numai bună pentru autodistrugere, sînt răspunzător pentru că i-am pus pe oamenii ăştia în pericol. Azi-dimineaţă, nu sugeram să ne laşi să dăm o mînă de ajutor la administrarea coloniei numai pentru că îmi place să fiu şef. O sugeram pentru că, avînd în vedere cu ce ţi-a dat DC să lucrezi, o să ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi căpăta, iar noi, cei care ne aflam împreună cu tine în acea încăpere azi-dimineaţă, am trăit cu problemele astea ani de zile. Dacă nu te ajutăm, alternativa este eşecul, simplu şi sigur.

– Apreciez încrederea în talentele noastre de conducători, am remarcat.

– Nu asculţi ce-ţi spun. La naiba, Perry, vreau să reuşeşti, vreau ca

această *colonie* să reuşească. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să subminez conducerea ta şi a soţiei tale. Dacă aş face aşa ceva, aş pune în pericol viaţa tuturor din colonie. Nu sînt duşmanul tău. Vreau să te ajut să lupţi împotriva celor care sînt.

– Zici că Departamentul Colonizării ar pune în primejdie două mii cinci sute de oameni ca să ţi-o plătească ţie?

– Nu, replică Trujillo. Nu ca mi-o plătească. Dar ca să contracareze o ameninţare la adresa practicilor lui coloniale? Să ajute UC să ţină coloniile la locul lor? Două mii cinci sute de colonişti nu sînt prea mulţi pentru un asemenea lucru. Dacă ştii ceva despre colonizări, cunoşti faptul că două mii cinci sute de oameni înseamnă mărimea standard a unei colonii incipiente. Pierdem din cînd în cînd colonii incipiente; ne *aşteptăm* să pierdem cîteva. Ne-am *obişnuit*. Nu sînt *două mii cinci sute* de oameni, e doar *o singură* colonie incipientă!

Trujillo continuă:

– Dar aici devine interesant. O colonie incipientă pierdută se încadrează uşor în aşteptările privind protocolul de colonizare al DC. Însă coloniştii vin din zece lumi diferite ale UC, care colonizează toate pentru prima oară. Fiecare dintre aceste lumi vă simţi eşecul coloniei. E o mare lovitură dată psihicului naţional. Şi apoi DC se poate răzgîndi şi poate spune: de aceea nu vă lăsăm să colonizaţi... Ca să vă protejăm. Vor băga pe gît coloniilor argumentul ăsta, ele îl vor înghiţi toate, iar noi ne vom întoarce la situaţia actuală.

– E o teorie interesantă, am comentat.

– Perry, ai fost ani de zile în Forţele Coloniale de Apărare. Cunoşti rezultatele finale ale politicilor UC. Poţi să-mi spui sincer, cu toată experienţa ta, că scenariul pe care l-am schiţat în faţa ta este complet în afara tărîmului realităţii?

Am păstrat tăcerea. Trujillo zîmbi cu înverşunare.

– Ai la ce să te gîndeşti, Perry. Ceva ce poţi să cîntăreşti data următoare, cînd tu şi soţia ta ne trîntiţi uşa în faţă nouă, celorlalţi, la una dintre şedinţele consultative. Sînt convins că vei face ceea ce crezi că e mai bine pentru colonie...

Aruncă o privire peste umărul meu, uitîndu-se la ceva de dincolo de el.

– Cred că fetele noastre s-au cunoscut, remarcă el.

M-am întors şi am văzut-o pe Zoë vorbind cu însufleţire cu una dintre fetiţele pe care le văzusem mai devreme; era cea care-i făcuse semn.

– Se pare că da.

– Şi par să se înţeleagă, continuă Trujillo. Colonia noastră de pe Roanoke începe de-acolo, aşa cred. Poate că le putem urma exemplul...

*

– Nu sînt sigură că înghit ideea unui Trujillo altruist, zise Jane.

Stătea rezemată în pat. Babar era tolănit la picioarele patului, dînd mulţumit din coadă.

– Sîntem doi, am replicat.

Stăteam pe scaunul de lîngă pat.

– Problema este că nu pot nici să nu ţin cont de ceea ce spune.

– De ce nu?

Jane se întinse după carafa cu apă pe care o ţinea pe noptieră, dar era aşezată prost. Am luat carafa şi paharul de lîngă ea şi am început să torn.

– Îţi aduci aminte ce-a spus Hickory despre planeta Roanoke, am zis, dîndu-i paharul.

– Mulţumesc, răspunse ea şi goli tot paharul cam în cinci secunde.

– Oho, am exclamat. Eşti sigură că te simţi mai bine?

– Foarte bine, răspunse ea. Mi-e doar sete.

Îmi dădu paharul înapoi; i-am turnat din nou apă. Pe asta o sorbi mai pe îndelete…

– Planeta Roanoke, mă îndemnă ea.

– Hickory a zis că planeta Roanoke e încă sub controlul obinilor. Dacă Departamentul Colonizării chiar crede că această colonie n-o să reuşească, asta ar putea de fapt să aibă sens.

– De ce să faci schimb pentru a obţine o planetă pe care ştii că oamenii tăi n-or s-o păstreze? spuse Jane.

– Exact. Şi mai e ceva. Am fost azi în cala de mărfuri şi am trecut în revistă inventarul împreună cu şeful calei, iar el a pomenit de faptul că avem în bagaje o mulţime de utilaje demodate.

– Asta are probabil de-a face cu menoniţii, observă Jane, luînd încă o înghiţitură de apă.

– Asta am zis şi eu. Dar după ce am vorbit cu Trujillo, am examinat din nou inventarul. Şeful calei avea dreptate. E mai mult echipament învechit decît poate fi pus pe seama menoniţilor.

– Sîntem prost dotaţi…

– Asta-i problema, am zis. Nu sîntem prost dotaţi. Avem o mulţime de utilaje învechite, dar nu în locul unora mai moderne, ci *în plus* faţă de ele.

Jane se gîndi cîteva momente.

– Ce crezi că înseamnă? întrebă ea.

– Nu ştiu dacă înseamnă ceva. Se întîmplă mereu erori de aprovizionare. Îmi aduc aminte că odată, cînd eram în FCA, ni s-au trimis şosete în loc de medicamente. Poate că e genul ăsta de încurcătură, cu cîteva ordine de mărime mai mare.

– Ar trebui să-l întrebăm pe generalul Rybicki despre asta.

– Nu mai e pe staţie. A plecat azi-dimineaţă pe Coral, nici mai mult, nici mai puţin. Biroul lui spune că supraveghează diagnosticarea unei

noi reţele planetare defensive. N-o să se întoarcă mai devreme de o săptămînă standard. Am cerut celor din biroul lui să se uite în locul meu pe inventarul coloniei. Dar pentru ei nu-i o prioritate – nu e o problemă evidentă pentru bunăstarea coloniei. Au alte lucruri pentru care să-şi facă griji înainte de a decola. Dar poate că ne scapă ceva…

– Dacă ne scapă ceva, n-avem prea mult timp să descoperim ce anume.

– Ştiu, am răspuns. Oricît de mult mi-ar plăcea să-l las la o parte pe Trujillo ca pe încă un imbecil plin de sine, trebuie să pornim de la teoria că s-ar putea chiar să aibă la inimă interesele coloniei!

– Există posibilitatea ca el să fie un imbecil plin de sine *şi* să aibă la inimă interesele coloniei. E exasperant, ţinînd seama de toate.

– Întotdeauna vezi partea bună a lucrurilor.

– Roag-o pe Savitri să examineze inventarul, atentă la ceea ce-ar putea lipsi. Am pus-o să facă o mulţime de cercetări asupra coloniilor incipiente recente. Dacă lipseşte ceva, ea o să găsească.

– Îi dai mult de lucru…

Jane ridică din umeri.

– Ai folosit-o întotdeauna prea puţin pe Savitri. De aceea am angajat-o eu. E capabilă de mult mai mult decît i-ai dat tu de făcut. Deşi nu-i în întregime vina ta… Lucrul cel mai rău cu care ai avut de-a face au fost idioţii ăia de fraţi Chengelpet.

– Spui asta doar pentru că n-a trebuit niciodată să ai de-a face cu ei. Ar fi trebuit să încerci, măcar o dată.

– Dacă aş fi avut de-a face cu ei, o dată ar fi fost mai mult decît suficient.

– Cum a fost întîlnirea ta de azi cu generalul Szilard? am întrebat, schimbînd subiectul înainte de a-mi fi pusă la îndoială, în continuare, competenţa.

– A fost în regulă. De fapt, a spus unele dintre lucrurile pe care ţi le-a zis Trujillo şi ţie astăzi.

– Că DC vrea să eşueze colonia? am întrebat.

– Nu. Că se petrec o mulţime de manevre politice despre care tu şi cu mine nu ştim prea multe.

– Cum ar fi?

– N-a intrat în amănunte. A spus asta pentru că avea încredere în capacitatea noastră de a manevra lucrurile. M-a întrebat dacă vreau înapoi vechiul meu corp de la Forţele Speciale, pentru orice eventualitate.

– Generalul Szilard… Un glumeţ de prima clasă.

– Nu glumea în întregime, zise Jane, apoi ridică mîna împăciuitor cînd i-am aruncat o privire cît se poate de nedumerită. Nu are la îndemînă vechiul meu corp. Nu asta vreau să spun. Înseamnă doar că ar prefera să nu mă ştie plecată în această colonie cu un corp uman

nemodificat.

– E un gînd înviorător.

Am observat că Jane începuse să transpire. I-am pus mîna pe frunte.

– Chiar cred că ai febră. E ceva nou.

– Corp nemodificat. Trebuia să se întîmple odată şi-odată.

– Îţi mai aduc nişte apă.

– Nu, răspunse Jane. Nu mi-e sete. În schimb, mor de foame.

– O să văd dacă-ţi pot aduce ceva de la bucătărie. Ce vrei?

– Ce au?

– Au cam de toate.

– Bine. O să iau cîte ceva din toate.

Am întins mîna după PDA ca să iau legătura cu bucătăria.

– Bun lucru că *Magellan* duce o încărcătură dublă de mîncare.

– Aşa cum mă simt acum, n-o s-o mai ducă mult!

– În regulă. Dar cred că vechea zicală este că ar trebui să înfometezi febra…

– În cazul ăsta, spuse Jane, vechea zicală e complet greşită.

PATRU

– E ca o petrecere de anul nou, zise Zoë, privind de jur împrejurul punţii de recreere de la locul nostru aflat pe un mic podium, la mulţimea de colonişti care sărbătorea în jurul nostru. După o săptămînă de călătorie pe *Magellan*, eram la mai puţin de cinci minute de saltul spre Roanoke.

– E exact ca o petrecere de anul nou, am încuviinţat eu. Cînd facem saltul, porneşte ceasul oficial al coloniei. Va fi secunda unu a minutului unu al zilei unu a anului unu, timpul de pe Roanoke. Pregăteşte-te pentru zile de douăzeci şi cinci de ore şi opt minute şi ani de trei sute cinci zile.

– O să am zile de naştere mai des, observă Zoë.

– Da, am răspuns. Iar zilele de naştere vor dura mai mult.

Alături de mine şi de Zoë, Savitri şi Jane discutau despre ceva ce Savitri întrebase pe PDA. M-am gîndit să le iau peste picior în legătură cu recuperarea întîrzierilor la treabă tocmai acum, apoi însă m-am gîndit mai bine. Cele două deveniseră repede nodul organizatoric al conducerii coloniale, ceea ce nu era deloc surprinzător. Dacă simţeau că era nevoie să se ocupe de ceva chiar în acel moment, probabil că aşa trebuia.

Jane şi Savitri formau creierul echipei; eu eram tipul de la relaţii publice. În cursul săptămînii, am petrecut cîteva ore cu fiecare grup de colonişti, răspunzînd la întrebările lor despre Roanoke, despre mine şi Jane şi despre orice altceva ar fi vrut să ştie. Fiecare grup avea capriciile şi curiozităţile sale. Coloniştii de pe Erie păreau puţin distanţi (reflectînd poate părerea lui Trujillo, care stătea în spatele grupului în timp ce vorbeam), dar s-au înviorat cînd am făcut pe prostul şi mi-am etalat spaniola stricată învăţată în liceu, ceea ce a dus la o discuţie despre cuvintele în „spaniola nouă” care fuseseră inventate pe Erie pentru plantele şi animalele băştinaşe.

Menoniţii de pe Kyoto, pe de altă parte, au început cu bunăvoinţă, oferindu-mi un coctail de fructe. Această amabilitate odată încheiată, m-au supus apoi la un interogatoriu nemilos cu privire la fiecare aspect al administraţiei coloniale, în mare parte spre amuzamentul lui Hiram Yoder.

– Ducem o viaţă simplă, dar nu sîntem primitivi, îmi spuse el după aceea.

Coloniştii de pe Khartoum erau încă supăraţi pentru că nu fuseseră repartizaţi în cabine potrivit cu originea lor planetară. Cei de pe Franklin voiau să ştie cît sprijin vom avea de la Uniunea Colonială şi dacă se vor putea întoarce pe Franklin în vizită. Coloniştii de pe Albion se întrebau ce planuri existau pentru cazul în care Roanoke era atacată. Cei de pe Phoenix voiau să ştie dacă eu credeam că ar fi avut destul timp, după o zi grea de colonizare, ca să pornească o ligă de

softball.

Întrebări şi probleme mari şi mici, colosale sau neînsemnate, critice şi frivole – toate îmi erau aruncate mie, şi era treaba mea să le apuc cu curaj şi să încerc să ajut oamenii să plece, dacă nu satisfăcuţi de răspunsuri, cel puţin mulţumiţi că preocupările lor erau luate în serios. La asta, recenta mea experienţă de mediator se dovedi nepreţuită. Nu numai pentru că aveam experienţă în găsirea răspunsurilor şi rezolvarea problemelor, ci şi pentru că acumulasem cîţiva ani de exerciţii, cînd era vorba să ascult oamenii şi să-i asigur că se va face, în final, ceva. Pînă la sfîrşitul săptămînii petrecute pe *Magellan*, am avut parte de colonişti care veneau la mine ca să-i ajut să aranjeze pariurile la bar şi alte mici sîcîieli; totul părea din nou ca în vremurile de altădată...

Şedinţele de întrebări şi răspunsuri şi înşirarea preocupărilor fiecărui colonist în parte erau folositoare şi pentru mine – aveam nevoie să pricep cine erau toţi aceşti oameni şi cît de bine vor lucra împreună. Nu eram de acord cu teoria lui Trujillo cu privire la o colonie poliglotă ca tactică birocratică de sabotaj, dar nici nu nutream un optimism orb în legătură cu armonia generală. În ziua în care *Magellan* a plecat la drum, am avut cel puţin un incident: nişte băieţi adolescenţi de pe o anumită lume au încercat să caute sfadă altora, de pe o lume diferită. Gretchen Trujillo şi Zoë au luat băieţii peste picior, făcîndu-i să asculte şi dovedind că nu trebuie să subestimezi niciodată puterea dispreţului unor adolescente, dar cînd Zoë ne-a relatat întîmplarea la cină, atît eu cît şi Jane am luat notă de ea. Adolescenţii pot fi neghiobi şi stupizi, dar îşi modelează comportamentul după semnalele pe care le primesc de la adulţi.

În ziua următoare am anunţat un turneu de dodgeball pentru adolescenţi, pornind de la teoria că dodgeball era jucat în mod universal, într-o formă sau alta, în toate coloniile. Am sugerat reprezentanţilor coloniilor că ar fi plăcut dacă şi-ar putea convinge copiii să participe. Au venit destui – *Magellan* nu le oferea *atît* de multe de făcut, chiar şi după o singură zi – ca să putem alinia zece echipe de cîte opt, pe care le-am format prin selecţie aleatoare, împiedicînd ca din întîmplare orice încercare de a se grupa pe colonii. Apoi am făcut un program al meciurilor care să culmineze cu finala chiar înainte de saltul spre Roanoke. Astfel, i-am ţinut ocupaţi pe adolescenţi şi, întîmplător, i-am făcut să se amestece cu copiii din celelalte colonii.

Pînă la sfîrşitul primei zile de joc, adulţii se uitau la meciuri; nici *ei* n-aveau prea multe de făcut. La finalul celei de a doua zile, am văzut adulţi dintr-o colonie intrînd în vorbă cu adulţii din alte colonii, vorbind despre care echipe au cele mai mari şanse să meargă pînă la capăt. Făceam progrese.

La sfîrşitul celei de a treia zile, Jane a trebuit să împrăştie un cerc de pariuri. În regulă, poate că nu făceam *numai* progrese. Ce să-i faci?

Nici Jane, nici eu nu trăiam cu iluzia că am putea crea armonia universală prin dodgeball, desigur. Asta ar fi cam mult de pus pe umerii unui joc jucat cu o minge roşie şi săltăreaţă. Scenariul lui Trujillo despre sabotaj n-ar ieşi din scenă cu un pocnet de minge. Dar armonia universală putea să mai aştepte. Rămînem la oameni care se întîlnesc şi se obişnuiesc unii cu alţii. Micul nostru turneu de dodgeball a reuşit asta destul de bine.

După finala de dodgeball şi ceremonia premierii – Dragonii, despre care se aştepta să piardă, au reuşit o victorie dramatică împotriva celor din echipa Mucegaiul Unsuros, neînvinşi pînă atunci, pe care îi adorasem doar pentru numele lor – cei mai mulţi dintre colonişti rămaseră pe puntea de recreere, aşteptînd cele cîtva clipe care mai erau pînă la salt. Numeroasele monitoare pentru anunţuri de pe punte transmiteau toate imaginea din faţa navei *Magellan*, care acum era complet neagră, dar urma să fie umplută de imaginea planetei Roanoke de îndată ce avea să se producă saltul. Coloniştii erau emoţionaţi şi fericiţi; cînd Zoë spusese că e ca o petrecere de Anul Nou, nimerise drept la ţintă.

– Cît mai avem? mă întrebă Zoë.

M-am uitat pe PDA.

– Hopa! Încă un minut şi douăzeci de secunde!

– Lasă-mă să văd, zise Zoë şi-mi luă PDA-ul.

Apoi apucă microfonul pe care îl folosisem cînd îi felicitam pe Dragoni pentru victorie.

– Hei! exclamă ea, cu vocea amplificată răsunînd pe toată puntea de recreere. A mai rămas un minut pînă la salt!

O ovaţie se înălţă din rîndurile coloniştilor, iar Zoë îşi luă sarcina să anunţe numărătoarea inversă la intervale de cinci secunde. Gretchen Trujillo şi doi băieţi o luară la fugă către scenă şi se căţărară pe ea ca să-şi ocupe locurile, alături de Zoë; unul dintre băieţi îşi puse mîna în jurul taliei lui Zoë.

– Hei, am exclamat către Jane, şi am arătat spre Zoë. Vezi ce văd şi eu?

Jane se uită într-acolo.

– Trebuie să fie Enzo.

– Enzo? am întrebat. Există un Enzo?

– Linişteşte-te, tăticule de nouăzeci de ani, replică Jane, apoi mă îmbrăţişă cu o mînă, într-un fel care nu-i stătea în fire.

De obicei, păstra manifestările de afecţiune pentru momentele intime. Fusese însă mai zburdalnică de cînd scăpase de febră.

– Ştii că nu-mi place cînd faci asta, am protestat. Îmi slăbeşte autoritatea.

– Înghite, zise Jane.

Am zîmbit.

Zoë ajunse la anunţul de zece secunde; ea şi cu prietenii ei făcură numărătoarea inversă a fiecărei secunde, împreună cu coloniştii. Cînd ajunseră cu toţii la zero, se lăsă o tăcere bruscă, iar ochii şi capetele se întoarseră spre ecranele monitoarelor. Bezna pustie dură un timp care păru o veşnicie, apoi se ivi o lume, mare, verde şi nouă.

Puntea izbucni în urale. Oamenii începură să se îmbrăţişeze şi, în lipsa unui cîntec mai potrivit, se apucară să cînte cu însufleţire „Auld Lang Syne”.

M-am întors spre soţia mea şi a sărutat-o.

– O lume nouă cu noroc, i-am urat.

– O lume nouă cu noroc şi ţie, îmi răspunse.

Mă sărută din nou, şi apoi ne-am trezit amîndoi aproape răsturnaţi de Zoë, care a sărit între noi şi a încercat să ne sărute pe amîndoi.

După cîteva minute, m-am desprins din braţele lui Zoë şi ale lui Jane şi am văzut-o pe Savitri uitîndu-se stăruitor la monitorul cel mai apropiat.

– Planeta nu pleacă nicăieri, i-am spus. Poţi să te relaxezi acum.

Trecu o clipă, înainte ca Savitri să pară că m-a auzit.

– Poftim? întrebă, absentă.

Părea sîcîită de ceva.

– Ziceam…, am început, dar în acel moment se uita din nou la monitor, neatentă.

M-am apropiat de ea.

– Ce e? am întrebat.

Savitri îmi întoarse privirea şi dintr-odată veni foarte aproape, ca şi cum ar fi vrut să mă sărute. N-o făcu; în schimb duse buzele la urechea mea.

– Asta nu-i Roanoke, rosti ea, încetişor dar imperios.

Am făcut un pas înapoi şi pentru prima oară mi-am îndreptat întreaga atenţie spre planeta de pe monitor. Planeta era verde şi luxuriantă, la fel ca Roanoke. Printre nori zăream conturul continentelor de dedesubt. Am încercat să-mi aduc aminte de o hartă a planetei Roanoke, dar în capul meu era un gol complet. Mă concentrasem mai ales asupra deltei fluviului unde avea să fie amplasată colonia, nu asupra hărţilor continentelor.

M-am aplecat din nou spre Savitri, cu fruntea apropiată de a ei.

– Eşti sigură? am spus.

– Da, răspunse Savitri.

– *Absolut* sigură? am insistat.

– Da, repetă Savitri.

– Ce planetă este? am întrebat-o.

– Nu ştiu. Tocmai asta-i. Nu cred că ştie *nimeni*.

– Cum…

Zoë se năpusti spre noi şi pretinse o îmbrăţişare din partea lui Savitri. Savitri o îmbrăţişă, dar ochii ei nu mă părăsiră nici o clipă.

– Zoë, am zis, îmi dai înapoi PDA-ul?

– Sigur, răspunse Zoë şi-mi dădu un pupic rapid pe obraz în timp ce mi-l înmîna.

Cînd l-am luat, semnalul de mesaj începu să pîlpîie. Era de la Kevin Zane, căpitanul de pe *Magellan*.

*

– Nu e în registre, zise Zane. Am făcut o citire rapidă a mărimii şi masei ca să o comparăm. Cea mai apropiată este Omagh, iar asta cu siguranţă nu e Omagh. N-are pe orbită nici un satelit al UC. N-am parcurs încă o orbită completă, dar pînă acum nu există nici un semn de viaţă inteligentă, al nostru sau al oricui altcuiva.

– Nu există nici un alt mijloc de a spune ce planetă este? întrebă Jane.

O scosesem de la petrecere cît mai discret posibil, şi o lăsasem pe Savitri să explice absenţa noastră celorlalţi colonişti.

– Acum cartografiem stele, răspunse Zane. O să începem cu poziţiile relative ale stelelor şi o să vedem dacă se potriveşte cu vreuna dintre imaginile cerului pe care le cunoaştem. Dacă nu merge, o să ne apucăm să facem analiză spectrală. Dacă reuşim să găsim două stele pe care le cunoaştem, ne putem triangula poziţia. Dar probabil că o să ne ia ceva timp. În acest moment, ne-am rătăcit…

– Cu riscul de a suna ca un idiot, am intervenit, nu poţi porni chestia asta în sens invers?

– În mod normal, am putea, zise Zane. Trebuie să ştii unde mergi înainte de a face un salt, aşa că poţi folosi informaţia ca să proiectezi drumul înapoi. Dar noi am introdus programul cu informaţia pentru Roanoke. Ar trebui să fim acolo. Dar nu sîntem!

– Cineva a intrat în sistemele noastre de navigaţie, presupuse Jane.

– Mai mult decît atît, spuse Brion Justi, secundul de pe *Magellan*. După ce am făcut saltul, sala maşinilor a fost izolată de motoarele principale. Putem monitoriza motoarele, dar nu le putem transmite comenzi, nici de aici de pe punte, nici din sala maşinilor. Putem să facem saltul în apropierea unei planete la sosire, dar la plecare avem nevoie să ne îndepărtăm de puţul gravitaţional al planetei. Sîntem înţepeniţi.

– Plutim în derivă? am întrebat.

Nu eram expert în lucrurile astea, dar ştiam că o navă spaţială nu face saltul neapărat pe o orbită perfect stabilă.

– Avem motoarele de manevră, replică Justi. N-o să cădem pe planetă. Dar motoarele de manevră n-or să ne ducă prea curînd la distanţa de salt. Chiar dacă am şti unde sîntem, în acest moment nu

avem nici o cale de a ajunge acasă!

– Nu cred că e bine să anunţăm încă pe toată lumea, zise Zane. În acest moment, echipajul de pe punte ştie despre planetă şi despre motoare; echipajul de la sala motoarelor ştie numai despre motoare. V-am informat pe voi de îndată ce mi s-au confirmat ambele probleme. Dar, deocamdată, cred că pînă aici s-a întins informaţia…

– Aproape, am precizat. Asistenta noastră ştie.

– I-aţi spus *asistentei* voastre? se miră Justi.

– Ea ne-a spus nouă, replică Jane tăios. Înaintea voastră.

– Savitri n-o să spună nimănui, am spus. Deocamdată secretul e bine păzit. Dar n-o să-i putem împiedica pe oameni să afle.

– Înţeleg, răspunse Zane. Dar avem nevoie de timp ca să repunem motoarele în funcţiune şi să aflăm unde sîntem. Dacă le spunem oamenilor înainte de asta, or să intre în panică.

– Asta presupunînd că le poţi pune cu adevărat în funcţiune, observă Jane. Şi treci cu vederea problema mai amplă, aceea că nava asta a fost sabotată!

– N-o trecem cu vederea. Cînd o să ne recăpătăm controlul asupra motoarelor, ar trebui să ne dăm seama mai bine cine a făcut asta.

– N-aţi rulat programe de diagnostic pe computerele voastre înainte de plecare? întrebă Jane.

– Sigur că da, răspunse Zane ţîfnos. Am urmat toate procedurile standard. Asta-i ceea ce încerc să vă spun. Totul s-a verificat. Totul *încă* se verifică. Mi-am pus ofiţerul tehnic să ruleze un diagnostic complet al sistemului. Diagnosticele ne spun că totul e perfect. Din punctul de vedere al computerelor, sîntem la Roanoke şi avem controlul deplin al motoarelor…

M-am gîndit la asta.

– Sistemele de navigaţie şi cele ale motoarelor nu funcţionează bine. Cum rămîne cu celelalte sisteme?

– Pînă aici, toate bune, zise Zane. Dar, dacă oricine-a făcut asta ne poate lăsa fără navigaţie şi motoare şi ne poate păcăli computerele că nu-i nici o problemă, ne-ar putea lăsa fără *oricare* dintre sisteme!

– Opriţi tot ansamblul, sugeră Jane. Sistemele de urgenţă sînt descentralizate. Ar trebui să continue să funcţioneze pînă cînd restartezi…

– Asta n-o să fie de prea mare folos dacă e vorba să nu stîrneşti panică, remarcă Justi. Şi n-avem nici o siguranţă că vom recăpăta controlul după repornire. Computerele noastre cred că totul e în regulă acum; or să se întoarcă pur şi simplu la starea lor prezentă.

– Dar dacă nu repornim, riscăm ca oricine-şi bagă nasul în motoare şi în sistemele de navigaţie să provoace necazuri şi la menţinerea vieţii şi la gravitaţie, am atras eu atenţia.

– Am senzaţia că dacă oricine-a făcut asta ar fi vrut să se joace cu

menţinerea vieţii sau cu gravitaţia, am fi deja morţi, replică Zane. Dacă vrei să-mi ştii părerea, iat-o: o să menţin sistemele aşa cum sînt, în timp ce încercăm să eliminăm ceea ce ne izolează de navigaţie şi de motoare. Sînt căpitanul acestei nave. Eu trebuie să hotărăsc. Vă cer să-mi acordaţi timp să rezolv totul, înainte de a vă informa coloniştii…

M-am uitat la Jane. Ea ridică din umeri.

– O să avem nevoie de cel puţin o zi, ca să pregătim containerele de provizii pentru transportul la suprafaţa planetei… Încă vreo cîteva zile, înainte ca majoritatea coloniştilor să fie gata de plecare… N-avem nici un motiv să nu ne-apucăm de pregătirea containerelor.

– Asta înseamnă să pui la lucru oamenii din hală, i-am spus lui Zane.

– Din cîte ştiu ei, sîntem acolo unde ar trebui să fim.

– Atunci începeţi pregătirea încărcăturii mîine dimineaţă, am hotărît. Vă lăsăm pînă cînd primele containere sînt gata să facă drumul pe planetă. Dacă pînă atunci n-aţi descoperit problema, o să vorbim oricum cu ceilalţi colonişti. E bine?

– Perfect, încuviinţă Zane.

Unul dintre ofiţeri se apropie să vorbească cu el; atenţia lui fu abătută în altă parte. Eu m-am întors spre Jane.

– Spune-mi la ce te gîndeşti, am vorbit încetişor.

– Mă gîndesc la ce ţi-a spus Trujillo, răspunse Jane, păstrînd şi ea vocea joasă.

– Cînd zicea că Departamentul Colonizării sabotează colonia, nu cred că sugera că ar face aşa ceva.

– Ar face dacă ar vrea să demonstreze că a coloniza o planetă nouă e o treabă primejdioasă, şi dacă cineva ar fi îngrijorat că s-ar putea chiar să reuşim, cînd ei ar vrea să eşuăm, replică Jane. În felul ăsta, au o colonie pierdută servită pe tavă…

– Colonie pierdută…, am început, şi apoi mi-am acoperit ochii cu mîna. Sfinte Dumnezeule!

– Ce?

– *Roanoke*, am spus. A existat o colonie Roanoke pe Pămînt. Prima aşezare englezească în America…

– Şi?

– A dispărut. Guvernatorul ei s-a întors în Anglia să ceară ajutor şi provizii, dar cînd s-a întors, toţi coloniştii dispăruseră. Faimoasa colonie pierdută Roanoke!

– Pare puţin cam prea evident.

– Mda, am răspuns. Dacă plănuiau cu adevărat să ne piardă, nu cred că ar fi dezvăluit secretul în felul ăsta.

– Cu toate astea, sîntem colonia Roanoke şi ne-am pierdut!

– Crudă ironie, am remarcat.

– Perry, Sagan, vorbi Zane. Veniţi încoace.
– Ce e? am întrebat.
– Am găsit pe cineva acolo. Fascicul îngust codificat. Întreabă de voi doi.
– Asta-i o veste bună.
Zane se încruntă şi apăsă un buton, făcînd legătura pe comunicator cu cel care ne apela.
– Sînt John Perry, am rostit. Jane Sagan şi cu mine sîntem pe recepţie.
– Salut, maior Perry, se auzi vocea. Şi salut, locotenent Sagan! Oho, ce onoare să vorbesc cu voi doi! Sînt locotenentul Stross, din Forţele Speciale. Am fost însărcinat să vă spun ce-ar trebui să faceţi mai departe.
– Ştii ce s-a petrecut aici? am întrebat.
– Să vedem, răspunse el. Aţi făcut saltul către ceea ce credeaţi că e colonia Roanoke, doar ca să vă aflaţi pe orbita unei planete complet diferite, şi acum credeţi că v-aţi rătăcit cu totul. Iar căpitanul vostru, Zane, a aflat că nu-şi poate folosi motoarele. Sună corect?
– Da, am răspuns.
– Excelent, continuă Stross. Ei, am o veste bună şi una proastă. Vestea bună e că nu v-aţi pierdut. Ştim exact unde vă aflaţi. Vestea proastă e că n-o să plecaţi nicăieri prea curînd. O să vă dau toate amănuntele cînd ne întîlnim, voi doi, căpitanul Zane şi cu mine. Ce ziceţi de cincisprezece minute?
– Ce vrei să spui cu „ne întîlnim”? exclamă Zane. Nu detectăm nici o navă în zonă. N-avem nici o cale de a verifica cine spui că eşti.
– Locotenent Sagan poate garanta pentru mine, zise Stross. Cît despre locul unde mă aflu, cere imagini de la camera externă numărul paisprezece şi aprinde o lumină.
Zane arăta exasperat şi nedumerit, şi făcu semn din cap către unul dintre ofiţerii de pe punte. Monitorul de deasupra capului lui Zane licări, trezindu-se la viaţă, şi arătă o porţiune din carcasa de la tribord. Era întuneric, pînă cînd se aprinse un proiector şi dezvălui un con de lumină.
– Nu văd nimic în afară de carcasă, zise Zane.
Ceva pîlpîi, şi dintr-odată în cadru apăru un obiect asemănător unei broaşte ţestoase, plutind cam la treizeci de centimetri de carcasă.
– Ce naiba-i asta? exclamă Zane.
Ţestoasa făcu semn cu mîna.
– Ticălosule, exclamă Jane.
– Ştii ce-i chestia aia? întrebă Zane.
Jane încuviinţă din cap.
– E un gameran, răspunse, întorcîndu-se spre Zane. El e locotenentul Stross. Spune adevărul despre cine este. Şi cred că

tocmai am intrat într-un rahat uriaş.

*

– Oho, aer! exclamă locotenentul Stross, dînd din mînă într-o parte şi-n alta în spaţiul din hangarul navetelor. Nu mi se-ntîmplă să simt asta prea des...

Stross plutea alene în aer, delectîndu-se, mulţumită lui Zane, care tăiase gravitaţia în hangar pentru a-l găzdui pe Stross, obişnuit să trăiască în principal în stare de microgravitaţie.

Jane ne explicase mie şi lui Zane, în timp ce luam ascensorul către hangarul pentru navete. Gameranii erau fiinţe umane – sau cel puţin, ADN-ul lor deriva din celule umane şi avea alte lucruri adăugate – sculptat şi proiectat în mod radical ca să trăiască şi să prospere în spaţiul lipsit de aer. În acest scop, aveau corpul adăpostit într-o carapace ca să-l apere de vid şi de razele cosmice, alge simbiotice modificate genetic depozitate într-un organ special pentru a le furniza oxigen, benzi fotosintetice pentru a utiliza energia solară şi mîini la capetele tuturor membrelor. Şi erau soldaţi ai Forţelor Speciale. Toate acele zvonuri din infanteria generală a FCA despre mutaţiile înfiorătoare din Forţele Speciale se dovedeau a fi mai mult decît zvonuri. M-am gîndit la prietenul meu Harry Wilson, pe care l-am cunoscut prima oară cînd m-am înrolat în FCA; trăia pentru soiul ăsta de lucruri. Ar trebui să-i spun data viitoare cînd aveam să-l văd. Dacă aveam să-l mai văd vreodată...

În ciuda faptului că era soldat al Forţelor Speciale, Stross se purta extrem de neprotocolar, de la particularităţile verbale (*verbal* fiind un termen figurat; coardele vocale erau inutile în spaţiu, aşa că nu avea deloc – „vocea” lui era generată în computerul BrainPal din cap şi transmisă pe PDA-urile noastre) la aparenta lui tendinţă de a fi distrat. Exista un cuvînt pentru ceea ce era.

Aerian. Sau mai degrabă *spaţial.*

Zane nu irosi timpul pentru politeţuri.

– Vreau să ştiu cum naiba ai preluat controlul navei mele, i se adresă el lui Stross.

– Pilula albastră, răspunse Stross, încă fluturîndu-şi mîna. E un cod care creează o maşină virtuală pe hardware-ul tău. Software-ul rulează pe deasupra şi nici măcar nu ştie că nu rulează pe hardware. De aceea nu-şi dă seama că e ceva în neregulă.

– Scoate-l din computerele mele, îi ceru Zane. Şi-apoi, pleacă de pe nava mea!

Stross ţinea deschise trei dintre mîini, cu cealaltă încă retezînd aerul.

– Ai impresia că arăt ca un programator de computere? întrebă el. Nu ştiu cum să le codific, ştiu doar cum să le folosesc. Iar ordinele mele vin de la cineva mai mare în grad decît tine. Îmi pare rău,

căpitane.

– Cum ai ajuns aici? am întrebat. Ştiu că eşti adaptat la spaţiu. Dar sînt cît se poate de sigur că n-ai un motor de salt înăuntru.

– Am făcut autostopul cu voi. Am stat pe carcasă de zece zile încoace, aşteptînd să faceţi saltul.

Îşi ciocăni carapacea cu degetul.

– Nano-camuflaj încorporat. O şmecherie nouă, convenabilă. Dacă nu vreau să mă observaţi, n-o să reuşiţi.

– Ai stat pe carcasă zece zile? am întrebat.

– Nu-i chiar atît de rău, replică Stross. Îmi fac de lucru învăţînd pentru doctorat. Literatură comparată. Mă ţine ocupat. Învăţămînt la distanţă, evident.

– Frumos din partea ta, interveni Jane. Dar aş prefera să ne concentrăm asupra situaţiei *noastre*.

Vocea ei se auzi scurt, rece, un contrast faţă de furia clocotitoare a lui Zane.

– În ordine, continuă Stross. Tocmai am expediat fişierele şi ordinele relevante către PDA-urile voastre, aşa că le puteţi studia în voie. Dar iată cum stă treaba: planeta despre care aţi crezut că e Roanoke era o momeală. Planeta deasupra căreia ne aflăm acum este *adevărata* colonie Roanoke. Pe ea o veţi coloniza.

– Dar nu ştim nimic despre planeta asta, am exclamat.

– E totul în fişiere. În cea mai mare parte, e o planetă mai bună pentru voi decît cealaltă. Biochimia e potrivită pentru nevoile noastre alimentare. Adică, pentru nevoile voastre alimentare. Nu pentru ale mele. Puteţi începe să duceţi animalele la păscut imediat.

– Ai zis că cealaltă planetă era o momeală, remarcă Jane. O momeală pentru ce?

– Asta-i complicat.

– Pune-mă la încercare, insistă Jane.

– Bine, spuse Stross. În primul rînd, ştiţi ce este Conclavul?

CINCI

Jane arăta de parcă ar fi primit o palmă.

– Ce? Ce-i asta? Ce e Conclavul? am întrebat.

Am întors privirea spre Zane, care îşi depărtă mîinile în semn de scuză. Nu ştia nici el.

– Au urnit lucrurile, vorbi Jane după o pauză.

– O, da, replică Stross.

– Ce e Conclavul? am repetat.

– E o organizaţie de rase, răspunse Jane, privind încă pieziş spre Stross. Ideea a fost să se unească pentru a controla partea asta de spaţiu şi pentru a împiedica celelalte rase să o colonizeze.

Se întoarse spre mine.

– Ultima oară cînd am auzit de el, a fost chiar înainte ca tu şi cu mine să plecăm pe Huckleberry.

– Ştiai despre asta şi nu mi-ai spus, i-am reproşat.

– Ordinele..., replică Jane, pe un ton răstit. A făcut parte din înţelegere. Am obţinut să plec din Forţele Speciale aşa cum am vrut, cu condiţia să uit tot ce-am auzit vreodată despre Conclav. Nu ţi-aş fi putut spune nici dacă aş fi vrut. Şi oricum, nu era nimic de spus. Totul se afla încă în stadiile preliminare şi, din cîte ştiu, nu ducea nicăieri. Şi am aflat despre asta prin intermediul lui Charles Boutin. Care nu era cel mai credibil observator al politicii interstelare...

Jane părea sincer furioasă; nu-mi dădeam seama dacă pe mine sau pe situaţie. M-am hotărît să nu insist şi m-am întors spre Stross.

– Dar acum chestia asta cu Conclavul e din ce în ce mai îngrijorătoare...

– Este, recunoscu Stross. De mai bine de doi ani. Primul lucru pe care l-a făcut Conclavul a fost să avertizeze fiecare specie care nu este membră să nu mai înfiinţeze nici o colonie.

– Sau ce? întrebă Zane.

– Sau Conclavul le va nimici noile colonii, răspunse Stross. Ăsta-i motivul pentru schimbarea de direcţie de-aici. Facem Conclavul să creadă că înfiinţăm o colonie şi o instalăm pe o lume. De fapt însă trimitem colonia pe o cu totul altă lume. Una care nu se află în înregistrări sau pe hărţi, sau despre care nu ştie nimeni, în afară de cîţiva oameni foarte sus-puşi. Şi cu mine, pentru că sînt aici ca să vă spun toate astea. Şi acum, voi. Conclavul e gata să atace colonia Roanoke înainte de a vă duce măcar oamenii la sol. Acum nu vă pot ataca pentru că nu vă pot găsi. Asta face Conclavul să pară ridicol şi slab. Şi ne face pe *noi* să arătăm mai bine. Asta-i ideea, aşa cum o înţeleg eu...

Acum era rîndul meu să fiu furios.

– Aşadar, Uniunea Colonială se joacă de-a v-aţi ascunselea cu Conclavul ăsta. Asta-i chiar *grozav*.

– *Grozav* e doar un cuvînt, replică Stross. Nu cred c-o să fie totuşi atît de grozav dacă vă găsesc.

– Şi cît timp o să le ia? am întrebat. Dacă e o lovitură atît de mare dată Conclavului pe cît spui, or să vină să ne caute.

– Ai dreptate în privinţa asta, zise Stross. Şi cînd or să vă găsească, or să vă radă de pe suprafaţa planetei. Aşa că acum e sarcina noastră să vă facem greu de găsit. Şi cred că asta e partea care n-o să vă placă deloc!

*

– Punctul numărul unu, le-am spus eu reprezentanţilor coloniei Roanoke. Nici un contact, de nici un fel, între colonia Roanoke şi restul Uniunii Coloniale.

Masa erupse într-o dezordine totală.

Jane şi cu mine stăteam fiecare la cîte un capăt, aşteptînd ca larma să se potolească. Dură cîteva minute.

– E o nebunie, vorbi Marie Black.

– Sînt perfect de acord, am replicat. Dar de fiecare dată cînd are loc un contact între Roanoke şi orice altă lume colonizată, lasă o urmă care duce la noi. Navele spaţiale au echipaje care numără sute de oameni. E nerealist să credem că nici unul dintre ei nu va vorbi cu prietenii sau cu soţii şi soţiile. Şi ştiţi deja cu toţii că lumea o să ne caute. Fostele voastre guverne, familiile şi presa or să caute cu toţii pe cineva care să le dea un indiciu în legătură cu locul în care ne aflăm. Dacă cineva poate arăta cu degetul spre noi, Conclavul ăsta o să ne găsească.

– Cum rămîne cu *Magellan*? întrebă Lee Chen. Se întoarce?

– De fapt, nu, nu se întoarce, am răspuns.

Vestea stîrni un icnet abia auzit. Mi-am adus aminte de furia profundă a căpitanului Zane cînd Stross i-a dat această informaţie. Zane a ameninţat că n-o să execute ordinul; Stross i-a amintit că nu are nici un control asupra motoarelor navei şi că, dacă el şi echipajul nu se îndreaptă spre suprafaţă cu restul coloniştilor, ar putea descoperi că nu au nici controlul sistemelor de menţinere a vieţii. A fost un moment destul de urît.

A devenit şi mai rău cînd Stross i-a zis lui Zane că planul era să scape de *Magellan* aruncînd-o de-a dreptul în soare.

– Echipajul de pe *Magellan* are familii în UC, spuse Hiram Yoder. Soţi. Soţii. Copii…

– Aşa e, am replicat. Asta o să vă dea o idee despre cît de serioasă e situaţia.

– Ni-i putem permite? întrebă Manfred Trujillo. Nu spun că-i refuzăm. Dar rezervele coloniei erau menite pentru două mii cinci sute de colonişti. Acum adăugăm… cîţi? Încă două sute?

– Două sute şase, preciză Jane. Nu e o problemă. Am plecat cu

rezerve o dată şi jumătate mai mari decît se obişnuieşte pentru o colonie de asemenea mărime, iar lumea asta are plante şi animale pe care le putem mînca. Să sperăm!

– Cît de mult o să dureze izolarea? întrebă Black.

– Pe o perioadă nedefinită, am răspuns.

Încă un mormăit.

– Supravieţuirea noastră depinde de izolare. E cît se poate de simplu. Într-un fel însă, asta face lucrurile mai uşoare. Coloniile incipiente trebuie să se pregătească pentru următorul val de colonişti în decursul a doi sau trei ani. Nu trebuie să ne facem griji acum pentru asta. Ne putem concentra asupra nevoilor noastre. Asta o să schimbe lucrurile.

Aceste cuvinte fură urmate de o încuviinţare posacă. Pentru moment, era cel mai bun lucru la care puteam spera.

– Punctul doi, am continuat şi m-am încordat, aşteptînd reacţia violentă. Nu folosim nici o tehnologie care poate trăda existenţa coloniei noastre din spaţiu.

De data asta nu s-au calmat doar după cîteva minute.

– Asta-i complet ridicol, zise Paulo Gutierrez în cele din urmă. *Orice* are conexiune wireless este potenţial detectabil. Tot ce trebuie să faci este să baleiezi cu un semnal cu spectru larg. O să încerc să fac conexiunea cu indiferent ce şi o să-ţi spun ce găseşte.

– Înţeleg asta, am replicat.

– Întreaga noastră tehnologie este wireless, continuă Gutierrez.

Ridică PDA-ul.

– Uită-te la ăsta. Nici măcar o singură afurisită de intrare pe fir. N-ai putea conecta la el un cablu nici dacă ai vrea. Tot echipamentul automat din cală este wireless.

– Lăsaţi echipamentul, vorbi şi Lee Chen. Toţi coloniştii mei au implantat un dispozitiv de localizare.

– La fel şi ai mei, zise Marta Piro. Şi nu au un buton de oprire.

– O să trebuiască să le scoatem, atunci, conchise Jane.

– Asta înseamnă o procedură chirurgicală, protestă Piro.

– Unde naiba le-aţi pus? întrebă Jane.

– În umerii coloniştilor noştri, răspunse Piro.

Chen dădu din cap aprobator; şi coloniştii lui le aveau în umăr.

– Nu e o operaţie complicată, dar înseamnă totuşi să-i tăiem.

– Alternativa este să expunem fiecare colonist riscului să fie descoperit şi ucis, explică Jane, retezîndu-i vorbele. Bănuiesc că oamenii voştri or să trebuiască totuşi să îndure…

Piro porni să deschidă gura ca să răspundă, apoi însă păru să se gîndească mai bine.

– Chiar dacă scoatem dispozitivele de localizare, rămîn totuşi toate celelalte utilaje pe care le avem, zise Gutierrez, atrăgînd din nou

discuţia spre el. Totul e wireless. Maşinile agricole. Aparatura medicală. Totul. Ceea ce ne spui este că nu putem folosi *nici unul* dintre utilajele de care avem nevoie ca să supravieţuim?

– Nu tot echipamentul din cală funcţionează pe bază de conexiune wireless, replică Hiram Yoder. Nici unul dintre utilajele aduse de noi nu este aşa. Sînt doar unelte lipsite de inteligenţă. Toate au nevoie de o persoană în spatele comenzilor. Noi le facem să lucreze cît se poate de bine.

– Voi aveţi utilajele, spuse Gutierrez. Noi nu. Noi, toţi ceilalţi, nu!

– O să împărţim tot ce putem, răspunse Yoder.

– Nu-i o problemă de împărţire, scuipă Gutierrez.

Avu nevoie de o secundă să se calmeze.

– Sînt sigur că o să încercaţi să ne ajutaţi, îi zise el lui Hiram. Dar voi aţi adus destul echipament pentru *voi*. Noi sîntem de zece ori mai mulţi.

– Avem echipament, interveni Jane.

Toată lumea de la masă întoarse privirea spre ea.

– V-am trimis tuturor o copie a inventarului navei. O să vedeţi că, pe lîngă toate utilajele moderne pe care le avem, ni s-a furnizat şi o garnitură completă de unelte şi instrumente pe care le socoteam, pînă astăzi, învechite. Asta ne spune două lucruri. Ne spune că Uniunea Colonială chiar intenţiona ca noi să fim pe cont propriu. Ne mai spune şi că n-au intenţia ca noi să *murim*.

– Ăsta-i un punct de vedere asupra subiectului, replică Trujillo. Un altul ar fi că ştiau că or să ne abandoneze în faţa Conclavului ăstuia şi că, în loc să ne dea tot ce-am fi avut nevoie ca să ne apărăm, ne-au cerut să tăcem din gură şi să ţinem capetele plecate, şi poate că acest Conclav n-o să ne *audă*.

Se auziră murmure de încuviinţare în jurul mesei.

– Acum nu e momentul pentru o asemenea discuţie, am spus. Oricare-ar fi justificarea UC, fapt este că ne aflăm aici şi nu plecăm nicăieri în altă parte. Cînd o să coborîm pe planetă şi-o să avem toată colonia aranjată, atunci vom purta o discuţie cu privire la ceea ce înseamnă strategia UC. Dar deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care trebuie să facem ca să *supravieţuim*. Acum, Hiram, am continuat, dintre noi toţi, tu eşti singurul care-şi dă seama cu exactitate cît de bine se potrivesc utilajele astea pentru nevoile noastre. Se pot pune în funcţiune?

Hiram luă PDA-ul şi derulă inventarul timp de cîteva minute.

– E greu de spus, vorbi el în cele din urmă. Ar trebui să le văd în faţa mea. Şi ar trebui să-i văd pe oamenii care le vor manevra. Şi mai sînt atît de mulţi alţi factori… Dar cred că vom reuşi să urnim treaba.

Îşi plimbă privirea de la un capăt la altul al mesei.

– Vă spun acum, tuturor, că orice voi putea face ca să vă ajut, o să

fac. Nu pot vorbi în numele tuturor fraţilor mei în această chestiune, dar vă asigur că, din experienţa mea, fiecare este gata să răspundă unei chemări. Putem face asta. Putem face lucrurile să meargă!

– Există şi o altă posibilitate, spuse Trujillo.

Toţi ochii se îndreptară spre el.

– *Nu* ne ascundem. Folosim tot echipamentul pe care-l avem – toate resursele pe care le avem – pentru supravieţuire. Cînd şi *dacă* acest Conclav soseşte în vizită, le spunem că sîntem o colonie sălbatică. Nici o apartenenţă la UC. Războiul Conclavului e cu Uniunea Colonială, nu cu o colonie sălbatică.

– Nesocotim ordinele, observă Marie Black.

– Ruperea legăturii funcţionează în ambele sensuri, continuă Trujillo. Dacă e nevoie să fim izolaţi, nici UC nu ne poate verifica. Şi chiar dacă nesocotim ordinele, ce dacă? Sîntem în FCA? Or să ne împuşte? Or să ne *concedieze*? Şi dincolo de asta, simţim noi, cei de aici de la masă, că aceste ordine sînt legitime? Uniunea Colonială ne-a abandonat. Mai mult, au *plănuit* mereu să ne abandoneze. Şi-au călcat cuvîntul. Eu zic să facem acelaşi lucru. Să devenim colonie sălbatică.

– Nu cred că ştii ce vorbeşti cînd spui că ar trebui să devenim colonie sălbatică, îi zise Jane lui Trujillo. Ultima colonie sălbatică pe care am văzut-o avea toţi coloniştii măcelăriţi pentru mîncare. Am găsit trupuri de copii într-o grămadă, aşteptînd să fie căsăpite. Nu te păcăli singur. Transformarea în colonie sălbatică e o condamnare la moarte.

Afirmaţia lui Jane pluti în aer vreme de cîteva secunde, provocînd pe oricine să o combată.

– Există riscuri, vorbi Trujillo în sfîrşit, răspunzînd la provocare. Dar sîntem *singuri*. Sîntem o colonie sălbatică din toate punctele de vedere, în afară de nume. Şi nu ştim dacă acest Conclav al tău e atît de oribil pe cît susţine Uniunea Colonială că este. UC ne-a înşelat în tot acest timp. N-are nici o credibilitate. Nu putem avea încredere că vor pune la inimă interesele noastre.

– Aşadar, vrei o dovadă că Conclavul ne vrea răul, spuse Jane.

– Ar fi bine, replică Trujillo.

Jane se întoarse spre mine.

– Arată-le, îmi spuse.

– Ce să ne arate? întrebă Trujillo.

– Asta, am răspuns.

De pe PDA – pe care în curînd nu voi mai putea să-l folosesc – am pornit monitorul cel mare de pe perete şi i-am transmis un fişier video. Arăta o creatură pe un deal sau pe o faleză. Dincolo de creatură se afla ceva care arăta ca un orăşel. Era scăldat în întregime într-o lumină orbitoare.

– Oraşul pe care îl vedeţi este o colonie, am explicat. A fost

înfiinţată de whaizi, nu cu multă vreme după ce Conclavul le-a cerut raselor neafiliate să înceteze colonizarea. Conclavul a acţionat prematur, pentru că nu-şi putea aplica decretul în acel moment. Aşa că unele dintre rasele neafiliate au înfiinţat oricum colonii. Acum însă Conclavul recuperează terenul.

– De unde vine lumina asta? întrebă Lee Chen.

– Vine de la navele Conclavului de pe orbită, răspunse Jane. E o tactică de teroare. Dezorientează inamicul.

– Trebuie să fie o mulţime de nave acolo sus, comentă Chen.

– Da, încuviinţă Jane.

Razele de lumină care se revărsau peste colonia whaidiană se stinse brusc.

– Acum începe, am spus.

Fasciculele ucigătoare abia dacă erau detectabile la început; erau reglate pentru distrugere, nu pentru spectacol, şi aproape toată energia lor era îndreptată spre ţinte, nu în afară, către camere. Apăru doar un tremur în aer din cauza fierbinţelii bruşte, vizibil chiar şi la distanţa la care stătea camera.

Apoi, într-o fracţiune de secundă, întreaga colonie se aprinse şi explodă. Aerul supraîncălzit aruncă spre cer bucăţi şi pulbere din clădirile coloniei, din structuri, vehicule şi locuitori, într-o imagine învolburată care făcea vizibilă pînă şi energia fasciculelor. Fragmentele licăritoare de materie imitau şi reflectau flăcările care se înălţau şi ele acum către cer.

O undă de şoc, formată din căldură şi praf, se răspîndi din rămăşiţele carbonizate ale coloniei. Razele pîlpîiră şi se stinseră din nou. Spectacolul de lumini de pe cer dispăru, lăsînd în urmă fum şi flăcări. Dincolo de marginea zonei distruse, apărea din cînd în cînd cîte o erupţie solitară de flăcări.

– Ce-i asta? întrebă Yoder.

– Unii dintre colonişti erau în afara coloniei cînd a fost distrusă, aşa cred, am răspuns. Aşa că termină curăţenia.

– Iisuse, exclamă Gutierrez. Colonia fiind distrusă, indivizii aceia ar muri probabil oricum.

– Voiau să demonstreze ceva, replică Jane.

Am oprit filmul. Camera era cufundată într-o tăcere mormîntală.

Trujillo arătă către PDA-ul meu.

– Cum am căpătat asta? se interesă el.

– Filmul? am întrebat.

El încuviinţă.

– După cît se pare, a fost livrat personal Departamentului de Stat al UC şi tuturor guvernelor neafiliate la Conclav, prin curieri veniţi chiar din partea Conclavului.

– De ce-ar face aşa ceva? exclamă Trujillo. De ce s-ar arăta pe ei

înşişi comiţînd o asemenea… *atrocitate*?

– Ca să nu existe nici o îndoială că vorbesc serios, am explicat. Asta îmi spune că, indiferent ce credem despre Uniunea Colonială în acest moment, nu ne putem permite să acţionăm pe baza presupunerii potrivit căreia Conclavul va se comporta rezonabil faţă de noi. UC a dat cu tifla tipilor ăstora, iar ei n-or să poată să treacă asta cu vederea. Or să vină să ne caute. Nu vrem să le dăm nici o ocazie să ne găsească!

Aceste cuvinte fură întîmpinate cu şi mai multă tăcere.

– Şi acum? întrebă Marta Piro.

– Cred că aveţi nevoie să votaţi, am răspuns.

Trujillo ridică privirea, cu un uşor aer de incredulitate pe faţă.

– Vă rog să mă iertaţi, vorbi el. Sînt aproape sigur că am auzit că *tu* ai zis că *noi* ar trebui să votăm.

– Planul în discuţie în acest moment este cel pe care tocmai vi l-am prezentat, am spus. Cel care ne-a fost dat mie şi lui Jane. În lumina tuturor evenimentelor, cred că e cel mai bun plan pe care-l avem pînă acum. Dar n-o să meargă dacă n-o să fiţi cu toţii de acord. O să trebuiască să vă întoarceţi la coloniştii voştri ca să le explicaţi asta… O să trebuiască să le vindeţi ideea. Dacă însă e să meargă această colonie, toată lumea trebuie să se îmbarce cu trup şi suflet în proiect. Şi asta începe cu voi înşivă!

M-am ridicat în picioare; Jane făcu la fel.

– E o discuţie pe care trebuie s-o aveţi fără noi, am zis. O să aşteptăm afară.

Am plecat.

– E ceva în neregulă? am întrebat-o pe Jane în timp ce ieşeam.

– Asta-i o întrebare serioasă? se repezi Jane. Sîntem împotmoliţi în afara spaţiului cunoscut, aşteptînd Conclavul să ne găsească şi să ne ardă din temelii, şi tu mă întrebi dacă e ceva în *neregulă*?

– Întreb dacă e ceva în neregulă cu *tine*, am replicat. Săreai la gîtul oricui, acolo înăuntru. Sîntem într-o situaţie proastă, dar tu şi cu mine trebuie să ne păstrăm mintea limpede. Şi să fim diplomaţi, dacă e cît de cît posibil…

– Tu eşti diplomatul, spuse Jane.

– Bine, am răspuns. Dar nu mă ajuţi.

Jane păru să numere în gînd pînă la zece. Apoi încă o dată.

– Îmi pare rău, vorbi ea. Ai dreptate. Iartă-mă.

– Spune-mi ce se petrece.

– Nu acum. Mai tîrziu. Cînd o să rămînem singuri.

– *Sîntem* singuri.

– Întoarce-te, zise Jane.

M-am întors. Savitri era acolo. M-am răsucit din nou spre Jane, dar ea se îndepărtase pentru o clipă.

– E totul bine? întrebă Savitri, urmărind-o pe Jane plecînd.
– Dacă aş şti, ţi-aş spune, am răspuns.
Am aşteptat o ripostă promptă din partea lui Savitri. N-a sosit, fapt care mi-a vorbit prin el însuşi despre starea de spirit a lui Savitri.
– A mai observat cineva problema noastră legată de planetă? am întrebat-o.
– Nu cred, răspunse Savitri. Cei mai mulţi oameni sînt ca tine – scuză-mă – şi nu prea ştiu de fapt cum arată planeta. Acum, absenţa ta a fost observată. A ta şi a tuturor reprezentanţilor coloniei. Dar nimeni nu pare să creadă că există ceva sinistru în legătură cu asta. La urma urmei, e de aşteptat din partea voastră să vă adunaţi şi să vorbiţi despre colonie. Ştiu că vă caută Kranjic, dar nu cred că vrea decît un citat din partea voastră, despre petrecere şi despre salt.
– Bine, am zis.
– Oricînd o să vrei să-mi spui ce altceva se petrece, o să fie la fel de bine, adăugă ea.
Am început să-i dau un răspuns mecanic, scurt, şi am îngheţat cînd i-am zărit privirea.
– Curînd, Savitri, îţi promit. Avem doar cîteva lucruri de lămurit.
– În ordine, şefule.
Se relaxă puţin.
– Fă-mi o favoare, am rugat-o. Găseşte-i pe Hickory sau Dickory pentru mine. Trebuie să vorbesc cu ei despre ceva.
– Crezi că ştiu ceva despre asta? întrebă Savitri.
– *Sînt sigur* că ştiu ceva despre asta. Trebuie doar să aflu cît de mult. Spune-le că ne întîlnim mai tîrziu, în cabina mea…
– O să-i găsesc, promise Savitri. Doar s-o găsesc pe Zoë. Obinii sînt întotdeauna pe o rază de maximum treizeci de metri distanţă de ea. Cred că încep s-o enerveze deja. Se pare că-l sperie şi pe noul ei prieten…
– Ăsta trebuie să fie puştiul ăla, Enzo.
– El e. Drăguţ băiat.
– Cînd o să aterizăm, cred că o să-i pun pe Hickory şi pe Dickory să-l ia la o plimbare mai lungă.
– Cred că e interesant faptul că, în mijlocul unei crize, încă te mai poţi gîndi la metode de a pune beţe-n roate unui băiat îndrăgostit de fiica ta, comentă Savitri. Într-un fel sucit, e aproape admirabil.
Am rînjit. Savitri îmi răspunse şi ea cu un zîmbet răutăcios, aşa cum sperasem şi cum avusesem intenţia.
– Trebuie să ai priorităţi, am replicat.
Savitri îşi rostogoli ochii în orbite şi plecă.
Cîteva minute mai tîrziu, Jane reapăru, ducînd două ceşti. Îmi întinse una dintre ele.
– Ceai, vorbi ea. O ofertă de pace.

– Mulţumesc, am zis, luînd-o.

Jane făcu un gest spre uşa dincolo de care se aflau reprezentanţii coloniei.

– Vreo veste?

– Nimic, am răspuns. Nici măcar n-am tras cu urechea.

– Ai vreun plan pentru ce-o să faci dacă ei se hotărăsc că planul nostru e un rahat? întrebă Jane.

– Mă bucur că ai întrebat. N-am nici cea mai mică idee ce să fac atunci.

– Gîndeşti în perspectivă, din cîte văd, observă Jane şi sorbi din ceai.

– Nu mă lua peste picior, am protestat. Asta-i treaba lui Savitri.

– Uite. Iată-l pe Kranjic, mă anunţă Jane, arătînd de-a lungul holului, unde apăruse reporterul, cu Beata după el, ca întotdeauna. Dacă vrei, pot să-l lichidez pur şi simplu pentru tine.

– Dar asta ar lăsa-o văduvă pe Beata!

– Nu cred că ar avea ceva împotrivă…

– O să-l lăsăm în viaţă, deocamdată.

– Perry, Sagan, salută Kranjic. Uite, ştiu că nu sînt favoritul tău, dar crezi că ai putea să-mi dai o frază sau două despre salt? Promit să te fac să arăţi bine.

Uşa camerei de conferinţe se deschise, iar Trujillo privi afară.

– Stai pe loc, Jann, i-am spus lui Kranjic. O să am ceva pentru tine într-un minut.

Jane şi cu mine ne-am întors în sala de conferinţe; l-am auzit pe Kranjic scoţînd un oftat sonor înainte să închidem uşa.

M-am întors spre reprezentanţii coloniei.

– Ei bine? am întrebat.

– N-am avut prea mult de discutat, răspunse Trujillo. Am hotărît că, deocamdată cel puţin, ar trebui să facem ce a sugerat Uniunea Colonială.

– În regulă, bine, am zis. Mulţumesc.

– Ceea ce vrem să aflăm de la voi, acum, este ce-ar trebui să le spunem oamenilor noştri…

– Spuneţi-le adevărul, răspunse Jane. Întregul adevăr.

– Tocmai vorbeai despre cum ne-a înşelat UC, i-am adus aminte lui Trujillo. Hai să n-o luăm pe acelaşi făgaş.

– Vrei să le spunem totul, insistă Trujillo.

– Totul, am repetat. Reţine ideea.

Am deschis uşa şi l-am chemat pe Kranjic. El şi Beata intrară în cameră.

– Începeţi cu el, am zis, arătînd spre Kranjic.

Se uitară cu toţii la el.

– Aşadar, începu Kranjic. Ce se petrece?

*

– Echipajul de pe *Magellan* o să coboare ultimul pe planetă, i-am zis lui Jane.

Tocmai mă întorsesem de la o şedinţă de logistică cu Zane şi Stross; Jane şi Savitri fuseseră ocupate cu refacerea priorităţilor în materie de echipamente ale coloniei, pornind de la noua situaţie. Dar pentru moment, eram doar eu, Jane şi Babar, care în calitate de cîine rezista cu voioşie la încordarea din jurul lui.

– După ce ajung jos, Stross o să programeze *Magellan* să se autopiloteze în soare. Fără surle, fără trîmbiţe, dispărem fără urmă.

– Ce-o să se întîmple cu Stross? întrebă Jane.

Nu se uita la mine; stătea la masa din sala de recepţii, ciocănind uşor cu degetele.

– A zis c-o să „piardă vremea”, am răspuns.

Jane mă privi cu un aer întrebător. Am ridicat din umeri.

– E adaptat la viaţa în spaţiu, am zis. Asta-i ceea ce-o să facă. A zis că cercetarea pentru doctorat o să-l ţină ocupat pînă cînd o să vină cineva să-l ia.

– Crede că o să vină cineva să-l ia, observă Jane. Asta-i optimism din partea lui.

– E frumos că mai e cineva optimist, am adăugat. Deşi Stross nu pare să fie tipul pesimist.

– Mda.

Ciocănitul degetelor ei pe masă îşi schimbă ritmul.

– Cum rămîne cu obinii?

– Ei, păi…, am început, aducîndu-mi aminte de discuţia mea de mai devreme cu Hickory şi Dickory. *Asta.* Se pare că cei doi ştiu totul despre Conclav, dar le-a fost interzis să ne împărtăşească informaţiile din cauză că *noi* nu ştim nimic despre ei. Nu e prea diferit de o nevastă de-a mea, căreia i-aş putea spune numele…

– N-o să-mi cer scuze pentru asta. A făcut parte din înţelegerea pe care am acceptat-o ca să fiu alături de tine şi de Zoë. Părea corect la vremea aceea.

– Nu vreau să-ţi ceri scuze, am replicat, cît mai amabil cu putinţă. Sînt doar frustrat. Din cîte am citit în fişierele pe care ni le-a dat Stross, Conclavul ăsta are sute de rase membre. Este cea mai mare organizaţie din istoria universului, se pare. Au intrat în tratative de decenii, de cînd eram încă pe Pămînt. Şi am aflat despre existenţa lui abia acum. Nu ştiu cum de e posibil aşa ceva…

– Nu trebuia să ştii, spuse Jane.

– E o entitate care se întinde în tot spaţiul cunoscut. Nu poţi ascunde una ca asta.

– Sigur că poţi, mă contrazise Jane, iar ciocănitul în masă încetă brusc. Uniunea Colonială o face tot timpul. Gîndeşte-te la felul în care

comunică între ele coloniile. Nu pot vorbi unele cu altele direct; e prea mult spaţiu între ele. Trebuie să-şi adune mesajele şi să le trimită în nave spaţiale de la o colonie la alta. Uniunea Colonială controlează toate călătoriile navelor din spaţiul uman. Toate informaţiile sînt reţinute de Uniunea Colonială. Cînd controlezi comunicaţiile, poţi ascunde tot ce vrei.

– Nu cred că-i chiar adevărat, am zis. Mai devreme sau mai tîrziu, totul iese la iveală. Cînd eram pe Pămînt…

Jane pufni dintr-odată.

– Ce-i? am întrebat.

– Tu…, răspunse Jane. „Cînd eram pe Pămînt”. Dacă există vreun loc din spaţiul uman care să poată fi descris ca profund ignorant, e Pămîntul.

Făcu un gest cu mîna, cuprinzînd încăperea.

– Cîte dintre *toate* lucrurile astea le ştiai cînd erai pe Pămînt? Adu-ţi aminte. Tu şi cu oricare dintre ceilalţi recruţi ai FCA v-aţi înrolat fără să ştiţi absolut nimic despre cum stăteau lucrurile în afară. Nu ştiaţi nici măcar cum urmau să facă posibil ca voi să *luptaţi*. Uniunea Colonială ţine Pămîntul *izolat*, John. Nici o comunicare cu restul lumilor umane. Nici o informaţie în nici o direcţie. Nu numai că Uniunea Colonială ascunde restul universului de Pămînt. Ascunde Pămîntul de restul universului.

– E căminul omenirii, am replicat. Sigur că UC vrea să-l ţină în umbră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Jane, enervată de-a binelea. Nu-i posibil să fii atît de neghiob încît să crezi aşa ceva. UC nu ascunde Pămîntul pentru că are *valoare sentimentală*. UC ascunde Pămîntul pentru că e o *resursă*. E o fabrică menită să verse pe porţile ei o provizie nesfîrşită de colonişti şi soldaţi, dintre care nici unul n-are nici cea mai mică idee despre ce se petrece *aici*. Pentru că nu este în interesul Uniunii Coloniale ca ei să ştie. Aşa că nu ştiu. *Tu* n-ai ştiut. Erai la fel de neştiutor ca şi restul. Aşa că nu-mi spune că nu poţi ascunde lucrurile astea. Lucrul cel mai surprinzător nu este acela că Uniunea Colonială a ascuns Conclavul faţă de tine. Lucrul surprinzător este că îţi spune despre el *cîtuşi de puţin*!

Jane reluă ciocănitul în masă pentru o clipă, apoi lovi cu putere masa cu palma.

– La naiba, exclamă ea, îşi luă capul în mîini şi rămase pe loc, vizibil furioasă.

– Chiar aş vrea să ştiu ce se petrece cu tine în momentul ăsta, am zis.

– Nu e vorba de tine, răspunse. Nu pe tine sînt furioasă.

– E bine de auzit. Deşi, din moment ce tocmai m-ai făcut neştiutor şi neghiob, înţelegi de ce mă întreb dacă-mi spui adevărul despre

asta.

Jane îmi întinse o mînă.

– Vino-ncoace!

M-am apropiat de masă. Ea îmi puse mîna pe tăblie.

– Vreau să faci ceva pentru mine, spuse. Vreau să loveşti masa cît de tare poţi.

– De ce?

– Te rog… Fă-o pur şi simplu!

Masa era din fibre de carbon standard, cu furnir imprimat ca lemnul: ieftină, durabilă şi deloc uşor de rupt. Mi-am strîns mîna în pumn şi am coborît-o cu putere asupra mesei. A scos o bufnitură surdă, şi m-a durut puţin braţul din cauza impactului. Masa zăngăni puţin, dar altfel nu păţi nimic. Din pat, Babar mă privi cercetător, ca să vadă ce tîmpenie mai puneam la cale.

– Au, am exclamat.

– Sînt cam la fel de puternică ca şi tine, zise Jane pe un ton neutru.

– Aşa presupun.

M-am îndepărtat de masă, frecîndu-mi mîna.

– Eşti totuşi într-o formă mai bună decît mine. S-ar putea să fii ceva mai puternică.

– Da, sigur, răspunse ea, şi din poziţia aşezată, coborî cu viteză mîna asupra mesei. Tăblia se rupse cu un pocnet ca un foc de armă. Jumătate din ea fu retezată şi zbură învîrtindu-se prin cameră, izbindu-se de uşă. Babar scînci şi se retrase pe pat.

Am rămas cu gură căscată la soţia mea, care fixa impasibilă cu privirea ceea ce mai rămăsese din masă.

– Ticălosul ăla de Szilard, exclamă ea, invocînd numele şefului Forţelor Speciale. Ştia ce plănuiseră pentru noi. Stross e unul dintre oamenii lui. Aşa că trebuia să ştie. Ştia cu ce ne vom confrunta. Şi s-a hotărît să-mi dea un corp de-al Forţelor Speciale, indiferent dacă voiam sau nu.

– Cum? am întrebat.

– Am luat masa împreună. Trebuie să-mi fi pus ceva în mîncare.

Corpurile Forţelor Coloniale de Apărare puteau fi îmbunătăţite – într-o oarecare măsură – iar îmbunătăţirile erau deseori realizate cu injecţii sau infuzii de nanoboţi care să repare şi să îmbunătăţească ţesuturile. FCA nu folosesc nanoboţi ca să repare corpurile umane normale, dar nu exista nici un obstacol tehnic pentru a face asta – sau pentru a folosi nanoboţii ca să facă modificări ale corpului.

– Trebuie să fi fost o cantitate minusculă. Numai atîtea cît să ajungă înăuntrul meu, unde se pot înmulţi.

În mintea mea se aprinse un beculeţ.

– Ai avut febră!

Jane dădu din cap, evitînd încă să se uite la mine.

– Febra. Şi mi-a fost foame şi sete tot timpul ăsta…

– Cînd ai observat?

– Ieri. Tot îndoiam şi rupeam lucrurile. Am îmbrăţişat-o pe Zoë şi a trebuit să mă opresc pentru că se plîngea că o doare. Am bătut-o pe umăr pe Savitri şi a vrut să ştie de ce am lovit-o. M-am simţit stîngace toată ziua. Apoi l-am văzut pe *Stross* – Jane aproape scuipă numele – şi mi-am dat seama despre ce-i vorba. Nu eram stîngace, eram *schimbată*. Schimbată din nou în ceea ce am fost. Nu ţi-am spus, pentru nu credeam că are importanţă. Dar nu-mi iese din cap de atunci. Nu pot să-mi scot chestia asta din minte. Sînt schimbată!

Jane ridică în sfîrşit privirea spre mine. Avea ochii umezi.

– Nu vreau *aşa ceva*, spuse ea cu vehemenţă. Am lăsat în urmă toate lucrurile astea, atunci cînd am ales viaţa alături de Zoë şi de tine. A fost alegerea mea să le părăsesc, şi am *suferit* cînd le-am părăsit. Cînd am lăsat în urmă pe toţi cei pe care-i cunoşteam.

Îşi atinse tîmpla cu degetul, sugerînd BrainPal-ul pe care nu-l mai purta.

– Cînd am lăsat în urmă *vocile* lor, după ce le-am avut cu mine. Cînd am rămas singură în felul ăsta pentru prima oară. E dureros să înveţi limitele acestor trupuri, să afli toate lucrurile pe care nu le mai poţi face. Dar am *ales*. Am acceptat. Am încercat să văd frumuseţea acestei vieţi. Şi, pentru prima oară de cînd exist, am ştiut că viaţa însemna mult mai mult decît ceea ce se afla în faţa mea. Am învăţat să văd constelaţiile, nu doar stelele. Viaţa mea e viaţa ta şi viaţa lui Zoë. Toate vieţile noastre. Tot ce înseamnă ele. Face să merite tot ce am părăsit.

M-am dus la Jane şi am luat-o în braţe.

– Nu-i nimic, am spus.

– Ba da, e, replică Jane.

Scoase un rîs slab, amar.

– Ştiu ce-a crezut Szilard, vezi tu… A crezut că mă ajută – că *ne* ajută – făcîndu-mă mai mult decît umană. Numai că el nu ştie ce ştiu eu. Cînd faci pe cineva mai mult decît uman, îl faci în acelaşi timp şi mai puţin uman. Am petrecut tot acest timp învăţînd să fiu fiinţă umană. Iar îmi ia totul, fără să se gîndească de două ori…

– Eşti încă tu, am zis. Asta nu se schimbă.

– Sper că ai dreptate. Sper că asta e destul.

ŞASE

– Planeta asta miroase ca o subsuoară transpirată, observă Savitri.

– Frumos, am zis.

Încă îmi puneam ghetele cînd a intrat Savitri. Le-am tras în sfîrşit în picioare şi m-am ridicat.

– Zi că n-am dreptate, continuă ea.

Babar se ridică şi se duse spre Savitri, care-l mîngîie uşor.

– Nu că n-ai dreptate. Credeam doar că ai putea avea mai multă evlavie la gîndul că te afli într-o lume cu totul nouă.

– Locuiesc într-un cort şi fac pipi în găleată. Şi apoi trebuie să car găleata prin toată tabăra pînă la un container de prelucrare, ca să extragem ureea pentru îngrăşămînt. Poate că aş avea mai multă evlavie pentru planetă, dacă nu mi-aş petrece o bună parte a zilei cărîndu-mi propriile excremente dintr-o parte în alta a ei!

– Încearcă să nu mai faci atîta pipi…

– O, mulţumesc, exclamă Savitri. Tocmai ai retezat nodul gordian cu soluţia *asta*. Nu-i de mirare că eşti şef.

– Chestia cu găleata e doar temporară, oricum.

– Mi-ai zis la fel şi acum două săptămîni.

– Ei, îmi cer scuze, Savitri. Ar fi trebuit să-mi dau seama că două săptămîni sînt mai mult decît suficiente pentru ca întreaga colonie să treacă de la întemeiere la trîndăvia barocă.

– Faptul de a nu trebui să faci pipi într-o găleată nu înseamnă trîndăvie. Este unul dintre semnele distinctive ale civilizaţiei, alături de acela de a avea ziduri solide. Şi de a face baie, ceea ce toată lumea din colonie a făcut prea puţin în ultima vreme, ţi-o spun eu.

– Acum ştii de ce miroase planeta ca o subsuoară transpirată, am glumit.

– Mirosea de la început ca o subsuoară. Noi n-am făcut decît să sporim necazul.

Stînd în picioare, am tras adînc aerul pe nări, vrînd să demonstrez că mă bucur de aer. Din nefericire pentru mine totuşi, Savitri avea dreptate; Roanoke chiar mirosea mult prea tare ca o subsuoară, aşa că am făcut tot ce se putea ca să nu mă înec după ce mi-am umplut plămînii. Acestea fiind spuse, mă delectam prea mult cu privirea acră de pe chipul lui Savitri ca să recunosc că mă lua cu leşin de la miros.

– Aah, am exclamat, expirînd.

Am reuşit să nu tuşesc.

– Sper să te îneci, îmi ură Savitri.

– Pentru că veni vorba, am continuat şi m-am aplecat în cort ca să scot propria mea găleată de noapte, am şi eu o treabă personală de care trebuie să mă ocup. Vii cu mine să arunc asta?

– Aş prefera să nu vin.

– Scuză-mă. Am făcut-o să sune ca o întrebare? Hai!

Savitri oftă şi porni alături de mine pe aleea principală a sătucului nostru, Croatoan, către centrifuga de gunoaie, cu Babar după noi, în afară de momentele în care se îndepărta ca să-i salute pe copii. Babar era singurul cîine din colonie care nu era ciobănesc; avusese timp să-şi facă prieteni. Asta îl făcea atît popular, cît şi prea gras.

– Manfred Trujillo mi-a zis că satul e inspirat dintr-o tabără a unei legiuni romane, vorbi Savitri în timp ce mergeam.

– E adevărat, am răspuns. De fapt, e ideea lui.

Şi una bună. Satul era dreptunghiular, cu trei alei mergînd pe lungimea taberei, paralele între ele, şi cu o a patra (aleea Cutezanţei) intersectîndu-le. În centru se afla o cantină comună (în care provizia noastră de alimente atent monitorizată era distribuită în schimburi), un mic teren pătrat unde copiii şi adolescenţii încercau să găsească ceva de făcut şi cortul administrativ, care servea şi drept casă pentru mine, pentru Jane şi pentru Zoë.

Pe partea cealaltă a aleii Cutezanţei se aflau şiruri de corturi, fiecare adăpostind pînă la zece oameni, de obicei cîte două familii plus cîţi burlaci sau cupluri puteam înghesui. Sigur, era incomod, dar era şi aglomerat. Savitri fusese cazată într-un cort cu trei familii formate din cîte trei persoane, toate avînd bebeluşi sau copii la vîrsta la care abia învăţau să meargă; o parte din motivul pentru proasta ei dispoziţie era că apuca să doarmă doar vreo trei ore pe noapte. Din moment ce zilele de pe Roanoke aveau douăzeci şi cinci de ore şi opt minute, asta nu era prea bine.

Savitri arătă către marginea satului.

– Îmi închipui că legiunile romane nu foloseau containere de depozitare ca barieră de protecţie.

– Probabil că nu, am răspuns. Dar asta a fost pierderea lor.

Folosirea containerelor ca îngrăditură fusese ideea lui Jane. În zilele romanilor, taberele legionarilor ar fi fost înconjurate de un şanţ şi o palisadă, ca să ţină afară hunii şi lupii. Noi nu aveam huni sau echivalentul lor (încă), dar existaseră cîteva relatări despre animale mari care umblau prin iarbă, şi nici nu voiam să iasă copiii şi adolescenţii (sau anumiţi adulţi imprudenţi, care îşi făcuseră deja cunoscută prezenţa), şi să hoinărească prin vegetaţia care se întindea pînă la un kilometru depărtare de sat. Containerele erau ideale pentru acest scop; erau înalte şi solide şi existau o mulţime – destule ca să înconjoare de două ori tabăra, cu un spaţiu corespunzător între cele două rînduri ca să-i lase pe naufragiaţii furioşi din echipa din cala de mărfuri să descarce obiectele de inventar cînd era nevoie.

Savitri şi cu mine am ajuns la hotarul dinspre vest al satului Croatoan, dincolo de care se întindea un curs de apă mic şi rapid. Din cauza asta, această margine a satului avea pînă acum propria canalizare. În colţul dinspre nord-vest, o ţeavă ducea apă într-o

cisternă de filtrare, care separa apa pentru băut şi gătit; alimenta de asemenea două cabine de duş în care limita de un minut pentru indivizi (şi trei minute pentru familii) era aplicată strict de toţi ceilalţi care stăteau la coadă. În colţul sud-vestic se afla o centrifugă septică – una mică, nu cea pe care mi-o arătase supraveghetorul Ferro – în care fiecare colonist îşi arunca găleata de noapte. În timpul zilei, aceştia se foloseau de toaletele mobile care înconjurau centrifuga. Aproape întotdeauna era coadă şi la acestea.

M-am apropiat de centrifugă şi am turnat conţinutul pe un jgheab, ţinîndu-mi respiraţia în timpul ăsta; centrifuga nu mirosea a trandafiri. Centrifuga ne prelua deşeurile şi le transforma în îngrăşămînt steril, care era colectat şi depozitat, şi în apă curată, care era aruncată în cea mai mare parte în rîu. Au existat unele discuţii dacă să se recircule apa prelucrată înapoi în rezerva coloniei; sentimentul general a fost că, purificată sau nu, coloniştii erau supuşi la destule presiuni şi fără să bea sau să se spele cu propria lor urină prelucrată. Era un punct de vedere corect. O cantitate mică de apă era totuşi păstrată pentru clătirea şi spălarea găleţilor de noapte. Aşa e viaţa în marele oraş.

Savitri îndreptă brusc degetul spre peretele vestic, în timp ce mă întorceam spre ea.

– Ai vreun plan să faci duş în curînd? întrebă. Adică, nu vreau să te jignesc, dar pentru tine, să miroşi a subsuoară transpirată ar fi o îmbunătăţire.

– Cît timp ai de gînd să te porţi aşa? am întrebat.

Eram pe cale să spun mai multe, dar am fost întrerupt cînd Zoë ne-a tăiat calea.

– Aici eraţi, exclamă ea, şi apoi întinse spre mine mîna, care avea ceva în ea. Uite, am găsit un animăluţ!

M-am uitat la vietatea din mîna ei. Mi-a întors privirea. Semăna puţin cu un şobolan care fusese prins într-un aparat de frămîntat caramele. Caracteristicile ei cele mai remarcabile erau cei patru ochi ovali, cîte doi pe fiecare parte a capului, şi faptul că, la fel ca orice altă fiinţă vertebrată pe care am văzut-o pe Roanoke pînă acum, avea degete opozabile la labele cu trei degete. Le folosea ca să-şi ţină echilibrul pe mîna lui Zoë.

– Nu-i drăguţ? întrebă Zoë.

Fiinţa păru să rîgîie, ceea ce Zoë interpretă ca pe un semn pentru a-i da un biscuit pe care-l păstrase în buzunar. Animalul îl luă cu o labă şi începu să-l ronţăie.

– Dacă spui tu… Unde l-ai găsit?

– Sînt o mulţime lîngă cantină, răspunse Zoë, arătîndu-i-l lui Babar.

Cîinele adulmecă fiinţa; aceasta şuieră la el.

– Se uitau la noi în timp ce mîncam…

Asta îmi aduse aminte de ceva; dintr-odată mi-am dat seama că le văzusem şi eu în ultima săptămînă.

– Cred că le era foame, continuă Zoë. Gretchen şi cu mine ne-am dus să le dăm mîncare, dar au fugit. În afară de mititelul ăsta. A venit de-a dreptul şi-a luat un biscuit de la mine. Cred că o să-l păstrez.

– Aş prefera să nu. Nu ştii pe unde a umblat.

– Ba sigur că ştiu. A umblat pe lîngă cantină.

– Nu pricepi ce vreau să spun…

– Am priceput ce vrei să spui, tăticule de nouăzeci de ani. Dar haide… Dacă ar fi vrut să-mi injecteze otravă sau să încerce să mă mănînce, probabil că ar fi făcut-o pînă acum.

Creatura din mîna ei îşi termină biscuitul şi rîgîi din nou, apoi sări brusc din mîna lui Zoë şi o luă la fugă în direcţia baricadei de containere.

– Hei! strigă Zoë.

– Credincios ca un căţeluş, nu-i aşa?

– Cînd se întoarce, am să-i spun toate lucrurile oribile pe care le-ai zis despre el, zise Zoë. Şi apoi am să-l las să facă… hm, caca în capul tău!

Am ciocănit găleata.

– Nu, nu, am zis. Pentru asta avem găleata.

Zoë se strîmbă la vederea găleţii; nu era prea încîntată de ea.

– Puah! Mulţumesc pentru imagine.

– Pentru nimic.

Ca din senin, mă izbi faptul că lui Zoë îi lipseau două umbre.

– Unde sînt Hickory şi Dickory? am întrebat.

– Mama le-a cerut să meargă cu ea să se uite la ceva. De fapt, de asta am venit să te caut. Voia să vii şi tu să vezi ceva. E pe partea cealaltă a baricadei. Lîngă intrarea de nord.

– În regulă. Tu unde-o să fii?

– În scuar, bineînţeles. Unde altundeva *aş putea* să fiu?

– Iartă-mă, scumpo. Ştiu că tu şi cu prietenii tăi vă plictisiţi.

– Nu mai spune! Ştim cu toţii, colonizarea ar trebui să fie dificilă, dar nimeni nu ne-a spus c-o să fie şi *plicticoasă*…

– Dacă vreţi ceva de făcut, am putea începe o şcoală.

– Noi ne plictisim, iar tu sugerezi *şcoala*? exclamă Zoë. Cine *eşti* tu? În plus, nu e foarte probabil, din moment ce ne-ai confiscat toate PDA-urile. O să fie greu să ne înveţi ceva, cîtă vreme n-avem lecţii.

– Menoniţii au cărţi. Din cele de modă veche. Cu pagini şi tot restul…

– Ştiu. Şi sînt singurii care nu înnebunesc de-a binelea de plictiseală. Doamne, mi-e dor de PDA-ul meu!

– Ironia trebuie să fie zdrobitoare.

– O să plec acum. Înainte să arunc o piatră după tine…

În ciuda ameninţării, ne îmbrăţişă în fugă pe mine şi pe Savitri înainte de plecare. Babar se luă după ea; era mai amuzantă decît noi.

– Ştiu cum se simte, vorbi Savitri cînd ne-am reluat plimbarea.

– Şi tu vrei să arunci o piatră după mine? am întrebat.

– Cîteodată, răspunse ea. Nu chiar acum. Dar mă refer la faptul că-i e dor de PDA. Şi mie mi-e dor. Uită-te la ăsta!

Savitri băgă mîna în buzunarul din spate de la pantaloni şi scoase un blocnotes cu spirală. Primise un mic teanc în dar de la Hiram Yoder şi menoniţi.

– La asta am ajuns.

– Ce primitiv!

– Glumeşte cît vrei, zise Savitri şi puse blocnotesul la loc. E *greu* să treci de la PDA la carneţel.

N-am contrazis-o. În schimb, am ieşit pe poarta dinspre nord a satului, unde i-am găsit pe Jane cu Hickory şi Dickory, împreună cu doi membri ai echipei de securitate de pe *Magellan*, pe care şi-i făcuse adjuncţi.

– Vino să vezi asta, zise ea, şi se îndreptă către unul dintre containerele de stocare din îngrăditură.

– La ce trebuie să mă uit? am întrebat.

– La astea, răspunse Jane, şi arătă spre container, aproape de vîrf, cam la trei metri înălţime.

Am mijit ochii.

– Astea sînt zgîrieturi, am zis.

– Da. Le-am găsit şi pe alte containere. Şi mai e ceva, adăugă Jane, şi se îndreptă spre alte două containere. Cineva sau ceva a săpat aici. Se pare că a încercat să se strecoare pe sub containerele astea.

– Mult succes, am replicat.

Containerele aveau mai mult de doi metri lăţime.

– Am găsit o gaură pe partea cealaltă a îngrăditurii, care avea aproape un metru lungime. Ceva încearcă să intre pe timpul nopţii. Nu poate sări peste containere, aşa că încearcă să treacă pe dedesubt. Şi nu-i numai unul. Am găsit multă vegetaţie călcată în picioare prin preajmă, şi o mulţime de urme de labe de diferite mărimi lîngă containere. Orice-ar fi, sînt în haită.

– Sînt animalele mari pe care le-am văzut în desiş?

Jane ridică din umeri.

– Nimeni n-a văzut vreunul dintre ele mai de aproape, şi nimic nu vine aici în timpul zilei. În mod normal, am posta camere cu infraroşu în vîrful containerelor, dar aici nu putem.

Jane n-avea nevoie să explice de ce; camerele de pază, la fel ca aproape orice alt obiect tehnologic pe care-l aveam, comunicau wireless, iar wireless însemna un risc pentru securitate.

– Şi orice-ar fi, evită să fie văzute de paznicul de noapte. Dar nici

paznicul nu poartă ochelari de noapte…

– Orice-ar fi, crezi că sînt periculoase, am observat.

Jane încuviinţă.

– Nu văd de ce-ar fi ierbivorele atît de hotărîte să intre. Orice-ar fi acolo afară, ne vede, ne miroase şi vrea să intre ca să vadă cum sîntem. Trebuie să aflăm ce sînt şi cît de multe sînt.

– Dacă-s animale de pradă, numărul lor e limitat, am zis. Prea mulţi prădători ar epuiza rezerva de pradă.

– Da, replică Jane. Dar asta tot nu ne spune cîte sînt sau ce soi de ameninţare reprezintă. Tot ce ştim este că vin aici în timpul nopţii, că sînt destul de mari ca să fie capabile aproape să sară peste containere şi destul de deştepte ca să încerce să-şi sape un tunel pe dedesubt. Nu putem lăsa oamenii să-şi ridice case în zonă, pînă cînd n-o să ştim ce fel de ameninţare reprezintă.

– Oamenii noştri sînt înarmaţi, am spus.

Printre provizii era şi un stoc de puşti arhaice, simple, şi muniţie fără nanoboţi.

– Oamenii noştri au arme de foc. Dar cei mai mulţi dintre ei n-au nici cea mai mică idee cum să le folosească. Or să sfîrşească împuşcîndu-se singuri, înainte de a împuşca orice altceva. Şi nu numai oamenii sînt în primejdie. Eu sînt mai îngrijorată pentru vite. Nu ne permitem să pierdem prea multe, ucise de animalele de pradă. Nu atît de devreme.

M-am uitat către desiş. Între mine şi liziera copacilor, unul dintre bărbaţii menoniţi instruia un grup de colonişti cu privire la aspectele delicate ale conducerii unui tractor de modă veche. Mai departe, cîţiva colonişti adunau mostre de sol, ca să-i putem compara compatibilitatea cu recoltele noastre.

– N-o să fie un punct de vedere prea popular, i-am atras atenţia lui Jane. Oamenii se plîng deja că sînt închişi în sat.

– N-o să ne ia atît de mult timp să le găsim. Hickory, Dickory şi cu mine o să facem de pază la noapte, sus pe containere. Vederea lor coboară mult în spectrul infraroşu, aşa că ar putea să le vadă cînd vin.

– Şi tu? am întrebat.

Jane ridică din umeri. După dezvăluirea de pe *Magellan* despre modificare, păstra tăcerea în cea mai mare parte în legătură cu amploarea totală a capacităţilor sale. Dar nu însemna prea mult să presupui că şi spectrul vederii ei se extinsese, la fel ca şi restul calităţilor.

– Ce-o să faci cînd o să le zăreşti?

– În seara asta, nimic. Vreau să-mi fac o idee despre ce sînt şi cît de multe sînt. Putem hotărî după aceea ce-o să facem. Dar pînă atunci, ar trebui să avem grijă ca toată lumea să se afle înăuntrul îngrăditurii cu o oră înainte de apusul soarelui, iar toţi cei din afara ei,

în timpul zilei, să aibă în preajmă paznici înarmaţi.

Făcu semn din cap către adjuncţii ei oameni.

– Ei doi au antrenament cu arme, şi mai sînt cîţiva în echipajul de pe *Magellan* care au. E un început.

– Şi nici o casă pînă cînd nu dăm de capătul lucrurilor ăstora, am spus.

– Aşa e, fu de acord Jane.

– O să fie o şedinţă de consiliu veselă…

– O să-i anunţ eu, se oferi Jane.

– Nu. Eu ar trebui s-o fac. Tu ai deja reputaţia de înspăimîntătoare. Nu vreau să fii mereu cea care dă veştile proaste.

– Nu mă deranjează.

– Ştiu. Totuşi, asta nu înseamnă că ar trebui s-o faci mereu.

– Bine. Poţi să le spui că mă aştept să ştim destul de curînd dacă fiinţele astea reprezintă o ameninţare. Asta ar trebui să ajute.

– Putem spera.

*

– Nu avem nici un fel de date despre creaturile astea? întrebă Manfred Trujillo.

El şi căpitanul Zane păşeau alături de mine, în timp ce mă îndreptam către centrul de informaţii al satului.

– Nu, am răspuns. Nici măcar nu ştim cum arată… încă. Jane o să afle la noapte. Pînă acum, singurele vietăţi despre care cunoaştem cîte ceva sînt chestiile alea ciufulite, de la cantină.

– Narîtele, preciză Zane.

– Ce?

– Narîte, repetă Zane. Aşa le spun adolescenţii. Pentru că sînt ale naibii de urîte.

– Drăguţ nume, am comentat. Problema este că nu cred că putem pretinde că înţelegem pe deplin biosfera numai după narîte.

– Ştiu că preţuieşti prudenţa, zise Trujillo. Dar oamenii încep să se agite. I-am adus într-un loc despre care nu ştiu nimic, le-am spus că nici măcar nu mai pot vorbi cu familia şi prietenii, şi apoi nu le-am dat nimic de făcut vreme de două săptămîni întregi. Sîntem într-un tărîm al nimănui. Trebuie să lăsăm oamenii să treacă la următoarea fază a existenţei lor, sau or să tot stăruie asupra faptului că viaţa, aşa cum o ştiau, le-a fost luată cu totul.

– Ştiu, am răspuns. Dar şi tu ştii la fel de bine ca şi mine că n-avem *nimic* pe planeta asta. Voi doi aţi văzut aceleaşi fişiere ca şi mine. Indiferent cine-a făcut aşa-zisa prospectare a planetei, în aparenţă nu s-a ostenit să petreacă mai mult de zece minute cu asta. Am aflat biochimia de bază a planetei şi cam asta-i tot. Nu avem aproape nici o informaţie despre floră şi faună, sau măcar dacă se împart *în* floră şi faună. Nu ştim dacă recoltele noastre or să crească în sol. Nu ştim ce

anume din viaţa băştinaşă putem mînca sau folosi. N-avem nimic din informaţiile pe care Departamentul Colonizării le oferă de obicei unei noi colonii. Trebuie să aflăm toate lucrurile astea pe cont propriu *înainte* de a începe, şi din nefericire avem un mare handicap în privinţa asta.

Am ajuns la centrul de informaţii, care era un nume pompos pentru un container pe care-l modificasem în acest scop.

– După voi, am zis, ţinînd deschis primul rînd de uşi pentru Trujillo şi Zane.

Odată aflaţi cu toţii înăuntru, am închis etanş uşa în urma mea, lăsînd plasa nanobotică să acopere în întregime uşa exterioară, transformînd-o într-o suprafaţă neagră informă, înainte de a deschide uşa interioară. Plasa nanobotică fusese programată să absoarbă şi să ecraneze unde electromagnetice de orice tip. Acoperea pereţii, podeaua şi tavanul containerului. Era neliniştitor, dacă te gîndeai; era ca şi cum ai fi stat chiar în mijlocul nimicului.

Bărbatul care proiectase plasa aştepta dincolo de uşa interioară a centrului.

– Domnule administrator Perry, vorbi Jerry Bennett. Căpitane Zane. Domnule Trujillo. Îmi pare bine să vă revăd în mica mea cutie neagră.

– Cum mai ţine plasa? am întrebat.

– Bine, răspunse Bennett, şi arătă spre tavan. Nici o undă nu intră, nici o undă nu iese. Schrödinger ar fi invidios. Am totuşi nevoie de mai multe baterii. Plasa absoarbe energia de nu vă vine să credeţi. Ca să nu mai pomenim de restul aparaturii…

Bennett făcu semn către restul tehnologiei din centru. Datorită plasei, era singurul loc de pe Roanoke în care exista tehnologie pe care n-ai fi găsit-o înainte de jumătatea secolului douăzeci pe Pămînt, fără s-o mai punem la socoteală pe cea energetică, funcţionînd pe altceva decît pe combustibili fosili.

– O să văd ce pot face, am zis. Eşti un făcător de minuni, Bennett.

– Nu. Sînt doar un tocilar obişnuit. Am obţinut rapoartele pentru sol pe care le voiaţi.

Îmi întinse un PDA, şi l-am mîngîiat pentru o clipă, înainte de a mă uita la ecran.

– Vestea cea bună este că mostrele de sol pe care le-am văzut pînă acum arată bune pentru recoltele noastre, în general. Nu există nimic în pămînt care să le omoare sau să le facă să crească pipernicite, cel puţin din punct de vedere chimic. De asemenea, fiecare mostră mişuna de mici vietăţi.

– E un lucru rău? întrebă Trujillo.

– Habar n-am. Ceea ce ştiu despre gestionarea solurilor am citit în timp ce prelucram mostrele astea. Nevastă-mea a grădinărit puţin cînd eram pe Phoenix, şi pare să fie de părere că e bine să ai o

mulţime de gîngănii, pentru că asta aeriseşte solul. Cine ştie, poate are dreptate…

– Are dreptate, am confirmat. O cantitate sănătoasă de biomasă e de obicei un lucru bun.

Trujillo se uită la mine cu scepticism.

– Hei, am făcut agricultură, am exclamat. E adevărat însă că nici nu ştim cum vor reacţiona creaturile astea la plantele noastre. Introducem specii noi într-o biosferă.

– Aţi trecut în mod oficial de tot ceea ce ştiu despre subiect, aşa că o să merg mai departe, spuse Bennett. Ai întrebat dacă există vreo cale de a adapta tehnologia pe care o avem oprind componentele wireless. Vrei răspunsul lung sau cel scurt?

– Să începem cu răspunsul scurt, am răspuns.

– Nu prea, zise Bennett.

– OK. Acum am nevoie de răspunsul lung.

Bennett întinse mîna şi apucă un PDA pe care-l desfăcuse în bucăţi mai devreme, ridică capacul şi mi-l întinse.

– PDA-ul ăsta e un exemplu standard de tehnologie a Uniunii Coloniale. Vedeţi aici toate componentele: procesorul, monitorul, stocarea datelor, transmiţătorul wireless care îi dă voie să comunice cu alte PDA-uri şi computere. Nici măcar o singură componentă nu se leagă fizic de oricare alta. Fiecare parte a acestui PDA se conectează wireless la toate celelalte.

– De ce l-au făcut aşa? am întrebat, învîrtind PDA-ul în mîini.

– Pentru că e ieftin, răspunse Bennett. Poţi face transmiţătoare minuscule de date pentru aproape nimic. Costă mai puţin decît să foloseşti materiale fizice. Nici acelea nu costă prea mult, dar, adunat la un loc, e o diferenţă vizibilă de cost. Aşa că aproape fiecare fabricant aplică metoda asta. E o proiectare făcută împreună cu contabilul. Singurele conexiuni fizice din PDA sînt cele de la baterie la fiecare componentă în parte – şi, iarăşi, asta din cauză că e mai ieftin să le faci aşa…

– Putem folosi conexiunile acelea ca să trimitem date? întrebă Zane.

– Nu văd cum. Adică, nu-i o problemă să transmiţi date printr-o conexiune fizică. Dar să intri în fiecare dintre aceste componente şi să le determini nucleul de comandă să facă aşa ceva, e mai presus de talentele mele. Pe lîngă aptitudinile de programator, mai există şi faptul că fiecare fabricant blochează accesul la nucleul de comandă. Sînt date brevetate. Şi chiar dacă aş putea face toate astea, nu există nici o garanţe că ar merge. Printre toate celelalte, ai dirija totul prin baterie. Nu prea ştiu cum faci să meargă aşa ceva.

– Aşa încît, chiar dacă oprim toate emiţătoarele wireless, fiecare dintre obiectele astea lasă să-i scape semnale wireless, am conchis.

– Mda, răspunse Bennett. Pe distanţe foarte scurte – nu mai mult de cîţiva centimetri – dar... da. Dacă într-adevăr cauţi soiul ăsta de lucruri, poţi să le detectezi.

– Există un anumit punct dincolo de care toate astea devin inutile, observă Trujillo. Dacă cineva ascultă semnale radio atît de slabe, există o şansă destul de mare să scaneze planeta şi în spectru optic. Pur şi simplu or să ne *vadă*.

– Ascunderea noastră ca să nu fim văzuţi e o problemă dificilă, i-am spus lui Trujillo. Asta e o problemă uşoară. Hai să ne ocupăm de problemele uşoare.

M-am întors spre Bennett şi i-am dat înapoi PDA-ul.

– Dă-mi voie să te întreb altceva. Poţi să *faci* PDA-uri cu fir? Unele fără componente sau emiţătoare wireless?

– Sînt convins că pot găsi o schiţă pentru unul, răspunse Bennett. Există proiecte de domeniu public. Dar nu sînt totuşi pregătit pentru fabricaţie. Aş putea cotrobăi prin tot ce-avem şi am putea înjgheba ceva. Componentele wireless sînt o regulă, dar există cîteva lucruri care încă sînt cu fir. Dar n-o să ajungem niciodată în situaţia în care toată lumea se învîrte pe-aici cu un computer, şi cu atît mai puţin să reuşim să înlocuim computerele încorporate în cea mai mare parte a utilajelor pe care le avem. Sincer, în afara cutiei ăsteia negre, n-o să depăşim prea curînd începutul secolului douăzeci.

Toţi trei am rumegat spusele lui pentru o clipă.

– Am putea măcar să extindem *asta*? întrebă Zane în cele din urmă, arătînd cu mîna în jur.

– Cred că ar trebui, răspunse Bennett. În special, cred că avem nevoie să construim o cutie neagră spital, pentru că doctorul Tsao mă tot deranjează cînd încerc să termin o treabă.

– Îţi acaparează toată aparatura, am zis.

– Nu. E doar cît se poate de drăguţă. Şi asta o să mă bage în încurcătură cu nevasta. În plus însă, am numai cîteva dintre aparatele ei de diagnostic aici, iar dacă o să se ivească vreodată o problemă medicală adevărată, o să avem nevoie de mai multe la dispoziţie.

Am încuviinţat. Avuseserăm deja o mînă ruptă, un adolescent care se căţărase pe barieră şi alunecase la loc. Avusese noroc că nu-şi frînsese gîtul.

– Avem destulă plasă? am întrebat.

– Asta e aproape întreaga noastră rezervă, răspunse Bennett. Dar o pot programa să producă mai mult din ea însăşi. Mai am nevoie doar de materie primă în plus.

– O să-l pun pe Ferro să se ocupe de asta, zise Zane, referindu-se la supraveghetorul calei. O să vedem ce avem în inventar.

– De fiecare dată cînd îl zăresc, pare supărat rău, observă Bennett.

– Poate pentru că ar trebui să fie acasă şi nu aici, izbucni Zane.

Poate că nu-i place prea mult să fie răpit de Uniunea Colonială!

Două săptămîni nu fuseseră îndeajuns să-l mai înmoaie pe căpitan în privinţa distrugerii navei sale sau a eşuării echipajului.

– Îmi pare rău, zise Bennett.

– Sînt gata de plecare, anunţă Zane.

– Două lucruri, repede, mi se adresă Bennett. Aproape că am terminat de tipărit cele mai multe dintre fişierele de date pe care le-ai primit cînd ai venit aici, aşa că le poţi avea pe hîrtie. Nu pot imprima fişierele video şi audio, dar o să le trec printr-un procesor ca să-ţi scot transcrieri.

– În ordine, foarte bine. Care era al doilea lucru?

– Am umblat prin tabără cu un monitor, aşa cum ai cerut, şi am căutat semnale wireless.

Trujillo ridică o sprînceană auzind asta.

– Monitorul are construcţie compactă, îl linişti Bennett. Nu transmite, doar recepţionează. Oricum, cred că ar trebui să ştiţi că există încă trei dispozitive wireless acolo. Şi încă transmit.

*

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, protestă Jann Kranjic.

Nu pentru prima oară, mi-am stăpînit imboldul de a-i da lui Kranjic un pumn.

– Chiar trebuie să facem asta pe calea cea mai grea, Jann? am întrebat. Mi-ar plăcea să ne prefacem că n-avem doisprezece ani şi că n-avem tipul de discuţie „ba da, ba nu”.

– Mi-am închis PDA-ul la fel ca toţi ceilalţi, răspunse Kranjic, şi apoi făcu semn spre Beata, care stătea întinsă pe patul de campanie, cu o cîrpă udă peste ochi.

Se pare că Beata era predispusă la migrene.

– Iar Beata şi-a predat PDA-ul şi camera. Aveţi tot ce avem şi noi.

Am aruncat o privire către Beata.

– Ei, Beata? am întrebat.

Beata ridică marginea cîrpei şi privi pieziş, clipind des. Apoi oftă şi puse la loc cîrpa.

– Controlaţi-i chiloţii, vorbi Beata. Cel puţin o pereche are un buzunăraş la elastic care ascunde un mic dispozitiv de înregistrare. Mai are o insignă cu steagul Umbriei care e un aparat audio-video. Probabil că îl are pornit chiar acum.

– Scorpie, exclamă Kranjic, acoperindu-şi insigna cu un gest generat de subconştient. Eşti concediată.

– Asta-i nostim, spuse Beata, apăsîndu-şi cîrpa udă pe ochi. Sîntem la o mie de ani lumină de orice altceva, n-avem nici o şansă să ne întoarcem vreodată pe Umbria, tu îţi petreci zilele recitînd însemnări emfatice în lenjeria de corp, pentru o carte pe care n-o s-o scrii

niciodată, iar eu sînt *concediată*. Vino-ţi în fire, Jann.

Kranjic se ridică în picioare ca să-şi facă o ieşire dramatică.

– Jann, am zis, şi am întins mîna.

Jann îşi smulse insigna şi mi-o apăsă în palmă.

– Vrei chiloţii acum?

Surîse batjocoritor.

– Păstrează chiloţii. Dă-mi doar aparatul de înregistrat.

– Peste ani de zile, oamenii or să vrea să ştie povestea acestei colonii, rosti Kranjic în timp ce bîjbîia la chiloţi înăuntrul pantalonilor. Or să vrea să afle povestea, şi, cînd or s-o caute, n-or să găsească nimic. Şi n-or să găsească nimic pentru că şefii îşi irosesc vremea cenzurînd singurul membru al presei din întreaga colonie!

– Beata face parte din presă, am spus.

– E *operatoare*, preciză Kranjic, trîntindu-mi în palmă aparatul. Nu-i acelaşi lucru.

– Nu te cenzurez, am replicat. Pur şi simplu nu-ţi pot da voie să pui în primejdie colonia. O să-ţi iau aparatul şi o să-l pun pe Jerry Bennett să-ţi tipărească o transcriere a însemnărilor, cu litere foarte mici, pentru că nu vreau să irosim hîrtia. Aşa că o să ai însemnările astea. Şi dacă te duci s-o cauţi pe Savitri, poţi să-i spui că am rugat-o să-ţi dea unul dintre blocnotesurile ei. *Unul*, Jann. Are nevoie de restul pentru muncă. Apoi, dacă mai ai nevoie, poţi să vezi ce au menoniţii de spus despre asta.

– Vrei să-mi scriu însemnările pe hîrtie, protestă Kranjic. De mînă.

– A mers pentru Samuel Pepys, am subliniat.

– Tu presupui că Jann ştie să scrie, mormăi Beata din pat.

– Scorpie, zise Kranjic şi ieşi din cort.

– E o căsnicie furtunoasă, observă laconic Beata.

– Aşa se pare, am încuviinţat. Vrei să divorţezi?

– Depinde, replică Beata, ridicîndu-şi din nou cîrpa de pe ochi. Crezi că asistenta ta ar fi dispusă pentru o întîlnire?

– În tot timpul de cînd o cunosc, nu ştiu să se fi întîlnit vreodată cu cineva, am răspuns.

– Aşadar, asta înseamnă „nu”.

– Înseamnă „să mă ia naiba dacă ştiu”.

– Hmm… Tentant. Dar o să rămîn măritată deocamdată. Îl enervează pe Jann. După toţi nervii pe care mi i-a făcut de-a lungul anilor, e plăcut să-i întorc favoarea.

– Căsnicie furtunoasă, am repetat.

– Aşa se pare, răspunse Beata.

*

– Trebuie să refuzăm, îmi spuse Hickory.

El, Dickory şi cu mine eram în cutia neagră. Mi-am închipuit că, atunci cînd urma să le spun celor doi obini că trebuiau să renunţe la

implanturile de conştiinţă wireless, trebuia să le permit să fie conştienţi ca să audă.

– N-aţi refuzat niciodată pînă acum un ordin de-al meu, am observat.

– Nici unul dintre ordinele tale n-au încălcat vreodată tratatul nostru, a zis Hickory. Tratatul nostru cu Uniunea Colonială ne permite să fim alături de Zoë. Ne permite de asemenea să înregistrăm aceste experienţe şi să le împărtăşim cu ceilalţi obini. Faptul de a ne ordona să ne abandonăm conştiinţele este în opoziţie cu aceste prevederi. Încalcă tratatul.

– Aţi putea alege să vă predaţi implanturile, am sugerat. Asta ar rezolva problema.

– Noi am prefera să nu le predăm, zise Hickory. Ar fi o abdicare de la responsabilitatea noastră faţă de ceilalţi obini.

– I-aş putea spune lui Zoë să vă ceară să renunţaţi la ele. Nu-mi închipui că nu i-aţi respecta ordinele.

Hickory şi Dickory se aplecară unul spre altul pentru o clipă, apoi se depărtară din nou.

– Asta ar fi supărător, vorbi Hickory.

M-am gîndit că era prima oară cînd auzeam acest cuvînt încărcat cu o asemenea greutate apocaliptică.

– Înţelegeţi că nu doresc cîtuşi de puţin să fac aşa ceva, am explicat. Dar ordinele de la Uniunea Colonială sînt limpezi. Nu putem lăsa nimic care să ofere dovezi că ne aflăm pe planeta asta. Conclavul o să ne extermine. Pe toţi, inclusiv pe voi şi pe Zoë.

– Am cîntărit posibilitatea, zise Hickory. Credem că riscul este neglijabil.

– Aduceţi-mi aminte să vă arăt un filmuleţ pe care-l am.

– L-am văzut. Guvernul nostru l-a primit, la fel ca şi al vostru.

– Cum poţi să vezi asta şi să *nu* vezi în ce măsură Conclavul reprezintă o ameninţare pentru noi? am întrebat.

– Am văzut filmul cu atenţie, răspunse Hickory. Credem că riscul este neglijabil.

– Nu sînteţi în măsură să luaţi o asemenea decizie.

– Ba sîntem. Prin tratat.

– Eu sînt autoritatea legală pe această planetă.

– Eşti. Dar nu poţi abroga un tratat pentru că aşa e convenabil.

– Faptul că nu las o întreagă colonie să fie măcelărită nu e convenabil?

– Faptul că înlături toate dispozitivele wireless pentru a evita detecţia este *convenabil*.

– De ce tu nu vorbeşti niciodată? l-am întrebat pe Dickory.

– Încă nu s-a întîmplat niciodată să nu fiu de acord cu Hickory, răspunse Dickory.

Clocoteam.

– Avem o problemă, am spus. Nu vă pot forţa să predaţi implanturile, dar nici nu vă pot lăsa să umblaţi cu ele. Răspundeţi la întrebarea asta: este o violare a tratatului vostru ca eu să vă cer să staţi *aici*, în camera asta, cîtă vreme o pun pe Zoë să vă viziteze în mod regulat?

Hickory se gîndi la asta.

– Nu, răspunse el. Nu dorim asta.

– Nici eu nu doresc asta. Dar nu cred că avem de-ales.

Hickory şi Dickory se sfătuiră din nou pentru cîteva minute.

– Camera asta e acoperită cu material care ecranează undele, vorbi Hickory. Dă-ne şi nouă puţin. Îl putem folosi ca să ne acoperim dispozitivele şi pe noi înşine.

– În momentul ăsta nu mai avem. Trebuie să mai facem. S-ar putea să dureze puţin.

– Atîta vreme cît eşti de acord cu această soluţie, ne vom adapta la perioada de fabricaţie. În acest timp, nu ne vom folosi implanturile în afara acestei camere, dar îi vei cere lui Zoë să ne viziteze aici.

– Bine, am răspuns. Mulţumesc.

– Cu plăcere. Poate că va fi mai bine aşa. De cînd am venit aici, am observat că n-a mai avut atît de mult timp pentru noi.

– E adolescentă, am explicat. Prieteni noi. Planetă nouă. Iubit nou.

– Da. Enzo, spuse Hickory. Avem sentimente profund ambivalente cu privire la el.

– Sîntem cîţiva…

– Îl putem înlătura, se oferi Hickory.

– Serios, nu.

– Poate mai tîrziu?

– În loc să omorîţi potenţialii peţitori ai lui Zoë, aş prefera ca voi doi să vă concentraţi asupra felului în care o puteţi ajuta pe Jane să afle ce anume scotoceşte pe-acolo, în afara îngrăditurii. Probabil că e mai puţin satisfăcător din punct de vedere emoţional, dar, în schema mai largă a lucrurilor, o să fie mai folositor.

*

Jane lăsă să cadă animalul pe podea la şedinţa Consiliului. Semăna oarecum cu un coiot mare, dacă coioţii ar fi avut patru ochi şi labe cu degete opozabile.

– Dickory l-a găsit pe ăsta într-una dintre excavaţii. Mai erau încă doi cu el, dar au fugit. Dickory l-a omorît pe ăsta în timp ce încerca să fugă.

– L-a împuşcat? întrebă Marta Piro.

– L-a omorît cu un cuţit, răspunse Jane.

Asta stîrni cîteva murmure de nelinişte; cei mai mulţi dintre membrii Consiliului şi dintre colonişti încă nu se simţeau deloc în

largul lor cu obinii.

– Crezi că e unul dintre animalele de pradă de care erai îngrijorată? întrebă Manfred Trujillo.

– Ar putea fi, răspunse Jane.

– Ar putea..., insistă Trujillo.

– Labele au forma potrivită pentru urmele pe care le-am văzut, continuă Jane. Dar mi se pare mic.

– Dar, mic sau nu, ceva asemănător ar fi putut lăsa urmele, replică Trujillo.

– S-ar putea.

– Ai văzut unele mai mari? întrebă Lee Chen.

– Nu, răspunse Jane, şi se uită spre mine. Am stat de pază în schimbul de noapte în ultimele trei zile şi noaptea trecută a fost prima oară cînd am văzut ceva, orice, apropiindu-se de barieră.

– Hiram, tu ai trecut de barieră aproape în fiecare zi, vorbi Trujillo. Ai mai văzut aşa ceva?

– Am zărit cîteva animale, răspunse Hiram. Dar erau ierbivore, din cîte mi-am putut da seama. N-am văzut nimic care să semene cu chestia asta. Dar nici n-am ieşit în afara barierei noaptea, iar doamna administrator Sagan crede că animalele astea sînt active în timpul nopţii.

– Dar n-a văzut mai multe, observă Marie Black. Ţinem pe loc aşezarea din cauza fantomelor.

– Zgîrieturile şi găurile sînt destul de adevărate, am observat.

– Nu te contrazic, spuse Black. Dar poate că au fost incidente izolate. Poate că o haită de animale din astea a trecut pur şi simplu pe-aici acum cîteva zile şi a fost curioasă în legătură cu bariera. Dacă n-au putut trece, au plecat mai departe.

– S-ar putea, repetă Jane.

Din tonul ei, îmi dădeam seama că n-avea o părere prea bună despre teoria lui Black.

– Cît o să mai amînăm construirea caselor din cauza asta? întrebă Paulo Gutierrez. Am nişte oameni care şi-au pierdut minţile aşteptînd ca noi să încetăm să ne mai învîrtim în jurul cozii. În ultimele cîteva zile, au început să se împungă unii pe alţii în legătură cu tot felul de prostii. Şi începem să intrăm în criză de timp, nu-i aşa? Aici e primăvară acum, deci trebuie să începem să semănăm recoltele şi să pregătim păşunile pentru vite. Am mîncat deja mîncarea pe două săptămîni. Dacă nu începem colonizarea, o să intrăm în rahat pînă la gît.

– Nu ne-am învîrtit în jurul cozii, am protestat. Am fost aruncaţi pe o planetă despre care nu ştim nimic. Trebuie s-o luăm încet ca să fim siguri că n-o să ne omoare de-a binelea.

– Încă nu sîntem morţi, interveni Trujillo în discuţie. Aşa că ăsta-i

un semn bun. Paulo, aşteaptă puţin. Perry are perfectă dreptate. Nu putem să pornim la hoinăreală pe planeta asta şi să ne apucăm să ne facem ferme. Dar şi Paulo are dreptate, Perry. Ne aflăm într-un moment în care nu putem să stăm ascunşi după baricade. Sagan a avut trei zile să găsească mai multe dovezi ale prezenţei acestor creaturi, şi am ucis una dintre ele. Avem nevoie de prudenţă, da. Şi trebuie să continuăm să studiem Roanoke. Dar trebuie să ne apucăm şi de colonizare!

Întregul Consiliu mă privea ţintă, aşteptînd să audă ce aveam de zis. Am aruncat o privire către Jane, care a ridicat aproape imperceptibil din umeri, în felul ei obişnuit. Nu era în întregime convinsă că nu exista o ameninţare reală afară, dar în afară de o creatură moartă, nu avea nimic hotărîtor. Iar Trujillo avea dreptate: era timpul să înceapă colonizarea.

– De acord, am spus.

*

– L-ai lăsat pe Trujillo să-ţi ia conducerea şedinţei, comentă Jane în timp ce ne pregăteam să ne culcăm.

Vorbea cu voce scăzută; Zoë adormise deja. Hickory şi Dickory stăteau impasibili pe partea cealaltă a ecranului nostru din cortul administrativ. Purtau costume care le acopereau tot corpul, făcute din primele bucăţi din nou-produsa plasă nanobotică. Costumele blocau înăuntru semnalele wireless; de asemenea, îi transformau pe obini în umbre mişcătoare. Ar fi putut fi şi ei adormiţi; era greu de spus.

– Bănuiesc că l-am lăsat. Trujillo e politician de profesie. O să facă asta uneori. În special cînd are dreptate. Avem nevoie să ne mişcăm şi să scoatem oamenii din sat.

– Vreau să fiu sigură că fiecare val de colonişti care pleacă are cît de cît antrenament în folosirea armelor, zise Jane.

– Cred că-i o idee bună. Nu prea cred totuşi că o să-i convingi pe menoniţi.

– Sînt îngrijorată în privinţa asta.

– Nu poţi face nimic altceva decît să fii îngrijorată.

– Sînt baza noastră de date. Ei sînt cei care ştiu cum să manevreze toate maşinăriile neautomate şi să facă toate lucrurile fără să apese pe butoane. Nu vreau să fie mîncaţi.

– Dacă vrei să stai cu ochii pe ei în mod special, n-am nimic împotrivă, am spus. Dar dacă tu crezi că o să-i faci să înceteze să mai fie ceea ce sînt, o să ai o surpriză. Şi datorită a ceea ce sînt, au acum posibilitatea să salveze pieile noastre colective.

– Nu înţeleg religia.

– Are mai mult sens din interior. Oricum, nu trebuie s-o înţelegi. Trebuie doar s-o respecţi.

– O respect. Respect şi faptul că planeta asta are metode de a ne

omorî de care nu ne-am dat încă seama. Mă întreb dacă ceilalţi respectă asta.

– Există o cale de a afla.

– Tu şi cu mine n-am discutat dacă să ne facem planuri pentru o fermă a noastră, observă Jane.

– Nu cred că ar fi un mod inteligent de a ne folosi timpul, am spus. Acum sîntem administratori ai coloniei, şi nu avem utilaje automate pe care să le putem folosi. O să fim destul de ocupaţi. După ce Croatoan se goleşte puţin, o să ne construim o căsuţă frumoasă. Dacă vrei să cultivi ceva, putem avea şi-o grădină. *Ar trebui* să avem oricum o grădină, pentru propriile noastre fructe şi legume. O putem pune pe Zoë să se ocupe de ea. Să-i dăm ceva de făcut.

– Vreau să cultiv şi flori, spuse Jane. Trandafiri.

– Serios! Nu te-au pasionat niciodată pînă acum lucrurile frumoase…

– Nu e asta, dar planeta chiar miroase ca o subsuoară transpirată.

ŞAPTE

Roanoke se roteşte în jurul soarelui său în 323 de zile. Am hotărît să-i dăm anului de pe Roanoke unsprezece luni, şapte cu douăzeci şi nouă de zile şi patru cu treizeci. Am numit lunile după fiecare dintre lumile de pe care veneau coloniştii noştri, plus una pentru *Magellan*. Am stabilit prima zi a anului pentru ziua în care am ajuns deasupra planetei Roanoke, şi am numit prima lună Magellan. Echipajul de pe *Magellan* a fost impresionat, ceea ce era bine, dar în momentul în care am dat nume lunilor, era deja douăzeci şi nouă Magellan. Luna lor era aproape terminată. Nu erau foarte încîntaţi de asta.

Scurtă vreme după hotărîrea noastră de a începe să permitem oamenilor să-şi ridice case, Hiram Yoder mi-a cerut o întîlnire particulară. Era limpede, mi-a spus el, că majoritatea coloniştilor nu erau calificaţi pentru agricultură; fuseseră cu toţii instruiţi pe utilaje agricole moderne şi aveau dificultăţi cu maşinile care cereau mai multă muncă şi pe care menoniţii le cunoşteau cel mai bine. Rezervele noastre de seminţe modificate genetic, cu creştere rapidă, ne-ar fi permis să începem recoltarea în două luni – dar numai dacă am fi ştiut ce facem. Nu ştiam, şi ne pîndea o potenţială foamete.

Yoder sugera să le permitem menoniţilor să înceapă să semene pentru întreaga colonie, asigurîndu-ne astfel că nu ne transformăm într-o nouă tragedie din Sierra Nevada de tip interstelar, la doar trei luni după înfiinţare; menoniţii urma să-i înveţe pe ceilalţi colonişti, astfel că aceştia urmau să primească o instruire la faţa locului. Am acceptat bucuros. În a doua săptămînă a lunii Albion, menoniţii luaseră cercetările noastre cu privire la sol şi le folosiseră ca să semene terenuri cu grîu, porumb şi toate soiurile de legume; au trezit albinele din hibernare ca să-şi înceapă dansul polenizării, au dus la păscut vitele şi s-au apucat să înveţe coloniştii de pe nouă alte lumi (şi o navă spaţială) avantajele semănăturilor intensive şi asociate, cultura plantelor care acumulează carbon şi calorii şi secretele maximizării producţiei pe cele mai mici suprafeţe. Am început să mă destind puţin; Savitri, care se apucase să facă glume despre canibalism, găsi ceva nou despre care să facă observaţii sarcastice.

În luna Umbria, narîtele descoperiră că erau buni de mîncat cartofii cu creştere rapidă, şi aşa am pierdut cîteva pogoane în interval de trei zile. Aveam primul nostru dăunător agricol. Am terminat şi infirmeria cu toate aparatele adăpostite în propria-i cutie neagră. Doctorul Tsao era încîntată atunci cînd, în cîteva ore, reuşea să folosească robotul chirurgical pentru a reataşa un deget pe care şi-l reteza un colonist din neatenţie, cu fierăstrăul, în timpul ridicării unui hambar.

În prima săptămînă a lunii Zhong Guo, am condus prima nuntă de pe Roanoke, între Katherine Chao, originară de pe Franklin, şi Kevin Jones, de pe Rus. A fost multă veselie. Două săptămîni mai tîrziu, am

oficiat primul divorţ de pe Roanoke, din fericire nu între Chao şi Jones. Beata s-a săturat în sfîrşit de conflictele cu Jann Kranjic şi i-a redat libertatea. A fost multă veselie.

Pe zece Erie, am terminat prima noastră strîngere a recoltei. Am declarat sărbătoare naţională şi o zi a recunoştinţei. Coloniştii au sărbătorit construindu-le menoniţilor o casă de adunare, pentru care au avut numai din cînd în cînd nevoie de cîte un sfat de la menoniţii înşişi. Al doilea rînd de culturi se afla în pămînt la mai puţin de o săptămînă după aceea.

În luna Khartoum, Patrick Kazumi s-a dus cu prietenii lui să se joace lîngă răul de dincolo de zidul vestic al satului Croatoan. În timp ce alerga de-a lungul rîului, a alunecat, s-a lovit cu capul de o piatră şi s-a înecat. Avea opt ani. Cea mai mare parte a coloniei a fost prezentă la înmormîntare. În ultima zi din Khartoum, Anna Kazumi, mama lui Patrick, a furat o haină grea de la un prieten, şi-a pus pietre în buzunare şi a intrat în rîu pe urmele fiului ei. A reuşit.

În Kyoto, a plouat cu găleata fiecare patru zile din cinci, stricînd culturile şi dăunînd celei de-a doua recolte a anului. Zoë şi cu Enzo au avut parte de o ruptură oarecum dramatică, aşa cum se întîmplă deseori cînd primele iubiri ajung să se calce pe nervi unele pe altele. Hickory şi Dickory, hiperstimulaţi de criza relaţiei lui Zoë, începură să discute cum să rezolve problema lui Enzo. În cele din urmă, Zoë le ceru celor doi să înceteze; îi făceau pielea de găină.

În Elysium, ioţii, animalele de pradă asemănătoare cu coioţii, pe care le descoperiserăm la barieră, se întoarseră în preajma coloniei şi încercară să-şi croiască drum către turma de oi a coloniei, o sursă de hrană la îndemînă. Coloniştii porniră în schimb să-şi croiască drum printre animalele de pradă. Savitri se înduplecă după trei luni şi se duse la o întîlnire cu Beata. În ziua următoare, Savitri descrise seara ca pe un „eşec interesant” şi refuză să discute mai departe.

Cu toamna de pe Roanoke în toi, ultimul dintre corturile de locuit temporare fu împachetat definitiv, înlocuit de case simple, confortabile, în Croatoan, şi de ferme în afara zidurilor satului. Jumătate dintre colonişti locuiau încă în Croatoan, învăţînd meşteşuguri de la menoniţi; cealaltă jumătate îşi ciopleau casele şi aşteptau anul următor ca să-şi semene propriile cîmpuri şi să culeagă propriile recolte.

Ziua de naştere a lui Savitri – măsurată ca pe Huckleberry, tradusă în data de pe Roanoke – a avut loc pe douăzeci şi trei Elysium; i-am făcut cadou o toaletă interioară pentru căsuţa ei, conectată la un container septic mic şi uşor de golit. A fost sincer răscolită.

Pe treisprezece Rus, Henri Arlien şi-a bătut nevasta, Therese, crezînd că avea o aventură cu un fost coleg de cort. Therese a reacţionat bătîndu-şi soţul cu o tigaie grea, fracturîndu-i maxilarul şi

scoţîndu-i trei dinţi. Atît Henri cît şi Therese au vizitat-o pe doctoriţa Tsao; Henri vizită apoi o închisoare amenajată în grabă, care fusese mai înainte ţarc pentru vite. Therese ceru divorţul, apoi se mută cu fostul coleg de cort. Nu avusese nici o aventură înainte, a zis ea, dar acum suna ca o idee al naibii de bună...

Colegul de cort era un individ pe nume Joseph Loong. Pe douăzeci Phoenix, Loong dispăru.

*

– Să începem cu începutul, i-am zis lui Jane, după ce Therese Arlien veni să anunţe dispariţia lui Loong. Unde-a fost Henri Arlien în ultima vreme?

– În timpul zilei, este învoit să meargă la lucru. Singura dată cînd are permisiunea să rămînă singur e atunci cînd trebuie să facă pipi. Noaptea se întoarce în baraca lui de la închisoare.

– Nu-i chiar imposibil de evadat din baraca aia. În fosta ei viaţă, adăpostise un cal.

– Nu, replică Jane. Dar ţarcul vitelor este. O singură uşă, o singură încuietoare, şi aia pe dinafară. Nu iese nicăieri peste noapte.

– Ar putea pune un prieten să-i facă o vizită lui Loong.

– Nu cred că Arlien are prieteni, spuse Jane. Chad şi Ari au luat declaraţii de la vecini. Cam toţi au zis că Henri a căpătat ce merita, atunci cînd Therese l-a lovit cu tigaia aia. O să-l pun pe Chad să verifice prin preajmă, dar nu cred c-o să găsim mare lucru.

– Ce crezi, atunci? am întrebat.

– Ferma lui Loong e la marginea pădurii. Therese a zis că ei doi se plimbaseră pe-acolo. Fanţii migrează prin zonă, iar Loong voia să se uite la ei mai de aproape.

Fanţii erau animalele greoaie pe care unii dintre oameni îi văzuseră la marginea pădurii nu cu multă vreme după aterizare; după cît se părea, migraseră în căutare de hrană. La sosire, prinseserăm sfîrşitul perioadei în care stăteau aici; acum începea din nou. Eu credeam că nu seamănă cu nişte elefanţi mai mult decît semănăm noi, dar numele prinsese indiferent dacă mie-mi plăcea sau nu.

– Aşadar, Loong se duce să se uite la fanţi şi se pierde, am zis.

– Sau e călcat în picioare, completă Jane. Fanţii sînt animale mari.

– Ei bine, atunci să organizăm o echipă de căutare. Dacă Loong s-a pierdut doar şi are vreun pic de minte, n-o să se clintească din loc şi-o să ne aştepte să-l găsim.

– Dacă avea vreun pic de minte, n-ar fi alergat după fanţi de la început, bombăni Jane.

– N-ai fi deloc amuzantă la un safari.

– Experienţa mă învaţă că nu trebuie să te dai de ceasul morţii ca să urmăreşti creaturi extraterestre. Pentru că de multe ori te urmăresc ele pe tine. O să alcătuiesc o echipă de căutare într-o oră.

Ar trebui să vii şi tu.

*

Echipa de căutare îşi începu cercetările chiar înaintea amiezii. Număra o sută cincizeci de voluntari; Henri Arlien n-o fi fost prea popular, dar atît Therese cît şi Loong aveau cîţiva prieteni. Therese a venit şi ea să se alăture grupului, dar am trimis-o acasă însoţită de două prietene. Nu voiam să înfrunt riscul ca ea să dea peste corpul lui Loong. Jane delimită zone de căutare pentru grupuri mici şi ceru fiecărui grup să păstreze faţă de celelalte o distanţă de la care să se poată auzi. Savitri şi Beata, care se împrieteniseră în ciuda „eşecului interesant" al întîlnirii, căutau împreună cu mine. Jane, ceva mai departe în pădure, era însoţită de Zoë şi de Hickory şi Dickory. Nu eram deosebit de încîntat că Zoë făcea parte din echipa de căutare, dar între Jane şi obini era probabil mai în siguranţă decît acasă în Croatoan.

După trei ore de căutare, Hickory îşi făcu apariţia, obscur în costumul de nano-plasă.

– Locotenent Sagan doreşte să te vadă, vorbi el.

– Bine, am răspuns şi le-am făcut semn lui Savitri şi Beata să vină cu mine.

– Nu, zise Hickory. Numai tu.

– Ce e?

– Nu pot să spun. Te rog, domnule maior. Trebuie să vii acum.

– Puteţi să vă întoarceţi în sat, dacă vreţi. Dar spuneţi grupurilor din ambele părţi, ca să se apropie între ele.

Şi cu asta, am pornit în fugă după Hickory, care păstra un ritm energic.

Cîteva minute mai tîrziu am ajuns în locul unde era Jane. Stătea alături de Marta Piro şi de alţi doi colonişti, toţi trei cu priviri seci, năucite. În spatele lor se afla carcasa masivă a unui fant, mişunînd de gîngănii mici zburătoare, şi o carcasă ceva mai mică, mai departe, dincolo de prima. Jane mă observă şi le spuse ceva lui Piro şi celorlalţi doi; aceştia se uitară atent la mine, dădură din cap ascultînd indiferent ce le spunea Jane şi apoi porniră înapoi spre colonie.

– Unde-i Zoë? am întrebat.

– L-am pus pe Dickory s-o ducă înapoi, răspunse Jane. N-am vrut să vadă asta. Marta şi echipa ei au găsit ceva.

Am făcut semn spre cadavrul mai mic.

– Joseph Loong, după cît se pare, am comentat.

– Nu numai asta, spuse Jane. Vino-ncoace.

Ne-am dus spre cadavrul lui Loong. Era o învălmăşeală însîngerată.

– Spune-mi ce vezi, îmi ceru Jane.

M-am aplecat şi m-am uitat bine, impunîndu-mi o stare sufletească neutră.

– S-a mîncat din el, am răspuns.

– Asta le-am spus Martei şi celorlalţi, replică Jane. Şi asta vreau să creadă deocamdată. Trebuie să te uiţi mai bine.

M-am încruntat şi m-am uitat din nou la cadavru, încercînd să văd ceea ce era limpede că îmi scăpa. Apoi, dintr-odată mi-am dat seama.

Am îngheţat.

– Sfinte Dumnezeule! am exclamat, şi am făcut un pas în spate, departe de Loong.

Jane mă privi cu încordare.

– Vezi şi tu. N-a fost mîncat. A fost *măcelărit*.

*

Consiliul se înghesuise incomod în infirmerie, împreună cu doctorul Tsao.

– N-o să fie plăcut, i-am avertizat, şi am tras cearşaful de pe ceea ce mai rămăsese din Joe Loong. Numai Lee Chen şi Marta Piro arătau de parcă erau pe cale să vomite, ceea ce era un procent mai bun decît mă aşteptam.

– Iisuse! Ceva l-a mîncat, exclamă Paulo Gutierrez.

– Nu, îl contrazise Hiram Yoder.

Se mută mai aproape de Loong.

– Uitaţi, vorbi el, arătînd cu degetul. Ţesuturile sînt tăiate, nu sfîşiate. Aici, aici şi aici.

Îi aruncă o privire lui Jane.

– De aceea era nevoie să ne arătaţi asta, conchise el.

Jane încuviinţă.

– De ce? întrebă Gutierrez. Nu înţeleg. Ce ne arătaţi?

– Omul ăsta a fost măcelărit, răspunse Yoder. Oricine i-a făcut asta, a folosit un soi de unealtă de tăiat ca să-i extragă carnea. Un cuţit sau un topor, poate.

– Cum îţi poţi da seama de asta? îl întrebă Gutierrez pe Yoder.

– Am tranşat destule animale ca să ştiu cum arată, replică Yoder, şi aruncă o privire spre Jane şi spre mine. Şi cred că administratorii noştri au văzut destulă violenţă în război ca să ştie ce soi de violenţă a fost asta.

– Dar nu poţi fi sigur, zise Marie Black.

Jane aruncă o privire spre doctor Tsao şi dădu din cap.

– Există striaţii pe os care corespund cu o unealtă de tăiat, vorbi doctor Tsao. Sînt amplasate foarte precis. Nu seamănă cu ceea ce se vede cînd un os este muşcat de un animal. *Cineva* a făcut asta, nu *ceva*.

– Aşadar, spuneţi că există un ucigaş în colonie, rosti apăsat Manfred Trujillo.

– Ucigaş? exclamă Gutierrez. Pe naiba! Avem un nenorocit de *canibal* umblînd pe-aici.

– Nu, rosti Jane.
– Poftim? zise Gutierrez. Ai spus cu gura ta, omul ăsta a fost ciopîrţit ca o vită. Unul dintre noi trebuie s-o fi făcut.
Jane se uită spre mine.
– OK, am zis. În calitate de administrator din partea Uniunii Coloniale al coloniei Roanoke, declar aici că toată lumea din această încăpere este legată prin Legea Secretului de Stat.
– Sînt de acord, spuse şi Jane.
– Asta înseamnă că nimic din ceea ce se spune sau se face aici acum nu poate fi împărtăşit nimănui din afara acestei încăperi, sub ameninţarea pedepsei pentru trădare, am accentuat.
– Pe naiba, protestă Trujillo.
– Pe naiba… Nici o glumă. Vorbiţi ceva despre toate astea, înainte ca Jane şi cu mine să vă lăsăm s-o faceţi, şi o să fiţi într-un rahat cît toate zilele.
– Definiţi *rahat cît toate zilele*, pretinse Gutierrez.
– Vă împuşc, răspunse Jane.
Gutierrez zîmbi nesigur, aşteptînd ca Jane să dea un semn că glumeşte. Rămase cu aşteptarea.
– În ordine, zise Trujillo. Înţelegem. Nici o vorbă.
– Mulţumesc, am zis. V-am adus aici pentru două motive. Primul a fost să vi-l arătăm pe el – am arătat spre Loong, pe care doctorul Tsao îl ascunsese din nou sub cearşaf – iar al doilea să vă arătăm asta.
Am întins mîna spre masa de laborator, am scos un obiect de sub un prosop şi i l-am arătat lui Trujillo.
El îl examină.
– Arată ca un vîrf de suliţă, constată el.
– Asta şi este, am replicat. L-am găsit lîngă cadavrul fantului de lîngă locul unde zăcea Loong. Bănuim că a fost aruncat spre fant, iar acesta a reuşit să-l scoată şi să-l rupă, sau poate l-a rupt şi apoi l-a tras afară.
Trujillo, care tocmai îi înmîna vîrful de suliţă lui Lee Chen, se opri şi se mai uită o dată la el.
– Nu sugeraţi în mod serios ceea ce cred eu că sugeraţi…
– Nu numai Loong a fost măcelărit, vorbi Jane. Fantul a fost şi el măcelărit. Erau urme de paşi în jurul lui Loong, din cauza Martei, a echipei ei de căutare, a mea şi a lui John. Erau urme şi în jurul fantului. Nu ale noastre!
– Fantul a fost doborît de nişte ioţi, interveni Marie Black. Ioţii se deplasează în haite. Se putea întîmpla.
– Nu mă asculţi, zise Jane. Fantul a fost *măcelărit*. Oricine a tranşat fantul aproape cu siguranţă l-a măcelărit pe Loong. Şi oricine a tranşat fantul, nu era uman.
– Spui că există un soi de specie inteligentă băştinaşă aici, pe

Roanoke, zise Trujillo.

– Da, am răspuns.

– Cît de inteligentă?

– Destul de inteligentă ca să facă asta, am răspuns, arătînd spre suliţă. E o suliţă simplă, dar e totuşi o suliţă. Şi sînt destul de inteligenţi să facă şi cuţite pentru măcelărit.

– Sîntem aici de aproape un an de pe Roanoke, vorbi Lee Chen. Dacă lucrurile astea există, de ce nu le-am mai văzut pînă acum?

– Cred că le-am văzut, răspunse Jane. Cred că, orice-ar fi creaturile astea, au fost cele care au încercat să intre în Croatoan nu cu multă vreme după ce am sosit. Cînd n-au putut să se caţere peste barieră, au încercat să sape pe dedesubt.

– Credeam că ioţii au făcut asta, comentă Chen.

– Am omorît un iot într-una dintre găuri, preciză Jane. Nu înseamnă că iotul a săpat gaura.

– Găurile au apărut chiar în perioada cînd am văzut prima oară fanţii, am adăugat. Acum fanţii s-au întors. Poate că fiinţele aste merg pe urmele turmei. Nu sînt fanţi, nu sînt nici troglodiţi de pe Roanoke.

Am arătat spre Loong.

– Cred că fiinţele vînau un fant. L-au omorît şi îl tranşau cînd Loong a dat peste ceea ce făceau. Poate că l-au omorît de frică, şi l-au măcelărit după aceea.

– L-au văzut ca pe o pradă, conchise Gutierrez.

– Nu ştim asta.

– Hai, exclamă Gutierrez, gesticulînd către Loong. Ticăloşii l-au transformat în nişte nenorocite de *fripturi*!

– Da, am replicat. Dar nu ştim dacă a fost *vînat*. Aş prefera să nu mă grăbesc cu concluziile. Şi aş mai prefera să nu intrăm în panică în legătură cu ce sînt aceste creaturi sau ce intenţii au cu privire la noi. Din cîte ştim, n-au nici o intenţie. S-ar fi putut să fi fost o întîlnire întîmplătoare.

– Nu sugerezi să pretindem că Joe *n-a fost* ucis şi mîncat, interveni Marta Piro. Asta e deja imposibil. Jun şi Evan ştiu, pentru că erau cu mine cînd l-am găsit. Jane ne-a cerut să păstrăm tăcerea, şi am păstrat-o pînă acum. Dar nu-i ceva ce poţi ascunde la infinit.

– Nu-i nevoie să ascundem partea asta, răspunse Jane. Le puteţi spune oamenilor voştri partea asta cînd ieşiţi de-aici. Trebuie să păstrăm tăcerea numai în legătură cu fiinţele care au făcut asta.

– N-o să pretind faţă de oamenii mei că a fost doar un atac întîmplător din partea unui animal, protestă Gutierrez.

– N-a zis nimeni că ar trebui. Spune-le oamenilor tăi adevărul: că există prădători care urmează turma de fanţi, că sînt periculoşi şi că, pînă la anunţuri viitoare, nimeni nu pleacă la plimbare în pădure, sau nu pleacă nicăieri afară din Croatoan decît dacă n-au încotro. Nu

trebuie să le spui nimic mai mult deocamdată.

– De ce nu? insistă Gutierrez. Lucrurile astea reprezintă o adevărată primejdie pentru noi. L-au omorît deja pe unul dintre noi. L-au *mîncat* pe unul dintre noi. Trebuie să ne pregătim oamenii.

– Motivul pentru care nu le spunem este că oamenii acţionează iraţional dacă ştiu că sînt vînaţi de ceva care are creier, explică Jane. Exact aşa cum acţionezi tu acum.

Gutierrez se uită urît la Jane.

– Nu apreciez sugestia că acţionez iraţional, spuse el.

– Atunci nu acţiona iraţional, se răsti ea, pentru că vei suporta consecinţele. Adu-ţi aminte că eşti supus Legii Secretului de Stat, Gutierrez.

Gutierrez se cufundă în scaun, vizibil nemulţumit.

– Uitaţi, am intervenit eu. Dacă fiinţele astea *sînt* inteligente, atunci, printre alte lucruri, cred că avem unele responsabilităţi faţă de ele, în special aceea de a *nu* le rade de pe suprafaţa planetei pentru ceea ce ar fi putut fi o neînţelegere. Iar dacă sînt inteligente, atunci poate că reuşim să găsim o cale de a le anunţa că ar fi mai bine să ne evite ei *pe noi*.

Am făcut semn spre vîrful de suliţă; Trujillo mi-l dădu.

– Folosesc *astea*… Pentru numele lui Dumnezeu – am fluturat suliţa – chiar şi cu puştile proaste pe care trebuie să le folosim aici, i-am putea distruge probabil de o sută de ori. Însă mi-ar plăcea să încercăm să *nu* facem asta, dacă putem.

– Daţi-mi voie să pun problema în alt fel, i se adresă Trujillo lui Hiram Yoder. Ne cereţi să ascundem informaţii critice faţă de oamenii noştri. Eu – şi cred că şi Paulo, aici de faţă, în aceeaşi măsură – îşi fac griji că ascunderea acestei informaţii face ca oamenii noştri să nu fie pe deplin în siguranţă, pentru că nu cunosc întreaga amploare a ceea ce înfruntăm. Uite unde am ajuns *acum*. Sîntem înghesuiţi cu toţii într-un container de mărfuri înfăşurat în plasă de camuflaj care ne ţine ascunşi, şi asta pentru că guvernul ne-a ascuns informaţii critice. Guvernul colonial ne-a luat de proşti, şi de aceea trăim acum aşa cum trăim. Nu vreau să te jignesc, îi zise lui Hiram Yoder.

– Nu mă deranjează, răspunse Yoder.

– Ceea ce vreau să spun este că guvernul şi-a bătut joc de *noi* cu secretele, continuă Trujillo. De ce să facem acelaşi lucru oamenilor noştri?

– Nu vreau să păstrez secretul pentru totdeauna, am replicat. Dar în acest moment, nu ştim dacă fiinţele astea sînt o ameninţare reală, şi mi-ar plăcea să aflu fără ca oamenii să o ia puţin razna de teamă că nişte neanderthalieni de pe Roanoke umblă prin desiş.

– Presupui că oamenii or s-o ia puţin razna…

– Aş fi încîntat să se dovedească că n-am dreptate, am spus. Dar,

deocamdată, hai să greşim din prea multă prudenţă.

– Dat fiind că nu avem de-ales în această privinţă, hai să greşim, într-adevăr, comentă Trujillo.

– Iisuse! exclamă Jane.

Am observat un ton neobişnuit în vocea ei: exasperare.

– Trujillo, Gutierrez, folosiţi-vă afurisitele alea de capete! *Nu trebuia să vă spunem nimic din toate astea!* Marta nu ştia la ce se uită cînd l-a găsit pe Loong; singurul care a observat singur era Yoder, şi numai pentru că a văzut aici. Dacă nu v-am fi spus totul acum, n-aţi fi ştiut niciodată. Aş fi putut curăţa totul şi nici unul dintre voi n-ar fi ştiut nimic. Dar n-am vrut asta; ştiam că trebuia să vă spunem tuturor. Am avut destulă încredere în voi ca să vă oferim informaţii pe care nu trebuia să vi le oferim. Aveţi şi voi încredere în noi că e nevoie de timp înainte să le spuneţi coloniştilor. Nu vă cerem prea mult.

*

– Tot ce-ţi spun este protejat de Legea Secretului de Stat, am spus.

– Avem un stat? întrebă Jerry Bennett.

– Jerry…

– Scuză-mă. Ce s-a-ntîmplat?

I-am povestit lui Jerry despre creaturi şi l-am pus la curent cu şedinţa Consiliului din noaptea precedentă.

– Asta-i chiar grozav, comentă Jerry. Ce vrei să fac?

– Examinează fişierele care ni s-au dat despre planeta asta. Spune-mi dacă vezi ceva acolo care dă cel mai mic indiciu că Uniunea Colonială ştia ceva despre indivizii ăştia. Mă refer la *orice*.

– Nu există nimic despre ei în mod direct, răspunse Bennett. Atîta lucru ştiu şi eu. Citesc fişierele pe măsură ce le tipăresc pentru voi.

– Nu caut referiri directe. Vreau să zic orice din fişiere care să sugereze că tipii erau aici.

– Crezi că UC a scos la montaj faptul că planeta asta are o specie inteligentă pe ea? întrebă Bennett. De ce-ar face asta?

– Nu ştiu, am răspuns. N-ar avea nici un sens. Dar faptul că ne-au trimis pe o cu totul altă planetă decît cea pe care ar fi trebuit să mergem şi apoi ne-au izolat complet n-are nici el nici un sens, nu-i aşa?

– Frate, aici ai dreptate, răspunse Bennett, şi cugetă pentru o clipă. Cît de adînc vrei să merg?

– Cît de adînc poţi. De ce?

Bennett apucă un PDA de pe bancul de lucru şi făcu să apară un fişier.

– Uniunea Colonială foloseşte un format de fişier standard pentru toate documentele sale. Text, imagini, audio, toate sînt turnate în acelaşi soi de fişier. Unul dintre lucrurile pe care le poţi face cu formatul de fişier este să-l pui să urmărească modificările de la

editare. Scrii o ciornă pentru ceva, o trimiţi şefului, el face schimbări, iar documentul se întoarce la tine şi poţi vedea unde şi cum a făcut şeful modificări. Urmăreşte oricît de multe schimbări se fac – stochează materialul şters în metadate. Nu le vezi decît dacă porneşti urmărirea versiunilor.

– Aşa că orice modificări care au fost făcute ar fi încă în document, am observat.

– Ar putea fi. E o regulă a UC să se îndepărteze soiul ăsta de metadate din documentele finale. Dar să dai ordine e un lucru, iar să faci oamenii să-şi aducă aminte de ele e cu totul altceva.

– Atunci fă-o, am spus. Vreau să te uiţi la tot. Îmi pare rău că am devenit o pacoste pentru tine…

– Nu, răspunse Bennett. Comenzile în serie fac viaţa uşoară. După asta, e o problemă de parametri corecţi de căutare. Asta-i ceea ce fac eu.

– Îţi rămîn dator, Jerry.

– Da? Dacă vorbeşti serios, să-mi faci rost de un asistent. Am foarte mult de lucru fiind singurul creier tehnic pentru o colonie întreagă. Şi-mi petrec toată ziua într-o cutie. Ar fi plăcut să am pe cineva cu mine.

– O să mă ocup de asta. Tu ocupă-te de ce te-am rugat.

– Mă ocup, răspunse Bennett, şi mă alungă din cutie cu un gest.

Cînd am ieşit, Jane şi Hiram Yoder tocmai se apropiau.

– Avem o problemă, vorbi Jane. Una mare.

– Ce anume? am întrebat.

Jane făcu semn din cap spre Hiram.

– Paulo Gutierrez şi alţi patru bărbaţi au trecut azi pe lîngă ferma mea, povesti Hiram. Înarmaţi cu puşti şi îndreptîndu-se spre pădure. L-am întrebat ce făcea şi mi-a răspuns că el şi cu prietenii lui se duceau într-o expediţie de vînătoare. L-am întrebat ce vîna şi mi-a zis că ar trebui să ştiu cît se poate de bine ce plănuiau să vîneze. M-a întrebat dacă vreau să merg cu ei. I-am răspuns că religia mea îmi interzice să iau o viaţă inteligentă, şi l-am rugat să cîntărească încă o dată ce făcea, pentru că acţiona împotriva dorinţelor tale şi plănuia să ucidă o altă fiinţă vie. A rîs şi a plecat spre lizieră. Acum sînt în pădure, domnule administrator Perry. Cred că au intenţia să omoare cît de multe creaturi pot găsi.

*

Yoder ne conduse pînă în locul în care îi văzuse pe bărbaţi intrînd în pădure şi ne spuse că o să ne aştepte acolo. Jane şi cu mine am intrat şi ne-am apucat să le căutăm urma.

– Aici, zise Jane, arătînd către contururile de ghete de pe solul pădurii.

Paulo şi băieţii lui nu făceau nici o încercare să rămînă ascunşi, sau

dacă făceau, se descurcau foarte prost cu asta.

– Idioţii, exclamă Jane şi porni după ei, mişcîndu-se pe negîndite cu noua ei viteză îmbunătăţită.

Am luat-o la fugă după ea, nici la fel de repede, nici la fel de lipsit de zgomot.

Am ajuns-o din urmă cam după un kilometru.

– Să nu mai faci asta niciodată, am zis. Mai am puţin şi-mi scuip plămînii.

– Taci, răspunse ea.

Am tăcut. Auzul lui Jane se îmbunătăţise fără îndoială odată cu viteza. Am încercat să absorb oxigen în plămîni făcînd cît mai puţin zgomot cu putinţă. Ea o luă spre vest, cînd am auzit o împuşcătură, urmată de încă trei. Jane începu din nou să alerge în direcţia împuşcăturilor. Am urmat-o cît de repede am putut.

După încă un kilometru, am intrat într-un luminiş. Jane era îngenuncheată deasupra unu corp sub care băltea sîngele; un alt bărbat era aşezat alături, proptit de ciotul lemnos al unui tufiş. Am alergat spre Jane şi spre trup, a cărui parte din faţă era împroşcată cu sînge. Ea abia ridică ochii.

– Era deja mort, vorbi ea. Împuşcat între coastă şi stern. Direct prin inimă, a ieşit drept prin spate. Probabil că era mort înainte de a atinge pămîntul.

M-am uitat la chipul bărbatului. Am avut nevoie de un minut ca să-l recunosc: Marco Flores, unul dintre coloniştii lui Gutierrez de pe Khartoum. L-am lăsat pe Flores în grija lui Jane şi m-am dus către celălalt, care privea în gol drept înainte. Era un alt colonist de pe Khartoum, Galen DeLeon.

– Galen, am zis, ghemuindu-mă ca să ajung la nivelul ochilor lui.

Nu-mi receptă salutul. Am pocnit din degete de cîteva ori ca să-i atrag atenţia.

– Galen, am rostit din nou. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Eu l-am împuşcat pe Marco, zise DeLeon pe un ton calm, de simplă discuţie.

Se uita pe lîngă mine, fără să vadă nimic în mod special.

– N-am vrut. Au apărut pur şi simplu de nicăieri şi am împuşcat unul, iar Marco mi-a stat în cale. L-am împuşcat. A căzut.

DeLeon făcu un gest nedesluşit spre vest.

– Au fugit. Paulo, Juan şi Deit s-au dus după ei. Eu am rămas. Ca să văd dacă pot să-l ajut pe Marco. Să văd…

Vocea i se stinse din nou. M-am ridicat în picioare.

– N-am vrut să-l împuşc, repetă DeLeon, încă pe tonul acela calm. Erau doar acolo. Şi se mişcau aşa de repede! Ar fi trebuit să-i vezi. Dacă-i vedeai, ştiai de ce a trebuit să trag. Dacă vedeai cum arătau…

– Cum arată? am întrebat.

DeLeon zîmbi tragic şi pentru prima oară se uită la mine.
– Ca nişte vîrcolaci.
Închise ochii şi-şi sprijini din nou capul în mîini.
M-am dus înapoi la Jane.
– DeLeon e în stare de şoc, i-am spus. Unul dintre noi ar trebui să-l ducă înapoi.
– Ce-a zis că s-a întîmplat?
– A zis că vietăţile au ieşit de nicăieri şi au fugit într-acolo, am arătat spre vest. Gutierrez şi ceilalţi s-au dus să-i urmărească.
Dintr-odată m-a fulgerat o idee.
– Aleargă într-o ambuscadă!
– Hai, zise Jane şi arătă către puşca lui Flores. Ia-o, zise ea şi o luă la fugă.
Am luat puşca lui Flores, am verificat încărcătura şi am pornit din nou după nevasta mea.
Se auzi încă un foc de puşcă, urmat de ţipătul unui bărbat. Am mărit viteza şi am ajuns la o ridicătură de teren, unde am găsit-o pe Jane într-un crîng zdrobit de arbori de pe Roanoke, cu genunchii pe spinarea unuia dintre oameni, care urla de durere. Paulo Gutierrez ţinea puşca îndreptată spre Jane şi-i ordona să se ridice din spatele bărbatului. Jane nu se clintea. Un al treilea stătea într-o parte, arătînd de parcă era gata să-şi ude pantalonii.
Am aplecat puşca spre Gutierrez.
– Aruncă arma, Paulo, am spus. Arunc-o sau o să te dobor.
– Zi-i nevestei tale să-i dea drumul lui Deit, vorbi Gutierrez.
– Nu. Acum, aruncă arma…
– Îi rupe nenorocitul ăla de braţ! exclamă Gutierrez.
– Dacă voia să-i rupă mîna, ar fi fost ruptă pînă acum. Şi dacă ar fi vrut să-l omoare pe oricare dintre voi, aţi fi deja morţi. Paulo, n-o să-ţi spun a doua oară. Aruncă arma!
Paulo lăsă să-i cadă puşca. Am aruncat o privire spre al treilea bărbat, care se numea Juan. O aruncă şi el pe-a lui.
– Jos, le-am ordonat amîndurora. Genunchii şi palmele pe pămînt!
Se lăsară jos.
– Jane, am zis.
– Ăsta a tras în mine, mă anunţă Jane.
– N-am ştiut că erai tu! strigă Deit.
– Taci din gură! se răsti Jane.
Bărbatul tăcu.
M-am dus către puştile lui Juan şi Gutierrez şi le-am luat.
– Paulo, unde sînt ceilalţi oameni? am întrebat.
– Sînt undeva în urma noastră, răspunse Gutierrez. Chestiile aste au apărut de nicăieri şi au luat-o la fugă pe-aici, iar noi ne-am luat după ele. Marco şi Galen s-au dus probabil în altă direcţie.

– Marco a murit, i-am spus.
– Ticăloşii ăştia au pus mîna pe el, exclamă Deit.
– Nu, am replicat. Galen l-a împuşcat. Aşa cum tu aproape că ai împuşcat-o pe ea.
– Sfinte Dumnezeule! zise Gutierrez. Marco…
– Ăsta-i *exact* motivul pentru care am vrut să păstrez tăcerea, i-am spus lui Gutierrez. Ca să împiedic cine ştie ce idiot să facă asta. Voi, tîmpiţilor, n-aţi avut nici cea mai mică idee ce faceţi, iar acum unul dintre voi a murit, altul dintre voi l-a omorît, iar restul alergaţi într-o ambuscadă.
– O, Doamne, exclamă Gutierrez.
Încercă să se ridice în picioare din poziţia în patru labe, dar îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi grămadă, plin de supărare.
– O să plecăm de-aici acum, cu toţii, am zis, îndreptîndu-mă spre Gutierrez. O să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, şi în trecere o să-i luă pe Galen şi pe Marco. Paulo, îmi pare rău…
Am zărit mişcare cu coada ochiului; era Jane, făcîndu-mi semn să tac. Asculta ceva. M-am uitat spre ea. *Ce e?* am întrebat din buze.
Jane se uită în jos, la Deit.
– În ce direcţie au fugit creaturile pe care le urmăreaţi?
Deit arătă spre vest.
– Încolo. Le urmăream, apoi au dispărut, şi apoi aţi venit voi în fugă.
– Ce vrei să spui că au dispărut? întrebă Jane.
– În clipa asta îi vedeam, în următoarea nu-i mai vedeam, răspunse Deit.
Jane se dădu jos din spinarea lui Deit.
– Scoală-te. Acum.
Se uită spre mine.
– Nu alergau spre o ambuscadă. Asta *este* ambuscada.
Apoi am auzit ceea ce auzise Jane: nenumărate pocnete uşoare, venind dinspre arbori. Venind chiar de deasupra noastră.
– O, rahat! am exclamat.
– Ce naiba e asta? întrebă Gutierrez şi ridică ochii în timp ce suliţa cobora, dezvelindu-şi gîtul în faţa vîrfului ei, care alunecă în porţiunea aceea moale de deasupra sternului şi pătrunse în viscere. M-am rostogolit, evitînd şi eu o suliţă, şi m-am uitat în sus în acest timp.
Ploua cu vîrcolaci.
Doi căzură lîngă mine şi lîngă Gutierrez, care trăia încă şi încerca să-şi scoată suliţa. Unul dintre ei apucă suliţa aproape de capăt, o împinse mai departe în pieptul lui Gutierrez şi o scutură cu violenţă. Gutierrez scuipă sînge şi muri. Al doilea repezi ghearele după mine în timp ce mă rostogoleam, sfîşiindu-mi jacheta dar neatingînd pielea. Îmi păstrasem puşca şi am ridicat-o cu o singură mînă; creatura apucă

ţeava cu amîndouă labele, sau ghearele, sau mîinile, şi se pregăti să mi-o smulgă din strînsoare. Nu părea să ştie că poate ieşi un proiectil prin capăt; am informat-o în această privinţă. Creatura care-l brutaliza pe Gutierrez scoase un pocnet ascuţit, speram că de groază, şi fugi spre est, repezindu-se către un copac, pe care-l escaladă şi din care se aruncă după aceea, aterizînd pe un altul. Dispăru în frunziş.

M-am uitat în jur. Plecaseră. Plecaseră *toţi*.

Ceva se mişcă; am aţintit puşca într-acolo. Era Jane. Scotea un cuţit dintr-unul dintre vîrcolaci. Un altul zăcea în apropiere.

I-am căutat pe Juan şi pe Deit şi i-am găsit pe jos, fără viaţă.

– Eşti teafăr? mă întrebă ea.

Am dat din cap că da. Jane se ridică în picioare, ţinîndu-şi mîna pe un şold; printre degete i se prelingea sînge.

– Eşti rănită…

– N-am nimic, răspunse ea. Arată mai rău decît e.

În depărtare se auzi un ţipăt foarte uman.

– DeLeon, zise Jane şi o luă la fugă, încă ţinîndu-se de şold. Am pornit după ea.

Cea mai mare parte din DeLeon lipsea. Ceva din el fusese lăsat în urmă. Oriunde-ar fi fost restul, era încă viu şi ţipa. O dîră de sînge ducea din locul unde stătuse către unul dintre arbori. Se auzi încă un ţipăt.

– Îl duc spre nord, am constatat. Hai.

– Nu, răspunse Jane, şi arătă cu degetul.

Spre est, se vedea mişcare în copaci.

– Îl folosesc pe DeLeon ca momeală ca să ne atragă după ei. Cei mai mulţi au luat-o spre est. Înapoi spre colonie.

– Nu-l putem lăsa pe DeLeon! Trăieşte încă!

– Îl găsesc eu, spuse Jane. Tu întoarce-te. Ai grijă. Stai cu ochii pe copaci şi pe pămînt.

Dispăru.

Cincisprezece minute mai tîrziu, am trecut de liziera pădurii şi am ajuns înapoi pe terenul coloniei, unde am găsit patru vîrcolaci în semicerc şi pe Hiram Yoder stînd tăcut în centrul lor. M-am lăsat la pămînt.

Vîrcolacii nu m-au observat; erau concentraţi în întregime asupra lui Yoder, care continuă să stea neclintit. Doi dintre vîrcolaci aveau suliţe îndreptate spre el, gata să-l străpungă dacă se mişca. Nu s-a mişcat. Toţi patru pocneau şi şuierau, şuierăturile intrînd şi ieşind din spectrul meu auditiv; de aceea îi auzise Jane înaintea noastră.

Unul dintre vîrcolaci înaintă spre Yoder, şuierînd şi pocnind la el. Era îndesat şi musculos, în timp ce Yoder era înalt şi îngrijit. Creatura avea în mînă un cuţit simplu de piatră. Întinse o gheară şi-l împunse cu putere pe Yoder în piept. Acesta o apucă şi rămase pe loc, tăcut.

Vîrcolacul îl prinse de braţul drept şi începu să i-l adulmece şi să-l examineze; Yoder nu opuse nici o rezistenţă. Era menonit, pacifist.

Vîrcolacul îl lovi brusc pe Yoder în braţ, testîndu-l poate. Yoder se clătină puţin din cauza izbiturii dar rămase pe poziţie. Vîrcolacul dădu drumul unei serii rapide de ciripituri, apoi îl imitară şi ceilalţi; bănuiesc că rîdeau.

Vîrcolacul zgîrie cu ghearele faţa lui Yoder, sfîşiind obrazul drept al bărbatului cu un scrîşnet sonor. Sîngele năpădi chipul lui Yoder; fără să vrea, acesta duse mîna la faţă. Vîrcolacul ugui şi-şi aţinti privirea asupra lui Yoder, aşteptînd să vadă ce-o să facă.

Yoder lăsă să-i cadă mîna de pe faţa distrusă şi se uită direct la vîrcolac. Întoarse încet capul ca să ofere şi celălalt obraz.

Vîrcolacul se îndepărtă de Yoder şi se întoarse la ai lui, ciripind. Cei doi care aveau suliţele îndreptate spre Yoder le lăsară să cadă încet. Am scos un oftat de uşurare şi m-am uitat în jos pentru o clipă, observînd propria mea sudoare rece. Yoder rămăsese în viaţă pentru că nu opusese rezistenţă; creaturile, orice altceva mai erau, erau destul de deştepte ca să vadă că el nu reprezenta o ameninţare.

Am ridicat din nou capul şi am văzut unul dintre vîrcolaci privind fix de-a dreptul spre mine.

A scos un ţipăt tremurat. Vîrcolacul cel mai apropiat de Yoder aruncă o privire spre mine, mîrîi şi-şi înfipse cuţitul de piatră în Yoder. Yoder înţepeni. Am ridicat puşca şi l-am împuşcat pe vîrcolac în cap. A căzut; ceilalţi vîrcolaci o luară la goană înapoi, spre pădure.

Am fugit spre Yoder, care se prăbuşise la pămînt şi pipăia cu băgare de seamă cuţitul de piatră.

– Nu-l atinge, am spus.

Dacă pumnalul secţionase vreun vas de sînge important, scoaterea lui l-ar fi putut face să sîngereze de moarte.

– Doare, vorbi Yoder.

Ridică ochii spre mine şi zîmbi, scrîşnind din dinţi.

– Ei, aproape că a mers.

– A mers, am replicat. Iartă-mă, Hiram. Nu s-ar fi întîmplat dacă nu eram eu.

– Nu e vina ta, răspunse Hiram. Te-am văzut că te-ai lăsat în jos şi te-ai ascuns. Am văzut că mi-ai dat o şansă. Ai făcut ce trebuia.

Întinse mîna către cadavrul vîrcolacului, atingînd piciorul întins.

– Aş fi dorit să nu trebuiască să-l împuşti, adăugă.

– Iartă-mă, am repetat.

Hiram nu mai avea nimic de spus.

*

– Hiram Yoder. Paulo Gutierrez. Juan Escobedo. Marco Flores. Deiter Gruber. Galen DeLeon, enumeră Manfred Trujillo. Şase morţi.

– Da, am răspuns.

Stăteam la masa din bucătărie. Zoë era la familia Trujillo, îşi petrecea noaptea cu Gretchen. Hickory şi Dickory se duseseră cu ea. Jane era la infirmerie; pe lîngă tăietura de la şold, se zgîriase destul de rău urmărindu-l pe DeLeon. Babar stătea cu capul rezemat în poala mea. Îl mîngîiam neatent.

– Un cadavru, comentă Trujillo.

Am ridicat ochii auzindu-l.

– O sută dintre noi s-au dus în pădurile alea unde ne-ai zis tu să mergem. Am găsit sînge, dar nici măcar un singur cadavru de-al lor. Chestiile alea le-au luat cu ele.

– Cum e cu Galen? am întrebat.

Jane mi-a spus că dăduse peste bucăţi din trupul lui, înşirate pe drum, în timp ce mergea după el. Încetase urmărirea după ce el se oprise din ţipat şi cînd propriile ei răni o împiedicaseră să meargă mai departe.

– Am găsit cîteva lucruri, răspunse Trujillo. Nu destule ca să le considerăm un corp.

– Grozav. De-a dreptul grozav.

– Tu cum te simţi? mă întrebă Trujillo.

– Iisuse, omule, am exclamat. Cum crezi că mă simt? Am pierdut şase oameni astăzi. L-am pierdut pe blest... l-am pierdut pe Hiram Yoder. Am fi fost morţi cu toţii dacă n-ar fi fost el. A salvat colonia asta, el şi cu menoniţii. Acum e mort, şi e numai vina mea!

– Paulo a fost cel care a adunat potera aceea, zise Trujillo. Ţi-a încălcat ordinele şi din cauza lui au murit alţi cinci oameni. Şi v-a pus în pericol pe tine şi pe Jane. Dacă cineva trebuie să poarte vina, ar trebui să fie el.

– Nu caut să dau vina pe Paulo, am replicat.

– Ştiu că nu, răspunse Trujillo. De aceea spun asta. Paulo îmi era prieten, cel mai bun prieten pe care-l aveam aici. Dar a făcut ceva nesăbuit, care a dus la moartea oamenilor ălora. Ar fi trebuit să te asculte.

– Da. Ei bine, am crezut că faptul de a face un secret de stat din aceste creaturi avea să *împiedice* aşa ceva să se întîmple. De aceea am făcut-o.

– Secretele au felul lor de a ieşi la iveală, zise Trujillo. Ştii asta. Sau ar trebui.

– Ar fi trebuit să las pe toată lumea să afle.

– Poate. Ai fost nevoit să iei o decizie aici şi ai luat-o. N-a fost cea pe care credeam eu că o s-o iei, trebuie să spun. Nu ţi se potrivea. Dacă n-ai nimic împotrivă că ţi-o zic, nu eşti prea bun la secrete. Şi oamenii de aici nici nu sînt obişnuiţi să le ai.

Am mormăit o încuviinţare şi am mîngîiat cîinele. Trujillo se foi stînjenit pe scaun vreme de cîteva minute.

– Ce-ai să faci acum? mă întrebă.
– Să mă ia naiba dacă ştiu, am răspuns. În acest moment, ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac ar fi să sparg un perete cu pumnul.
– Te-aş sfătui să n-o faci. Ştiu că nu-ţi place să primeşti sfaturi de la mine, ca principiu general. Cu toate astea, iată sfatul meu…
Am zîmbit la aceste vorbe. Am făcut semn din cap către uşă.
– Cum reacţionează oamenii?
– Sînt speriaţi de moarte. Un om a murit ieri, încă şase astăzi, cinci dintre *ei* au dispărut, şi toţi sînt îngrijoraţi că ar putea să fie următorii. Bănuiesc că cei mai mulţi dintre oameni or să doarmă în sat în următoarele cîteva nopţi. Pentru că veni vorba, mă tem că secretul în legătură cu faptul că aceste fiinţe sînt inteligente a fost dat în vileag. Gutierrez le-a spus multor oameni în timp ce încerca să-i recruteze pentru poteră.
– Sînt surprins că nu s-a dus alt grup să-i caute pe vîrcolaci, am comentat.
– Le spui vîrcolaci?
– L-ai văzut pe cel care l-a omorît pe Hiram. Zi-mi că nu aşa arată.
– Fă-mi o favoare şi nu duce mai departe numele ăsta, zise Trujillo. Oamenii sînt destul de speriaţi şi aşa.
– Bine, am răspuns.
– Şi da, a mai fost un grup care a vrut să iasă şi să încerce să se răzbune. O gloată de puşti idioţi. Prietenul fiicei tale, Enzo, era unul dintre ei.
– Fost prieten, am replicat. I-ai convins să nu facă o tîmpenie?
– Am subliniat faptul că cinci bărbaţi în toată firea au plecat să-i vîneze şi nici măcar unul nu s-a întors acasă. Asta s-ar părea că i-a mai liniştit puţin.
– Bine.
– Trebuie să-ţi faci apariţia diseară la sala de adunare, zise Trujillo. Oamenii vor fi acolo. Au nevoie să te vadă.
– Nu sînt în dispoziţia potrivită să văd pe nimeni.
– N-ai de ales. Eşti conducătorul coloniei. Oamenii sînt în doliu, John. Tu şi cu soţia ta sînteţi singurii care aţi ieşit vii din asta, iar ea e la infirmerie. Dacă petreci toată noaptea ascunzîndu-te aici, faci pe toată lumea să creadă că nimeni nu scapă cu viaţă de creaturile astea. Şi ai ţinut un secret faţă de ei. Trebuie să începi să îndrepţi lucrurile.
– Nu ştiam că eşti psiholog, Manfred.
– Nu sînt, răspunse el. Sînt politician. Şi la fel eşti şi tu, fie că vrei să recunoşti, fie că nu. Asta e treaba unui conducător de colonie.
– Ţi-o spun sincer, Manfred. Dacă ai cere slujba de conducător al coloniei, ţi-aş da-o. În momentul ăsta, ţi-aş da-o. Ştiu că tu crezi că *ar fi trebuit* să fii conducătorul coloniei. Aşa că slujba e a ta. O vrei?

Trujillo şovăi o clipă ca să-şi cîntărească vorbele.

– Ai dreptate, spuse el. Credeam că ar fi trebuit să fiu conducătorul coloniei. Din cînd în cînd încă mai cred. Şi într-o zi, cred că probabil voi fi. Dar în clipa asta, *nu* e slujba mea. E a ta. Slujba mea este să fiu opoziţia ta loială. Iar ceea ce crede opoziţia ta loială este asta: oamenii sînt speriaţi, John. Tu eşti conducătorul lor. Condu-i măcar puţin, la naiba! Domnule...

– Asta-i prima oară cînd mi-ai spus *domnule*, am observat, după o clipă nesfîrşită.

Trujillo rînji.

– Păstram cuvîntul pentru o ocazie specială.

– Bine atunci. Bine jucat. Chiar bine jucat.

Trujillo se ridică în picioare.

– Ne vedem în seara asta, atunci.

– Ne vedem, am răspuns. O să încerc să-i liniştesc. Mulţumesc, Manfred.

El respinse mulţumirile cu o fluturare de mînă şi ieşi, în acelaşi timp în care altcineva venea pe prispa mea. Era Jerry Bennett.

I-am făcut semn să intre.

– Ce ai pentru mine?

– Despre creaturi, nimic, răspunse Bennett. Am folosit tot soiul de parametri de căutare şi nu m-am ales cu nimic. N-am avut prea multe de la care să pornesc. N-au făcut mare lucru ca să exploreze planeta asta.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu.

– În regulă. Ştii fişierul acela video cu Conclavul care spulberă colonia aceea?

– Da, am răspuns. Ce-are asta de-a face cu planeta asta?

– N-are, răspunse Bennett. Ţi-am spus, am verificat toate fişierele de date în căutarea de modificări cu o comandă în serie. Am examinat fişierul acela la un loc cu toate celelalte.

– Ce-i cu fişierul? am întrebat.

– Păi, se dovedeşte că fişierul video pe care îl ai este doar o parte dintr-un alt fişier. Codurile de timp spun că filmul tău este doar finalul acelui fişier. Filmul e mai lung.

– Cu cît mai lung?

– Cu *mult* mai mult, răspunse Bennett.

– Poţi să-l recuperezi?

Bennett zîmbi.

– S-a făcut deja.

*

După şase ore şi cîteva zeci de discuţii încordate cu coloniştii, am intrat în cutia neagră. PDA-ul în care Bennett încărcase fişierul video se afla pe biroul lui, aşa cum promisese. L-a luat în mînă; filmul era

deja încărcat şi pus pe pauză la început. Prima imagine conţinea două creaturi pe un deal, deasupra unui rîu. Am recunoscut dealul şi una dintre creaturi din filmul pe care-l văzusem deja. Pe celălalt nu-l mai văzusem pînă atunci. Am mijit ochii ca să văd mai bine, apoi m-am înjurat singur pentru prostie şi am mărit imaginea. Cealaltă creatură se limpezi.

Era un whaid.

– Bună, am vorbit către creatură. Ce faci, vorbeşti cu tipul care ţi-a nimicit colonia?

Am pornit filmul ca să aflu.

OPT

Cei doi stăteau lîngă marginea unei faleze înălţate deasupra unui rîu, privind amurgul peste preeria îndepărtată.

– Aveţi apusuri minunate aici, îi zise generalul Tarsem Gau lui Chan orenThen.

– Mulţumesc, răspunse orenThen. E din cauza vulcanilor.

Gau îl cercetă cu privirea pe orenThen, amuzat. Cîmpia vălurită era întreruptă numai de rîu, de falezele sale şi de colonia mică aşezată în locul unde falezele coborau către apă.

– Nu aici, adăugă orenThen, simţind observaţia nerostită a lui Gau.

Arătă spre vest, unde soarele abia coborîse dincolo de orizont.

– Jumătate de planetă e aşa. Activitate tectonică intensă. Există un inel de vulcani în jurul întregului ocean occidental. Unul dintre ei a erupt chiar la sfîrşitul toamnei. Încă este praf în atmosferă.

– Trebuie că vă îndreptaţi spre o iarnă aspră, observă Gau.

Chan orenThen făcu un gest care sugera altceva.

– O erupţie destul de mare pentru apusuri frumoase. Nu destul de mari pentru schimbări de climă. Avem ierni blînde. Este unul dintre motivele pentru care ne-am aşezat aici. Veri fierbinţi, dar bune pentru creşterea plantelor. Sol bogat. Sursă de apă excelentă.

– Şi fără vulcani, preciză Gau.

– Fără vulcani, încuviinţă orenThen. Nici cutremure, pentru că sîntem în mijlocul unei plăci tectonice. Furtuni incredibile totuşi. Şi vara trecută, tornade cu grindină cît capul tău. Am pierdut recolte din cauza asta. Dar nici un loc nu e absolut perfect. Una peste alta, e un loc bun să începem o colonie şi să construim o lume nouă pentru poporul meu.

– De acord, replică Gau. Şi din cîte îmi dau seama, ai făcut o treabă minunată conducînd această colonie.

Chan orenThen plecă uşor capul.

– Mulţumesc, generale. Din partea ta, e cu adevărat o laudă importantă.

Cei doi îşi îndreptară atenţia către apusul soarelui, privind cum amurgul se adîncea în jurul lor.

– Chan…, vorbi Gau. Ştii că nu vă pot lăsa să păstraţi colonia asta.

– Aha, zîmbi orenThen, privind încă apusul. Pînă aici cu vizita de curtoazie.

– Ştii că nu era aşa ceva.

– Ştiu. Faptul că mi-ai doborît satelitul de comunicaţii de pe cer a fost primul indiciu.

Chan orenThen arătă în josul pantei falezei, unde stătea un pluton de soldaţi ai lui Gau, priviţi cu prudenţă de către escorta de fermieri a lui orenThen.

– Ei sînt al doilea.

– Sînt pentru spectacol, zise Gau. Trebuia să-ţi pot vorbi, fără să-mi fie distrasă atenţia trăgîndu-se în mine.

– Şi explozia satelitului? Asta nu-i pentru spectacol, bănuiesc.

– Era necesar, pentru binele vostru.

– Mă îndoiesc, replică orenThen.

– Dacă v-aş fi lăsat satelitul, tu sau cineva din colonie aţi fi trimis o sondă automată de salt, anunţînd guvernul vostru că sînteţi atacaţi. Dar nu de asta sînt aici.

– Tocmai mi-ai zis că nu pot păstra colonia...

– Nu poţi, răspunse Gau. Dar asta nu-i acelaşi lucru cu a fi atacat.

– Deosebirea îmi scapă, generale. În special cu un satelit foarte scump sfărîmat în bucăţele de tunurile tale şi cu soldaţii tăi pe pămîntul meu.

– De cît timp ne cunoaştem, Chan? Ne ştim de multă vreme, ca prieteni şi ca adversari. Ai văzut cum fac lucrurile, de aproape. Mă ştii să fi spus vreodată ceva şi să am de gînd altceva?

Chan orenThen rămase tăcut pentru o clipă.

– Nu, răspunse el în sfîrşit. Poţi să fii un măgar arogant, Tarsem. Dar ai vorbit întotdeauna numai ceea ce ai avut în gînd.

– Atunci ai încredere în mine încă o dată. Mai mult decît orice, vreau ca povestea asta să se încheie în mod paşnic. De aceea sînt *eu* aici, şi nu oricine altcineva. Pentru că ceea ce facem aici tu şi cu mine contează, mai presus decît planeta şi colonia asta. Nu pot lăsa colonia ta să rămînă aici. Ştii asta. Dar asta nu înseamnă că tu sau oricare dintre oamenii tăi trebuie să sufere pentru asta.

Urmă încă un moment de tăcere pentru orenThen.

– Trebuie să recunosc că am fost surprins că te aflai chiar tu pe nava aceea, îi spuse în cele din urmă lui Gau. Ştiam că există riscul să vină Conclavul după noi. N-aţi petrecut atîta timp străduindu-vă să faceţi toate rasele acelea să se conformeze şi să declaraţi sfîrşitul colonizării, doar ca să ne lăsaţi pe noi să scăpăm printre degete. Am făcut planuri pentru această posibilitate. Dar am presupus că o să fie cine ştie ce navă cu un ofiţer fără experienţă la cîrmă. În schimb, avem parte de însuşi conducătorul Conclavului!

– Sîntem prieteni, meriţi această politeţe.

– Eşti amabil să spui asta, generale. Dar, prieten sau nu, e ucidere în masă.

Gau surîse.

– Păi, se poate. Sau probabil că ar fi mai exact să spunem că *ar fi* ucidere în masă. Dar colonia ta e mai importantă decît crezi, Chan.

– Nu văd cum. Îmi place. Sînt oameni buni aici. Dar sîntem doar o colonie incipientă. Abia dacă sîntem două mii. Ne aflăm la nivelul de subzistenţă. Tot ce facem este să cultivăm hrană pentru noi şi să ne pregătim pentru valul de colonişti de după noi. Nu-i nimic important în

legătură cu asta.

– Acum tu eşti nesincer, spuse Gau. Ştii foarte bine că nu ceea ce cultivă sau ce face colonia este important. E simplul fapt că există, încălcînd acordul Conclavului. Nu trebuie să existe colonii noi care să nu fie administrate prin intermediul Conclavului. Faptul că ai tăi au ignorat acordul este o provocare explicită la adresa legitimităţii Conclavului.

– Nu l-am *ignorat*, accentuă orenThen, cu iritarea strecurîndu-i-se în voce. Pur şi simplu nu ni se aplică. Noi n-am semnat acordul Conclavului, generale. Nici noi, nici cîteva sute de alte rase. Sîntem liberi să colonizăm după voie. Şi asta am făcut. Nu aveţi dreptul să puneţi la îndoială acest lucru. Sîntem un popor suveran.

– Devii protocolar cu mine. Îmi aduc aminte că e un semn sigur că te-am enervat.

– Nu apela la prea multă familiaritate, generale. Am fost prieteni, da. Poate încă mai sîntem. Dar n-ar trebui să te îndoieşti faţă de cine sînt loial. Să nu crezi că numai pentru că ai ademenit majoritatea raselor în Conclavul tău, ai o autoritate morală mai mare. Înainte de Conclav, dacă mi-ai fi atacat colonia, ar fi fost o cotropire, pur şi simplu. Acum, că ai preţiosul tău Conclav, e tot o cotropire, pur şi simplu.

– Îmi aduc aminte de vremea cînd credeai că Conclavul era o idee bună. Îmi aduc aminte şi cînd pledai pentru el în faţa celorlalţi diplomaţi whaizi. Îmi aduc aminte că i-ai convins, şi apoi l-ai convins pe ataFuey al vostru să-i determine pe whaizi să se alăture Conclavului.

– Apoi ataFuey a fost asasinat. Ştii asta. Fiul lui avea idei complet diferite.

– Da, avea. Ciudat de convenabil pentru el că tatăl lui a fost asasinat atunci cînd a fost.

– Nu pot să răspund la asta, spuse orenThen. Iar după ce noul ataFuey a urcat pe tron, nu eram în măsură să mă opun voinţei sale.

– Fiul lui ataFuey era un neghiob, şi tu ştii asta.

– S-ar putea. Dar, aşa cum am spus, n-ar trebui să te îndoieşti faţă de cine sînt loial.

– Nu mă îndoiesc. Nu m-am îndoit niciodată. Eşti loial faţă de whaizi. De aceea ai luptat pentru Conclav. Dacă whaizii s-ar fi alăturat Conclavului, aţi fi putut coloniza această planetă, şi mai mult de patru sute de alte rase v-ar fi sprijinit dreptul de a fi aici.

– Avem dreptul de a fi aici, zise orenThen. Şi avem planeta.

– O s-o pierdeţi.

– Şi n-am fi avut-o niciodată sub autoritatea Conclavului, replică orenThen, retezînd vorbele lui Gau. Pentru că ar fi teritoriu al Conclavului, nu al whaizilor. Am fi doar nişte dijmaşi, împărţind

planeta cu alte rase ale Conclavului. Asta mai face parte din ideile Conclavului, nu-i aşa? Mai multe rase pe o singură lume? Construirea unei identităţi planetare care să nu se bazeze pe specie ci pe loialitatea faţă de Conclav, pentru a crea o pace durabilă. Sau aşa credeţi…

– Obişnuiai şi tu să crezi că e o idee bună.

– Viaţa e plină de surprize. Lucrurile se schimbă.

– Aşa e. Îţi aduci aminte ce m-a îndrumat pe calea către Conclav?

– Bătălia de la Amin, sau cel puţin aşa îţi place să-i spui. Cînd ai luat planeta înapoi de la kies…

– Absolut inutil, replică Gau. Locuiesc în apă. Nu exista nici un motiv raţional pentru care să nu putem împărţi planeta. Dar *noi* n-am vrut. *Ei* n-au vrut. Şi atît noi cît şi ei am pierdut mai mult decît am fi putut cîştiga. Înainte de acea bătălie, eram la fel de xenofob ca şi blestematul tău de ataFuey şi la fel de mult pe cît pretinzi că eşti tu acum. După ea, mi-a fost ruşine de cum am otrăvit noi planeta aia, cînd am luat-o înapoi. *Ruşine*, Chan. Şi ştiam că n-o să se sfîrşească niciodată. În afară de cazul în care *eu* fac să se sfîrşească. În afară de cazul în care *eu* schimb lucrurile…

– Şi iată-te aici, cu măreţul tău Conclav, cu aşa-zisa ta speranţă de pace în partea asta de spaţiu, spuse orenThen batjocoritor. Şi ceea ce faci este să încerci să ne smulgi, pe mine şi colonia mea, de pe planeta asta. *N-ai* făcut să se sfîrşească, generale. N-ai schimbat lucrurile.

– Nu, n-am făcut-o, recunoscu Gau. Nu încă. Dar sînt tot mai aproape.

– Încă aştept să aud în ce fel toate astea fac colonia mea atît de importantă, insistă orenThen.

– Acordul Conclavului spune că acele rase care sînt membre ale Conclavului nu pot păstra lumile noi pentru ele; colonizează lumile pe care le-au descoperit, dar alţi membri ai Conclavului le vor coloniza şi ei, explică Gau. Acordul mai spune şi că atunci cînd Conclavul găseşte o planetă colonizată de o specie care nu aparţine Conclavului după încheierea acordului, ia acea planetă pentru Conclav. Nimeni nu se apucă să colonizeze decît prin intermediul Conclavului. Am avertizat despre asta speciile care nu fac parte din Conclav.

– Îmi aduc aminte. Am fost ales să conduc această colonie nu cu multă vreme după ce ai spus asta.

– Şi totuşi aţi înfiinţat o colonie.

– Conclavul nu era ceva sigur, generale. În ciuda sentimentului destinului pe care-l ai, ai fi putut încă să nu reuşeşti.

– De acord, răspunse Gau. Dar n-am eşuat. Acum, Conclavul există, şi trebuie să aplicăm acordul. Au fost create cîteva zeci de colonii după apariţia acordului. Inclusiv aceasta.

– Acum îmi dau seama. Sîntem primii într-o serie de cuceriri pentru gloria Conclavului.

– Nu, zise Gau. Nu cuceriri. Îţi tot repet asta. Sper cu totul altceva.

– Şi ce-ar fi asta? întrebă orenThen.

– Ca voi să plecaţi de bunăvoie.

Chan orenThen se uită fix la Gau.

– Prietene, ţi-ai pierdut minţile cu totul.

– Ascultă, Chan, insistă Gau. Există un motiv pentru care începe aici. Te *cunosc*. Ştiu cui îi eşti loial – poporului tău, nu lui ataFuey al vostru şi politicii lui de sinucidere rasială. Conclavul *nu* va îngădui whaizilor să colonizeze nici o lume nouă. E simplu ca bună ziua. Veţi fi ţinuţi pe planetele pe care le aveaţi înainte de acord. Nu mai multe. Şi de pe aceste cîteva planete, veţi vedea restul spaţiului umplîndu-se fără voi. Veţi fi *izolaţi* – fără comerţ şi fără călătorii către alte lumi. Veţi fi îngrădiţi, prietene. Şi îngrădiţi, vă veţi ofili şi veţi muri. Ştii prea bine, Conclavul poate face asta. Ştii că *eu* pot face asta.

Chan orenThen nu scoase nici un cuvînt. Gau continuă:

– Nu-l pot face pe ataFuey să se răzgîndească. Dar mă poţi ajuta să arăt celorlalţi că Conclavul preferă să folosească pacea. Renunţă la colonia ta. Convinge-ţi coloniştii să plece. Vă puteţi întoarce pe lumea voastră de baştină. Vă promit trecere liberă.

– Ştii că sînt vorbe goale, răspunse orenThen. Dacă abandonăm această colonie, vom fi stigmatizaţi ca trădători. Noi toţi.

– Atunci alăturaţi-vă Conclavului, Chan. Nu whaizii. *Voi*. Tu şi coloniştii tăi. Prima colonie a Conclavului e pe cale să fie deschisă pentru emigranţi. Coloniştii tăi pot fi printre ei. Puteţi încă să fiţi primii pe o lume nouă. Puteţi încă să fiţi colonişti.

– Iar tu te vei alege cu lovitura de relaţii publice pentru că n-ai masacrat o întreagă colonie!

– Da, răspunse Gau. Desigur. E unul dintre motive. Va fi mai uşor să convingem alţi colonişti să-şi părăsească planetele dacă vor vedea că pe aceasta v-am cruţat pe voi. Evitarea vărsării de sînge aici ne poate ajuta să evităm vărsarea de sînge în alte locuri. Vei salva mai multe vieţi, pe lîngă cele ale coloniştilor tăi.

– E unul dintre motive. Ce alt motiv mai ai?

– Nu vreau să mori.

– Vrei să spui că nu vrei să mă ucizi, preciză orenThen.

– Aşa e.

– Dar *o vei face*, insistă orenThen. Ne vei omorî – pe mine şi pe toţi coloniştii mei.

– Da, răspunse Gau.

Chan orenThen pufni.

– Uneori chiar aş vrea să nu gîndeşti întotdeauna ceea ce spui.

– Nu mă pot stăpîni.

– N-ai putut niciodată. Face parte din ceea ce trece drept farmecul tău...

Gau nu spuse nimic şi se uită spre stele, care începeau să se arate pe cerul tot mai întunecat.

Chan îi urmări privirea.

– Îţi cauţi nava?

– Am găsit-o, răspunse Gau şi arătă în sus. *Steaua blîndă*. Îţi aduci aminte de ea?

– Îmi aduc aminte. Era mică şi veche, atunci cînd te-am întîlnit prima oară. Sînt surprins că mai comanzi flota din ea.

– Unul dintre lucrurile plăcute, atunci cînd conduci universul, este că ţi se permit toate micile capricii...

Chan orenThen făcu din nou semn către plutonul lui Gau.

– Dacă nu mă înşală memoria, aveai spaţiu pe *Steaua* cam pentru o companie de soldaţi. Nu mă îndoiesc că este destul ca să-ţi faci treaba aici. Însă dacă eşti hotărît să dai un exemplu, nu pare prea impresionant.

– Mai întîi e asasinat în masă, iar acum nu-i impresionant!

– Faptul că eşti aici este asasinat în masă. Acum vorbim despre soldaţii tăi.

– Speram să nu folosesc nici unul dintre ei. Şi că vei asculta de glasul raţiunii. Aşa stînd lucrurile, n-ar fi nevoie să aduc mai mulţi.

– Şi dacă nu ascult „glasul raţiunii”? Ai putea cuceri colonia asta cu o companie, generale. Dar te putem face să plăteşti pentru asta. Unii dintre oamenii mei au fost soldaţi. Toţi sînt dîrji. Unii dintre soldaţii tăi vor fi îngropaţi alături de noi.

– Ştiu, răspunse Gau. Dar n-am plănuit niciodată să-mi folosesc soldaţii. Dacă nu asculţi glasul raţiunii – sau stăruinţele unui vechi prieten – am în minte un alt plan.

– Care-ar fi...?

– O să-ţi arăt, spuse Gau şi se uită din nou spre plutonul lui.

Unul dintre soldaţi făcu un pas în faţă; Gau îi făcu semn din cap. Soldatul salută şi începu să vorbească într-un aparat de comunicaţii. Gau îşi îndreptă atenţia spre orenThen.

– Din moment ce ai încercat cîndva să-ţi convingi propriul guvern să se alăture Conclavului – şi n-ai reuşit, deşi n-a fost vina ta – sînt sigur că poţi aprecia ceea ce-ţi spun acum: este nici mai mult, nici mai puţin decît un miracol că totuşi Conclavul există! Sînt patru sute douăsprezece rase în componenţa sa, fiecare cu propriile planuri şi priorităţi, toate trebuind să fie luate în considerare atunci cînd a luat fiinţă Conclavul. Chiar şi acum, Conclavul e fragil. Există facţiuni şi alianţe. Unele rase i s-au alăturat crezînd că pot sta în aşteptare, înainte de a prelua controlul asupra lui. Alţii au intrat în Conclav crezînd că asta înseamnă cale liberă pentru colonizare, fără să se

aştepte altceva de la ele. A trebuit să le fac *pe toate* să înţeleagă: Conclavul înseamnă securitate pentru toate şi cere responsabilitate de la toate. Iar acele rase care nu au intrat în Conclav trebuie să afle că ceea ce face Conclavul fac toţi membrii lui.

– Aşadar, eşti aici în numele tuturor raselor din Conclav, observă orenThen.

– Nu asta am vrut să spun.

– M-ai pierdut din nou, generale.

– Uită-te, zise Gau, şi arătă iar către nava lui. Vezi *Steaua*?

– Da.

– Spune-mi ce altceva vezi.

– Văd stele. Ce altceva ar trebui să văd?

– Uită-te mai departe.

După o clipă, un punct de lumină apăru pe cer, în apropiere de *Stea*. Apoi alta, şi încă una.

– Alte nave.

– Da.

– Cîte? întrebă orenThen.

– Uită-te mai departe.

Navele apăreau clipind, una cîte una, apoi cîte două şi cîte trei, apoi în constelaţii.

– Atît de multe, constată orenThen după un timp.

– Uită-te în continuare…

Chan orenThen aşteptă pînă cînd fu sigur că nu mai apăreau alte nave, înainte de a se întoarce din nou să se uite la Gau, care încă privea cerul.

– Sînt patru sute douăsprezece nave pe cerul vostru, spuse Gau. O navă pentru fiecare rasă membră a Conclavului. Aceasta este flota cu care vom vizita fiecare lume care a fost colonizată fără autorizaţie, după acord.

Gau se întoarse din nou şi-l căută cu privirea pe locotenentul său, pe care abia îl putea zări în semiîntuneric. Îi făcu un al doilea semn cu capul. Soldatul vorbi din nou în comunicator.

De la fiecare navă de pe cer, un fascicul de lumină coerentă săgetă colonia de pe malul rîului, învăluind aşezarea în alb. Chan orenThen lăsă să-i scape un strigăt sfîşietor, de agonie.

– Proiectoare, Chan, zise Gau. Doar proiectoare.

Trecură cîteva clipe pînă cînd orenThen fu în stare să răspundă.

– Proiectoare, vorbi el în sfîrşit. Dar numai deocamdată, am dreptate?

– La ordinul meu, fiecare navă din flotă îşi va refocaliza fasciculul, răspunse Gau. Colonia voastră va fi distrusă, şi fiecare rasă membră a Conclavului va fi amestecată. Aşa trebuie făcute lucrurile. Securitate pentru toţi, responsabilitate din partea tuturor. Şi nici o rasă nu poate

spune că n-a fost de acord cu preţul.

– Aş vrea să te fi ucis cînd te-am văzut aici prima oară, zise orenThen. Cînd am stat aici vorbind despre apusuri în timp ce tu îmi pregăteai asta. Tu şi blestematul tău de Conclav!

Gau desfăcu braţele, expunîndu-se.

– Omoară-mă, Chan. Dar asta n-o să-ţi salveze colonia. Şi nici nu va opri Conclavul. Nimic din ce-ai putea face tu nu va opri Conclavul să cucerească planeta de faţă, sau pe următoarea, sau încă una. Conclavul înseamnă patru sute şi ceva de popoare. Fiecare rasă care luptă împotriva lui luptă singură. Whaizii. Rraey. Franii. Umanii. Toate celelalte care au înfiinţat colonii de la acord încoace. Dacă nu de altceva, e o problemă de număr. Noi avem mai mulţi. O rasă împotriva unei alte rase e un lucru. O rasă împotriva a patru sute e cu totul altceva. Totul la timpul său.

Chan orenThen se întoarse cu spatele la Gau, către colonia sa scăldată în lumină.

– O să-ţi spun un lucru, îi zise el generalului. S-ar putea să-l găseşti ironic. Cînd am fost ales să conduc colonia asta, l-am avertizat pe ataFuey că o să veniţi după ea. Tu şi cu întregul Conclav. El mi-a răspuns că Conclavul nu se va constitui niciodată şi că erai un neghiob că încercai, şi că eu fusesem un neghiob pentru că te-am ascultat vreodată. Erau prea multe rase ca să poată cădea vreodată de acord asupra celui mai mic lucru, cu atît mai puţin asupra unei mari alianţe. Şi mi-a mai spus că inamicii Conclavului făceau eforturi prea mari ca să-l facă să eşueze. A mai spus că umanii or să vă oprească, dacă altcineva nu reuşea. Avea o părere foarte bună despre capacitatea lor de a-i stîrni pe toţi unii împotriva altora, fără să se implice ei înşişi.

– Nu se înşela prea mult. Dar umanii au întrecut măsura. Li se întîmplă mereu. Opoziţia pe care au creat-o s-a destrămat. Cele mai multe dintre rasele acelea sînt acum mai îngrijorate din cauza umanilor decît din cauza noastră. Pînă cînd Conclavul va ajunge la umani, s-ar putea să nu mai rămînă prea multe.

– Ai fi putut să-i ataci pe umani primii.

– Cu timpul…

– Dă-mi voie s-o iau altfel. Nu trebuia să vii mai întîi *aici*.

– Tu erai aici. Ai mai avut de-a face cu Conclavul. Ai mai avut de-a face cu mine. Oriunde în altă parte, n-aş fi avut nici o îndoială că aş fi început cu distrugerea. Aici, tu şi cu mine avem o şansă să facem altceva. Ceva care va avea importanţă dincolo de momentul acesta şi de colonia asta.

– Ai pus o povară mare pe umerii mei, replică orenThen. Şi pe ai oamenilor mei.

– Am pus. Îmi pare rău, prietene. N-am văzut nici o altă cale. Am văzut o şansă de a arăta tuturor că Conclavul vrea pace, şi a trebuit

să profit de ea. Cer mult de la tine. Dar îţi *cer*, Chan. Ajută-mă. Ajută-mă să-ţi salvez oamenii, nu să-i distrug. Ajută-mă să clădesc pacea în partea noastră de spaţiu. Te implor.

– Mă implori? ridică vocea orenThen.

Se apropie de Gau.

– Ai *patru sute douăsprezece* nave de război cu armele îndreptate asupra coloniei mele şi mă implori să te ajut să clădeşti pacea? Puah! Vorbele tale nu înseamnă nimic, *prietene*. Vii aici ca să-ţi vinzi prietenia asta, şi în schimb pentru ea îmi ceri să-ţi dau colonia, loialitatea, identitatea. Tot ceea ce am. La capătul unei arme. Ca să te ajut să oferi *iluzia* păcii. *Iluzia* că ceea ce faci aici este altceva decît o cucerire, pur şi simplu. Îmi fluturi prin faţa ochilor viaţa coloniştilor mei şi-mi ceri să aleg între a-i face pe toţi trădători şi a-i ucide pe toţi. Şi apoi sugerezi că eşti *compătimitor*. Poţi să te duci dracului, generale!

Chan orenThen se întoarse şi făcu cîţiva paşi apăsaţi, îndepărtîndu-se de Gau.

– Aşadar, asta e hotărîrea ta, vorbi Gau după un timp.

– Nu, răspunse orenThen, încă stînd cu spatele la general. Nu e o hotărîre pe care s-o pot lua singur. Am nevoie de timp ca să vorbesc cu oamenii mei, să le spun ce alegere au de făcut.

– De cît timp ai nevoie?

– Nopţile aici sînt lungi. Dă-mi-o pe asta.

– Îţi aparţine.

Chan orenThen dădu din cap şi porni mai departe.

– Chan…, începu Gau, mergînd spre whaid.

Acesta se opri şi ridică una dintre labele lui masive ca să-l facă pe general să tacă. Apoi se întoarse şi-i întinse labele lui Gau, care le luă.

– Îmi aduc aminte cînd te-am cunoscut, ştii, vorbi orenThen. Eram acolo cînd bătrînul ataFuey a primit invitaţia să se întîlnească cu tine şi cu toate celelalte rase care veneau pe afurisitul ăla de bolovan rece, satelitul pe care-l numeaţi atît de pompos teren neutru. Îmi aduc aminte cum stăteai pe podiumul acela, spunînd bun-venit în toate limbile pe care le puteai croncăni, şi împărtăşindu-ţi pentru prima oară cu noi ideea de Conclav. Şi-mi aduc aminte că te-ai întors către ataFuey şi i-ai spus că, fără îndoială, erai absolut şi complet nebun, bun de dus la balamuc…

Gau rîse.

– Şi după aceea te-ai întîlnit cu noi, la fel cum te-ai întîlnit cu fiecare delegaţie de acolo care era dispusă să te asculte. Şi îmi aduc aminte că încercai să ne convingi că acest Conclav era ceva din care voiam să facem parte. Îmi amintesc că m-ai cîştigat de partea ta.

– Pentru că nu eram cu adevărat bun de dus la balamuc!

– O, ba nu, generale, erai. Cu desăvîrşire. Dar în acelaşi timp aveai

dreptate. Şi îmi aduc aminte că m-am gîndit în sinea mea: dacă generalul ăsta nebun chiar reuşeşte? Am încercat să-mi închipui – partea noastră de spaţiu, în pace. Şi *n-am putut*. Era ca un zid alb de piatră în faţa mea, împiedicîndu-mă să văd. Şi atunci am ştiut că voi lupta pentru Conclav. N-am putut vedea pacea pe care ar aduce-o. Nici măcar nu mi-am putut-o închipui. Tot ce ştiam era că o voiam. Şi mai ştiam că dacă ar fi putut-o aduce la viaţă cineva, ar fi fost acest general nebun. Am crezut.

Chan orenThen dădu drumul mîinilor generalului.

– E atît de mult de-atunci, adăugă el.

– Vechiul meu prieten, spuse Gau.

– Vechi prieten..., încuviinţă orenThen. Vechi, adevărat. Şi acum trebuie să plec. Mă bucur că te-am văzut din nou, Tarsem. Sincer mă bucur. Sigur, nu acestea sînt împrejurările pe care le-aş fi ales.

– Sigur.

– Dar nu aşa merg lucrurile? Viaţa e plină de surprize.

Chan orenThen se întoarse din nou să plece.

– Cum o să aflu cînd aţi ajuns la o decizie? întrebă Gau.

– O să ştii, răspunse orenThen fără să se uite în urmă.

– Cum? întrebă Gau din nou.

– O să auzi, întoarse orenThen capul către general. Atîta lucru îţi pot promite.

Apoi se întoarse iarăşi, se duse spre vehiculul lui şi, împreună cu escorta, plecă.

Locotenentul lui Gau se apropie de el.

– Ce-a vrut să spună cînd a zis că o să auzi răspunsul, generale?

– Cîntă, răspunse Gau şi arătă spre colonie, încă sub luminile proiectoarelor. Forma lor cea mai înaltă de artă este o incantaţie ritualizată. E felul în care sărbătoresc, plîng şi se roagă. Chan m-a anunţat că atunci cînd termină de vorbit cu coloniştii, îşi vor cînta răspunsul pentru mine.

– Şi o să-l auzim de-aici?

Gau zîmbi.

– N-ai întreba aşa ceva dacă ai fi auzit vreodată o incantaţie whaidiană, locotenente.

Gau aşteptă cît fu noaptea de lungă, veghea lui fiind întreruptă din cînd în cînd de către locotenent sau de unul dintre ceilalţi soldaţi care-i oferea ceva fierbinte de băut pentru a-l ţine treaz. Abia cînd soarele de înălţă pe cerul răsăritului, Gau auzi ceea ce aştepta.

– Ce-i asta? întrebă locotenentul.

– Taci, i-o reteză Gau, şi-i făcu semn cu mîna, iritat.

Locotenentul dădu înapoi.

– Şi-au început incantaţia, spuse Gau după o clipă. În acest moment, cîntă un bun-venit dimineţii.

– Ce înseamnă asta?
– Înseamnă că spun bun-venit dimineţii. E un *ritual*, locotenente. O fac în fiecare zi.
Rugăciunea de dimineaţă se înălţa şi cobora în volum şi intensitate, continuînd pentru ceea ce i se părea generalului un timp înnebunitor de lung. Şi apoi ajunse la un final aspru, ezitant; Gau, care umblase de colo pînă colo în timpul ultimelor părţi ale rugăciunii de dimineaţă, se opri, neclintit.
Dinspre colonie se auzea o nouă incantaţie, cu un ritm nou, devenind din ce în ce mai puternic. Gau îl ascultă vreme de cîteva clipe lungi, apoi umerii îi căzură, ca şi cum ar fi obosit brusc.
Locotenentul veni alături de el aproape instantaneu. Gau îi făcu semn să rămînă pe loc.
– N-am nimic, spuse el. N-am nimic.
– Ce cîntă acum, generale? întrebă locotenentul.
– Imnul lor, răspunse Gau. Imnul naţional.
Se ridică în picioare.
– Spun că nu vor pleca. Spun că preferă să moară ca whaizi decît să trăiască sub Conclav. Fiecare bărbat, femeie şi copil din colonia aceea.
– Sînt nebuni, comentă locotenentul.
– Sînt patrioţi, locotenente, răspunse Gau, întorcîndu-se către ofiţer. Şi au ales lucrul în care cred. Nu fi lipsit de respect faţă de această alegere!
– Îmi pare rău, generale. Numai că nu înţeleg alegerea.
– Eu da. Speram doar că va fi alta. Adu-mi un comunicator.
Locotenentul plecă în grabă. Gau îşi îndreptă din nou atenţia către colonie, ascultîndu-i pe membrii ei cum îşi cîntă sfidarea.
– Ai fost întotdeauna încăpăţînat, prietene, vorbi el.
Locotenentul se întoarse cu un comunicator. Gau îl luă, îşi introduse codul criptat şi-l deschise pe un canal comun.
– Aici generalul Tarsem Gau, rosti el. Toate navele, recalibraţi armele cu fascicul şi pregătiţi-vă să trageţi la semnalul meu!
Proiectoarele, încă vizibile în lumina dimineţii, dispărură cînd echipajele navelor recalibrară fasciculele.
Incantaţia se opri.
Gau aproape scăpă comunicatorul. Stătea în picioare, cu gura căscată, fixînd colonia cu privirea. Păşi încet către marginea falezei, şoptind încetişor ceva. Locotenentul, în apropierea lui, se încordă, încercînd să audă.
Generalul Tarsem Gau se ruga.
Clipa stărui, suspendată în aer. Apoi coloniştii îşi reluară imnul.
Generalul Gau, acum tăcut şi cu ochii închişi, stătea pe marginea falezei de deasupra rîului. Ascultă imnul parcă pentru o veşnicie.

După care înălţă comunicatorul.
– Foc, ordonă el.

NOUĂ

Jane ieşise de la infirmerie şi mă aştepta pe veranda căsuţei noastre, cu ochii ridicaţi spre stele.

– Cauţi ceva? am întrebat.

– Modele, răspunse Jane. Tot timpul de cînd sîntem aici, nimeni n-a găsit nici o constelaţie. M-am gîndit să încerc.

– Cum merge?

– Groaznic, zise ea, uitîndu-se la mine. Mi-a luat o veşnicie să văd constelaţiile pe Huckleberry, şi erau deja acolo. Să descoperi unele noi e o bătaie de cap şi mai mare. Nu văd decît stele.

– Concentrează-te doar pe cele mai strălucitoare, am sfătuit-o.

– Asta-i o problemă. Ochii mei sînt mai buni decît ai tăi acum. Mai buni decît ai oricui altcuiva. *Toate* sînt strălucitoare. De aceea, probabil, n-am văzut niciodată constelaţii înainte de a ajunge pe Huckleberry. Prea multă informaţie. Ai nevoie de ochi umani ca să vezi constelaţii. Încă o bucăţică de umanitate care mi s-a luat…

Ridică din nou privirea.

– Cum te simţi? am întrebat-o, uşor neliniştit.

– Bine, răspunse Jane.

Ridică tivul bluzei; tăietura de la şold era lividă chiar şi în lumina slabă, dar mult mai puţin îngrijorătoare decît fusese înainte.

– Doctor Tsao mi-a pansat-o, dar se vindeca chiar şi înainte ca ea s-o trateze. Voia să-mi ia o mostră de sînge ca să verifice dacă există vreo infecţie, dar i-am spus să nu se ostenească. Oricum, pînă acum s-a transformat tot în SmartBlood. Asta nu i-am mai spus-o.

Lăsă tivul să cadă.

– Fără piele verde totuşi, am observat.

– Nu. Nici ochi de pisică. Sau BrainPal. Ceea ce nu înseamnă că n-am capacităţi sporite. Numai că nu sînt evidente, lucru pentru care sînt recunoscătoare. Unde-ai fost?

– Am văzut versiunea regizorală a anihilării coloniei whaidiene, am răspuns.

Jane se uită la mine cu un aer întrebător; i-am povestit ceea ce tocmai văzusem.

– Crezi? mă întrebă Jane.

– Ce să cred?

– Că generalul ăsta, Gau, spera să nu distrugă colonia…

– Nu ştiu. Discuţia a fost destul de onestă. Şi dacă voia pur şi simplu să distrugă colonia, ar fi putut s-o facă fără să treacă prin spectacolul ăsta de circ al încercării de a convinge colonia să capituleze.

– În afară de cazul în care a fost o tactică a terorii, replică Jane. Frînge voinţa coloniştilor, fă-i să capituleze, distruge-i oricum. Trimite dovezile celorlalte rase ca să le demoralizezi.

– Sigur. Asta are sens numai dacă plănuieşti să subjugi rasa. Dar nu prea seamănă cu felul în care Conclavul ar trebui să lucreze. Pare să fie o uniune de rase, nu un imperiu.

– Aş face presupuneri cu prudenţă pe baza unui singur film.

– Ştiu. Dar mă sîcîie. Filmul pe care ni l-a dat UC arată Conclavul distrugînd pur şi simplu colonia whaidiană. Ar trebui să privim Conclavul ca pe o ameninţare. Dar filmul pe care tocmai l-am văzut îmi spune că nu e totul chiar atît de simplu.

– De aceea a fost tăiat, sugeră Jane.

– Pentru că e ambiguu? am întrebat.

– Pentru că provoacă incertitudine, răspunse Jane. Uniunea Colonială ne-a trimis aici cu instrucţiuni precise şi ne-a dat informaţiile care să sprijine aceste instrucţiuni, fără cele care ne-ar determina să le punem la îndoială.

– Nu vezi asta ca pe o problemă…

– O văd ca pe o tactică.

– Dar noi am lucrat pe baza premisei potrivit căreia Conclavul este o ameninţare imediată cu genocidul. Asta sugerează că nu este.

– Iar faci presupuneri fără prea multe informaţii.

– *Tu* ştiai despre Conclav. Un Conclav autor de genociduri se potriveşte cu ceea ce ştii?

– Nu, răspunse Jane. Dar am spus mai devreme că ceea ce ştiu despre Conclav provine de la Charles Boutin, care plănuia în mod activ trădarea împotriva Uniunii Coloniale. Nu e credibil.

– Tot mă deranjează. Nu-mi place că toate informaţiile astea au fost ascunse de noi.

– Uniunea Colonială manevrează informaţiile. Aşa păstrează controlul. Ţi-am mai spus asta şi altă dată. N-ar trebui să fie o noutate.

– Mă face să mă întreb ce altceva nu mai ştim. Şi de ce.

– Nu putem şti, replică Jane. Avem informaţiile pe care ni le-a furnizat Uniunea Colonială despre Conclav. Avem puţinul pe care-l ştiu eu. Şi mai avem bucata asta nouă de film. Asta-i tot ce-avem.

M-am gîndit la întreaga situaţie vreme de un minut.

– Nu, am răspuns. Mai avem şi altceva.

*

– Voi doi puteţi minţi? l-am întrebat pe Hickory.

El şi cu Dickory stăteau în faţa mea, în camera de zi a casei noastre. Eu eram aşezat pe scaunul de la birou; Jane stătea alături de mine. Zoë, pe care o treziserăm din somn, căsca pe canapea.

– Nu te-am minţit pînă acum, răspunse Hickory.

– Dar e limpede că puteţi ocoli răspunsul, din moment ce nu asta v-am întrebat.

– Putem minţi, spuse Hickory. E un avantaj al conştiinţei.

– Nu l-aş numi avantaj.
– Deschide un număr de posibilităţi interesante în comunicare, observă Hickory.
– Presupun că e adevărat. Dar în acest moment nu mă interesează nici una dintre ele.
M-am întors spre Zoë.
– Scumpa mea, vreau să le ordoni celor doi să răspundă la toate întrebările mele cu sinceritate, fără minciuni sau ocolişuri.
– De ce? întrebă Zoë. Ce se petrece?
– Te rog, fă-o, Zoë, am insistat.
Zoë făcu ceea ce i-am cerut.
– Mulţumesc, am spus. Acum poţi să te duci înapoi în pat, scumpo.
– Vreau să ştiu ce se petrece.
– Nu-i ceva pentru care să fie nevoie să-ţi faci griji.
– Mi-ai ordonat să-i pun pe ei doi să-ţi spună adevărul, şi vrei să cred că *nu* e ceva pentru care să-mi fac griji?
– Zoë..., vorbi Jane.
– În plus, dacă plec, nu există nici o garanţie că nu te vor minţi, continuă Zoë, grăbindu-se înainte ca Jane să apuce să termine.
Zoë ştia că poate negocia cu mine; Jane era mult mai greu de clintit.
– Sînt capabili din punct de vedere emoţional să te mintă, pentru că nu le pasă dacă te dezamăgesc. Dar nu vor să mă dezamăgească *pe mine*.
M-am întors iar spre Hickory.
– E adevărat? am întrebat.
– Te-am minţi dacă am simţi că este necesar, răspunse Hickory. N-am minţi-o pe Zoë.
– Dă-i drumul, mă încurajă Zoë.
– Scapă un singur cuvînt cuiva şi-ţi petreci anul următor într-un grajd de cai.
– Buzele îmi sînt pecetluite, promise Zoë.
– Nu, spuse Jane şi se apropie de Zoë. Trebuie să înţelegi că ceea ce auzi aici nu poţi spune mai departe cu nici un chip nimănui. Nici lui Gretchen. Nici unuia dintre prietenii tăi. Nimănui. Nu-i un joc şi nu e un secret distractiv. E o treabă teribil de serioasă, Zoë. Dacă nu eşti gata să accepţi asta, trebuie să pleci din camera asta chiar acum. Îmi asum riscul ca Hickory şi Dickory să ne mintă pe noi, dar nu pe tine. Aşa că înţelegi că, atunci cînd îţi cerem să nu spui mai departe nimănui, asta înseamnă că *nu poţi* să spui nimănui?
– Da, răspunse Zoë, privind-o pe Jane drept în faţă. Înţeleg, Jane. Nici o vorbă.
– Mulţumesc, Zoë, zise Jane şi apoi se aplecă şi-o sărută pe Zoë pe creştetul capului. Dă-i drumul, îmi spuse.

– Hickory, îţi aminteşti cînd am avut discuţia în care v-am spus amîndurora că vreau să vă predaţi implanturile de conştiinţă?

– Da, răspunse Hickory.

– Am vorbit atunci despre Conclav. Iar tu ai zis că nu credeai că acesta este o ameninţare pentru colonie.

– Am zis că noi credem că ameninţarea este neglijabilă.

– De ce crezi asta?

– Conclavul preferă să evacueze coloniile în loc să le distrugă.

– De unde ştii asta?

– Din propriile noastre informaţii despre Conclav, furnizate de guvernul nostru.

– De ce nu ne-aţi comunicat şi nouă această informaţie?

– Ni s-a spus să n-o facem.

– De către cine?

– De către guvernul nostru.

– De ce v-ar cere să nu ne comunicaţi asta?

– Avem un ordin permanent din partea guvernului nostru să nu vă comunicăm informaţii asupra unor probleme despre care nu sînteţi informaţi în mod substanţial, explică Hickory. Este o curtoazie faţă de guvernul vostru, care cere securitate şi încredere din partea propriului nostru guvern, în numeroase privinţe. Nu te-am minţit, Dickory şi cu mine, dar nici nu ne este permis să oferim informaţii în mod voluntar. Îţi aduci aminte că înainte de a pleca de pe Huckleberry te-am întrebat ce ştii despre situaţia din această parte a spaţiului.

– Da.

– Încercam să descoperim cît de mult din ceea ce ştim ne era permis să-ţi spunem. Regretăm să spunem că nu păreai să ştii prea mult. Aşa că n-am putut să-ţi comunicăm prea mult.

– Acum comunicaţi…

– Acum întrebi. Iar Zoë ne-a cerut să nu minţim!

– Aţi văzut filmul nostru despre Conclav, în care distruge colonia whaidiană.

– Da, cînd l-aţi arătat tuturor coloniştilor.

– Seamănă cu filmul vostru?

– Nu. Al nostru era mult mai lung.

– De ce ar fi versiunea noastră atît de scurtă?

– Nu putem face speculaţii în legătură cu motivul pentru care guvernul vostru face lucrurile aşa cum le face.

Auzind asta, am făcut o pauză; construcţia frazei lăsa foarte mult loc pentru interpretare.

Jane se repezi în discuţie.

– Ai zis că totuşi Conclavul preferă să evacueze coloniile, în loc să le distrugă. Afirmi asta din cauza filmului sau ai şi alte informaţii?

– Avem alte informaţii, răspunse Hickory. Filmul arată numai prima

încercare a Conclavului de a înlătura o colonie.
– Cîte altele au mai fost? întrebă Jane.
– Nu ştim. Am fost lipsiţi de comunicarea cu guvernul nostru de aproape un an de pe Roanoke. Totuşi, cînd am plecat, Conclavul eliminase şaptesprezece colonii.
– Cîte dintre acestea au fost distruse?
– Trei, răspunse Hickory. Restul au fost evacuate. În zece cazuri, coloniştii au fost repatriaţi la rasele lor. Patru au ales să se alăture Conclavului.
– Aveţi dovezi?
– Conclavul sprijină cu documente fiecare eliminare a unei colonii şi o comunică fiecărui guvern care nu este membru. Avem informaţii despre toate eliminările de pînă la sosirea noastră aici, pe Roanoke.
– De ce? vru să ştie Jane. Ce importanţă are această informaţie pentru voi doi?
– Guvernul nostru era perfect conştient de faptul că această colonie a fost fondată în ciuda avertismentelor Conclavului. Şi, deşi nu ştiam sigur, ne aşteptam ca Uniunea Colonială să încerce să ascundă această colonie de Conclav. Cînd Conclavul ar fi găsit colonia voastră, trebuia să vă arătăm aceste informaţii.
– În ce scop? întrebă Jane.
– Ca să vă convingem să predaţi colonia, răspunse Hickory. Nu puteam îngădui să fie distrusă.
– Din cauza lui Zoë, am afirmat.
– Da.
– Oho! exclamă Zoë.
– Linişte, scumpa mea, am zis.
Zoë tăcu din nou. L-am cercetat cu atenţie pe Hickory.
– Ce s-ar întîmpla dacă Jane şi cu mine am alege să nu predăm colonia? am întrebat. Dacă ea şi cu mine am hotărî că Roanoke ar trebui în schimb distrusă?
– Am prefera să nu spunem.
– Fără ocolişuri. Răspunde la întrebare.
– V-am ucide pe tine şi pe locotenent Sagan, răspunse Hickory. Pe voi şi pe orice alt conducător al coloniei care ar autoriza distrugerea coloniei.
– Ne-ai ucide?
– Ar fi greu pentru noi, recunoscu Hickory. Ar trebui s-o facem fără implanturile de conştiinţă active, şi cred că nici Dickory, nici eu nu le-am mai porni vreodată. Emoţiile ar fi insuportabile. De asemenea, sîntem conştienţi de faptul că locotenent Sagan a fost din nou modificată genetic la parametrii operaţionali ai Forţelor Speciale. Asta ar îngreuna uciderea ei.
– De unde ştiţi asta?

– Observăm, răspunse Hickory. Ştim că încerci să ascunzi acest lucru, locotenente. Te dau de gol lucruri mărunte. Tai zarzavaturile mult prea repede.

– Despre ce vorbesc? o întrebă Zoë pe Jane.

– Mai tîrziu, Zoë, replică Jane şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Hickory. Şi cum rămîne acum? Încă ne-ai mai omorî pe mine şi pe John?

– Dacă alegeţi să nu predaţi colonia, da.

– Să nu *îndrăzniţi*! se repezi Zoë.

Se ridică în picioare furioasă.

– Nu veţi face aşa ceva în nici o împrejurare!

Hickory şi Dickory tremurau de suprasolicitare emoţională, încercînd să asimileze mînia lui Zoë.

– Tu eşti prea importantă. Pentru noi. Pentru toţi obinii.

Zoë clocotea de furie.

– Am pierdut deja un părinte din cauza *obinilor*!

– Liniştiţi-vă, toată lumea, am spus. Nimeni nu omoară pe nimeni. În ordine? Nici nu intră-n discuţie. Zoë, ascultă, Hickory şi Dickory n-or să ne omoare pentru că noi n-o să lăsăm colonia să fie distrusă. Simplu ca bună ziua. Şi în nici un caz n-o să lăsăm să ţi se întîmple *ţie* ceva, Zoë. Hickory, Dickory şi cu mine sîntem *cu toţii* de acord că eşti prea importantă pentru asta.

Zoë trase brusc aer în piept şi începu să suspine. Jane o luă în braţe şi o făcu să se aşeze la loc. Mi-am îndreptat atenţia din nou spre obini.

– Vreau să vă fie clar amîndurora, am zis. În orice împrejurare, protejaţi-o pe Zoë.

– Aşa o să facem, răspunse Hickory. Întotdeauna.

– Bine, am răspuns. *Încercaţi* să nu mă omorîţi în acest timp. Nici pe Jane.

– Vom încerca.

– Bine, am răspuns. S-a aranjat. Să trecem mai departe.

A trebuit să mă opresc cîteva clipe să-mi adun gîndurile; faptul de a fi informat că sînt ţinta unui asasinat şi izbucnirea cu totul justificată a lui Zoë care urmase mă zguduiseră de-a binelea.

– Ai spus că au existat şaptesprezece eliminări de colonii despre care ştiţi voi.

– Da, răspunse Hickory.

– În paisprezece dintre ele coloniştii au supravieţuit, iar patru s-au alăturat Conclavului. Vrei să spui că aceşti colonişti s-au alăturat, sau întreaga rasă?

– Coloniştii, spuse Hickory.

– Aşadar, nici una dintre rasele ale căror colonii au fost înlăturate n-a devenit membră a Conclavului.

– Nu. Acest lucru a fost un motiv de îngrijorare chiar în interiorul Conclavului. Se presupunea că măcar unele dintre aceste rase ar accepta invitaţia de a intra în Conclav. Eliminările par să fi întărit hotărîrea contrară.

– Rasele nu sînt forţate să intre în Conclav, zise Jane de pe canapea.

– Nu, replică Hickory. Pur şi simplu nu li se îngăduie să se extindă mai departe.

– Nu văd cum ar putea impune aşa ceva, am comentat. E un univers mare.

– Este, încuviinţă Hickory. Dar nici o rasă n-a fost dispusă să renunţe la administrarea coloniilor sale. Există întotdeauna o cale de a descoperi coloniile.

– În afară de asta, am spus. De aceea ne-au pus să ne ascundem. Pentru oameni, e mai important să supravieţuiască în univers decît să controleze coloniile.

– Poate, încuviinţă Hickory.

– Vreau să văd fişierele acelea pe care le ai, Hickory, ceru Jane. Şi versiunea extinsă a filmului nostru, mi se adresă mie.

– O să trebuiască să ne ducem în laboratorul tehnologic să le transferăm, zise Hickory.

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine, am replicat.

Jane şi cu mine i-am spus noapte bună lui Zoë, am sărutat-o şi am ieşit pe uşă, îndreptîndu-ne spre cutia neagră, cu Hickory şi Dickory deschizînd drumul.

– De ce-ai spus ceea ce ai spus acolo înăuntru? întrebă Jane pe drum.

– Ce-am spus?

– Că n-o să permiţi distrugerea coloniei.

– În primul rînd, fiica noastră era în pragul unei crize nervoase, gîndindu-se la Hickory şi Dickory străpungîndu-ne cu pumnale. Şi în al doilea rînd, dacă am de ales între capitulare şi transformarea în cenuşă a fiecărui bărbat, femei şi copil din colonie, ştiu ce-o să fac.

– Iar faci presupuneri pe baza unor informaţii limitate, comentă Jane. Trebuie să mă uit la înregistrările alea înainte de a lua orice fel de hotărîre în legătură cu indiferent ce. Pînă atunci orice alegere trebuie să aştepte.

– Pot să afirm deja că o să ne învîrtim mult în jurul cozii cu hotărîrea asta, am replicat şi am ridicat ochii spre stele.

Jane îmi urmări privirea.

– Mă întreb în jurul căreia dintre ele se roteşte Huckleberry. Cred că poate ar fi trebuit să rămînem cu toţii acolo. Atunci ar fi fost problema altcuiva. Măcar pentru o vreme.

– John, vorbi Jane.

M-am întors. Se oprise la cîţiva paşi în urma mea şi privea încă în sus.

– Ce? am întrebat.

Am ridicat din nou ochii.

– Ai descoperit o constelaţie?

– E o stea sus care nu era acolo înainte, arătă Jane. Aceea.

Am mijit ochii şi apoi mi-am dat seama că nu conta dacă îmi forţez privirea sau nu, pentru că nu ştiam care stele trebuiau să fie acolo şi care nu. Apoi am văzut-o. Strălucitoare. Şi în mişcare.

– O, Doamne, am exclamat.

Jane ţipă şi se prăbuşi la pămînt, ţinîndu-se de cap. Am alergat spre ea. Avea convulsii. Am încercat să o prind în braţe şi braţul ei se destinse brusc, plesnindu-mă cu palma în partea laterală a capului şi trîntindu-mă cu putere pe jos. Am văzut o străfulgerare albă şi mi-am petrecut următoarele cîteva clipe incerte nemişcat, încercînd să nu vomit.

Hickory şi Dickory mă culeseră din ţărînă, cîte unul de fiecare braţ. M-am uita în jur ameţit, căutînd-o pe Jane.

Nu mai era întinsă pe jos; în schimb, umbla cu furie de colo pînă colo, bolborosind ca o nebună.

Se opri, îşi arcui spatele şi ţipă ca o furie. Am strigat şi eu, complet surprins.

În cele din urmă păşi spre mine.

– O să trebuiască să te întîlneşti cu ei fără mine, pentru că în clipa asta i-aş omorî dracului pînă la ultimul!

– Ce tot vorbeşti?

– Nenorocita de Uniune Colonială, răspunse Jane, şi împunse cerul cu un deget. Ăştia-s ei, şi coboară acum. Aici.

– De unde ştii?

Jane se uită în altă parte şi scoase un rîs uşor, straniu, pe care nu-l mai auzisem niciodată la ea, şi speram sincer să nici nu-l mai aud.

– Da. Bine. Îţi aduci aminte cînd vorbeam mai demult despre noile mele capacităţi şi ziceam că n-am un BrainPal?

– Da, am răspuns.

– Mda… Se dovedeşte că m-am înşelat.

*

– Trebuie să spun că aş fi crezut că o să fii fericit să mă vezi, spuse generalul Rybicki. Toţi ceilalţi par să fie.

Făcu semn către strada de dincolo de fereastră, plină de imaginea de dis-de-dimineaţă a locuitorilor de pe Roanoke ieşiţi din minţi de bucurie că izolarea lor se apropia de sfîrşit.

– Unde-i Sagan?

– Trebuie să-mi spui ce naiba se petrece, generale, am replicat.

Rybicki se uită din nou la mine.

– Scuză-mă? Nu mai sînt comandantul tău, Perry, dar încă sînt superiorul tău. S-ar cuveni puţin mai mult respect.

– Pe dracu'! Şi lua-te-ar dracu' şi pe tine. N-a existat nici măcar un singur lucru legat de colonia asta cu care să fii cinstit, de cînd ne-ai recrutat!

– Am fost atît de sincer cu voi pe cît am putut.

– Atît de sincer pe cît ai putut, am repetat, şi era imposibil să nu auzi neîncrederea din vocea mea.

– Dă-mi voie să reformulez, zise Rybicki. Am fost atît de sincer cu voi pe cît mi s-a îngăduit să fiu.

– Ne-ai minţit pe mine şi pe Jane şi o întreagă colonie. Ne-ai trimis la nenorocitul ăsta de capăt al universului şi ne-ai ameninţat cu distrugerea din partea unui grup despre care nici unul dintre noi nu ştia măcar că există. Ai luat colonişti instruiţi pe utilaje moderne şi i-ai silit să colonizeze o planetă cu maşini antice, pe care abia ştiau să le folosească. Dacă nu s-ar fi întîmplat ca unii dintre coloniştii noştri să fie menoniţi, singurul lucru pe care l-ai fi găsit aici ar fi fost nişte oase. Şi pentru că n-aţi cercetat planeta asta destul de bine ca să aflaţi că are propria ei specie inteligentă, şapte dintre coloniştii mei au murit în ultimele trei zile. Aşa încît, cu tot *respectul* cuvenit, generale, poţi să mă pupi în cur! Jane nu-i aici pentru că, dacă ar fi fost, tu probabil erai deja mort. Nu mă simt nici eu cu mult mai îndurător faţă de tine!

– De acord, replică Rybicki încruntat.

– Acum, am continuat, răspunsuri.

– Din moment ce ai pomenit de distrugere, ai aflat despre Conclav. Cît de mult ştii?

– Ştiu ce informaţii ne-aţi trimis, am răspuns, omiţînd să pomenesc că mai ştiu şi altceva.

– Atunci ştii că acesta caută cu multă energie coloniile noi şi le nimiceşte. Aşa cum e de aşteptat, asta nu arată prea bine în ochii raselor care şi-au văzut coloniile distruse. Uniunea Colonială a trecut în fruntea rezistenţei faţă de Conclav, iar colonia asta a jucat un rol important.

– Cum? am întrebat.

– Prin faptul că aţi rămas ascunşi. Dumnezeule, Perry, sînteţi aici de aproape un *an*! Conclavul a luat-o razna căutîndu-vă. Şi cu cît trec zilele în care nu vă găseşte, cu atît mai puţin înspăimîntător arată. Arată din ce în ce mai mult drept ceea ce este în realitate: cea mai mare schemă piramidală din univers. E un sistem în care cîteva rase puternice speculează credulitatea unui grup de rase mai slabe pentru a pune mîna pe fiecare planetă locuibilă din cale. Am folosit această colonie ca pîrghie pentru a desprinde din Conclav unele dintre aceste rase credule. Destabilizăm Conclavul înainte de a atinge masa critică şi de a ne strivi pe noi şi pe toţi ceilalţi împreună cu noi.

– Şi pentru asta a fost nevoie să înşelaţi pe toată lumea, inclusiv echipajul de pe *Magellan*?

– Din nefericire, da. Uite: numărul oamenilor care ştiau despre asta trebuia să rămînă cît mai mic cu putinţă. Ministrul colonizării. Eu. Generalul Szilard din Forţele Speciale şi cîţiva soldaţi aleşi cu grijă. Am supravegheat încărcătura şi am manipulat parţial selecţia colonială. Nu este un *accident* că aveţi menoniţi aici, Perry. Şi nu e un accident că aveţi destule maşini antice ca să vă ajute să o scoateţi la capăt. Este regretabil că nu v-am putut spune, şi îmi pare rău că n-am găsit o altă cale de a face asta. Dar n-o să-mi cer scuze pentru ce-am făcut, pentru că *a mers*.

– Şi cum arată jocul ăsta acasă? Ce părere au planetele natale ale oamenilor noştri despre faptul că vă jucaţi cu vieţile prietenilor şi familiilor lor?

– Nu ştiu, răspunse Rybicki. Existenţa Conclavului e un secret de stat, Perry. N-am spus fiecărei colonii în parte. Nu e ceva pentru care să trebuiască să-şi facă griji deocamdată.

– Nu crezi că o federaţie de cîteva sute de alte rase din partea asta de spaţiu este ceva despre care cei mai mulţi ar vrea să afle? am comentat.

– Sînt sigur că ar vrea să afle. Şi, între noi fie vorba, dacă lucrurile ar sta cum vreau eu, probabil că ar şti deja. Dar nu depinde de mine, nici de tine sau de oricare dintre noi.

– Aşa că toată lumea crede în continuare că ne-am pierdut.

– Aşa e. A doua colonie pierdută de la Roanoke. Sînteţi celebri.

– Dar tocmai ai dat de gol jocul, am spus. Ai venit *aici*. Cînd o să te întorci, oamenii or să ştie că sîntem aici. Iar oamenii *mei* ştiu despre Conclav.

– De unde ştiu?

– Pentru că le-am *spus*, am replicat, nevenindu-mi să cred. Vorbeşti serios, generale? Te aşteptai să le îndrug că nu pot folosi nici o tehnologie mai avansată decît o combină mecanică şi să nu le ofer nici un motiv? Aş fi fost primul mort de pe planetă. Şi pentru că *ei* ştiu, toţi cunoscuţii lor din Uniunea Colonială vor şti şi ei. În afară de cazul în care plănuieşti să ne ţii izolaţi. În care caz, aceiaşi oameni care saltă de bucurie dincolo de fereastra aia te vor spînzura de picioare.

– Nu, n-o să fiţi băgaţi la loc în vizuină. Pe de altă parte, nici n-aţi ieşit cu totul din ea… încă. Ne aflăm aici să facem două lucruri. Primul este să luăm echipajul de pe *Magellan*.

– Lucru pentru care fără îndoială vă vor purta recunoştinţă veşnică, deşi, din cîte cred eu, căpitanul Zane îşi vrea nava înapoi.

– Al doilea lucru este să vă anunţăm că puteţi folosi acum toate utilajele pe care nu le-aţi folosit. Luaţi-vă adio de la mileniul al doilea. Bine-aţi venit în epoca modernă. Totuşi, nu puteţi trimite mesaje

înapoi în Uniunea Colonială. Există încă vreo cîteva amănunte de pus la punct.

– Folosirea utilajelor moderne o să ne dea de gol.

– Aşa e…

– Îmi dai fiori. Am petrecut un an ascunzîndu-ne pentru ca tu să poţi slăbi Conclavul, iar acum vrei să ne dăm de gol. Poate că mintea mi-e cam neclară, dar nu-mi dau seama cum masacrarea noastră de către Conclav ajută Uniunea Colonială.

– Presupui că o să fiţi masacraţi.

– Există o altă variantă? am întrebat. Dacă întrebăm frumos, o să ne lase Conclavul să ne strîngem doar bagajele şi să plecăm?

– Nu asta spun, zise Rybicki. Spun că Uniunea Colonială v-a ţinut ascunşi pentru că aveam nevoie să vă ţinem ascunşi. Acum, avem nevoie să lăsăm Conclavul să afle unde sînteţi. Am plănuit ceva. Şi, odată ce scoatem la iveală mica noastră surpriză, n-o să mai aibă nici un rost să păstrăm secretul fie despre voi, fie despre Conclav, faţă de colonii. Pentru că pînă atunci Conclavul se va fi prăbuşit, iar voi veţi fi fost cheia.

– Trebuie să-mi spui *cum*, am insistat.

– Fie, răspunse Rybicki, şi-mi spuse.

*

– Cum te simţi? am întrebat-o pe Jane, în cutia neagră.

– Nu mai vreau să bag pumnalul în oameni, dacă asta întrebi, răspunse Jane şi-şi ciocăni fruntea cu vîrful degetului, vrînd să arate BrainPal-ul cuibărit în spatele ei. Încă nu sînt prea încîntată în legătură cu ăsta.

– Cum de n-ai ştiut că e acolo?

– BrainPal-urile sînt activate de la distanţă. Nu l-aş fi putut porni singură. Nava lui Rybicki a transmis un semnal de căutare; semnalul a trezit BrainPal-ul. Acum e pornit. Ascultă, am parcurs fişierele pe care mi le-a dat Hickory.

– Toate? am întrebat.

– Da, răspunse Jane. Am fost complet transformată şi am BrainPal-ul. Mă pot întoarce la viteza de prelucrare a Forţelor Speciale.

– Şi?

– Se confirmă. Hickory are filme şi documentaţie din surse ale Conclavului, ceea ce e suspect. Dar are materiale care susţin fiecare caz, din surse ale obinilor, de la rasele ale căror colonii au fost eliminate şi chiar de la Uniunea Colonială.

– Ar putea fi toate falsificate, am spus. Ar putea fi o înşelătorie monumentală.

– Nu, replică Jane. Fişierele Uniunii Coloniale au cîte un segment de date de verificare în metatext. Le-am trecut prin BrainPal. Sînt autentice.

– Cu siguranţă asta îţi trezeşte preţuirea pentru bătrînul Hickory, nu-i aşa?

– Întocmai. Nu minţea cînd spunea că obinii n-ar trimite chiar pe oricine să stea cu Zoë. Deşi, din ceea ce văd din fişierele astea, Dickory e superiorul, dintre cei doi.

– Iisuse! Tocmai cînd credeai că-l cunoşti pe tip… Sau pe tipă sau pe creatura de sex nedefinit, ceea ce de fapt este.

– Nu e nedefinit, preciză Jane. E amîndouă.

– Cum rămîne cu acest general Gau? Fişierele tale au ceva despre el?

– Cîte ceva. Doar esenţialul. E din rasa vrenn, şi ceea ce spune în înregistrarea noastră extinsă pare să fie corect: după bătălia cu kiesii, a început să se agite ca să creeze Conclavul. La început, n-a avut succes. A fost aruncat în închisoare pentru agitaţie politică. Apoi însă conducătorul vrenn a avut parte de un sfîrşit nefericit, iar generalul a fost eliberat de următorul regim.

Am înălţat din sprînceană.

– Asasinat?

– Nu. Dereglare cronică a somnului. A adormit în timp ce mînca şi a căzut cu faţa înainte în cuţitul de pe masă. I-a străpuns creierul. Moarte instantanee. Generalul ar fi putut probabil conduce Vrennu, dar s-a hotărît în schimb să încerce să constituie Conclavul. Încă nu conduce Vrennu. Lumea lui nici măcar n-a făcut parte dintre membrii fondatori ai Conclavului.

– Cînd am vorbit cu Rybicki, a numit Conclavul o schemă piramidală. Unele rase din vîrf se aleg cu beneficiile, iar cele de la bază nu contează nici cît negru sub unghie.

– Poate, zise Jane. Din ceea ce am văzut în fişiere, primele colonii pe care le-a deschis Conclavul au fost populate de relativ puţine rase. Dar dacă ăsta e un indiciu că unele rase se bucură de un avantaj, sau e vorba doar de potrivirea raselor cu planeta, n-aş putea să-ţi spun. Chiar dacă ar fi prima variantă, nu diferă cu nimic de ceea ce se întîmplă aici. Colonia asta este înfiinţată în întregime de cele mai vechi colonii umane, cele care au existat înainte de Uniunea Colonială. Din punct de vedere etnic şi economic, nu seamănă cîtuşi de puţin cu celelalte colonii.

– Crezi că acest Conclav e o ameninţare pentru noi? am întrebat.

– Sigur că da. Fişierele arată limpede că, în orice situaţie, Conclavul va distruge o colonie care nu capitulează. Modul de operare e întotdeauna acelaşi: umple cerul cu nave spaţiale şi pune pe fiecare să tragă asupra coloniei. Nici oraşele mari n-ar supravieţui la aşa ceva, cu atît mai puţin o colonie. Roanoke ar fi vaporizată instantaneu.

– Dar tu crezi că e un lucru probabil? am întrebat.

– Nu ştiu, răspunse Jane. Am informaţii mai bune decît înainte, dar datele sînt încă incomplete. De aproape un an, de cînd sîntem aici, ne lipsesc informaţii, şi nu cred că vom căpăta mai multe. Oricum, nu de la Uniunea Colonială. Îţi pot spune doar că nu am autorizaţia de a vedea fişierele Uniunii Coloniale pe care mi le-a dat Hickory. Şi indiferent ce se va întîmpla, nu sînt dispusă să predau colonia fără luptă. I-ai spus lui Rybicki ce ştim?

– Nu, am răspuns. Şi nici nu cred că ar trebui să-i spunem. Cel puţin, nu încă.

– N-ai încredere în el…

– Să zicem doar că-mi fac griji. Nici Rybicki nu s-a dat peste cap să ne ofere nimic. L-am întrebat ce crede, dacă ne va lăsa Conclavul să plecăm pur şi simplu de pe planeta asta dacă dorim, iar el a sugerat că nu.

– Te-a minţit.

– A preferat să răspundă altfel decît i-ar dicta onestitatea totală. Nu sînt sigur că e tocmai o minciună.

– Nu pari să crezi că asta ar fi o problemă…

– Cred că e o tactică.

Jane surîse, constatînd răsturnarea discuţiei noastre de mai devreme.

– Dar îmi sugerează, de asemenea, că s-ar putea să nu fie o idee bună să înghiţim fiecare frază pe care ne-o serveşte. Am mai fost manipulaţi şi înainte. Nu mă îndoiesc că sîntem manipulaţi din nou.

– Vorbeşti ca Trujillo…

– Aş dori să vorbesc ca Trujillo. El a pornit gîndind că toate astea au legătură cu o gîlceavă politică pe care o avea cu Ministrul Colonizării. În acest moment, aşa ceva pare doar o ciudăţenie adorabilă. Situaţia noastră e ca o cutie puzzle, Jane. De fiecare dată cînd cred că ştiu ce se petrece, apare dintr-odată alt nivel de complicaţii. Vreau doar să rezolv chestia asta afurisită.

– Nu avem destule informaţii ca s-o rezolvăm. Toate informaţiile lui Hickory se verifică, dar sînt vechi şi nu ştim dacă metodele Conclavului s-au schimbat, dacă îşi consolidează puterea sau se destramă. Uniunea Colonială n-a fost prea îndatoritoare cu noi, dar nu-mi dau seama dacă asta e din răutate sau dacă au ales ce informaţii să ne furnizeze ca să ne putem face treaba fără să ne fie distrasă atenţia. Atît Conclavul, cît şi Uniunea Colonială au planuri. Dar nici un plan nu este limpede din datele pe care le avem, iar noi sîntem prinşi la mijloc.

– Există un cuvînt pentru asta, am comentat. *Pion*.

– Al cui pion, asta-i întrebarea.

– Cred că ştiu. Dă-mi voie să-ţi spun ultima chichiţă…

– Îmi trec prin cap vreo zece-cincisprezece lucruri care-ar putea

merge prost, zise Jane după ce am terminat.

– La fel şi eu. Şi aş fi dispus să pariez că nu-s aceleaşi.

ZECE

La o săptămînă după sosirea pe cerul planetei Roanoke, CUS *Sacajawea* porni spre Phoenix, ducînd cu ea o sută nouăzeci dintre membrii fostului echipaj de pe *Magellan*. Paisprezece rămaseră pe loc: doi se căsătoriseră între timp cu colonişti, o alta rămăsese însărcinată şi nu voia să dea ochii cu soţul ei, unul bănuia că îl aşteaptă un mandat de arestare dacă se întorcea pe Phoenix, iar ceilalţi zece doriseră pur şi simplu să rămînă. Mai rămaseră pe loc încă doi: muriseră, unul de atac de cord, iar altul ca urmare a unui accident alcoolic cu maşinile agricole. Căpitanul Zane îşi luă rămas-bun de la toţi membrii în viaţă ai echipajului care rămîneau, promise că o să găsească o cale de a le trimite plata din urmă, apoi dispăru cît mai repede cu putinţă. Era un om bun, dar nu-l învinovăţeam pentru că voia să se întoarcă în spaţiul UC.

Cînd *Sacajawea* ajunse înapoi pe Phoenix, echipajului de pe *Magellan* nu i se permise să meargă acasă. Roanoke fusese o colonie în mare parte neexplorată; flora, fauna şi bolile ei erau necunoscute şi potenţial letale pentru cei care nu fuseseră expuşi. Întregul echipaj urma să rămînă în carantină într-o aripă a spitalului FCA de pe staţia Phoenix, vreme de o lună standard. Inutil să spunem că echipajul aproape că se răzvrăti la auzul veştii. Se ajunse la un compromis: echipajul de pe *Magellan* avea să rămînă în carantină, dar fiecare avea permisiunea să ia legătura cu un număr mic dintre cei dragi, cu condiţia ca aceştia să păstreze tăcerea asupra întoarcerii echipajului pînă cînd UC lansa în mod oficial vestea că fusese găsită colonia pierdută de pe Roanoke. Toată lumea, membrii echipajului şi familiile, acceptară cu bucurie termenii.

Inutil de spus, zvonuri despre întoarcerea echipajului de pe *Magellan* se scurseră instantaneu. Presa de ştiri şi guvernele coloniale care încercară să afle mai mult fură întîmpinate cu dezminţiri oficiale din partea guvernului UC şi cu avertismente neoficiale că publicarea ştirilor ar duce la consecinţe negative, dramatice; povestea rămase oficial îngropată. Dar zvonul se răspîndi printre familiile echipajului de pe *Magellan*, şi de la ele la prieteni şi colegi, iar de acolo la echipajele altor nave spaţiale, civile şi militare. Istoria fu confirmată pe tăcute de membrii echipajului de pe *Sacajawea* care, în ciuda faptului că aterizaseră pe Roanoke şi intraseră cu toţii în contact cu echipajul de pe *Magellan*, nu se aflau ei înşişi în carantină.

Uniunea Colonială nu are mulţi aliaţi în spaţiul cunoscut, dar are totuşi cîţiva; în scurtă vreme, echipajele navelor aliate auziră şi ele despre întoarcerea personalului de pe *Magellan*. Aceste echipaje umpleau navele şi călătoreau către alte porturi, dintre care unele nu erau deloc prietenoase faţă de Uniunea Colonială, iar unele aparţineau unor membri ai Conclavului. Acolo, unii dintre membrii

acestor echipaje converteau în bani lichizi informaţiile lor despre întoarcerea echipajului de pe *Magellan*. Nu era nici un secret: Conclavul căuta colonia pierdută Roanoke; la fel, nu era nici un secret că era încîntat să plătească pentru informaţii demne de încredere.

Unii dintre cei care ofereau informaţii de bunăvoie erau chiar încurajaţi de către Conclav, sub forma unor sume de bani cu adevărat indescriptibile, pentru a descoperi exact locul în univers unde se aflase echipajul de pe *Magellan* în tot acest timp. Informaţia era greu de obţinut, şi de aceea recompensa era atît de inimaginabil de mare. Dar din întîmplare, scurtă vreme după ce *Sacajawea* se întoarse la staţia Phoenix, ajutorul de navigator fu concediat pentru că venise beat la post. Ofiţerul se găsea acum pe o listă neagră; nu avea să mai călătorească niciodată printre stele. Teama de sărăcie, plus dorinţa de răzbunare meschină îl făcură pe acest fost navigator să divulge faptul că se afla în posesia unor informaţii despre care auzise că i-ar putea interesa pe alţii, şi că era dispus să le dea mai departe pentru o sumă care să compenseze nedreptăţile pe care le suferise din partea flotei spaţiale civile a Uniunii Coloniale. Obţinu suma; transmise coordonatele coloniei Roanoke.

În acest fel, la numai trei zile după începutul celui de-al doilea an al coloniei Roanoke, o singură navă apăru pe cer, deasupra noastră. Era *Steaua blîndă*, aducîndu-l pe generalul Gau, care îmi trimise complimente mie, în calitate de conducător al coloniei, şi mă invită să ne întîlnim ca să discutăm viitorul lumii mele. Era ziua a treia a lunii Magellan. Potrivit estimărilor serviciilor de informaţii ale Forţelor Coloniale de Apărare, începute înainte ca „scurgerea” să fie pusă la cale, generalul Gau era foarte punctual.

*

– Aveţi apusuri fermecătoare aici, vorbi generalul Gau printr-un dispozitiv de traducere agăţat de un şnur.

Soarele apusese în urmă cu cîteva minute.

– Am mai auzit replica asta…

Venisem singur, lăsînd-o pe Jane să ţină în frîu coloniştii plini de nelinişte din Croatoan. Naveta generalului Gau aterizase la un kilometru distanţă de sat, dincolo de rîu. Aici încă nu existau case. Lîngă navetă, un detaşament de soldaţi mă urmăriră cu privirea în timp ce treceam pe lîngă ei. Comportamentul lor sugera că nu mă considera o ameninţare prea mare pentru general. Aveau dreptate. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să încerc să-i fac vreun rău. Voiam doar să văd cît de mult îl recunoşteam din versiunile lui pe care le văzusem în fişierele video.

Gau făcu un gest graţios auzind răspunsul meu.

– Scuzele mele, spuse el. Nu voiam să fiu nesincer. Apusurile voastre chiar sînt fermecătoare.

– Mulţumesc. N-am nici un merit pentru ele; n-am făcut eu lumea asta. Dar apreciez complimentul.
– Cu plăcere. Şi sînt mulţumit să aud că guvernul vostru v-a pus la dispoziţie informaţii despre eliminările noastre de colonii. A existat o oarecare îngrijorare că n-ar fi făcut-o.
– Adevărat..., am comentat eu.
– O, da. Ştim cît de strict controlează fluxul informaţiilor Uniunea Colonială. Ne făceam griji că vom sosi aici, că voi nu veţi şti nimic despre noi – sau veţi avea cunoştinţe incomplete –, iar lipsa de informaţii vă va determina să faceţi ceva iraţional.
– Cum ar fi: să nu predăm colonia!
– Da. Capitularea coloniei ar fi cea mai bună conduită, după părerea noastră. Ai fost vreodată în armată, administrator Perry?
– Am fost. În Forţele Coloniale de Apărare.
Gau mă privi cercetător.
– Nu eşti verde.
– Nu mai sînt.
– Presupun că ai comandat trupe...
– Am comandat.
– Atunci ştii că nu-i nici o ruşine să capitulezi atunci cînd forţele tale sînt depăşite numeric şi ca armament, şi cînd ai în faţă un adversar onorabil, unul care respectă comanda pe care o ai asupra oamenilor tăi şi care te-ar trata aşa cum s-ar aştepta să tratezi tu propriile lui trupe, dacă situaţia ar fi invers.
– Regret să spun că, în experienţa mea din FCA, numărul oponenţilor pe care i-am înfruntat şi care ne-ar fi primit capitularea a fost relativ mic.
– Da, bine, comentă Gau. Un rezultat al propriilor voastre politici, administrator Perry. Sau al politicilor FCA, pe care ai fost obligat să le urmezi. Voi, umanii, nu vă pricepeţi prea bine să primiţi capitularea altor specii.
– Aş fi dispus să fac o excepţie pentru tine.
– Mulţumesc, administrator Perry.
Chiar şi prin translator, îi puteam simţi amuzamentul sec.
– Nu cred că va fi necesar.
– Sper să te răzgîndeşti.
– Eu speram că *tu* mi te-ai putea preda *mie*. Dacă ai văzut informaţiile despre felul în care Conclavul a dirijat eliminările precedente, ştii că, atunci cînd coloniile capitulează în faţa noastră, le onorăm sacrificiul. Nu vom face nici un rău nici unuia dintre oamenii tăi.
– Am văzut cum aţi dirijat lucrurile astea pînă acum – în cazul în care n-aţi aruncat în aer colonia. Dar am auzit că *noi* sîntem un caz special. Aţi fost păcăliţi de Uniunea Colonială în privinţa locului în care

ne aflam. Am făcut Conclavul să arate ridicol.

– Da, colonia dispărută. Vă aşteptam, ştii. Ştiam cînd ar fi trebuit să facă saltul nava voastră. Urma să fiţi întîmpinaţi de cîteva nave, inclusiv a mea. Oamenii voştri n-ar fi apucat nici măcar să iasă din navă.

– Plănuiaţi să distrugeţi nava *Magellan*...

– Nu. Nu dacă nu încerca să atace sau să înceapă colonizarea. Altfel, am fi escortat pur şi simplu nava la distanţa de salt pentru a se întoarce pe Phoenix. Dar ne-aţi indus în eroare, aşa cum spui, şi ne-a luat tot timpul ăsta ca să vă găsim. Ai putea spune că asta a făcut Conclavul să arate ridicol. Noi credem că a făcut Uniunea Colonială să arate disperată. Şi *v-am găsit*.

– A durat numai un an.

– Şi putea să dureze încă unul după acesta. Sau v-am fi putut găsi mîine. Era doar o problemă de *cînd* v-am fi găsit, administrator Perry. Nu de *dacă*. Şi te-aş ruga să te gîndeşti la asta: guvernul vostru a riscat viaţa ta, şi a tuturor membrilor coloniei, ca să pună la cale o iluzie de sfidare la adresa noastră. A fost o colonizare inutilă. Mai devreme sau mai tîrziu v-am fi găsit. *V-am găsit*. Şi iată-ne!

– Pari iritat, generale.

Generalul îşi mişcă gura într-un fel care am presupus că este un zîmbet.

– *Sînt* iritat, recunoscu el. Am irosit timp şi resurse pe care le-aş fi cheltuit mai bine construind Conclavul, decît căutînd colonia voastră şi parînd manevre politice din partea membrilor Conclavului care au luat drept afront personal insolenţa guvernului vostru. Există un grup substanţial de membri ai Conclavului ce vor să pedepsească guvernul vostru atacînd omenirea în chiar inima ei – atacînd direct Phoenixul!

M-am simţit năpădit în acelaşi timp de un val de nelinişte şi de unul de uşurare. Cînd Gau a spus „atacînd omenirea în chiar inima ei”, am presupus că s-a referit la Pămînt; faptul că a pomenit de Phoenix mi-a adus aminte că singurii care se gîndeau la Pămînt ca la inima omenirii erau cei născuţi acolo. În ceea ce privea restul universului, Phoenix era planeta de baştină a umanităţii.

– Dacă e atît de puternic Conclavul vostru pe cît sugerezi, atunci aţi putea ataca Phoenix, am spus.

– Am putea. Şi l-am distruge. Am putea nimici la fel de bine fiecare colonie umană, şi, ca să-ţi spun sincer, nu există prea multe rase în spaţiu, din Conclav sau din afara lui, care să se plîngă prea mult de asta. Dar o să-ţi repet ceea ce le-am zis acelora din Conclav care vă vor dispăruţi: Conclavul nu este un mecanism de cucerire!

– Aşa spui tu.

– O spun. Acesta a fost lucrul cel mai greu pe care a trebuit să-i fac pe oameni să-l înţeleagă, atît în Conclav cît şi în afara lui. Imperiile

bazate pe cuceriri nu durează, administrator Perry. Devin găunoase din interior, din cauza lăcomiei conducătorilor şi a apetitului nesfîrşit pentru război. Conclavul nu este un imperiu, iar eu nu vreau să dispară umanitatea, administrator Perry. Vreau ca ea să devină *parte* a Conclavului. Iar dacă acest lucru va fi exclus, o s-o las în voia sa, pe lumile pe care le-a avut înainte de Conclav, şi numai pe acelea. Dar aş prefera să vă am alături, ca pe unii dintre noi. Omenirea este puternică şi incredibil de ingenioasă. A obţinut un succes imens într-o perioadă scurtă de timp. Există rase care au călătorit printre stele vreme de mii de ani de-ai voştri şi care n-au realizat atît de multe sau n-au înfiinţat colonii cu atîta succes.

– Mi-am pus întrebări în legătură cu asta, am observat. Atîtea alte rase au fost în spaţiu şi au colonizat lumi de atîta vreme, şi totuşi *noi* a trebuit să ieşim printre stele ca să vă găsim pe oricare dintre *voi*.

– Am un răspuns pentru asta. Dar îţi garantez că n-o să-ţi placă.

– Spune-mi oricum.

– Am investit în luptă mai mult decît am investit în explorare.

– E un răspuns destul de simplist, generale.

– Uită-te la civilizaţiile noastre. Sînt toate de aceeaşi mărime pentru că ne limităm unii pe alţii prin război. Sîntem cu toţii la acelaşi nivel de tehnologie, pentru că ne tîrguim, facem comerţ şi furăm unii de la alţii. Ocupăm cu toţii aceeaşi porţiune de spaţiu pentru că aici am început, şi preferăm să ne controlăm coloniile în loc să le lăsăm să se dezvolte fără noi. Ne luptăm pentru aceleaşi planete şi numai din cînd în cînd explorăm ca să găsim altele, pentru care ne ciorovăim apoi ca nişte animale hoitare pe un cadavru. Civilizaţiile noastre au atins un echilibru, administrator Perry. Un echilibru artificial care ne face să alunecăm cu toţii spre entropie. Asta se întîmpla înainte ca rasa umană să ajungă în această parte de spaţiu. Sosirea voastră a stricat acest echilibru pentru o vreme. Dar acum v-aţi încadrat în aceeaşi schemă a furtului şi gîlcevii ca şi noi toţi ceilalţi…

– Nu sînt sigur de asta, am spus.

– Chiar aşa? Dă-mi voie să te întreb, administrator Perry, cîte dintre planetele omenirii erau proaspăt descoperite? Şi cîte au fost luate pur şi simplu de la alte rase? Cîte planete au pierdut oamenii în favoarea altor rase?

M-am întors cu gîndul la ziua în care am sosit deasupra celeilalte planete, falsa Roanoke, şi mi-am adus aminte de întrebările ziariştilor, care voiau să ştie de la cine am luat planeta. Considerau de la sine înţeles că a fost luată; nu le-a trecut prin minte să întrebe dacă era nou descoperită.

– Planeta asta e nouă, am spus.

– Iar motivul este că guvernul vostru încerca să vă *ascundă.* Chiar şi o cultură atît de energică precum a voastră explorează acum mai

ales din disperare. Sînteţi prizonieri în aceleaşi tipare stagnante ca şi restul. Civilizaţia voastră va decădea treptat, la fel ca şi restul dintre noi.

– Iar tu crezi că ceea ce numiţi Conclavul va schimba asta...

– În orice sistem, există un factor care limitează creşterea. Civilizaţiile noastre funcţionează ca un sistem, iar factorul nostru limitator este războiul. Scoate acel factor şi sistemul înfloreşte. Ne putem concentra asupra cooperării. Putem explora în loc să ne luptăm. Dacă ar fi existat un Conclav, poate că *v-am fi întîlnit* înainte ca voi să ieşiţi în spaţiu şi să ne găsiţi. Poate că o să începem acum explorările şi o să găsim rase noi.

– Şi ce să faceţi cu ele? Există o rasă inteligentă pe această planetă. În afară de a mea, vreau să spun. Ne-am întîlnit într-un mod mai curînd nefericit, şi unii dintre noi au sfîrşit prin a muri. A fost nevoie de ceva muncă din partea mea ca să-i conving să nu-i omoare pe toţi cei pe care-i puteau găsi. Ce vei face *tu*, generale, cînd o să dai de o rasă nouă pe o planetă pe care o vrei pentru Conclav?

– Nu ştiu, răspunse generalul Gau.

– Poftim?

– Ei bine, nu ştiu. Nu s-a întîmplat încă. Am fost ocupaţi să ne consolidăm poziţiile faţă de rasele pe care le cunoaştem şi faţă de lumile care au fost deja explorate. N-am avut timp să explorăm. Nu s-a pus problema.

– Îmi pare rău. Nu ăsta era răspunsul pe care-l aşteptam.

– Ne aflăm într-un moment foarte delicat, administrator Perry, privind viitorul coloniştilor tăi. N-o să complic inutil lucrurile minţind. În special, nu în legătură cu ceva atît de neînsemnat pentru situaţia noastră curentă cum este o problemă ipotetică.

– Mi-ar plăcea să cred măcar atît, generale Gau.

– Atunci e un început.

Mă măsură cu privirea din cap pînă-n picioare.

– Ai spus că ai fost în Forţele Coloniale de Apărare. Din ceea ce ştiu despre fiinţele umane, asta înseamnă că nu eşti originar din Uniunea Colonială. Eşti de pe Pămînt. E adevărat?

– E adevărat.

– Oamenii sînt cu adevărat foarte interesanţi. Sînteţi singura rasă care a ales să-şi schimbe lumea de baştină. De bunăvoie, vreau să spun. Nu sînteţi singurii care vă recrutaţi militarii de pe o singură lume, dar sînteţi singurii care o faceţi de pe o lume care nu este planeta voastră principală. Mă tem că noi n-am înţeles niciodată pe deplin relaţia dintre Pămînt şi Phoenix, şi a acestora cu celelalte colonii. N-are prea mult sens pentru noi ceilalţi. Poate că într-o zi o să te pot convinge să-mi explici şi mie.

– Poate, am răspuns cu prudenţă.

Gau înţelese tonul aşa cum trebuia.

– Dar nu astăzi…

– Mă tem că nu.

– Păcat. A fost o discuţie interesantă. Am făcut treizeci şi şase de eliminări. Aceasta este ultima. Şi în toate, în afară de prima şi ultima, conducătorii coloniilor n-au avut prea mult de spus.

– E dificil să ai o conversaţie neprotocolară cu cineva care este gata să te vaporizeze dacă nu cedezi în faţa cererilor sale!

– E destul de adevărat. Dar în procesul de conducere este vorba măcar puţin şi despre caracter. Atît de mulţi dintre aceşti conducători de colonii par să ducă lipsă de aşa ceva… Mă face să mă întreb dacă respectivele colonii au fost înfiinţate în mod serios, sau doar ca să vadă dacă noi avem de gînd să ne impunem interdicţia asupra lor. Deşi a mai fost şi acea lideră care a încercat să mă asasineze.

– Evident, fără succes.

– Nu, absolut deloc, replică Gau, şi făcu semn spre soldaţi, care erau atenţi, dar stăteau la o distanţă respectuoasă. Unul dintre soldaţii mei a împuşcat-o înainte să apuce să mă înjunghie. Există un motiv pentru care ţin aceste întîlniri în aer liber.

– Prin urmare, nu doar pentru apusuri.

– Din păcate, nu. Şi, după cum îţi poţi închipui, uciderea conducătorului coloniei a făcut ca tratativele cu adjunctul lui să fie o afacere încordată. Aceasta însă a fost o colonie pe care pînă la urmă am evacuat-o. În afară de conducător, n-a fost nici o vărsare de sînge.

– Dar nu v-aţi dat înapoi de la vărsarea de sînge. Dacă refuz să evacuez această colonie, nu vei ezita s-o distrugi.

– Nu, răspunse Gau.

– Şi din cîte înţeleg, nici una dintre rasele ale căror colonii le-aţi înlăturat – violent sau altfel – nu s-a alăturat de atunci Conclavului.

– E adevărat.

– Nu s-ar spune că atrageţi inimile şi sufletele…

– Expresia ta nu mi-e familiară. Dar înţeleg destul de bine. Nu, aceste rase n-au devenit parte a Conclavului. Este însă lipsit de realism să presupunem că ar face-o. N-am făcut decît să le eliminăm coloniile, iar ele n-au reuşit să ne împiedice. Nu poţi să umileşti pe cineva în felul ăsta şi să te aştepţi să adopte punctul tău de vedere.

– Ar putea deveni o ameninţare dacă s-ar uni.

– Sînt la curent cu faptul că Uniunea voastră Colonială încearcă să realizeze aşa ceva. Nu se întîmplă prea multe acum, cu care să nu fim la curent, administrator Perry, inclusiv asta. Dar Uniunea Colonială a încercat aşa ceva şi mai înainte; a ajutat la crearea unui Contra-Conclav, în timp ce noi eram abia în formare. N-a mers atunci. Nu sîntem convinşi că va merge acum.

– Te-ai putea înşela.

– Aş putea. Vom vedea. Între timp totuşi, trebuie să mă întorc la ale noastre. Administrator Perry, îţi cer să-mi predai colonia. Dacă o vei face, îi vom ajuta pe colonişti să se întoarcă în siguranţă pe lumile lor de baştină. Sau puteţi alege să deveniţi parte a Conclavului, independent de guvernul vostru. Sau puteţi să refuzaţi şi veţi fi distruşi.

– Dă-mi voie să-ţi fac eu o contraofertă. Lasă colonia asta în pace. Trimite o sondă automată la flota ta, care ştiu că se află la distanţa de salt şi gata să sosească. Spune-i să rămînă pe loc. Adună-ţi soldaţii acolo, întoarce-te la nava ta şi pleacă. Prefă-te că nu ne-ai găsit niciodată. Lasă-ne în pace!

– E prea tîrziu pentru asta, răspunse generalul Gau.

– Mi-am închipuit că o să fie. Dar vreau să-ţi aduci aminte că ţi-am făcut oferta.

Gau mă privi tăcut pentru cîteva clipe lungi.

– Bănuiesc că ştiu ce-o să răspunzi la oferta mea, administrator Perry. Înainte de a vorbi, dă-mi voie să te implor să te mai gîndeşti. Adu-ţi aminte că ai de ales aici, cu adevărat. Ştiu că Uniunea Colonială ţi-a dat ordine, dar aminteşte-ţi că poţi fi condus de propria conştiinţă. Uniunea Colonială este guvernul omenirii, dar omenirea înseamnă mai mult decît Uniunea Colonială. Iar tu nu pari să fii omul care să se lase împins să facă ceva, de către mine, de către Uniunea Colonială sau de către oricine altcineva.

– Dacă tu crezi că sînt încăpăţînat, ar trebui s-o cunoşti pe nevastă-mea!

– Mi-ar plăcea asta. Cred că mi-ar plăcea foarte mult.

– Mie mi-ar plăcea să spun că ai dreptate. Mi-ar plăcea să spun că nu mă las împins să fac ceva. Bănuiesc însă că aş putea fi împins. Sau poate că mi se pot impune lucruri la care nu rezist. Acesta este unul dintre acele momente. Chiar acum, generale, n-am nici o opţiune, în afară de una pe care n-ar trebui să ţi-o ofer. Şi asta este acea de a-ţi cere să pleci acum, înainte de a-ţi chema flota, şi să laşi Roanoke să rămînă pierdută. Te rog, gîndeşte-te la asta.

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Nu pot preda această colonie. Fă ce vrei, generale.

Gau se uită în spate, către unul dintre soldaţii lui, şi-i dădu un semnal.

– Cît o să dureze?

– Nu prea mult.

Avea dreptate. În cîteva minute sosiră primele nave, stele noi pe cer. După mai puţin de zece minute, sosiseră toate.

– Atît de multe…

Aveam lacrimi în ochi.

Generalul Gau observă.

– Îţi voi lăsa timp să te întorci în colonia ta, administrator Perry. Şi îţi promit că va fi rapid şi fără durere. Fii puternic pentru oamenii tăi.

– Nu plîng pentru oamenii mei, generale.

Generalul mă privi fix, apoi ridică ochii la timp ca să vadă prima dintre navele flotei sale explodînd.

*

Totul este posibil, dacă ai timp şi voinţă.

Uniunea Colonială avea cu siguranţă voinţa de a distruge flota Conclavului. Existenţa flotei era o ameninţare intolerabilă; Uniunea Colonială se hotărî să o distrugă de îndată ce află de existenţa ei.

Nu exista nici cea mai mică şansă ca Uniunea Colonială să poată distruge flota într-o bătălie directă; cu patru sute douăsprezece nave de luptă şi echivalentele lor, era mai mare decît toată flota FCA. Flota Conclavului se aduna în întregime numai cînd elimina colonii, aşa că exista posibilitatea de a ataca fiecare navă separat. Dar asta ar fi fost la fel de zadarnic; fiecare navă putea fi înlocuită în flotă de către guvernul ei, şi însemna că Uniunea Colonială ar căuta lupta cu fiecare dintre mai mult de patru sute de rase din Conclav, dintre care multe nu reprezentau o ameninţare reală pentru UC.

Dar Uniunea Colonială voia să facă mai mult decît să distrugă flota Conclavului. Voia să umilească şi să destabilizeze Conclavul; să lovească în inima misiunii şi a credibilităţii acestuia. Credibilitatea Conclavului venea din mărimea sa şi din capacitatea de a-şi impune interdicţia asupra colonizării. Uniunea Colonială avea nevoie să dea o lovitură Conclavului în aşa fel încît să neutralizeze avantajul mărimii şi să transforme interdicţia într-o bătaie de joc. Trebuia să dea o lovitură Conclavului exact în momentul în care acesta îşi arăta puterea: cînd încerca să elimine o colonie. Una dintre coloniile *noastre*.

Numai că Uniunea Colonială nu avea colonii noi ameninţate de Conclav. Cea mai recentă colonie nouă, Everest, apăruse la numai cîteva săptămîni înainte de interdicţia Conclavului. Nu era sub ameninţare. Trebuia înfiinţată o altă colonie.

Atunci intră în scenă Manfred Trujillo şi cruciada lui pentru colonizare. Departamentul Colonizării nu-l băgase în seamă vreme de ani întregi, şi nu doar pentru că ministrul colonizării îl detesta la culme. Se înţelesese de mult că cea mai bună metodă de a păstra o planetă era să ajungi să ai atît de mulţi oameni pe ea, încît să fie imposibil să-i omori pe toţi eficient. Era nevoie de populaţiile coloniale pentru a face mai mulţi colonişti, nu mai multe colonii. *Acestea* puteau fi înfiinţate cu surplusul de populaţie de pe Pămînt. Dacă n-ar fi fost apariţia Conclavului, Trujillo ar fi putut face campanii pentru colonizare pînă la moarte şi n-ar fi ajuns nicăieri.

Acum însă campania lui Trujillo deveni folositoare. Uniunea Colonială ţinuse secret Conclavul faţă de colonii, la fel ca şi multe alte

lucruri. Mai devreme sau mai tîrziu totuşi, avea să fie nevoie să aducă la cunoştinţa coloniilor existenţa lui; Conclavul era pur şi simplu prea mare ca să fie ignorat. Uniunea Colonială voia să consacre Conclavul ca fiind duşmanul, în termeni absolut siguri. Voia de asemenea să implice coloniile în lupta împotriva Conclavului.

Din cauză că Forţele Coloniale de Apărare erau alcătuite din recruţi de pe Pămînt – şi pentru că Uniunea Colonială încuraja coloniile să se concentreze în principal asupra politicii şi problemelor lor locale, mai curînd decît asupra preocupărilor întregii Uniuni Coloniale – coloniştii se gîndeau rareori la orice lucru care nu privea propria lor planetă. Dar, prin ocuparea planetei Roanoke cu colonişti de pe zece dintre cele mai populate planete umane, Roanoke urma să devină preocuparea directă a mai mult de jumătate din populaţia Uniunii Coloniale, la fel ca şi lupta ei împotriva Conclavului. Una peste alta, o soluţie potenţial simplă la o mulţime de probleme.

Trujillo fu informat că iniţiativa lui a fost aprobată; apoi aceasta îi fu luată. *Asta* era din cauză că ministrul Bell îl detesta la culme. Dar servea de asemenea scopului de a-l elimina din lanţul de comandă. Trujillo era prea deştept ca să nu revină în vîrf dacă i se creau condiţiile. Ajuta şi la crearea unui subtext politic care asmuţea coloniile fondatoare una împotriva celeilalte, pentru o funcţie de conducere; acest lucru distrăgea atenţia de la ceea ce plănuia cu adevărat Uniunea Colonială pentru colonie.

Adaugă şi doi conducători aduşi în ultima clipă şi nimeni din structura de comandă a coloniei Roanoke nu poate să aibă informaţiile necesare ca să dea peste cap planul Uniunii Coloniale: acela de a obţine timpul necesar şi ocazia de a distruge flota Conclavului. Timp creat de ascunderea coloniei Roanoke.

Căci timpul era critic... Atunci cînd Uniunea Colonială îşi pusese la cale planul, era prea devreme să fie aplicat. Chiar dacă Uniunea Colonială ar fi putut face o mişcare împotriva Conclavului, alte rase ale căror colonii erau ameninţate de Conclav n-ar fi venit pe urmele UC. Uniunea Colonială avea nevoie de timp pentru a-şi crea un grup de aliaţi. Calea cea mai bună de a face asta, s-a hotărît, ar fi să le lase să-şi piardă ele coloniile *mai întîi*. Aceste rase, avîndu-şi coloniile amputate, ar privi colonia ascunsă Roanoke ca pe o dovadă că pînă şi puternicul Conclav putea fi dus de nas, ceea ce ar îmbunătăţi poziţia Uniunii Coloniale printre ele şi ar cultiva aliaţii potenţiali pentru cînd urma să sosească momentul potrivit.

Roanoke era un simbol şi pentru unii dintre membrii cei mai nemulţumiţi ai Conclavului, care vedeau povara marilor lui proiecte coborînd asupra lor fără beneficiile imediate pe care speraseră să le cîştige. Dacă umanii puteau sfida Conclavul şi puteau scăpa cu faţa curată, ce valoare mai avea apartenenţa la Conclav? Fiecare zi în care

Roanoke rămînea ascunsă era o zi în care aceşti membri mai puţin importanţi ai Conclavului fierbeau în propria lor nemulţumire faţă de organizaţia căreia îi cedaseră suveranitatea.

În principal totuşi, Uniunea Colonială avea nevoie de timp pentru un cu totul alt motiv. Avea nevoie de timp pentru a identifica toate cele patru sute douăsprezece nave care alcătuiau flota Conclavului. Avea nevoie de timp pentru a descoperi unde se aflau aceste nave atunci cînd flota nu pornea la luptă. Avea nevoie de timp pentru a amplasa un soldat gameran al Forţelor Speciale, exact ca locotenentul Stross, în zona generală a fiecăreia dintre aceste nave. Ca şi Stross, fiecare dintre respectivii membri ai Forţelor Speciale erau adaptaţi la rigorile spaţiului. Ca şi Stross, fiecare dintre ei era acoperit cu nano-camuflajul încorporat care le permitea să se apropie şi chiar să se fixeze de aceste nave, nevăzuţi, vreme de zile sau poate de săptămîni. Spre deosebire de Stross, fiecare dintre aceşti soldaţi ai Forţelor Speciale purta o bombă mică dar puternică, în care poate zece grame şi ceva de antimaterie fin granulată erau suspendate în vid.

Cînd *Sacajawea* se întoarse cu echipajul de pe *Magellan*, gameranii se pregătiră pentru sarcina lor. Se ascunseră, tăcuţi şi invizibili, în carcasele aparatelor spaţiale care reprezentau ţinta lor şi plecară cu ele cînd acestea se adunară la punctul de întîlnire asupra căruia conveniseră, pregătindu-se pentru încă o intrare impresionantă deasupra unei lumi pline de colonişti îngroziţi. Cînd sonda automată de salt de pe *Steaua Blîndă* apăru în spaţiu, gameranii îşi plasară bombele cu multă delicateţe pe carcasele respectivelor nave şi apoi pur şi simplu se îndepărtară plutind de ele înainte ca navele să-şi facă saltul. Nu voiau să fie prin preajmă cînd bombele acelea explodau.

Nu aveau nevoie să fie. Bombele erau declanşate de la distanţă de către locotenentul Stross, care, postat la o depărtare sigură, testă bombele ca să se asigure că erau toate prezente şi active, apoi le detonă într-o secvenţă determinată de el, menită să aibă cel mai mare impact estetic. Stross era un tip excentric.

Bombele, în momentul cînd erau declanşate, aruncau antimateria ca un foc de puşcă spre carcasele navelor spaţiale, împrăştiind-o pe o suprafaţă mare, pentru a asigura cea mai eficientă anihilare dintre materie şi antimaterie. Funcţiona minunat şi teribil.

O mare parte din toate astea am aflat-o mult mai tîrziu, în alte împrejurări. Dar chiar şi în acel moment, alături de generalul Gau, ştiam atîta lucru: Roanoke nu fusese niciodată o colonie în adevăratul sens al cuvîntului. Scopul ei nu fusese niciodată de a da oamenilor încă o casă, sau de a mări întinderea ocupată de noi în univers. Exista ca un simbol al sfidării, ca un generator de timp şi ca o momeală menită să atragă o fiinţă care visa să schimbe universul, şi să distrugă

acel vis sub ochii acelei fiinţe.

Aşa cum am spus, totul este posibil, dacă ai timp şi voinţă. Aveam timpul. Aveam voinţa.

*

Generalul Gau stătea cu ochii aţintiţi la flota lui care exploda fără zgomot, dar cu strălucire. În spatele nostru, soldaţii săi scoteau ţipete oribile, năuciţi şi îngroziţi de ceea ce vedeau.

– Ştiai, vorbi Gau în şoaptă.

Nu-şi lua ochii de la cer.

– Ştiam. Şi am încercat să te avertizez, generale. Te-am rugat să nu chemi flota.

– Aşa ai făcut. Nu-mi pot închipui de ce te-au lăsat şefii tăi…

– Nu m-au lăsat.

Gau se întoarse atunci spre mine, cu un chip pe care nu-l puteam citi, dar care simţeam că exprima o oroare profundă şi totuşi, chiar şi acum, curiozitate.

– *Tu* m-ai avertizat. Din proprie iniţiativă.

– Da.

– De ce-ai fi făcut asta? întrebă Gau.

– Nu sînt prea sigur, am recunoscut. De ce te-ai hotărît *tu* să încerci să muţi coloniştii în loc să-i ucizi?

– Aşa este moral să fac.

– Poate de aceea am făcut-o, am spus, uitîndu-mă în sus, unde exploziile îşi continuau spectacolul strălucitor. Sau poate că n-am vrut sîngele tuturor acestor fiinţe pe mîinile mele.

– Hotărîrea nu-ţi aparţinea. Trebuie să cred asta.

– Nu-mi aparţinea. Dar asta nu contează.

În cele din urmă, exploziile încetară.

– Nava ta a fost cruţată, generale Gau.

– Cruţată, repetă el. De ce?

– Pentru că acesta a fost planul. Nava ta, şi numai a ta. Ai trecere liberă de pe Roanoke pînă la distanţa de salt, înapoi în propriul tău teritoriu, dar trebuie să pleci acum. Această garanţie de liberă trecere expiră într-o oră, în afară de cazul în care eşti pe drum. Îmi pare rău, dar nu cunosc echivalentul tău de timp. E suficient să spun că ar trebui să te grăbeşti, generale.

Gau se întoarse şi răcni la unul dintre soldaţii săi, şi apoi răcni din nou cînd îi deveni limpede că aceştia nu erau atenţi. Unul se apropie; îşi acoperi translatorul şi vorbi ceva în propria lor limbă. Soldatul alergă înapoi spre ceilalţi, strigînd în timp ce se îndepărta.

Generalul se îndreptă din nou spre mine.

– Asta o să facă lucrurile dificile…

– Cu tot respectul cuvenit, generale, cred că aceasta a fost intenţia.

– Nu. Nu înţelegi. Ţi-am spus că există unii în Conclav care vor să distrugă omenirea. Să vă anihileze pe toţi, aşa cum mi-aţi anihilat voi acum flota. Va fi mai greu, în condiţiile de faţă, să-i opresc. Fac parte din Conclav. Dar încă au propriile lor nave şi propriile lor guverne. Nu ştiu ce se va întîmpla acum. Nu ştiu dacă îi pot controla după ceea ce s-a întîmplat. Nu ştiu dacă mă vor mai asculta...

Un detaşament de soldaţi se apropie de general ca să-l însoţească, doi dintre ei îndreptîndu-şi armele spre mine. Generalul vorbi ceva, pe ton răstit; armele fură coborîte. Gau făcu un pas spre mine. Mi-am stăpînit impulsul de a da un pas înapoi şi am rămas pe poziţie.

– Priveşte-ţi colonia, administrator Perry. Nu mai e ascunsă. Începînd din această clipă, va fi înfierată. Oamenii vor dori răzbunare pentru ceea ce s-a petrecut aici. Toată Uniunea Colonială va fi o ţintă. Dar *aici* este locul unde s-a petrecut.

– Te vei răzbuna, generale? am întrebat.

– Nu, răspunse Gau. Nici o navă şi nici o trupă de soldaţi ai Conclavului sub comanda mea nu se vor întoarce aici. Îţi dau cuvîntul. *Ţie*, administrator Perry. Ai încercat să mă avertizezi. Îţi datorez această politeţe. Dar nu pot controla decît propriile mele nave şi propriile mele trupe.

Făcu semn către detaşament.

– În acest moment, acestea sînt trupele pe care le controlez. Şi am sub comanda mea o singură navă. Sper să înţelegi ce-ţi spun.

– Înţeleg.

– Atunci rămîi cu bine, administrator Perry. Priveşte-ţi colonia. Ai grijă de ea. Sper, de dragul tău, că nu va fi atît de dificil pe cît mă aştept eu să fie.

Gau se întoarse şi porni cu paşi repezi spre navetă, ca să plece. L-am privit plecînd.

Planul este simplu, îmi spusese generalul Rybicki. *Îi distrugem flota, în întregime, în afară de nava lui. El se întoarce în Conclav şi se luptă să păstreze controlul, în timp ce totul se destramă. De aceea îl lăsăm în viaţă, ştii. Chiar şi după asta, unii îi vor fi încă loiali. Războiul civil pe care membrii Conclavului îl vor purta între ei după aceea va distruge Conclavul. Războiul civil va slăbi capacităţile Conclavului mult mai eficient decît dacă generalul Gau ar muri şi Conclavul s-ar desfiinţa. Într-un an, Conclavul se va sfărîma în bucăţi, iar Uniunea Colonială se va afla în situaţia de a culege cele mai multe dintre rămăşiţele mari.*

Am urmărit naveta lui Gau lansîndu-se, înălţîndu-se în noapte.

Speram că generalul Rybicki avea dreptate.

Nu credeam însă că va fi aşa.

UNSPREZECE

Datele de la satelitul defensiv pe care Uniunea Colonială îl amplasase deasupra planetei Roanoke ne spuneau că roiul de proiectile care atacau colonia ieşise la iveală chiar la marginea atmosferei şi-şi desfăşurase efectivul de cinci rachete aproape instantaneu, lansînd armele fără motor prin atmosfera din ce în ce mai densă.

Scuturile termice de la două dintre rachete cedară în timpul intrării lor în atmosferă, iar acestea se prăbuşiră cu o undă incandescentă în faţă, formată la impactul cu aerul. Explodară violent, dar nici pe departe atît de violent pe cît ar fi explodat dacă încărcăturile ar fi fost armate. Eşuînd în sarcina lor, arseră inofensive în atmosfera superioară.

Satelitul defensiv urmări celelalte trei rachete şi transmise o avertizare de atac către colonie. Mesajul se răspîndi pe fiecare dintre proaspăt reactivatele PDA-uri din colonie şi transmise avertismentul că un atac era iminent. Coloniştii scăpară din mîini farfuriile cu mîncare, îşi înşfăcară copiii şi se îndreptară către adăposturile comunitare din sat sau către adăposturile familiale de la ferme. Printre fermele menonite, sirenele recent instalate se tînguiră la marginea ogoarelor.

Mai aproape de sat, Jane activă de la distanţă sistemul defensiv al coloniei, instalat în grabă după ce Roanoke primi permisiunea să folosească maşini moderne. *Sistem defensiv* era un termen prea pompos pentru ceea ce era apărarea; în acest caz, o serie de tunuri defensive terestre automate conectate între ele şi două turele cu arme energetice la capetele opuse ale satului Croatoan. Turelele cu fascicul energetic puteau teoretic să distrugă rachetele care se năpusteau către noi, presupunînd că am fi avut energia necesară să le încărcăm complet. N-aveam; reţeaua noastră energetică era alimentată de lumina solară. Era suficientă pentru consumul zilnic de energie al coloniei, dar jalnic de nepotrivită pentru puterea imensă pe care o cereau armele energetice. Fiecare dintre bateriile interne ale turelelor puteau furniza cinci secunde de folosire la intensitate maximă sau cincisprezece secunde de utilizare la putere scăzută. Nivelul de putere scăzută ar fi putut să nu distrugă complet o rachetă, dar îi putea arde nucleul de navigaţie, deviind obiectul de pe traiectorie.

Jane opri tunurile de cîmp. Nu aveam nevoie de ele. Stabili apoi o conexiune directă cu satelitul defensiv şi descărcă datele în BrainPal-ul ei la viteză maximă, ca să înţeleagă mai bine ce va trebui să facă cu turelele energetice.

În timp ce Jane mărea puterea din sistemele defensive, satelitul stabili care dintre rachete reprezenta ameninţarea cea mai urgentă

pentru colonie şi trase în ea cu propriul său fascicul de energie. Satelitul marcă o lovitură directă şi găuri racheta; dispariţia bruscă a calităţilor aerodinamice o făcu bucăţi. Satelitul ţinti din nou şi lovi a doua dintre cele trei rachete rămase, nimerindu-i motorul. Racheta devie cu violenţă pe cer, cu sistemele de navigaţie incapabile să compenseze avaria. Racheta se prăbuşi pînă la urmă undeva, atît de departe de noi încît nici nu ne-am mai gîndit la ea.

Satelitul defensiv, cu propriile lui celule energetice golite, fu incapabil să facă ceva în privinţa ultimei rachete; transmise datele privind viteza şi traiectoria lui Jane, care transferă imediat datele către turelele energetice. Acestea intrară în funcţiune şi începură urmărirea.

Armele cu fascicul energetic sînt concentrate şi coerente, dar pierd energie odată cu distanţa; Jane mări la maximum eficienţa turelelor lăsînd racheta să se mai apropie înainte de a trage. Era decizia corectă, pentru că racheta se dovedi incredibil de rezistentă. Chiar şi trăgînd cu ambele turele, Jane reuşi doar să distrugă creierul rachetei, scoţîndu-i din funcţiune armele, motoarele şi sistemul de navigaţie. Racheta muri chiar deasupra coloniei, dar inerţia o propulsa înainte şi în jos cu viteză incredibilă.

Racheta moartă lovi pămîntul la un kilometru în afara satului, săpînd o gaură înspăimîntătoare în terenurile necultivate şi împroşcînd combustibil în aer, unde se aprinse. Unda de şoc a exploziei era doar o mică parte din ceea ce ar fi fost dacă încărcătura ar fi fost armată, dar fu suficientă ca să mă arunce în fund la un kilometru depărtare şi să mă lase fără auz vreme de aproape o oră. Aşchii din rachetă zburară cu violenţă în toate direcţiile, cu impulsul sporit de energia exploziei combustibilului. Bucăţile sfîşiară pădurea, rupînd arborii de pe Roanoke şi aruncînd flăcări în frunziş. Alte fragmente găuriră construcţiile de la fermele apropiate, dărîmînd case şi hambare şi transformînd vitele în pete însîngerate, mînjite pe sol.

O porţiune din învelişul motorului zbură sus prin aer, coborî în arc şi căzu pe un petic de pămînt dedesubtul căruia se afla adăpostul de curînd construit al familiei Gugino. Impactul învelişului făcu să se prăbuşească instantaneu pămîntul de deasupra adăpostului. Atît pămîntul cît şi învelişul pătrunseră în adăpostul propriu-zis.

Înăuntru se afla întreaga familie Gugino: Bruno şi Natalie Gugino, gemenele lor în vîrstă de şase ani, Maria şi Katherina, şi băiatul lor de şaptesprezece ani, Enzo. Care începuse de puţină vreme să-i facă din nou curte lui Zoë, cu ceva mai mult succes decît avusese înainte.

Nici unul dintre ei nu avea să mai iasă din adăpostul acela.

O familie întreagă dispărută într-o clipă. Era de neconceput. Ar fi putut fi însă cu mult, mult mai rău.

*

Mi-am petrecut ora de după atac adunînd rapoarte din toată colonia despre amploarea pagubelor, şi apoi m-am îndreptat spre casa familiei Gugino împreună cu Savitri. Am găsit-o pe Zoë pe verandă, stînd apatică printre cioburile de sticlă de la geamurile sparte ale casei. Hickory stătea lîngă ea; Dickory era cu Jane la rămăşiţele adăpostului. Erau singuri la adăpost; un grup mic de bărbaţi stătea la o oarecare depărtare, aşteptînd ordinele lui Jane.

M-am dus la Zoë şi am îmbrăţişat-o cu putere; ea acceptă, dar nu răspunse.

– Oh, scumpa mea, am exclamat. Îmi pare atît de rău!

– N-am nimic, tată, spuse ea, pe un ton care-i transforma cuvintele în minciună.

– Ştiu, am răspuns, dîndu-i drumul. Dar tot îmi pare rău. E greu. Nu sînt sigur că e cel mai bun loc în care să te afli în clipa asta.

– Nu vreau să plec.

– Nu trebuie. Doar că nu ştiu dacă e bine pentru tine să vezi asta.

– Am nevoie să fiu aici. Am nevoie să văd asta cu ochii mei.

– În ordine.

– Trebuia să fiu aici în seara asta, continuă Zoë şi făcu semn către casă. Enzo mă invitase la cină. I-am zis că o să vin, apoi însă am pierdut socoteala timpului cu Gretchen. Tocmai voiam să-l sun ca să-mi cer scuze cînd a venit avertizarea. Ar fi *trebuit* să fiu aici.

– Draga mea, nu poţi să te învinovăţeşti pentru asta.

– Nu mă învinovăţesc pentru asta. Mă *bucur* că n-am fost aici. Pentru *asta* mă simt prost.

În ciuda voinţei mele, am scos un rîs tremurat şi am îmbrăţişat-o din nou pe Zoë.

– Oh, Dumnezeule, Zoë… *Şi eu* mă bucur că n-ai fost aici în seara asta. Şi *nu* mă simt prost pentru asta. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat cu Enzo şi cu familia lui. Dar mă bucur că erai în siguranţă cu noi. Nu te simţi prost pentru că trăieşti, scumpa mea.

Am sărutat-o pe creştetul capului.

– Mulţumesc, tăticule, zise Zoë.

Nu părea cu totul convinsă.

– O s-o las pe Savitri să stea cu tine cît timp mă duc să vorbesc cu mama ta, bine?

Zoë rîse uşor.

– Ce, crezi că Hickory nu mă consolează destul?

– Sînt sigur că da. Dar o să-l împrumut pentru cîteva minute. În ordine?

– Sigur, tată, răspunse Zoë.

Savitri se duse şi se aşeză pe trepte alături de Zoë, trăgînd-o într-o îmbrăţişare. I-am făcut semn lui Hickory să vină cu mine. Îşi potrivi pasul cu al meu în timp ce mergeam.

– Ai implantul pentru emoţii pornit? am întrebat.
– Nu. Durerea lui Zoë a devenit prea mult.
– Deschide-l, te rog. Mi se pare mai uşor să discut cu tine cînd e pornit.
– Cum doreşti, răspunse Hickory, îşi deschise implantul şi apoi se prăbuşi ghemuit la pămînt.
– Ce naiba...? am exclamat şi m-am oprit.
– Îmi pare rău, vorbi Hickory, îndreptîndu-se. Ţi-am spus că emoţiile lui Zoë erau incredibil de intense. Încă mă lupt cu ele. Au fost emoţii noi pe care nu le-am mai simţit alături de ea pînă acum. Emoţiile noi sînt mai greu de procesat.
– Te simţi bine?
– N-am nimic, răspunse Hickory, ridicîndu-se în picioare. Îmi cer scuze.
– Las-o baltă. Ascultă, aţi luat deja legătura cu ceilalţi obini?
– Da. Indirect, prin intermediul canalul de date al satelitului vostru. Abia am restabilit contactul şi am furnizat un rezumat al evenimentelor din ultimul an. N-am oferit un raport complet.
– De ce? am întrebat.
Am început din nou să mergem.
– Canalul vostru de date nu e sigur.
– Vreţi să raportaţi unele lucruri superiorilor voştri fără să asculte Uniunea Colonială.
– Da.
– Ce fel de lucruri?
– Observaţii. Şi sugestii.
– Cu oarecare vreme în urmă mi-ai spus că obinii ar fi dispuşi să ne ajute dacă am avea nevoie de ajutor. Oferta mai e valabilă?
– Mai e din cîte ştiu. Ne ceri ajutorul, maior Perry?
– Nu încă. Am doar nevoie să ştiu ce opţiuni am.
Jane ridică privirea spre mine cînd am ajuns la ea.
– Nu vreau ca Zoë să stea aici, îmi zise.
– E chiar atît de rău? am comentat.
– Mai rău. Dacă vrei să ştii, sugestia mea ar fi să scoatem carcasa asta de motor, să umplem adăpostul pînă sus cu pămînt şi apoi să ridicăm o piatră de mormînt. Încercarea de a găsi destul din ei ca să-i îngropăm în altă parte o să fie un exerciţiu de zădărnicie.
– Iisuse, am exclamat.
Am făcut semn din cap către învelişul motorului.
– Ştim ceva despre asta?
Jane arătă spre Dickory, care stătea alături.
– Dickory spune că însemnele arată că e nouri.
– Nu-i cunosc.
– Uniunea Colonială n-a avut aproape nici un contact cu ei. Dar

probabil că nu e *de la* ei. Au o singură planetă şi nu colonizează alte lumi. N-au nici un motiv să ne atace.

– Fac parte din Conclav? am întrebat.

– Nu, răspunse Dickory, apropiindu-se. Dar vînd arme unora dintre membrii Conclavului.

– Aşadar, ar fi putut fi un atac al Conclavului.

– E posibil, răspunse Dickory.

– Generalul Gau a zis că n-o să ne atace, comentă Jane.

– A mai zis şi că nu crede că ar putea să-i împiedice pe alţii să atace.

– Nu cred că ăsta *este* un atac.

Am arătat către rămăşiţele învelişului de motor, care încă emana căldură.

– Arată ca un atac.

– Dacă ar fi fost un atac, am fi fost cu toţii morţi, spuse Jane. A fost prea mic şi prea prosteşte făcut ca să fie un atac autentic asupra coloniei. Oricine-ar fi făcut asta, a aruncat rachetele direct deasupra coloniei noastre, unde satelitul defensiv le putea lovi una după alta şi ne putea trimite informaţii ca să le distrugem pe cele pe care el nu putea. Un mod prostesc de a ataca o colonie. Nu atît de stupid pentru a ne testa apărarea.

– Atunci, dacă ar fi reuşit totuşi să distrugă colonia, asta ar fi fost doar un bonus, am comentat.

– Exact. Acum, oricine a făcut asta ştie ce fel de apărare folosim şi ce capacităţi avem. Iar noi nu ştim nimic despre *ei*, în afară de faptul că nu sînt destul de proşti ca să pună la cale un atac fără să ştie cum ne apărăm.

– Mai înseamnă şi că la următorul atac nu vor fi numai cinci rachete.

– Probabil că nu, conchise Jane.

Am cercetat rămăşiţele.

– Sîntem prăzi uşoare, am remarcat. Aproape că n-am doborît-o pe *asta*, şi unii dintre oamenii noştri tot sînt morţi. Avem nevoie de o apărare mai bună, acum. Uniunea Colonială ne-a pus o ţintă pe piept, acum trebuie să ne ajute să-i împiedicăm pe alţii s-o lovească.

– Mă îndoiesc că o scrisoare în cuvinte tari o să schimbe ceva.

– Nu, am fost de acord. *San Joaquin* trebuie să ajungă aici peste vreo două zile, să lase provizii. Unul dintre noi ar trebui să se afle la bordul ei cînd se întoarce la staţia Phoenix. O să fim mult mai greu de ignorat dacă stăm în pragul uşii cuiva.

– Ai mai multă încredere decît mine.

– Dacă nu căpătăm sprijin acolo, am putea avem alte posibilităţi, am spus, uitîndu-mă la Hickory.

Am început să mai spun ceva, dar le-am observat pe Savitri şi pe

Zoë venind spre noi. M-am îndreptat spre ele, atent la dorinţa lui Jane de a nu o lăsa pe Zoë să se apropie prea mult.

Savitri îşi scosese PDA-ul.

– Ai primit nişte mesaje.

– Iisuse, Savitri! Chiar nu e momentul potrivit. Trimite-i-le mai departe lui Jann!

De cînd Roanoke fusese redescoperită în mod oficial, Jane şi cu mine fuseserăm contactaţi de către fiecare mijloc de comunicare cunoscut omului, cerşind, linguşind sau pretinzînd interviuri. Cinci sute de asemenea cereri au sosit cu pachetul de date de pe prima sondă de salt oficială pe care a primit-o Roanoke. Nici Jane, nici eu nu aveam timpul şi nici înclinaţia necesară pentru a ne ocupa de ele, dar cunoşteam pe cineva care le avea pe amîndouă; şi uite aşa a devenit Jann Kranjic, în mod oficial, secretarul de presă al coloniei Roanoke.

– Nu te-aş bate la cap cu o cerere de presă, spuse Savitri. E de la Departamentul Colonizării. E marcat „confidenţial” şi „extrem de urgent”.

– Despre ce e vorba? am întrebat.

– Nu ştiu. Nu mă lasă să-l deschid.

Îmi întinse PDA-ul ca să-mi arate că accesul ei era blocat.

Am închis contul ei pe PDA şi l-am deschis pe al meu. Un an în care m-am descurcat fără PDA m-a făcut să-mi dau seama cît de mult mă bazam pe acest obiect înainte, dar şi cît de puţin voiam să mă bazez pe el acum. Încă nu purtam unul cu mine, contînd pe Savitri să mă ţină la curent.

PDA-ul îmi acceptă identificatorii biometrici şi parola şi deschise scrisoarea.

– Nemaipomenit, am exclamat după un minut.

– E totul în ordine? întrebă Savitri.

– Sigur că nu. Vreau să-i spui lui Jane să termine aici cît mai curînd posibil şi să ne întîlnim în clădirea administraţiei, în clipa în care a terminat. Apoi vreau să-i găseşti pe Manfred Trujillo şi pe Jann Kranjic şi să le spui să vină şi ei acolo.

– Bine, răspunse Savitri. Ce se petrece? Poţi să-mi spui?

I-am înapoiat PDA-ul; l-a luat în mînă.

– Am fost eliberat din funcţia de conducător al coloniei. Şi am fost convocat la staţia Phoenix.

*

– Ei bine, ai fost eliberat din funcţie numai temporar, şi ăsta e un lucru bun, comentă Manfred Trujillo, dînd mai departe PDA-ul şi scrisoarea de pe el lui Jann Kranjic.

Cei doi, Jane, Savitri şi cu Beata, care-l însoţise pe Kranjic, erau înghesuiţi în biroul meu, punîndu-i la încercare capacitatea de a ne cuprinde pe toţi deodată.

– Faptul că este temporar înseamnă că nu s-au hotărît deja să te linşeze. Or să vrea să vorbească mai întîi cu tine, pînă la a lua o asemenea decizie.

– Se pare că s-ar putea să capeţi slujba mea pînă la urmă, Manfred, am spus din spatele biroului.

Trujillo aruncă o privire spre Jane, care stătea la marginea biroului.

– Cred că aş avea nevoie mai întîi să-i fac faţă ei, şi nu sînt sigur că asta o să se întîmple.

– N-o să păstrez slujba asta fără John, zise Jane.

– Eşti mai mult decît capabilă s-o faci, o asigură Trujillo. Şi nimeni n-o să ţi se opună.

– Nu-mi pun la îndoială competenţa. Pur şi simplu n-o să păstrez slujba.

Trujillo dădu din cap.

– În orice eventualitate, nu e limpede că ar avea intenţia să te dea la o parte permanent, spuse el, arătînd spre PDA, care se afla acum în mîinile Beatei. Eşti chemat în faţa unei comisii de anchetă. Vorbind ca un fost legislator, îţi pot spune că scopul unei anchete este de obicei acela de a salva fundul cuiva, nu să ancheteze cu adevărat ceva. Şi tot ca fost legislator, îţi pot spune că Departamentul colonizării are o mulţime de lucruri pentru care să-şi acopere fundul.

– Dar tot nu te-ar rechema dacă n-ai fi făcut ceva de care s-ar putea lega, observă Kranjic.

– Frumos, Jann, vorbi Beata. Putem conta oricînd pe tine pentru sprijin…

– Nu spun că *a făcut* ceva rău, Beata, se repezi Kranjic.

Kranjic o reangajase pe Beata ca asistentă după ce fusese numit secretar de presă al coloniei, dar era limpede că relaţia lor personală nu se îmbunătăţise prea mult după divorţ.

– Spun că a făcut ceva ce ei pot folosi drept scuză ca să-i pună ceva în spinare, să-l aducă în faţa unei comisii. Şi ai făcut, nu-i aşa? mă întrebă pe mine. Cînd erai cu generalul Gau, i-ai oferit o cale de scăpare. I-ai spus să nu-şi cheme flota. N-ar fi trebuit să faci asta.

– Nu, n-ar fi trebuit.

– Găsesc lucrul ăsta puţin cam încurcat.

– Simţeam nevoia să pot spune că am făcut oferta. Pentru propria mea conştiinţă.

– Lăsînd la o parte chestiunile morale, continuă Trujillo, dacă cineva vrea să facă zarvă în legătură cu asta, te-ar putea acuza de trădare. Planul Uniunii Coloniale cerea aducerea aici a flotei Conclavului. Ai pus intenţionat în pericol strategia lor.

M-am întors spre Kranjic.

– Vorbeşti cu alţi ziarişti. Ai auzit altceva despre asta?

– Despre faptul că ai fi băgat la apă ca trădător? Nu, răspunse

Kranjic. Există încă o mulţime de jurnalişti care vor să vorbească fie cu tine, fie cu Jane, dar e vorba numai despre noaptea în care flota Conclavului a fost doborîtă sau despre cum am supravieţuit aici. Am lăsat o mulţime dintre aceşti jurnalişti pe mîna lui Manfred şi a altor membri ai consiliului. Poate au auzit ei cîte ceva despre subiectul ăsta…

M-am întors spre Trujillo.

– Ei? am întrebat.

– Nimic de genul ăsta nici aici, răspunse Trujillo. Dar ştii la fel de bine ca oricine că cea mai mare parte din ceea ce plănuieşte sau gîndeşte Uniunea Colonială nu se discută niciodată în afara propriilor ei săli.

– Aşa că or să te condamne ca trădător pentru că nu sari în sus de bucurie să omori cîteva sute de mii de fiinţe inteligente, comentă Savitri. Îmi aduc aminte dintr-odată de ce detest structura de putere a Uniunii Coloniale!

– S-ar putea să nu fie asta, observă Jane. S-ar putea să facă din John un ţap ispăşitor, dar dacă e adevărat, asta atrage după sine întrebarea *pentru ce* fac din el un ţap ispăşitor. Pe de altă parte, dacă purtarea lui faţă de Gau este cercetată, Uniunea Colonială se uită la felul în care această purtare a afectat evenimentele.

– Crezi că ceva n-a mers potrivit planului, i-am spus lui Jane.

– Cred că nu cauţi ţapi ispăşitori cînd planurile tale se desfăşoară fără piedici, comentă Jane. Dacă în spatele atacului din seara asta este Conclavul, asta sugerează că s-a reorganizat mult mai repede decît se aştepta UC.

M-am uitat din nou la Kranjic, care descifră înţelesul privirii mele.

– Nu există nimic despre Conclav în relatările de presă pe care le-am văzut, pozitiv sau negativ, replică el.

– Asta n-are nici un sens, am spus.

Generalul Rybicki îmi zisese că o parte a planului era de a prezenta Conclavul coloniilor în momentul marii lui înfrîngeri. Acum aveau momentul înfrîngerii; ar fi trebuit să fie în toată presa.

– Nu există absolut nimic despre Conclav?

– Nimic în care să existe numele, răspunse Kranjic. Relatările de presă pe care le-am văzut pomenesc de faptul că această colonie a fost ameninţată de un număr de rase extraterestre, ceea ce a determinat UC să-şi pună la cale viclenia. Au pomenit şi de bătălia de aici. Dar nici una nu are Conclavul descris sub numele de *Conclav*.

– Dar noi ştim despre Conclav, zise Savitri. Toată lumea de aici ştie despre Conclav. Cînd oamenii noştri trimit scrisori sau filme familiei şi prietenilor, or să vorbească despre asta. N-o să rămînă un secret prea multă vreme. În special după noaptea asta…

– UC are multe căi de a manevra situaţia dacă vrea, îi explică

Beata lui Savitri. Nu ştim cine ne-a atacat în noaptea asta. Ar putea fi oricîte rase, şi nimic în ceea ce priveşte atacul nu sugerează o alianţă de rase. Dacă Uniunea Colonială vrea să minimalizeze ideea de Conclav, poate să spună pur şi simplu presei că ne-a furnizat intenţionat informaţii eronate pentru propria noastră protecţie. Am fi mai dornici să avem grijă de propria noastră siguranţă, dacă am crede că întregul univers vrea să pună mîna pe noi.

Savitri arătă spre mine.

– Şi întîlnirea lui cu generalul Gau a fost un soi de halucinaţie?

– Este rechemat, zise Beata. Este foarte posibil ca ancheta să constea în a i se cere să-şi revizuiască amintirile despre incident.

– Nu mi-am dat seama că eşti atît de obsedată de conspiraţii, i se adresă Savitri Beatei.

– Îmi pare bine că mă cunoşti, spuse Beata.

– Este posibil ca ziariştii şi alţii să *ştie* despre Conclav, comentă Kranjic. Numai că nu prin canalele oficiale de presă. Iar dacă UC descurajează în mod activ jurnaliştii să vorbească despre asta, atunci nu e prea probabil să discute chestiunea cu noi…

– … pentru că toate comunicaţiile noastre vin prin sondele de salt, termină Jane. Ceea ce înseamnă că sînt monitorizate de către Uniunea Colonială.

– Exact, vorbi Kranjic.

Mi-am adus aminte de îngrijorarea lui Hickory în legătură cu faptul că UC i-ar putea asculta comunicaţiile cu ceilalţi obini. După cît se părea, nu era singurul bănuitor la adresa UC.

– Voi n-aveţi vreun cod sau ceva? l-am întreba pe Kranjic. Vreo metodă de a transmite ceva celorlalţi jurnalişti chiar dacă sînteţi monitorizaţi?

– Vrei să scriu „şoimul zboară la miezul nopţii”? întrebă Kranjic. Nu, n-avem un cod, şi chiar dacă am fi avut, nimeni n-ar risca. Crezi că UC nu caută idiosincrazii semantice şi tipare steganografice?

Arătă spre Jane.

– Am auzit zvonuri că ea a lucrat în serviciile de informaţii pentru FCA la un moment dat. Întreab-o pe ea despre asta.

– Aşadar, nu numai că nu ştim ce ştie UC, nici nu putem să aflăm ce ştie UC, constată Savitri.

– Am putea la fel de bine să fim încă pierduţi…

– Nu. Am răspuns. Putem afla. Numai că nu putem afla de *aici*.

– Ah, exclamă Trujillo. Drumul tău la staţia Phoenix. Crezi că poţi afla mai multe acolo.

– Da, am răspuns.

– O să fii ocupat cu ancheta, mă avertiză Trujillo. N-o să ai prea mult timp să te pui la curent cu bîrfele.

– Tu cunoşti încă oameni din guvernul Uniunii Coloniale, i-am spus.

– În afară de cazul în care a avut loc o lovitură de stat, da. A trecut doar un an. Te pot pune în legătură cu cîţiva oameni.

– Aş prefera să vii cu mine. Aşa cum ai spus, o să fiu ocupat cu o anchetă. Iar cei pe care-i cunoşti or să vorbească mai deschis cu tine decît dacă vor vorbi cu mine. În special avînd în vedere ce credeai despre mine, ultima oară cînd ai vorbit cu oricare dintre ei.

Am aruncat o privire spre Kranjic.

– Şi tu, Jann. Cunoşti încă oameni din presă.

Beata pufni.

– Ştie să înşire vorbe goale... Lasă-mă pe mine să vin. Cunosc producători şi redactori – oameni care le dau replicile celor ca el.

– Veniţi amîndoi, am zis, înainte ca Kranjic să apuce să se repeadă la Beata. Trebuie să aflăm cît mai mult posibil din cît mai multe surse diferite. Manfred din guvern. Voi doi, cu contactele voastre din presă. Jane cu Forţele Speciale.

– Nu, replică Jane. Eu rămîn aici.

M-am oprit, serios surprins auzind asta.

– Forţele Speciale au dus la îndeplinire atacul împotriva flotei Conclavului, am zis. Probabil că ei ştiu mai mult decît oricine despre consecinţele lui. Am nevoie să afli, Jane.

– Nu, răspunse Jane.

– John, interveni Savitri, am fost atacaţi. Cineva chiar trebuie să conducă colonia cît timp eşti plecat. E nevoie ca Jane să rămînă aici.

Problema era mai complicată de-atît, dar privirea fixă a lui Jane era neutră şi lipsită de expresie. Orice s-ar fi petrecut, nu urmam să aflu chiar atunci. Iar Savitri avea dreptate în orice caz.

– Bine, am răspuns. Mai am şi eu cîţiva oameni cu care pot vorbi. În afară de cazul în care plănuiesc să mă ţină într-o celulă.

– Nu crezi că cineva se va întreba de ce noi trei vom veni cu tine?

– Nu cred, am răspuns. Am fost atacaţi. Eu o să fiu ocupat cu ancheta. Manfred, o să trebuiască să baţi pragurile uşilor unor oameni şi să încerci să convingi UC să ne îmbunătăţească apărarea, şi încă repede. Beata se va prezenta ca ministru al culturii; pe lîngă faptul că va vorbi cu contactele ei, o să încerce să obţină permisiunea pentru programe de divertisment şi de educaţie. Avem acum capacitatea pentru aşa ceva. Şi, ca secretar de presă, Jann o să se ocupe să vîndă povestea primului an al coloniei Roanoke. Aveţi cu toţii motivele voastre să mergeţi. Are vreun sens?

– Are sens, încuviinţă Trujillo.

Kranjic şi Beata dădură şi ei din cap.

– Bine, am răspuns. Atunci, nava noastră trebuie să ajungă aici peste două zile.

M-am ridicat în picioare ca să închei şedinţa. Am întins mîna după Jane ca s-o prind înainte să plece, dar fu prima care ieşi pe uşă.

*

– Unde-i Zoë? am întrebat-o pe Jane cînd am ajuns înapoi acasă.

– A plecat la familia Trujillo.

Jane stătea pe scaunul ei de pe verandă, mîngîindu-l pe Babar.

– Ea cu Gretchen şi cu toţi prietenii lor îl plîng pe Enzo. Probabil că o să rămînă acolo peste noapte.

– Cum se mai simţea?

– A murit o persoană pe care-o iubea. E greu pentru oricine. A mai pierdut oameni dragi şi înainte. Dar acum e prima oară cînd a fost cineva din generaţia ei. Unul dintre prieteni.

– Şi pe deasupra o primă iubire, am adăugat. Asta complică lucrurile.

– Aşa e. Totul e complicat acum.

– Pentru că veni vorba, aş vrea să te întreb despre ce-a fost vorba acolo, mai devreme. Refuzul tău de a merge la staţia Phoenix.

– A spus Savitri. E destul de rău că te pierde pe tine colonia pentru o anchetă şi că îl iei pe Trujillo cu tine. Trebuie să fie cineva şi aici.

– Dar asta nu e totul. Te cunosc destul de bine ca să ştiu cînd ascunzi ceva.

– Nu vreau să fiu responsabilă pentru compromiterea siguranţei coloniei.

– Şi cum ai putea face asta?

– Printre alte motive, data viitoare cînd o să-l văd pe generalul Szilard, o să-i rup gîtul ticălosului. Nu-i prea probabil să mă păstreze în continuare după asta. Atunci n-o să mai existe nici o conducere pentru colonia asta.

– Ai fost întotdeauna cea practică.

– Asta sînt, fu de acord Jane. Ceva moştenit de la Kathy, poate.

– Poate.

Se întîmpla rar ca Jane să vorbească direct despre Kathy; e greu să vorbeşti cu soţul tău despre prima lui soţie, în special cînd eşti făcută din ADN-ul acelei soţii. Cînd Jane aducea vorba de Kathy era un indiciu că avea altele pe cap. Am rămas tăcut pînă cînd a fost gata să-mi spună ce se petrecea în mintea ei.

– Visez cîteodată despre ea, vorbi Jane în sfîrşit. Despre Kathy.

– Ce visezi despre ea? am întrebat.

– Că ea şi cu mine stăm de vorbă. Şi ea îmi povesteşte cum erai cînd erai cu ea, iar eu îi povestesc cum eşti cu mine. Şi mai vorbim despre familii şi despre viaţa noastră şi fiecare despre cealaltă. Iar cînd mă trezesc, nu-mi aduc aminte nimic concret despre ceea ce am vorbit. Doar că am vorbit.

– Trebuie să fie frustrant.

– Nu e. Nu chiar. Îmi place doar că stăm de vorbă. Îmi place să simt legătura asta cu ea. Face parte din ceea ce sînt. Mamă şi soră şi eu.

Toate la un loc. Îmi place că mă vizitează. Ştiu că-i doar un vis. E frumos totuşi.

– Pariez că aşa e, am spus, aducîndu-mi aminte de Kathy, cu care Jane semăna atît de mult, la fel de mult pe cît era o persoană de sine stătătoare.

– Mi-ar plăcea s-o vizitez într-o zi.

– Nu prea ştiu cum o să facem asta. A murit de multă vreme.

– Nu. Vreau să zic că mi-ar plăcea să o vizitez acolo unde e acum. Unde e îngropată.

– Nu prea ştiu nici asta cum o s-o facem. Odată ce plecăm de pe Pămînt, nu mai avem permisiunea să ne întoarcem.

– Eu n-am plecat niciodată de pe Pămînt, comentă Jane, uitîndu-se în jos către Babar, care bătea leneş şi fericit din coadă. Numai ADN-ul meu.

– Nu cred că Uniunea Colonială va face deosebirea, am zîmbit eu la una dintre rarele glume ale lui Jane.

– Ştiu că n-o s-o facă, replică Jane, cu o urmă de amărăciune în glas. Pămîntul este prea preţios ca fabrică pentru a risca să fie infectat de restul universului.

Se uită cercetător la mine.

– Nu-ţi doreşti niciodată să te întorci? Ţi-ai petrecut acolo cea mai mare parte a vieţii.

– Aşa e. Dar am plecat pentru că nu mă mai ţinea nimic acolo. Soţia mea era moartă, iar copilul crescuse mare. Nu era prea greu să-mi iau rămas-bun. Iar acum, lucrurile de care îmi pasă sînt aici. Asta e lumea mea acum.

– Este?

Ridică ochii spre stele.

– Îmi aduc aminte cum stăteam pe drum, cînd mai eram pe Huckleberry, întrebîndu-mă dacă aş putea face dintr-o altă lume căminul meu. Dacă aş putea face lumea *asta* căminul meu.

– Poţi? am întrebat.

– Nu încă. Totul în legătură cu lumea asta *se schimbă*. Fiecare motiv pe care am crezut că-l aveam pentru a ne afla aici s-a dovedit a fi o jumătate de adevăr. Îmi pasă de Roanoke. Ţin la oamenii de aici. O să lupt pentru ei şi o să apăr Roanoke cît de bine pot, dacă se ajunge la asta. Dar nu e lumea mea. N-am *încredere* în ea. Dar tu?

– Nu ştiu. Ceea ce ştiu totuşi este că sînt îngrijorat că ancheta asta o să mi-o răpească.

– Crezi că-i mai pasă cuiva de aici de ceea ce crede Uniunea Colonială despre cine ar trebui să conducă această colonie?

– E posibil să nu. Dar tot ar fi dureros.

– Hmm, se gîndi Jane pentru o clipă. Tot vreau s-o văd pe Kathy într-o zi, spuse ea pînă la urmă.

– O să văd ce pot face.

– Nu spune asta dacă nu vorbeşti serios.

– Vorbesc serios, am răspuns, şi am fost oarecum surprins că, de fapt, chiar vorbeam serios. Mi-ar plăcea să o întîlneşti. Aş dori s-o fi putut întîlni înainte.

– Şi eu.

– Atunci s-a aranjat. Acum tot ce avem de făcut este să găsim o cale de a ne întoarce pe Pămînt fără să ne trezim cu nava doborîtă de sub noi de către UC. Va trebui să mă ocup de asta.

– Fă-o. Dar mai tîrziu.

Se ridică în picioare şi îmi întinse mîna. Am luat-o. Am intrat în casă.

DOISPREZECE

– Scuzele noastre, administrator Perry, pentru că am început tîrziu, spuse Justine Butcher, asistenta secretarului adjunct pentru jurisprudenţă colonială din Departamentul Colonizării. Aşa cum s-ar putea să-ţi dai seama, lucrurile au fost destul de încinse pe-aici, în ultima vreme.

Îmi dădeam seama. Cînd Trujillo, Kranjic, Beata şi cu mine am debarcat din naveta care ne aducea de pe nava noastră de transport la staţia Phoenix, zumzetul general al staţiei părea să se fi triplat; nici unul dintre noi nu-şi amintea să fi văzut vreodată staţia atît de înţesată de soldaţi ai FCA şi de funcţionari ai UC precum părea acum. Orice s-ar fi petrecut, era ceva important. Cu toţii ne-am uitat unii la alţii cu înţeles, pentru că orice-ar fi fost, aproape cu siguranţă ne implica pe noi şi Roanoke într-un fel oarecare. Ne-am împrăştiat în direcţii diferite fără un cuvînt, către sarcinile fiecăruia dintre noi.

– Desigur, am răspuns. Ceva în special care să provoace agitaţia?

– E vorba de mai multe lucruri care se întîmplă deodată, replică Butcher. Dintre care nici unul nu trebuie să te preocupe în acest moment.

– Înţeleg. Foarte bine.

Butcher dădu din cap şi făcu semn către ceilalţi doi oameni aşezaţi la masa în faţa căreia stăteam în picioare.

– Această anchetă a fost iniţiată pentru a-ţi pune întrebări despre discuţia cu generalul Tarsem Gau din Conclav. Este o anchetă oficială, ceea ce înseamnă că ţi se cere să răspunzi la toate întrebările şi la fiecare în parte cît mai sincer, mai direct şi mai complet cu putinţă. Cu toate acestea, nu este un proces. Nu ai fost acuzat de nici o crimă. Dacă, la un moment dat în viitor, vei fi acuzat de vreuna, vei fi judecat de către Curtea de Afaceri Coloniale a Departamentului Colonizării. Înţelegi?

– Înţeleg.

Curţile de Afaceri Coloniale ale DC erau tribunale formate doar din judecători, menite să lase şefii coloniilor şi judecătorii lor numiţi să ia decizii rapide, astfel încît coloniştii să poată merge mai departe cu colonizarea. O decizie a unei curţi AC avea putere de lege, deşi limitată la acel caz specific. Un judecător al unei curţi AC sau un conducător de colonie acţionînd ca judecător nu se putea sustrage regulilor şi dispoziţiilor Departamentului Colonizării, dar atîta vreme cît DC recunoştea gama largă a situaţiilor coloniale, care nu erau uniforme în ceea ce priveşte necesităţile de reglementare, aceste reguli şi dispoziţii erau surprinzător de puţine. Curţile de Afaceri Coloniale aveau de asemenea un singur nivel din punct de vedere organizaţional; nu exista apel la o decizie a unei Curţi de Afaceri Coloniale. În esenţă, un judecător al unei curţi AC putea face orice

dorea. Nu era o situaţie legală optimă pentru un inculpat.

– Bine, spuse Butcher şi se uită la PDA. Atunci să începem. Cînd discutai cu generalul Gau, te-ai oferit mai întîi să-i primeşti capitularea, şi apoi te-ai oferit să-i îngădui să plece din spaţiul planetei Roanoke fără nici o pagubă pentru el sau pentru flota lui.

Ridică ochii la mine pe deasupra PDA-ului ei.

– E corect, domnule administrator?

– E corect.

– Generalul Rybicki, pe care l-am convocat deja – asta era o noutate pentru mine, şi dintr-odată am fost sigur că Rybicki nu mai era acum pe de-a-ntregul mulţumit că sugerase vreodată numirea mea în funcţia de administrator colonial – a depus mărturie în faţa noastră că ordinele tale erau să-l reţii pe Gau numai cu discuţii lipsite de importanţă pînă cînd flota era distrusă, în care moment trebuia să-l informezi că numai nava lui supravieţuise atacului.

– Da, am răspuns.

– Foarte bine. Atunci poţi începe prin a explica ce-ai gîndit cînd te-ai oferit să accepţi capitularea lui Gau şi apoi te-ai oferit să-i laşi flota să plece nevătămată.

– Presupun că speram să evit vărsarea de sînge.

– Nu eşti în măsură să faci această propunere, interveni colonelul Bryan Berkeley, care reprezenta Forţele Coloniale de Apărare în comisia de anchetă.

– Nu sînt de acord. Colonia mea se afla potenţial sub atac. Eu sînt conducătorul coloniei. Treaba mea este să-mi păstrez colonia în siguranţă.

– Atacul a nimicit întreaga flotă a Conclavului, zise Berkeley. Colonia ta n-a fost niciodată în pericol.

– Atacul ar fi putut eşua. Nu vreau să jignesc FCA sau Forţele Speciale, colonele, dar nu fiecare atac pe care-l plănuiesc reuşeşte. Am fost la Coral, unde planurile FCA au eşuat jalnic şi o sută de mii dintre oamenii noştri au murit.

– Vrei să spui că te aşteptai să nu reuşim? întrebă Berkeley.

– Spun că sînt de părere că planurile sînt planuri. Şi că aveam o obligaţie faţă de colonia mea.

– Te *aşteptai* ca generalul Gau să se predea? întrebă cel de-al treilea anchetator.

Am avut nevoie de o clipă ca să-l recunosc: generalul Laurence Szilard, şeful Forţelor Speciale ale FCA.

Prezenţa lui la masă mă făcu extrem de nervos. Nu exista absolut nici un motiv pentru ca el, dintre toţi oamenii, să se afle în comisie. Se afla cu cîteva niveluri de birocraţie mai sus, atît decît Butcher cît şi decît Berkeley; a-l vedea pe el stînd calm la masă – fără să fie nici măcar preşedintele comisiei – era ca şi cum supraveghetorul de la

grădiniţa copilului tău ar fi fost decan al colegiului la universitatea Harvard. N-avea nici cel mai mic sens. Dacă el hotăra că trebuie să fiu zdrobit pentru că am dat peste cap o misiune dirijată de Forţele Speciale, chiar nu conta ceea ce credeau ceilalţi doi membri ai comisiei despre indiferent ce; aş fi mort şi îngropat. Cunoaşterea acestui fapt îmi provoca greaţă.

Acestea fiind spuse, eram de asemenea extrem de curios în privinţa lui. Iată-l pe omul căruia nevasta mea voia să-i sucească gîtul pentru că o transformase din nou într-un soldat al Forţelor Speciale fără permisiunea ei şi de asemenea, bănuiam eu, fără prea multe remuşcări. O parte din mine se întreba dacă n-ar trebui să încerc să-i sucesc gîtul, din cavalerism pentru soţia mea. Socotind că, în calitate de soldat al Forţelor Speciale, probabil că m-ar fi făcut arşice chiar şi cînd eram soldat îmbunătăţit din punct de vedere genetic, mă îndoiam că puteam face mare lucru împotriva lui acum, că eram din nou un simplu muritor. Jane probabil că n-ar fi apreciat să mă aleg cu propriul meu gît sucit.

Szilard aştepta răspunsul meu, cu chipul impasibil.

– N-aveam nici un motiv să bănuiesc că s-ar preda, nu.

– Dar l-ai întrebat oricum, insistă Szilard. În aparenţă pentru a îngădui coloniei tale să supravieţuiască. Găsesc interesant faptul că i-ai cerut capitularea în loc să-l implori să cruţe colonia. Dacă voiai pur şi simplu să cruţe colonia şi vieţile coloniştilor, n-ar fi fost aceasta conduita cea mai prudentă? Informaţiile pe care ţi le furnizase Uniunea Colonială despre general nu-ţi dădeau nici un motiv să crezi că ar fi partizanul predării…

Atenţie, şopti o parte a creierului meu. Felul în care îşi formulase Szilard comentariul părea să sugereze că el credea că aş fi putut avea informaţii din alte surse. Pe care le aveam, dar părea imposibil ca el să afle asta. Dacă ştia şi eu minţeam, aş fi intrat pînă peste cap într-o mare de rahat. Decizii, decizii…

– Ştiam despre atacul plănuit de noi. Poate că asta m-a făcut prea încrezător în mine.

– Aşadar, recunoşti că ceea ce i-ai spus generalului Gau i-ar fi putut semnala că atacul nostru este iminent, accentuă Berkeley.

– Mă îndoiesc că el a văzut în vorbele mele mai mult decît fanfaronada unui conducător de colonie care încearcă să-şi salveze oamenii.

– Cu toate acestea, poţi vedea cum, din perspectiva Uniunii Coloniale, acţiunile tale ar fi putut periclita misiunea şi siguranţa nu numai a coloniei tale, dar şi a Uniunii Coloniale, zise Butcher.

– Acţiunile mele ar putea fi interpretate în multe feluri. Nu pot da crezare nici unei alte interpretări în afară de a mea. Interpretarea mea este aceea că am făcut ceea ce am crezut că era necesar ca să-mi

protejez colonia şi coloniştii.

– În discuţia ta cu generalul Gau, recunoşti că n-ar fi trebuit să-i faci oferta de a-şi retrage flota, vorbi Berkeley. Ştiai că ceea ce ofereai generalului era contrar dorinţelor noastre, ceea ce implică destul de vizibil faptul că ne-am făcut cunoscute ţie cunoştinţele pe care le aveam. Dacă generalul ar fi avut prezenţa de spirit să-ţi urmeze raţionamentul, atacul ar fi fost evident.

Am şovăit. Toate astea deveneau ridicole. Nu vreau să spun că nu m-aş fi aşteptat la o condamnare rapidă în această anchetă, ci doar că mă aşteptasem să fie puţin mai subtilă decît asta. Dar presupun că Butcher observase că lucrurile erau încinse şi grăbite în ultima vreme; nu ştiu de ce ancheta mea ar trebui să fie altfel.

– Nu ştiu ce să spun la acest şir de raţionamente, am spus. Am făcut ceea ce am crezut că era corect să fac.

Butcher şi Berkeley schimbară o privire scurtă, piezişă. Obţinuseră ceea ce voiau din anchetă; din punctul lor de vedere, ancheta era încheiată. Mi-am concentrat privirea asupra pantofilor.

– Ce crezi despre generalul Gau?

Am ridicat ochii, complet surprins. Generalul Szilard stătea la masă, aşteptînd încă o dată răspunsul meu, cu calm. Butcher şi Berkeley arătau şi ei surprinşi; orice-ar fi făcut Szilard, se pare că nu era conform scenariului.

– Nu sînt sigur că înţeleg întrebarea.

– Ba sigur că o înţelegi, replică Szilard. Ai petrecut o perioadă rezonabilă de timp cu generalul Gau, şi sînt sigur că ai avut timp să reflectezi şi să speculezi asupra firii generalului, atît înainte cît şi după distrugerea flotei Conclavului. Avînd în vedere ceea ce ştii despre el, ce crezi?

Oh, la dracu', m-am gîndit. N-aveam nici o îndoială că Szilard ştia că eu cunosc mai multe despre generalul Gau şi despre Conclav decît îmi dăduse mie Uniunea Colonială. De unde ştia asta, era o problemă pe care o puteam lăsa deoparte deocamdată. Problema era cum să răspund la întrebare.

Deja ai încurcat-o, m-am gîndit. Era limpede că Butcher şi Berkeley plănuiau deja să mă arunce în braţele Curţii de Afaceri Coloniale, unde procesul meu, indiferent de acuzaţie (presupuneam că era vorba de incompetenţă, deşi abandonarea datoriei nu era exclusă şi, de altfel, nici trădarea), avea să fie scurt şi nu deosebit de plăcut. Acţionasem presupunînd că prezenţa lui Szilard era modul lui de a se asigura că obţine rezultatul pe care-l doreşte – nu putea fi mulţumit de ideea că eu aş fi putut să-i dau peste cap misiunea – dar acum nu mai eram deloc sigur. Dintr-odată nu mai aveam nici un afurisit de indiciu despre ce voia cu adevărat Szilard de la această anchetă. Numai acela că, indiferent ce spuneam aici, se terminase deja cu mine.

Ei bine, era o anchetă oficială. Asta însemna că urma să ajungă în arhivele Uniunii Coloniale. Aşa că, ce naiba…

– Cred că e un ins onorabil, am răspuns.

– Poftim? exclamă Berkeley.

– Am zis că eu cred că e un ins onorabil, am repetat. N-a încercat pur şi simplu să distrugă Roanoke, printre altele. S-a oferit să-mi cruţe coloniştii sau să le îngăduie să se alăture Conclavului. Nici una dintre informaţiile pe care mi le-a dat Uniunea Colonială nu arăta că aveam aceste opţiuni. În informaţiile pe care le-am primit – şi pe care le-au primit toţi coloniştii prin intermediul meu – se spunea că Gau şi Conclavul anihilau pur şi simplu coloniile pe care le descopereau. De aceea ne-am ferit de priviri vreme de un an întreg.

– A spune pur şi simplu că o să permită coloniştilor tăi să capituleze nu înseamnă că ar fi făcut aşa ceva, observă Berkeley. Desigur, ca fost comandant în cadrul FCA înţelegi valoarea dezinformării şi a faptului de a o transmite inamicului.

– Nu cred că Roanoke s-ar fi calificat ca inamic. Sîntem mai puţin de trei mii de oameni împotriva a patru sute douăsprezece nave de prim rang. Nu există sisteme defensive pe care le-am fi putut îndrepta asupra lor, şi nici un avantaj militar de obţinut din capitularea noastră, doar prin a ne distruge pur şi simplu. Asta ar fi fost extrem de crud.

– Nu-ţi dai seama de valoarea psihologică a cruzimii în război? întrebă Berkeley.

– Îmi dau seama. Nu mi-am dat seama, din informaţiile pe care mi le-a dat Uniunea Colonială, că făcea parte din profilul psihologic personal al generalului sau din tactica lui militară.

– Nu ştii multe despre general, remarcă Butcher.

– De acord. Şi de aceea am preferat să-mi urmez propria intuiţie asupra caracterului său. Dar îmi aduc aminte că generalul a pomenit de supravegherea a treizeci şi şase de asemenea eliminări de colonii, înainte de a ajunge la Roanoke. Dacă aveţi informaţii despre aceste incidente şi despre felul în care generalul a acţionat legat de aceste colonii, asta ar fi instructiv în ceea ce priveşte onoarea şi poziţia lui asupra cruzimii. Aveţi asemenea informaţii?

– Avem, răspunse Butcher. Nu avem însă şi libertatea de a ţi le da, cîtă vreme ai fost înlăturat temporar din funcţia ta administrativă.

– Înţeleg. Dar aveaţi vreuna dintre aceste informaţii *înainte* ca eu să fi fost lipsit de statutul meu administrativ?

– Insinuezi că Uniunea Colonială ţi-a ascuns informaţii? întrebă Berkeley.

– Nu insinuez nimic. Am pus o întrebare. Iar ceea ce voiam să subliniez este că, în absenţa informaţiilor furnizate de către Uniunea Colonială, am numai propria mea judecată ca să mă îndrume sau ca să completeze informaţiile pe care le am.

M-am uitat direct la Szilard.

– Potrivit judecăţii mele, din ceea ce ştiu *eu* despre el, generalul Gau este onorabil.

Szilard cîntări vorbele mele.

– Ce-ai fi făcut, administrator Perry, dacă Gau ar fi apărut pe cerul vostru înainte ca Uniunea Colonială să-şi termine planul de atac?

– Întrebaţi dacă aş fi predat colonia?

– Întreb ce-ai fi făcut, insistă Szilard.

– Aş fi profitat de oferta lui Gau. L-aş fi lăsat să-i ducă pe coloniştii de pe Roanoke înapoi în Uniunea Colonială.

– Aşadar, *ai fi predat* colonia, zise Butcher.

– Nu, aş fi rămas să apăr Roanoke. Bănuiesc că soţia mea ar rămas cu mine. Oricine altcineva care ar fi dorit să rămînă putea să rămînă. *În afară de Zoë*, am gîndit, deşi nu-mi plăcea scena cu Zoë fiind tîrîtă de Hickory şi Dickory, dînd din picioare şi ţipînd, spre o navă.

– Asta-i o deosebire doar aparentă, spuse Berkeley. Nu există colonie fără colonişti.

– Sînt de acord. Dar un singur colonist este de ajuns pentru o colonie ca să existe, iar un colonist este de ajuns ca să moară pentru Uniunea Colonială. Responsabilitatea mea este faţă de colonia mea *şi* faţă de colonişti. Aş refuza să predau colonia Roanoke. Aş face de asemenea tot ce-mi stă în putere să ţin coloniştii în viaţă. Dintr-un punct de vedere practic, două mii cinci sute de colonişti nu sînt mai capabili să reziste unei flote întregi de nave de război decît ar fi unul singur. Moartea mea ar fi suficientă ca să demonstreze ceea ce UC ar dori ca eu să demonstrez. Dacă dumneata crezi că i-aş sili pe toţi ceilalţi colonişti de pe Roanoke să moară ca să satisfacă cine ştie ce contabilitate secretă cu privire la ce anume defineşte distrugerea unei colonii, colonele Berkeley, atunci eşti un neghiob nenorocit!

Berkeley arăta ca şi cum ar fi fost gata să se repeadă la mine pe lîngă masă. Szilard stătea acolo cu aceeaşi afurisită de privire insondabilă pe care o avusese în tot timpul anchetei.

– Ei bine, vorbi Butcher, încercînd să aducă ancheta din nou sub control. Cred că am obţinut tot ce-am vrut de la tine, administrator Perry. Eşti liber să pleci şi să aştepţi concluzia anchetei noastre. Nu vei avea permisiunea de a pleca de pe staţia Phoenix înainte de concluzie. Înţelegi?

– Înţeleg. Trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau?

– Nu mă aştept să ia atît de mult, replică Butcher.

*

– Înţelege că tot ce-am auzit este neoficial, spuse Trujillo.

– În acest moment, nu ştiu dacă aş avea încredere în informaţiile care sînt *oficiale*, am răspuns.

Trujillo dădu din cap.

– Aşa e.

– Ce-ai auzit?

– E rău, zise el. Şi se face şi mai rău.

Trujillo, Kranjic, Beata şi cu mine stăteam în magazinul meu militar favorit, cel cu hamburgeri cu adevărat extraordinari. Cu toţii comandaserăm cîte unul; hamburgerii se răceau, nebăgaţi în seamă, în timp ce vorbeam în colţul cel mai retras pe care-l putuserăm găsi.

– Defineşte *rău*, i-am cerut.

– A fost un atac cu rachete asupra planetei Phoenix noaptea trecută, răspunse Trujillo.

– Asta nu-i rău, asta-i o prostie, am replicat. Phoenix are cea mai avansată reţea defensivă planetară dintre toate lumile umane. N-ai putea face să treacă de ea o rachetă mai mare decît o bilă.

– Aşa e, zise Trujillo. Şi toată lumea ştie. N-a existat un atac, de *orice* amploare, împotriva Phoenixului în mai mult de o sută de ani. Atacul nu era menit să aibă succes. Trebuia să transmită mesajul că nici o planetă umană n-ar trebui să fie considerată la adăpost de represalii. Asta-i o declaraţie destul de importantă.

M-am gîndit la asta în timp ce luam o înghiţitură din hamburger.

– Probabil că Phoenix n-a fost singura planetă care a avut parte de un atac cu rachete, am comentat.

– Nu, răspunse Trujillo. Cei pe care-i cunosc îmi spun că toate coloniile au fost atacate.

Aproape că m-am înecat.

– Toate…, am repetat.

– *Toate*, repetă şi Trujillo. Coloniile statornicite n-au fost niciodată în pericol; reţelele lor de apărare planetară au respins atacurile. Unele dintre coloniile mai mici s-au ales însă cu unele pagube. Colonia Sedona a avut o aşezare întreagă ştearsă de pe hartă. Zece mii de morţi.

– Eşti sigur de asta, am zis.

– La mîna a doua, răspunse Trujillo. Dar dintr-o sursă în care am încredere, care a vorbit cu reprezentantul de pe Sedona. Am încredere în sursa mea la fel de mult ca în oricine altcineva.

M-am întors către Kranjic şi Beata.

– Se potriveşte cu ce-aţi auzit voi?

– Da, răspunse Kranjic. Manfred şi cu mine avem surse diferite, dar aud acelaşi lucru.

Beata încuviinţă şi ea din cap.

– Dar nimic din toate astea nu e la ştiri, am constatat, uitîndu-mă în jos la PDA-ul de pe masă.

Îl ţineam deschis şi activ, aşteptînd concluzia anchetei.

– Nu, replică Trujillo. Uniunea a trîntit capacul interdicţiei peste informaţia despre atacuri. Folosesc Legea Secretului de Stat. Ţi-o

aduci aminte…

– Mda, am clipit, amintindu-mi de vîrcolaci şi de Gutierrez. Nu mi-a făcut prea mult bine. Mă îndoiesc că o să facă mai mult pentru UC.

– Atacurile explică haosul pe care-l vedem aici, observă Trujillo. N-am nici o sursă din FCA – ţin totul strict secret – dar ştiu că fiecare reprezentant al coloniilor urlă cît îl ţine gura după protecţia directă a FCA. Navele sînt rechemate şi reamplasate, dar nu sînt destule pentru fiecare colonie. Din ceea ce aud, FCA face o triere – hotărăşte ce colonii pot proteja şi ce colonii îşi pot permite să piardă.

– Unde se încadrează Roanoke în trierea asta? am întrebat.

Trujillo ridică din umeri.

– Cînd vine vorba de asta, toată lumea vrea prioritate în apărare. I-am tras de limbă pe legislatorii pe care-i ştiu despre întărirea apărării de pe Roanoke. Cu toţii au spus că ar fi încîntaţi – odată ce propriile lor planete erau la adăpost.

– Nimeni nu mai vorbeşte despre Roanoke, spuse Beata. Toţi se concentrează pe ceea ce se întîmplă la ei acasă. Nu pot relata asta, dar cu siguranţă urmăresc ce se întîmplă.

După asta ne-am concentrat asupra hamburgerilor noştri, cufundaţi în propriile gînduri. Eu eram destul de preocupat ca să nu observ pe cineva stînd în spatele meu, pînă cînd Trujillo ridică ochii şi se opri din mestecat.

– Perry, îmi atrase el atenţia, şi aruncă o privire semnificativă peste umărul meu.

M-am întors şi l-am văzut pe generalul Szilard.

– Şi mie-mi plac hamburgerii de-aici, vorbi el. M-aş alătura vouă, dar, avînd în vedere experienţa soţiei tale, mă îndoiesc că ai fi dornic să mănînci la aceeaşi masă cu mine.

– Acum, că pomeneşti de asta, generale, am replicat, ai pe de-a-ntregul dreptate.

– Atunci fă cîţiva paşi cu mine, te rog, administrator Perry. Avem multe de discutat, iar timpul este scurt.

– Bine, am răspuns.

Mi-am luat tava, aruncînd o privire piezişă spre comesenii mei. Îşi şterseseră cu grijă de pe chip orice expresie. Am aruncat conţinutul tăvii în cea mai apropiată cutie de gunoi şi m-am întors cu faţa spre general.

– Încotro? am întrebat.

– Vino, zise Szilard. Să facem un tur.

*

– Iată, vorbi Szilard.

Naveta lui personală atîrna în spaţiu, cu Phoenix vizibil la babord şi staţia Phoenix la tribord. Făcu un semn ca să le arate pe amîndouă.

– Frumoasă privelişte, nu-i aşa?

– Foarte frumoasă, am răspuns, întrebîndu-mă de ce naiba mă adusese Szilard aici. O anumită parte paranoidă a mea se întrebă dacă nu plănuia să deschidă trapa de acces a navetei şi să mă arunce în spaţiu, dar nu avea costum spaţial, aşa că părea destul de puţin probabil. Pe de altă parte, era din Forţele Speciale. Poate că nu avea nevoie de costum spaţial.

– Nu plănuiesc să te omor, rosti Szilard.

Am zîmbit fără să vreau.

– Se pare că poţi citi gînduri.

– Nu ale tale. Dar pot să ghicesc destul de bine la ce te gîndeşti. Linişteşte-te, n-am să te omor, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că Sagan s-ar lua după mine şi m-ar omorî ea *pe mine*.

– Eşti deja pe lista neagră.

– N-am nici cea mai mică îndoială. Dar era necesar, şi n-am de gînd să-mi cer scuze.

– Generale, de ce ne aflăm aici?

– Ne aflăm aici pentru că îmi place priveliştea, pentru că vreau să-ţi vorbesc deschis şi pentru că naveta asta este singurul loc în care sînt absolut sigur că orice ţi-aş spune, n-o să fie ascultat de nimeni altcineva în nici un fel.

Generalul întinse mîna către panoul de control al navetei şi apăsă un buton; imaginea planetei şi a staţiei Phoenix dispăru şi fu înlocuită cu o beznă lipsită de adîncime.

– Nano-plasă, am observat.

– Adevărat. Nici un semnal nu intră, nici unul nu iese. Ar trebui să ştii că a fi izolat este nespus de claustrofobic pentru Forţele Speciale; sîntem atît de obişnuiţi să fim în contact permanent între noi prin intermediul BrainPal-ului încît întreruperea semnalului seamănă cu pierderea a oricare trei dintre simţurile noastre.

– Ştiu.

Jane îmi povestise despre misiunea în care ea şi ceilalţi soldaţi din Forţele Speciale îl vînaseră pe Charles Boutin; acesta născocise o metodă de a întrerupe semnalul BrainPal-ului Forţelor Speciale, ucigîndu-i pe cei mai mulţi dintre ei şi făcîndu-i pe unii dintre supravieţuitori să devină complet nebuni.

Szilard dădu din cap.

– Atunci înţelegi cît de greu este aşa ceva, chiar şi pentru mine. Sincer, n-am nici cea mai mică idee cum a reuşit Sagan să renunţe cînd s-a măritat cu tine.

– Există alte căi de a te conecta cu cineva.

– Dacă spui tu… Faptul că sînt dispus să fac aşa ceva ar trebui de asemenea să-ţi arate cît de grav este ceea ce am să-ţi spun.

– În regulă. Sînt gata.

– Roanoke este într-o încurcătură serioasă. Cu toţii sîntem. Uniunea

Colonială a anticipat că distrugerea flotei Conclavului va tîrî Conclavul într-un război civil. Acest lucru este corect. În acest moment, Conclavul se destramă. Rasele loiale generalului Gau se zburlesc către o altă facţiune, care şi-a găsit un conducător în persoana unui membru al rasei arris, pe nume Nerbros Eser. Aşa cum stau lucrurile, există un singur lucru care a împiedicat cele două facţiuni ale Conclavului să se distrugă în întregime una pe cealaltă.

– Ce anume?

– Ceea ce Uniunea Colonială *nu* a anticipat. Şi anume că fiecare rasă membră a Conclavului şi-a pus acum în cap să distrugă Uniunea Colonială. Nu doar să îngrădească Uniunea Colonială, aşa cum se mulţumea generalul Gau să facă. Vor s-o stîrpească în întregime.

– Pentru că le-am distrus flota.

– Asta-i cauza cea mai apropiată. Uniunea Colonială a uitat că atacînd flota, nu loveam doar Conclavul, ci şi fiecare membru al Conclavului. Aparatele din flotă erau de multe ori navele amiral ale raselor lor. N-am distrus doar o flotă, am distrus simboluri rasiale. Am lovit brutal, în punctul cel mai sensibil, fiecare rasă membră a Conclavului, Perry. N-or să ne ierte. Dar dincolo de asta, încercăm să folosim distrugerea flotei Conclavului ca centru de agregare pentru alte rase neafiliate. Încercăm să le determinăm să ne devină aliaţi. Iar membrii Conclavului au hotărît că cea mai bună metodă de a păstra neafiliate aceste rase este să facă un exemplu din Uniunea Colonială. În întregimea ei.

– Nu pari surprins…

– Nu sînt. Cînd ne-am gîndit prima oară la distrugerea flotei Conclavului, am pus serviciul de informaţii al Forţelor Speciale să modeleze consecinţele acestui fapt. Acesta a fost întotdeauna rezultatul cel mai probabil.

– De ce n-au ascultat?

– Pentru că modelele FCA spuneau Uniunii Coloniale ceea ce voia să audă. Şi pentru că, pînă la urmă, Uniunea Colonială o să acorde mai multă greutate informaţiilor generate de oameni adevăraţi decît informaţiilor furnizate de monştrii lui Frankenstein pe care ea îi creează ca să-i facă treburile murdare.

– Cum ar fi să distrugă flota Conclavului, am precizat, aducîndu-mi aminte de locotenentul Stross.

– Da.

– Dacă tu credeai că ăsta o să fie rezultatul, ar fi trebuit să refuzi s-o faci. N-ar fi trebuit să-ţi laşi soldaţii să distrugă flota.

Szilard clătină din cap.

– Nu-i chiar atît de simplu. Dacă aş fi refuzat, aş fi fost înlocuit din funcţia de comandant al Forţelor Speciale. Forţele Speciale nu sînt mai puţin ambiţioase şi mai puţin coruptibile decît oricare altă categorie

de fiinţe umane, Perry. Îmi vin în minte trei generali subalterni ai mei care ar fi fericiţi să-mi ia postul pentru preţul simplu de a urma ordine neghioabe.

– Dar ai urmat ordine neghioabe!

– Am urmat. Dar am făcut-o în condiţiile mele. O parte dintre ele a fost ajutorul dat la instalarea ta şi a lui Sagan în funcţia de conducători ai coloniei Roanoke.

– *Tu* m-ai instalat!

Asta era o noutate pentru mine.

– Păi, de fapt, eu am instalat-o pe Sagan. Tu ai făcut doar parte din înţelegere. A fost acceptabil pentru că nu părea prea probabil să dai lucrurile peste cap.

– E plăcut să fii preţuit.

– Ai făcut mai uşoară sugerarea lui Sagan. Ştiam că aveai o poveste cu generalul Rybicki. Una peste alta, erai folositor. În realitate însă, nici tu, nici Sagan nu eraţi cheia ecuaţiei. Fiica voastră, administrator Perry, era cea care contează aici. Fiica voastră este motivul pentru care v-am ales pe voi doi să conduceţi Roanoke.

Am încercat să descîlcesc toate astea.

– Din cauza obinilor? am întrebat.

– Din cauza obinilor, încuviinţă Szilard. Din cauză că obinii o consideră ca fiind abia ceva mai puţin ca un zeu viu, datorită veneraţiei lor pentru tatăl ei adevărat, şi beneficiului discutabil al conştiinţei pe care li l-a dăruit el.

– Mă tem că nu înţeleg ce importanţă au obinii aici, am spus, deşi era o minciună.

Ştiam precis, dar voiam să aud de la Szilard.

El mă îndatoră.

– Pentru că Roanoke e condamnată fără ei, spuse el. Roanoke şi-a îndeplinit scopul principal, acela de a fi o capcană pentru flota Conclavului. Acum, întreaga Uniune Colonială este atacată, iar UC va trebui să hotărască cum să-şi împartă mai bine resursele defensive.

– Sîntem deja conştienţi de faptul că Roanoke nu preţuieşte prea mult în termeni de apărare. Mie şi echipei mele ni s-a aruncat astăzi în faţă acest fapt.

– O, nu. E mai rău de-atît.

– Cum poate fi mai rău?

– Uite-aşa: Roanoke e mai valoroasă moartă decît vie, pentru Uniunea Colonială. Trebuie să înţelegi, Perry. Uniunea Colonială este pe cale să lupte pentru viaţa ei împotriva celor mai multe dintre rasele pe care le cunoaştem. Micul ei sistem de a recolta pămînteni decrepiţi ca soldaţi n-o să mai rezolve problema. O să aibă nevoie să recruteze trupe de pe lumile Uniunii Coloniale, şi asta repede. Aici intervine Roanoke. În viaţă, Roanoke nu decît încă o colonie. Moartă, e un

simbol pentru cele zece lumi care i-au dat colonişti şi pentru toate celelalte lumi din Uniunea Colonială. Cînd Roanoke moare, cetăţenii din Uniunea Colonială or să ceară să li se dea voie să lupte. Iar Uniunea Colonială o să-i lase.

– Ştii sigur asta… S-a discutat.

– Sigur că nu. N-o să fie niciodată. Dar e ceea ce se va întîmpla. Uniunea Colonială ştie de asemenea că Roanoke e un simbol şi pentru rasele Conclavului, locul primei lor înfrîngeri. Este inevitabil ca înfrîngerea să fie răzbunată. Uniunea Colonială mai ştie şi că, neapărînd Roanoke, această răzbunare va avea loc mai curînd, nu mai tîrziu. Iar mai curînd va fi mai bine pentru nevoile Uniunii Coloniale.

– Nu înţeleg. Spui că pentru a lupta cu Conclavul, Uniunea Colonială are nevoie ca cetăţenii ei să devină soldaţi. Şi ca să-i motiveze să se ofere voluntari, este nevoie ca Roanoke să fie distrusă. Dar tu îmi spui că motivul pentru care ne-ai ales pe Jane şi pe mine să conducem Roanoke este acela că obinii îmi venerează fiica şi nu vor îngădui să fie distrusă colonia.

– Nu-i chiar atît de simplu. Obinii nu vor îngădui ca fiica ta să moară, asta e adevărat. Ar putea să-ţi apere colonia sau nu. Dar obinii ţi-au oferit alt avantaj: cunoştinţe.

– Iar m-ai pierdut.

– Nu mai face pe prostul, Perry. E jignitor. Îmi dau seama că ştii mai multe despre generalul Gau şi despre Conclav decît ai lăsat să se înţeleagă în simulacrul ăsta de anchetă de azi. Ştiu, pentru că Forţele Speciale au pregătit pentru tine dosarul despre generalul Gau şi despre Conclav, cel în care, destul de neglijent, a rămas o cantitate uriaşă de metadate în fişiere, ca să le găseşti tu. Ştiu de asemenea că paznicii obini ai fiicei tale cunosc mult mai multe despre Conclav decît ţi-am putut spune noi în dosar. Aşa ai aflat că poţi avea încredere în cuvîntul generalului Gau. Şi de aceea ai încercat să-l convingi să nu-şi cheme flota. Ştiai că va fi distrusă şi ştiai că el va fi compromis.

– N-aveai cum să ştii că o să caut metadatele alea. Riscai enorm bazîndu-te pe curiozitatea mea…

– Nu chiar. Adu-ţi aminte, *tu* ai intrat mai mult întîmplător în procesul de selecţie. Am lăsat acele informaţii ca să le găsească Sagan. A fost ani de zile ofiţer de informaţii. Ea ar fi căutat metadate în fişiere ca un lucru de la sine înţeles. Faptul că tu ai găsit primul informaţiile e lipsit de importanţă. Ar fost găsite oricum. Nu-mi foloseşte la nimic să las lucrurile la voia întîmplării.

– Dar nici una dintre informaţiile găsite nu-mi slujeşte la nimic *acum*. Nimic din toate astea nu schimbă faptul că Roanoke e în vizor, iar *eu* nu pot face absolut nimic în privinţa asta. Ai fost la anchetă. O să mă socotesc norocos dacă or să mă lase să-i spun lui Jane în ce închisoare o să putrezesc.

Szilard făcu un gest de respingere.

– Ancheta a stabilit că ai acţionat responsabil şi în limita îndatoririlor tale. Eşti liber să te întorci pe Roanoke de îndată ce tu şi cu mine terminăm aici.

– Îmi retrag cuvintele. *N-ai fost* la aceeaşi anchetă ca şi mine!

– Este adevărat că atît Butcher cît şi Berkeley sînt convinşi cu desăvîrşire că eşti absolut incompetent. Amîndoi au votat la început să fii trimis în faţa Curţii pentru Afaceri Coloniale, unde ai fi fost condamnat şi ai fi primit sentinţa cam în cinci minute. Totuşi, am reuşit să-i conving să-şi schimbe votul.

– Cum ai reuşit?

– Să spunem doar că nu rentează niciodată să ai lucruri pe care nu vrei să le ştie alţii.

– Îi şantajezi!

– I-am ajutat să-şi dea seama că fiecare acţiune are o consecinţă, răspunse Szilard. Şi, în deplinătatea chibzuielii lor, au preferat consecinţele faptului de a-ţi îngădui să te întorci pe Roanoke, ca fiind opuse consecinţelor reţinerii tale aici. Pînă la urmă, lor le era indiferent. Ei cred că o să mori dacă te întorci pe Roanoke.

– Nu ştiu dacă-i învinovăţesc pentru asta.

– Ai putea foarte bine să mori. Dar, aşa cum am spus, ai anumite avantaje. Unul dintre ele este relaţia ta cu obinii. Altul este soţia ta. Între cele două, ai putea reuşi să ajuţi Roanoke să supravieţuiască, şi pe tine odată cu ea.

– Dar ne întoarcem la problemă. În felul în care o spui, Uniunea Colonială are nevoie ca Roanoke să moară. Ajutîndu-mă să salvez Roanoke, lucrezi împotriva Uniunii Coloniale, generale. Eşti un trădător.

– Asta-i problema mea, nu a ta. Nu-mi fac griji că aş putea fi înfierat ca trădător. Îmi fac griji pentru ceea ce se întîmplă dacă Roanoke se prăbuşeşte.

– Dacă Roanoke se prăbuşeşte, Uniunea Colonială îşi capătă soldaţii.

– Şi apoi va porni la război cu cele mai multe dintre rasele din această parte a spaţiului. Şi va *pierde*. Şi pierzînd, omenirea va fi anihilată. Toată, de la Roanoke pînă la ultima planetă. Chiar şi Pămîntul va muri, Perry. Va fi nimicit şi miliardele de acolo nu vor avea nici cea mai mică idee de ce mor. Nimic nu va fi salvat. Omenirea e în pragul genocidului. Şi e un genocid pe care ni-l vom fi provocat singuri. În afară de cazul în care tu îl poţi opri. În afară de cazul în care poţi salva Roanoke!

– Nu ştiu dacă pot să fac asta. Chiar înainte de a veni aici, Roanoke a fost atacată. Numai cinci rachete, dar a fost nevoie de tot ce-aveam ca să le împiedicăm să ne radă de pe faţa planetei. Dacă un întreg

grup de rase ale Conclavului vrea să ne facă una cu pămîntul, nu ştiu cum îi vom opri.

– Trebuie să găseşti o cale.

– Tu eşti generalul. Fă-o tu!

– O *fac*. Dîndu-ţi ţie responsabilitatea. Nu pot face mai mult de-atît, fără să-mi pierd locul în ierarhia Uniunii Coloniale. Şi atunci *aş fi* lipsit de putere. Am făcut tot ce-am putut de cînd a apărut planul ăsta nebunesc de a ataca Conclavul. Te-am folosit cît de mult am putut, fără ca tu să ştii, dar acum am depăşit faza asta. Acum ştii. E treaba ta să salvezi omenirea, Perry.

– Nici o constrîngere din partea asta…, am comentat.

– Ai făcut-o vreme de ani de zile. Nu-ţi aduci aminte care ţi-au zis, la recrutare, că este treaba Forţelor Coloniale de Apărare? „Să păstreze pentru omenire un loc printre stele.” Ai făcut-o atunci. E nevoie s-o faci şi acum.

– Atunci, eram eu şi toţi ceilalţi membri ai FCA. Acum, responsabilitatea e ceva mai concentrată.

– Tocmai de aceea, dă-mi voie să te ajut. Din nou, şi pentru ultima oară. Serviciul meu de informaţii mi-a spus că generalul Gau o să fie asasinat de către un membru al propriului cerc de consilieri. Cineva în care are încredere; ba chiar cineva pe care-l iubeşte. Acest asasinat se va petrece în cursul acestei luni. Nu avem alte informaţii. Nu avem nici un mijloc de a-l informa pe generalul Gau despre tentativa de asasinat, şi chiar dacă am avea, nu există nici o şansă ca el să accepte informaţia ca autentică. Dacă moare Gau, atunci tot Conclavul se va reface în jurul lui Nerbros Eser, care plănuieşte să distrugă Uniunea Colonială. Dacă Nerbros Eser preia puterea, totul s-a terminat. Uniunea Colonială va cădea. Omenirea moare.

– Ce-ar trebui să fac cu informaţia asta?

– Găseşte o cale de a o folosi. Şi găseşte-o repede. Apoi, fii gata pentru orice s-ar întîmpla după aceea. Şi încă un lucru, Perry. Spune-i lui Sagan că, deşi nu-mi cer scuze pentru că i-am amplificat calităţile, regret că a fost nevoie. Anunţ-o şi că bănuiesc că nu şi-a explorat încă întreaga amploare a capacităţilor sale. Spune-i că BrainPal-ul ei îi oferă gama completă de funcţii de comandă. Foloseşte aceste cuvinte, te rog.

– Ce înseamnă în cazul ăsta „gama completă de funcţii de comandă”?

– Sagan îţi poate explica dacă doreşte.

Szilard întinse mîna spre panou, unde apăsă un buton. Planeta şi staţia Phoenix reapărură la ferestre.

– Acum e timpul să te întorci pe Roanoke, administrator Perry. Ai fost plecat prea multă vreme, şi ai multe treburi de făcut. E vremea să te apuci de ele, aş zice.

TREISPREZECE

În afară de Roanoke, colonia Everest era cea mai tînără colonie umană, înfiinţată chiar înainte de avertismentul dat de Conclav celorlalte rase să nu mai colonizeze alte lumi. Ca şi Roanoke, apărarea Everestului era modestă: doi sateliţi defensivi şi trei turele energetice, cîte trei pentru fiecare dintre cele două aşezări, şi un crucişător FCA pe orbită. Cînd a fost lovit Everestul, *Des Moines* era postat deasupra aşezărilor. O navă bună şi un echipaj bun, dar *Des Moines* nu era de-ajuns ca să se opună celor şase nave arrisiene care făcură saltul cu precizie temerară în spaţiul coloniei Everest, trăgînd cu rachete în *Des Moines* şi în sateliţii defensivi în timp ce se apropiau. *Des Moines* fu retezat pe lungime şi îşi începu lunga prăbuşire către suprafaţa planetei Everest; sateliţii defensivi fură transformaţi într-o mulţime de rămăşiţe plutitoare.

Cu apărarea planetei prăbuşită, navele arrisiene pîrjoliră pe îndelete, de pe orbită, aşezările Everestului, trimiţînd pe urmă o companie care să ucidă coloniştii rămaşi. La sfîrşit, cinci mii opt sute de colonişti de pe Everest erau morţi. Arrisienii nu lăsară în urmă nici un colonist şi nici o garnizoană şi nu avură nici o pretenţie asupra planetei. Pur şi simplu, eliminară prezenţa umană de acolo.

Erie nu era Everest – dimpotrivă, era una dintre lumile umane cele mai vechi şi mai bine populate, cu o reţea defensivă la nivel planetar şi o prezenţă permanentă a FCA care făceau imposibil pentru toate rasele, în afară de cele cu cea mai nebunească ambiţie, să se gîndească la cucerire. Dar nici măcar reţelele defensive planetare nu pot detecta fiecare aşchie de gheaţă sau de piatră care cade în puţul gravitaţional. Cîteva zeci de asemenea aşa-zise aşchii căzură în atmosfera planetei Erie, deasupra oraşului New Cork. În timpul căderii, căldura generată de frecarea cu atmosfera fu canalizată şi concentrată, alimentînd laserele chimice compacte ascunse în rocă.

Cîteva dintre raze loviră nişte fabrici strategice din New Cork, legate de sistemele de armament ale FCA. Alte cîteva părură să lovească la întîmplare, trecînd prin case, şcoli şi pieţe, omorînd sute de oameni. Cu fasciculele epuizate, laserele arseră în atmosferă, nelăsînd nici un indiciu despre cine le trimisese sau de ce.

Asta se întîmpla în timp ce Trujillo, Beata, Kranjic şi cu mine ne întorceam pe Roanoke. Nu ştiam despre asta în acel moment, desigur. Nu ştiam despre atacurile individuale care se petreceau în toată Uniunea Colonială, pentru că veştile ne erau ascunse şi pentru eram absorbiţi de propria noastră supravieţuire.

*

– Ne-ai oferit protecţia obinilor, i-am spus lui Hickory la cîteva ore după întoarcerea pe Roanoke. Aş dori să profităm de această ofertă.

– Există unele complicaţii, răspunse Hickory.

I-am aruncat o privire lui Jane, apoi m-am întors spre Hickory.

– Păi, sigur că sînt. N-ar fi *distractiv* fără complicaţii.

– Simt sarcasmul, vorbi Hickory, complet lipsit de orice fel de simţ al umorului.

– Îmi cer scuze, Hickory. Am o săptămînă proastă şi nu dă nici un semn de îmbunătăţire. Te rog, spune-mi care ar putea fi aceste complicaţii.

– După ce ai plecat, a sosit o sondă automată de start de pe Obinur şi am reuşit în sfîrşit să comunicăm cu guvernul nostru. Ni s-a spus că odată ce *Magellan* a dispărut, Uniunea Colonială a cerut în mod oficial ca obinii să nu se amestece în colonia Roanoke, în mod deschis sau pe ascuns.

– Roanoke a fost menţionat în mod specific, interveni Jane.

– Da, încuviinţă Hickory.

– De ce? am întrebat.

– Uniunea Colonială n-a explicat. Presupunem acum că era din cauză că o încercare a obinilor de a descoperi planeta ar fi putut perturba atacul Uniunii Coloniale asupra flotei Conclavului. Guvernul nostru a fost de acord să nu se amestece, dar a notificat că dacă i s-ar întîmpla vreun rău lui Zoë, ar fi extrem de nemulţumit. Uniunea Colonială a dat asigurări guvernului nostru că Zoë se află în siguranţă, atît cît e posibil. Aşa cum şi era.

– Atacul Uniunii Coloniale asupra flotei Conclavului s-a terminat, am spus.

– Înţelegerea n-a precizat cînd va fi acceptabil să intervenim, vorbi Hickory, din nou fără nici o urmă de umor. Sîntem încă legaţi de ea.

– Aşa că nu poţi face nimic pentru noi, constată Jane.

– Avem sarcina s-o protejăm pe Zoë, spuse Hickory. Dar ni s-a explicat că definiţia *protecţiei* se întinde numai pînă aici.

– Şi dacă Zoë vă ordonă să protejaţi colonia? am întrebat.

– Zoë poate să ne ordone mie şi lui Dickory ce doreşte, răspunse Hickory. Dar mă îndoiesc că pînă şi intervenţia ei ar fi de-ajuns.

M-am ridicat de la birou şi m-am dus încet pînă la fereastră să mă uit la cerul nopţii.

– Obinii ştiu că Uniunea Colonială este atacată? am întrebat.

– Ştim. Au fost atacuri numeroase de la distrugerea flotei Conclavului.

– Atunci ştii că Uniunea Colonială va trebui să aleagă ce colonii are nevoie să apere şi pe care le va sacrifica. Şi Roanoke e mai probabil să ajungă în a doua categorie.

– Ştim.

– Dar tot nu faceţi nimic ca să ne ajutaţi…

– Nu, atîta vreme cît Roanoke rămîne parte a Uniunii Coloniale!

Jane era pregătită pentru asta înainte de a apuca eu să deschid

gura.

– Explică asta!

– O planetă Roanoke independentă ar cere o reacţie nouă din partea noastră. Dacă Roanoke se declară independentă de Uniunea Colonială, obinii s-ar simţi obligaţi să ofere sprijin şi ajutor temporar, pînă cînd Uniunea Colonială recapătă planeta sau acceptă secesiunea.

– Dar aţi risca să vă îndepărtaţi Uniunea Colonială, remarcă Jane.

– Uniunea Colonială are cîteva alte priorităţi în acest moment. Nu avem impresia că repercusiunile ajutorului dat unui Roanoke independent vor fi semnificative pe termen lung.

– Aşadar, *ne veţi ajuta*, am spus. Vreţi doar să ne declarăm mai întîi independenţi de Uniunea Colonială.

– Nu vă sfătuim nici să vă separaţi, nici să rămîneţi, replică Hickory. Vă anunţăm doar că dacă v-aţi separa, v-am ajuta să vă apăraţi.

M-am întors către Jane.

– Tu ce crezi?

– Mă îndoiesc de faptul că oamenii din această colonie sînt gata pentru ca noi să le declarăm independenţa, răspunse Jane.

– Chiar dacă alternativa este moartea? am întrebat.

– Unii dintre ei ar prefera probabil moartea decît să fie trădători. Sau să fie izolaţi permanent de restul omenirii.

– Hai să-i întrebăm.

*

Atacul asupra coloniei Wabash n-a fost cine ştie ce: cîteva rachete pentru a distruge birourile administrative şi construcţiile importante şi o mică forţă de invazie, formată din cîteva sute de soldaţi bhav, ca să cureţe locul cu focuri de armă. Însă nu Wabash era ţinta. Adevăratele ţinte erau cele trei crucişătoare ale FCA care făcură saltul în sistem pentru a apăra colonia. Sonda automată de salt care alertase FCA cu privire la atac arăta un crucişător bhav şi trei canoniere mai mici, toate putînd fi o pradă uşoară pentru trei crucişătoare. Ceea ce sonda de salt nu putea arăta era faptul că, la scurtă vreme după ce făcuse saltul, plecînd din spaţiul planetei Wabash, alte şase crucişătoare bhav făcuseră saltul în sistem, distrugînd satelitul care lansase sondele şi pregătindu-se pentru o ambuscadă.

Crucişătoarele FCA intrară cu prudenţă în spaţiul Wabash – pînă la acest moment era limpede că Uniunea Colonială era supusă unui atac general, iar comandanţii de navă ai FCA nu erau nici proşti, nici nesăbuiţi. Dar şansele erau împotriva lor din clipa în care sosiră în spaţiul Wabash. Crucişătoarele FCA *Augusta*, *Savannah* şi *Portland* doborîră trei dintre crucişătoarele bhav şi toate canonierele mai mici înainte de a fi copleşite şi distruse, împrăştiind metal, aer şi echipaj în spaţiu, deasupra planetei. Erau trei crucişătoare mai puţin cu care FCA să apere Uniunea Colonială. Era de asemenea un semnal că

fiecare nou incident va trebui întîmpinat cu o forţă copleşitoare, restrîngînd numărul de colonii pe care FCA le putea apăra la un moment dat. Priorităţile deja modificate potrivit noilor realităţi ale războiului se modificară încă o dată, şi nu în favoarea UC, nici în a coloniei Roanoke.

*

– V-aţi ieşit din minţi, exclamă Marie Black. Sîntem atacaţi de Conclavul ăsta, care vrea să ne vadă pe toţi morţi, şi soluţia voastră la problemă este să mergem singuri, fără nici un ajutor de la restul rasei umane? E pur şi simplu o nebunie.

Privirile aruncate de la un capăt la altul al mesei îmi spuseră că Jane şi cu mine eram complet singuri în povestea asta, exact aşa cum bănuise Jane că vom fi. Chiar şi Manfred Trujillo, care cunoştea situaţia mai bine ca oricine, era surprins de sugestia de a ne declara independenţa. Asta era prima ceată încăpăţînată.

– N-am fi singuri, am replicat. Obinii ne vor ajuta dacă sîntem independenţi.

– *Asta* mă face să mă simt mai în siguranţă, zise Black cu sarcasm. Extratereştrii plănuiesc să ne omoare pe toţi, dar nu vă îngrijoraţi, îi avem pe extratereştrii ăştia *de casă* ca să ne apere. Asta pînă cînd se hotărăsc că mai bine pleacă şi se dau de partea celorlalţi extratereştri!

– Asta nu-i o evaluare prea exactă a obinilor, am spus.

– Dar principala preocupare a obinilor nu este colonia *noastră*, interveni Lee Chen. Este fiica *voastră*. Ferească Dumnezeu să i se întîmple ceva fiicei voastre, pentru că unde vom rămîne *noi* atunci? Obinii n-or să mai aibă nici un motiv să ne ajute. O să rămînem izolaţi de restul Uniunii Coloniale.

– Sîntem *deja* izolaţi de restul Uniunii Coloniale, am remarcat. Planetele sînt atacate în toată Uniunea. FCA răspunde deja cu multă greutate. Nu sîntem o prioritate. Nu vom fi o prioritate. Ne-am îndeplinit rolul.

– N-avem decît cuvîntul tău pentru asta, insistă Chen. Căpătăm relatări de presă, acum că avem acces la PDA-uri. Nu-i nimic la ştiri despre toate astea.

– Aveţi şi cuvîntul meu pentru asta, zise Trujillo. Nici eu nu sînt gata să semnez pentru independenţă, dar Perry nu minte. Uniunea Colonială are priorităţile ei acum, şi cu siguranţă noi nu sîntem una dintre ele.

– Nu încerc să spun că voi doi nu sînteţi oameni de cuvînt, spuse Chen. Dar gîndeşte-te la ce ne ceri să facem aici. Ne ceri să riscăm totul – *totul* – pe baza cuvîntului vostru.

– Chiar dacă am fi de acord cu asta, ce urmează? întrebă Lol Gerber, cel care-l înlocuise pe Hiram Yoder în consiliu. Am fi izolaţi.

Dacă Uniunea Colonială supravieţuieşte, va trebui să ne răfuim cu ei pentru că am stîrnit o revoltă. Dacă Uniunea Colonială s-ar prăbuşi, atunci am fi tot ce-a mai rămas din rasa umană, şi ne-am bizui pe bunăvoinţa altora pentru supravieţuire. Cît timp ne-am putea aştepta să ne adăpostească, dacă toată mulţimea raselor inteligente ne vrea morţi? Cum le putem cere obinilor, cu bună-credinţă, să-şi pună în joc propria lor supravieţuire pentru noi? Uniunea Colonială înseamnă omenirea. Locul nostru este *în* ea, la bine şi la rău.

– Nu înseamnă toată omenirea, am replicat. Există şi Pămîntul.

– Care este ţinut deoparte de către Uniunea Colonială, preciză Black. N-o să ne fie de nici un folos acum.

Am oftat.

– Văd unde-o să ajungem. Am cerut consiliului votul, iar Jane şi cu mine o să-l acceptăm. Dar vă implor, gîndiţi-vă la asta. Nu lăsaţi prejudecăţile cu privire la obini, am aruncat eu o privire spre Marie Black, sau sentimentul patriotismului să vă facă orbi la faptul că sîntem acum într-un război, iar *noi* ne aflăm în prima linie – şi n-avem nici un sprijin de acasă. Sîntem *pe cont propriu*. Avem nevoie să cîntărim ce trebuie făcut ca să supravieţuim, pentru că nimeni altcineva nu are grijă de noi.

– N-ai fost niciodată atît de sumbru pînă acum, Perry, observă Marta Piro.

– Nu cred că lucrurile au mai fost vreodată atît de sumbre, am replicat. În ordine. Să votăm.

Eu am votat pentru secesiune. Jane se abţinu; era tradiţia noastră să dăm un singur vot pentru amîndoi. Toţi ceilalţi membri ai consiliului au votat să rămînem în Uniunea Colonială.

Tehnic vorbind, votul meu era singurul care conta.

Desigur, tehnic vorbind, votînd ieşirea din Uniunea Colonială, tocmai votasem pentru trădare. Aşa că poate toţi ceilalţi îmi făceau o favoare.

– Sîntem o colonie, am rostit. Încă.

În jurul mesei apărură zîmbete.

– Acum ce facem? întrebă Marie Black.

– Mă gîndesc, am răspuns. Credeţi-mă, mă gîndesc.

*

Bonita era o planetă care trăia la înălţimea numelui său, un loc fermecător cu o viaţă sălbatică abundentă, avînd exact componentele genetice potrivite pentru consumul uman. Bonita fusese înfiinţată cu cincisprezece ani în urmă; încă o colonie tînără, dar destul de bine statornicită ca să aibă propria ei personalitate. Bonita a fost atacată de dtrutz, o specie cu mai multă ambiţie decît creier. A fost o întîlnire care s-a desfăşurat în mod decisiv pentru Uniunea Colonială; cele trei crucişătoare de deasupra planetei Bonita au terminat repede cu forţa

de invazie dtrutz, distrugîndu-le pe rînd navele prost proiectate, mai întîi în timpul primului atac şi apoi mai pe îndelete, în timp ce navele dtrutz încercau să ajungă la distanţa de salt înainte ca proiectilele tunurilor cu accelerare electromagnetică ale FCA să le ajungă din urmă. Navele dtrutz nu avură deloc succes în această încercare.

Ceea ce făcea atacul dtrutz remarcabil nu era completa lui incompetenţă, ci faptul că dtrutz nu erau o specie din Conclav; ca şi Uniunea Colonială, erau neafiliaţi. Dtrutz se aflau sub aceeaşi interdicţie de colonizare ca şi Uniunea Colonială. Atacară oricum. Ştiau – aşa cum ştia un număr tot mai mare de rase – că Uniunea Colonială era captivă într-o luptă amplă cu elemente ale Conclavului, şi asta însemna posibilitatea de a jefui unele dintre coloniile umane mai mici, în timp ce FCA erau ocupate în altă parte. Uniunea Colonială era rănită şi sîngera în apă, iar peştii mai mici urcau din adîncuri să ia cîte o înghiţitură din corpul său.

*

– Am venit după fiica ta, îmi spuse Hickory.

– Scuză-mă, am replicat.

În ciuda a orice, n-am putut rezista impulsului de a scoate un zîmbet forţat.

– Guvernul nostru a stabilit că este inevitabil ca Roanoke să fie atacată şi distrusă.

– Grozav, am comentat.

– Dickory şi cu mine regretăm amîndoi această eventualitate, zise Hickory aplecîndu-se puţin în faţă pentru a-şi accentua vorbele. Şi faptul că nu vă putem ajuta să împiedicaţi acest lucru.

– Păi, mulţumesc, am răspuns, sperînd că tonul meu nu suna prea lipsit de sinceritate.

După cît se părea, nu suna.

– Nu ni se permite să ne amestecăm sau să oferim ajutor, dar am hotărît că este acceptabil să o scoatem pe Zoë din faţa primejdiei, continuă Hickory. Am cerut o navă de transport pentru ea şi pentru noi; se află pe drum. Voiam să vă anunţăm despre aceste planuri pentru că este fiica voastră şi pentru că ne-am asigurat de permisiunea de a vă transporta de asemenea pe tine şi pe Jane, dacă doriţi.

– Astfel ca noi trei să putem scăpa din încurcătura asta, am spus.

Hickory dădu din cap.

– Cum rămîne cu toţi ceilalţi?

– Nu avem permisiunea de a găzdui pe altcineva.

– Dar faptul că nu aveţi permisiunea înseamnă că *nu puteţi* găzdui pe altcineva? Dacă Zoë vrea să o ia pe prietena ei cea mai bună, Gretchen, o să-i spuneţi nu? Şi credeţi că Zoë o să plece dacă Jane şi cu mine rămînem?

– Plănuiţi să rămîneţi? întrebă Hickory.

– Sigur că da.

– Veţi muri.

– S-ar putea, deşi mă străduiesc să evit asta acum. Indiferent însă ce se va întîmpla, Roanoke este casa noastră. Nu plecăm, şi bănuiesc că vei avea greutăţi ca s-o convingi pe Zoë să plece fără noi sau fără prietenii ei.

– Ar pleca dacă i-aţi cere voi.

Am zîmbit, am întins mîna spre birou să tastez la PDA şi i-am trimis un mesaj lui Zoë să vină imediat la biroul meu. Ea sosi după cîteva minute.

– Hickory şi Dickory vor ca tu să pleci de pe Roanoke, i-am zis.

– Tu şi cu mama veniţi şi voi?

– Nu.

– Atunci la naiba cu asta, exclamă Zoë, uitîndu-se direct la Hickory în timp ce vorbea.

Mi-am întins mîinile rugător către Hickory.

– Ţi-am spus.

– Nu i-ai cerut să plece.

– Pleacă, Zoë, am rugat-o.

– Du-te naibii, tăticule de nouăzeci de ani, zise Zoë, zîmbind şi totuşi teribil de serioasă în acelaşi timp.

Apoi se întoarse din nou spre obin.

– Şi duceţi-vă naibii şi voi doi. Şi dacă sîntem aici, atunci la naiba cu orice-aş fi pentru obini. Dacă vreţi să mă protejaţi pe mine, protejaţi oamenii la care ţin. Protejaţi colonia asta.

– Nu putem. Ni s-a interzis s-o facem.

– Atunci aveţi o problemă, spuse Zoë.

Zîmbetul dispăruse, iar ochii îi aruncau scîntei.

– Pentru că nu plec *nicăieri*! Şi nici voi, nici oricine altcineva nu poate face nimic ca să schimbe asta!

Zoë se năpusti afară ca o furtună.

– Lucrurile au mers în mare parte aşa cum mă aşteptam, am comentat.

– N-ai făcut tot ce-ţi stătea în putinţă ca s-o convingi, îmi reproşă Hickory.

L-am privit pe Hickory printre gene.

– Sugerezi că n-am fost sincer.

– Da, răspunse Hickory.

Expresia lui era încă şi mai indescifrabilă decît de obicei, dar nu-mi închipui că era uşor pentru el să spună aşa ceva; reacţia emoţională avea să-l facă probabil să-şi închidă curînd interfaţa.

– Ai dreptate. *N-am fost* sincer.

– Dar *de ce*? întrebă Hickory, şi am fost surprins de tonul plîngăreţ

din vocea lui.
Tremura acum.
– Ţi-ai ucis propriul copil, şi copilul lui Charles Boutin!
– N-a murit încă. Şi nici noi. Nici colonia asta.
– Ştii că nu putem permite ca Zoë să aibă de suferit, vorbi Dickory, întrerupîndu-şi rolul mut.
Mi-am adus aminte că el era de fapt superiorul între cei doi obini.
– O să vă întoarceţi la planul de a ne omorî, pe mine şi pe Jane, ca s-o apăraţi pe Zoë? am întrebat.
– E de sperat că nu, răspunse Dickory.
– Ce răspuns fermecător de ambiguu, am comentat.
– Nu este ambiguu, spuse Hickory. Ştii care este poziţia noastră. Care trebuie să fie.
– Şi ţi-aş cere să-ţi aduci aminte care este poziţia *mea*, am replicat. V-am spus că în orice împrejurare, trebuie s-o protejaţi pe Zoë. Asta nu s-a schimbat.
– Dar ai făcut să fie mult mai dificil, zise Hickory. Ai făcut să fie imposibil.
– Nu cred. Daţi-mi voie să vă fac o propunere. Eu am să vă promit că Zoë va pleca pe nava aceea cu voi. Dar trebuie să-mi promiteţi că o s-o duceţi unde o să vă cer eu să mergeţi.
– Unde-i asta? întrebă Hickory.
– N-o să vă spun încă.
– Atunci, e mai greu pentru noi să fim de acord, replică Hickory.
– Asta-i partea proastă. Dar vă garantez că locul unde o duceţi e mai sigur decît aici. Acum: daţi-vă acordul, şi o să am grijă să plece cu voi. Nu, şi va trebui să găsiţi o metodă de a o proteja aici, sau să mă ucideţi pe mine şi pe Jane încercînd s-o tîrîţi după voi. Astea vă sînt opţiunile.
Hickory şi Dickory se aplecară unul spre altul şi discutară cîteva minute, mai mult decît i-am văzut vreodată vorbind.
– Îţi acceptăm condiţia, răspunse Hickory.
– Bine. Atunci, tot ce am de făcut este să o fac pe Zoë să fie de acord.
– Ne vei spune acum unde-o s-o ducem pe Zoë? întrebă Hickory.
– Să ducă un mesaj, am spus.

*

Kristina Marie tocmai andocase la staţia Khartoum cînd compartimentul motoarelor se făcu bucăţi, vaporizînd sfertul din spate al navei comerciale şi aruncînd cele trei sferturi din faţă de-a dreptul peste staţia Khartoum. Carcasa staţiei se îndoi şi plesni; aerul şi oamenii fură azvîrliţi prin crăpături. Peste zona de impact, pereţi despărţitori etanşi se închiseră la locul lor, doar pentru a fi smulşi din locurile lor de ancorare şi din balamale de către masa inerţială

copleşitoare a navei *Kristina Marie*, care şi ea lăsa să-i scape aer şi oameni din echipaj din cauza impactului. Cînd nava ajunse să se oprească, explozia şi ciocnirea avariaseră staţia Khartoum şi ucisese 566 de oameni pe staţie şi toţi membrii echipajului de pe *Kristina Marie*, în afară de şase, dintre care doi muriră la scurtă vreme după aceea din cauza rănilor.

Explozia navei *Kristina Marie* făcu mai mult decît să distrugă nava şi o mare parte din staţia Khartoum; coincise cu recoltarea fructului-porcului de pe Khartoum, o delicatesă locală care reprezenta unul dintre exporturile majore ale coloniei Khartoum. Fructul-porcului se strica repede după ce se cocea (îşi luase numele de la faptul că oamenii de pe Khartoum dădeau fructele prea coapte la porci, singurii care le mai mîncau în acel moment), aşa încît Khartoum investise masiv ca să reuşească să strîngă şi să încarce pentru export recolta de fructele-porcului în cîteva zile de la coacere, prin intermediul staţiei Khartoum. *Kristina Marie* era numai una dintre cele o sută de nave comerciale ale Uniunii Coloniale aflate deasupra coloniei Khartoum, aşteptîndu-şi cota de fructe.

Cu staţia Khartoum scoasă din funcţiune, sistemul de distribuţie bine pus la punct pentru fructele-porcului se risipi în dezordine. Navele trimiseră navete chiar pe planetă ca să încerce să încarce cît mai multe lăzi cu fructe cu putinţă, dar acest lucru duse la confuzie la sol, cu privire la care producători aveau prioritate la îmbarcarea produselor şi ce nave comerciale aveau prioritate la primirea lor. Fructele trebuiau despachetate din containerele de depozitare şi reambalate pentru navete; nu existau nici pe departe destui oameni pentru treaba asta. Cea mai mare parte a fructelor-porcului putreziră în containere, provocînd un şoc important economiei de pe Khartoum, care urma să fie constrînsă pe termen lung de nevoia de a reconstrui staţia Khartoum – canalul de alimentare economic şi pentru alte exporturi – şi de a întări apărarea coloniei Khartoum în faţa altor atacuri.

Înainte ca nava *Kristina Marie* să acosteze la staţia Khartoum, şi-a transmis datele de identificare, inventarul încărcăturii şi traseul recent ca parte a „strîngerii de mînă” standard de securitate. Înregistrările arătau că, doar cu două opriri înainte, *Kristina Marie* făcuse afaceri pe Quii, lumea de baştină a rasei qui, una dintre puţinele aliate ale Uniunii Coloniale. Andocase lîngă o navă înregistrată ca aparţinînd rasei ylan, ylan fiind membri ai Conclavului. Analiza criminalistică a exploziei nu lăsă nici o îndoială asupra faptului că fusese declanşată intenţionat şi nu reprezenta o defecţiune accidentală a nucleului motorului. De pe Phoenix veni ordinul ca nici o navă comercială care vizitase o lume non-umană în ultimul an să nu se mai apropie de vreo staţie spaţială fără o scanare şi o inspecţie amănunţite. Sute de nave

comerciale pluteau în spaţiu, cu încărcătura nedesfăcută şi echipajele în carantină, în sensul iniţial, veneţian, al cuvîntului, aşteptînd eradicarea unui alt soi de molimă.

Kristina Marie fusese sabotată şi trimisă la drum, către un loc unde distrugerea ei putea avea cel mai mare impact, nu doar ca număr de morţi, ci şi prin paralizarea economiei Uniunii Coloniale. Planul se desfăşurase sclipitor.

*

Consiliul coloniei Roanoke nu reacţionă prea bine la vestea că o trimisesem pe Zoë să-i ducă un mesaj generalului Gau.

– Trebuie să discutăm problema ta cu trădarea, îmi spuse Manfred Trujillo.

– N-am nici o problemă cu trădarea, am răspuns. Mă pot opri oricînd.

M-am uitat în jurul mesei la ceilalţi membri ai consiliului. Mica mea glumă n-avusese prea mult succes.

– Pe toţi dracii, Perry, exclamă Lee Chen, mai furios decît îl văzusem vreodată. Conclavul plănuieşte să ne omoare, iar tu schimbi bileţele cu şeful lui?

– Şi ţi-ai folosit fiica pentru asta, adăugă Marie Black, cu dezgustul perceptibil în voce. Ţi-ai trimis singurul copil în mîinile inamicului!

Am aruncat o privire piezişă spre Jane şi Savitri, şi amîndouă îmi făcură semn din cap. Ştiam că se va pune problema asta; discutaserăm cum s-o tratăm cel mai bine cînd s-ar fi pus.

– Nu, nu l-am trimis la inamic, am replicat. Avem inamici, şi încă o mulţime, dar generalul Gau nu este unul dintre ei.

Le-am povestit despre discuţia mea cu generalul Szilard din Forţele Speciale şi despre avertismentul lui cu privire la tentativa de asasinare a lui Gau.

– Gau ne-a promis că nu va ataca Roanoke, am continuat. Dacă moare, nu mai există nimic între noi şi oricine-ar vrea să ne ucidă.

– Nu există nimic între noi şi ei nici *acum*, sublinie Lee Chen. Sau ţi-a scăpat atacul împotriva noastră de acum vreo două săptămîni?

– Nu mi-a scăpat, am replicat. Şi bănuiesc că ar fi fost mult mai rău dacă Gau n-ar fi avut măcar un control cît de mic asupra Conclavului. Dacă ştie despre tentativa de asasinat, o poate folosi ca să recapete controlul în restul Conclavului. Şi apoi vom fi în siguranţă. Sau măcar ceva mai în siguranţă. Am hotărît că merita să-mi asum riscul de a-l anunţa.

– N-ai supus hotărîrea la vot, îmi reproşă Marta Piro.

– Nu eram obligat. Încă sînt conducătorul coloniei. Jane şi cu mine am decis că era lucrul cel mai bun pe care-l aveam de făcut. Şi nu-i ca şi cum voi aţi fi spus „da”, oricum.

– Dar e *trădare*, repetă Trujillo. Cu adevărat acum, John. E mai mult

decît să-l rogi cu sfială pe general să nu-şi aducă flota aici. Te amesteci în politica internă a Conclavului. Uniunea Colonială n-o să te lase cu nici un chip să faci aşa ceva, în special cînd te-au chemat deja în faţa unei comisii de anchetă.

– Îmi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele.

– Da, bine, din nefericire va trebui să ne asumăm cu toţii responsabilitatea pentru ele, *de asemenea*. În afară de cazul în care crezi că Uniunea Colonială o să presupună că faci asta absolut singur.

Am privit-o pe Marie.

– Din pură curiozitate, Marie, ce crezi tu că o să *facă* UC? Să trimită trupe FCA ca să ne aresteze pe mine şi pe Jane? Eu personal cred că totul va fi *bine*. Atunci măcar o să existe o prezenţă militară aici dacă sîntem atacaţi. Singura altă opţiune ar fi să ne lase baltă, şi ştii ceva? Asta e ceea ce se întîmplă *deja*!

Mi-am rotit privirea în jurul mesei.

– Cred că e nevoie să accentuăm din nou un fapt izbitor care este mereu trecut cu vederea, şi anume: sîntem complet, absolut şi pe de-a-ntregul *pe cont propriu*. Valoarea pe care o avem pentru Uniunea Colonială constă acum în moartea noastră, pentru a determina celelalte colonii să intre în luptă, cu cetăţenii şi tezaurele lor. N-am nimic împotrivă să fiu un simbol pentru restul Uniunii Coloniale, dar nu vreau să fiu silit să mor pentru acest privilegiu. Nu vreau nici ca vreunul dintre *voi* să trebuiască să moară pentru acest privilegiu.

Trujillo se uită pieziş la Jane.

– Eşti de acord cu toate astea, îi spuse.

– John a căpătat informaţiile de la fostul meu comandant, replică Jane. Am probleme de limpezit cu el la nivel personal. N-am nici o îndoială că informaţiile sînt corecte.

– Dar are el planurile lui? întrebă Trujillo.

– Sigur că are planuri, răspunse Jane. Vrea să împiedice restul universului să ne calce în picioare ca pe nişte gîndaci nenorociţi. Cred că a lăsat să se-nţeleagă asta destul de limpede.

Asta îl făcu pe Trujillo să şovăie.

– Voiam să întreb dacă are planuri pe care noi nu le vedem, explică el în sfîrşit.

– Mă îndoiesc. Forţele Speciale sînt destul de directe. Sîntem vicleni dacă e necesar, dar cînd vine momentul, mergem direct la ţintă.

– Ceea ce-l face primul om de soiul ăsta, am comentat. Uniunea Colonială n-a tratat sincer cu noi în nimic din toate astea.

– N-au avut de-ales, zise Lee Chen.

– Nu-mi spune mie aşa ceva! Sîntem prea adînc băgaţi în povestea asta ca să înghiţim totul pe nemestecate. Da, UC juca un joc complicat cu Conclavul şi nu s-a ostenit să ne spună nouă, pionilor,

care era jocul. Dar acum UC joacă un joc nou şi acesta depinde de înlăturarea noastră de pe tablă.

– Nu putem fi siguri, comentă Marta Piro.

– Ştim că nu avem sisteme defensive, vorbi Trujillo. Şi ştim de unde putem să aşteptăm mai mult. Indiferent de motive, John are dreptate. Ne aşteaptă vremuri grele.

– Tot aş vrea să ştiu cum poţi trăi cu faptul că ai trimis-o pe fiica ta să negocieze cu acest general Gau, insistă Marie Black.

– Era o idee bună, răspunse Jane.

– Nu văd cum, zise Black.

– Zoë călătoreşte cu obinii, explică Jane. Obinii nu sînt deschis ostili faţă de Conclav. Generalul Gau îi va primi pe obini, în condiţiile în care n-ar putea primi o navă colonială.

– Dacă am fi putut *căpăta* cumva o navă colonială, ceea ce nu se poate, am spus.

– Nici John, nici eu nu putem pleca din colonie fără ca absenţa noastră să nu fie observată, atît de Uniunea Colonială cît şi de proprii noştri colonişti, continuă Jane. Pe de altă parte, Zoë are o relaţie specială cu obinii. Plecarea ei de pe planetă la insistenţa obinilor era ceva la care Uniunea Colonială s-ar fi aşteptat.

– Mai există şi un alt avantaj, am completat eu.

Capetele se răsuciră înspre mine.

– Chiar dacă eu sau Jane am putea face drumul, Gau n-ar avea nici un motiv să accepte informaţia noastră ca autentică sau serioasă. Conducătorii de colonii s-au mai sacrificat şi înainte. Dar cu Zoë, îi dăm lui Gau mai mult decît informaţii.

– Îi daţi un ostatic, zise Trujillo.

– Da.

– Jucaţi un joc riscant.

– *Acesta* nu este un joc, am replicat. Trebuia să fim siguri că sîntem auziţi. Şi e un risc calculat. Obinii sînt cu Zoë, şi nu cred că vor sta fără să facă nimic dacă Gau face ceva stupid.

– Tot îi rişti viaţa, zise Black. Îi rişti viaţa şi e doar un copil.

– Dacă ar sta aici, ar muri la fel ca noi toţi. Plecînd, o să trăiască şi ne dă şi nouă şansa de a supravieţui. Am făcut ceea ce trebuia.

Marie Black deschise gura să răspundă.

– Trebuie să te gîndeşti *foarte* bine la următorul lucru pe care-l spui în legătură cu fiica mea, zise Jane.

Black închise gura cu un *poc* sonor.

– Aţi stabilit acest plan de acţiune fără noi, zise Lol Gerber. Dar ne spuneţi acum. Aş dori să ştiu de ce.

– Am trimis-o pe Zoë pentru că am crezut că este necesar, am răspuns. A fost o decizie pe care trebuia s-o luăm noi, şi am luat-o. Dar Marie are dreptate: *voi* o să trebuiască să trăiţi cu consecinţele

acţiunilor noastre. Trebuia să vă spunem. Dacă judecăm după Marie, unii dintre voi şi-au pierdut încrederea în noi. În acest moment, aveţi nevoie de conducători în care simţiţi că puteţi avea încredere. V-am spus ce-am făcut şi de ce. Una dintre consecinţele acţiunilor noastre este aceea că acum trebuie să votaţi dacă vreţi să conducem colonia mai departe sau nu…

– Uniunea Colonială nu va accepta pe nimeni nou, spuse Marta Piro.

– Cred că depinde de ceea ce le spuneţi, am replicat. Dacă le spuneţi că ne-am înhăitat cu inamicul, bănuiesc că vor aproba schimbarea.

– Prin urmare, ne întrebi şi dacă o să vă predăm sau nu Uniunii Coloniale, spuse Trujillo.

– Vă cerem să faceţi ceea ce credeţi că este necesar, am răspuns. Exact la fel cum am făcut noi.

M-am ridicat în picioare; Jane făcu la fel. Am ieşit din biroul nostru în lumina soarelui de pe Roanoke.

– Cît timp crezi că o să le trebuiască? am întrebat-o pe Jane.

– Nu prea mult. Mă aştept ca Marie Black să aibă grijă de asta.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru că n-ai omorît-o. Asta ar fi făcut problematic votul de încredere.

– *Am vrut* s-o omor, dar nu pentru că se înşela. Are dreptate. Riscăm viaţa lui Zoë. Şi e un copil.

M-am apropiat de soţia mea.

– Are aproape aceeaşi vîrstă ca şi tine, am spus, mîngîind-o pe braţ.

Jane se trase deoparte.

– Nu-i acelaşi lucru, ştii prea bine.

– Nu, nu e. Dar Zoë e destul de mare ca să înţeleagă ce face. A pierdut oameni la care ţinea, la fel ca tine. La fel ca mine. Şi ştie că e pe cale de a pierde mult mai mult. Ea a ales să plece. Am lăsat-o să aleagă.

– I-am lăsat o *falsă* alegere, spuse Jane. Am stat în faţa ei şi am lăsat-o să aleagă între a-şi risca propria ei viaţă şi a risca viaţa tuturor celor pe care-i cunoaşte, inclusiv a noastră. Nu-mi poţi spune că a fost corect să-i oferim asemenea opţiuni.

– Nici vorbă. Dar asta a fost tot ce i-am putut oferi.

– Urăsc universul ăsta nenorocit, exclamă Jane, uitîndu-se în altă parte. Urăsc Uniunea Colonială. Urăsc Conclavul. Urăsc colonia asta. Le urăsc pe toate!

– Ce simţi pentru mine?

– Nu e un moment bun să întrebi.

Ne-am aşezat şi am aşteptat.

O jumătate de oră mai tîrziu, Savitri ieşi din biroul administraţiei.

Avea ochii roşii.

– Ei, am veşti bune şi veşti proaste, spuse ea. Vestea bună este că aveţi zece zile pînă cînd ei or să anunţe UC că aţi vorbit cu generalul Gau. Trebuie să-i mulţumiţi lui Trujillo pentru asta.

– Asta e ceva, am zis.

– Mda. Vestea proastă e că sînteţi daţi afară. Amîndoi. Vot unanim. Eu sînt doar secretară. N-am putut vota. Îmi pare rău.

– Cine a primit slujba acum? întrebă Jane.

– Trujillo, răspunse Savitri. Sigur că da. Ticălosul a început să umble după funcţie înainte ca voi să închideţi uşa.

– Chiar nu-i atît de rău, am comentat.

– Ştiu, replică Savitri şi se şterse la ochi. Încerc doar să vă dau impresia că o să-mi fie dor de voi.

Am zîmbit.

– Ei, îţi sînt recunoscător.

Am îmbrăţişat-o. Ea mă îmbrăţişă la rîndul ei cu energie, apoi se dădu înapoi.

– Şi acum? întrebă Savitri.

– Avem zece zile. Aşteptăm.

*

Nava cunoştea sistemele defensive ale planetei Roanoke, sau lipsa acestora, şi de aceea apăru pe cer în partea cealaltă a planetei, unde singurul satelit de apărare al coloniei n-o putea vedea. Nava coborî încetişor în atmosferă pentru a evita căldura şi spectacolul intrării, şi traversă lent longitudinile globului, îndreptîndu-se către colonie. Înainte ca nava să intersecteze orizontul de percepţie al satelitului defensiv şi ca fierbinţeala motoarelor să fie detectată de acesta, nava le întrerupse şi începu o plutire prelungită pe bază de gravitaţie către colonie, masa ei scăzută fiind susţinută de aripi generate electric, imense dar subţiri ca o şoaptă. Nava se lăsă tăcută către ţinta ei, adică noi.

Am văzut-o chiar cînd şi-a terminat lunga plutire şi a renunţat la aripi, trecînd la reactoare de manevră şi la cîmpuri de suspensie. Fuioarele de căldură şi de energie brusc apărute fură prinse de satelit, care trimise imediat un avertisment – prea tîrziu, după cum se dovedi, pentru că pînă cînd să apuce să semnalizeze, nava făcuse deja manevrele de aterizare. Satelitul trimise imediat măsurătorile telemetrice turelelor noastre energetice, care erau acum complet încărcate.

Jane, care era încă responsabilă cu apărarea coloniei, semnaliză satelitului să aştepte. Nava se afla acum între limitele coloniei, dacă nu şi în interiorul zidurilor din Croatoan; dacă satelitul trăgea, chiar colonia ar fi suferit pagube. Jane deconectă de asemenea turelele energetice; şi ele ar fi sfîrşit prin a provoca mai multe stricăciuni

coloniei decît ar fi făcut-o nava.

Vehiculul ateriză; Jane, Trujillo şi cu mine am ieşit s-o întîmpinăm. În timp ce ne apropiam, se deschise o trapă a navei. Un pasager se năpusti prin deschidere, ţipînd şi alergînd spre Jane, care se pregăti pentru ciocnire. Nu prea bine, după cum se dovedi, pentru că ea şi cu Zoë se prăbuşiră amîndouă la pămînt. M-am apropiat ca să fac haz de ele; Jane mă apucă de gleznă şi mă trase după ele în grămadă. Trujillo rămase la o distanţă prudentă, ca să nu fie prins în harababură.

– Ţi-a luat destul timp, i-am spus lui Zoë, după ce m-am desprins în sfîrşit. Încă o zi şi jumătate, pînă cînd mama ta şi cu mine am fi fost trimişi pe Phoenix sub acuzaţia de trădare.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, replică Zoë. Mă bucur doar să vă văd.

Mă prinse într-o altă îmbrăţişare.

– Zoë, vorbi Jane, l-ai văzut pe generalul Gau.

– L-am văzut, zici? Am fost de faţă la tentativa de asasinat!

– *Poftim?* am exclamat Jane şi cu mine în acelaşi timp.

Zoë ridică mîinile împăciuitor.

– Am supravieţuit. După cum puteţi vedea.

M-am uitat spre Jane.

– Cred că tocmai am făcut pe mine, am spus.

– N-am nimic. N-a fost chiar atît de rău, serios!

– Ştii, chiar şi pentru o adolescentă, eşti cam blazată în legătură cu asta, am remarcat.

Zoë zîmbi larg. Am îmbrăţişat-o din nou, încă şi mai strîns.

– Şi generalul? întrebă Jane.

– A scăpat şi el. Şi nu *doar* că a scăpat. A ieşit furios din întîmplare. Foloseşte tentativa ca să-i ia pe toţi la muştruluit. Să le ceară loialitate faţă de el.

– Faţă de el? am replicat. Asta nu-i seamănă. Mi-a spus că Conclavul nu este un imperiu. Dacă cere loialitate, sună ca şi cum s-ar proclama împărat.

– Unii dintre sfătuitorii lui cei mai apropiaţi tocmai *au încercat* să-l omoare, sublinie Zoë. I-ar fi de folos în momentul ăsta puţină loialitate personală.

– Nu te pot contrazice, am răspuns.

– Dar nu s-a terminat, continuă Zoë. De aceea m-am întors. Există încă un grup de planete care-i rezistă. Sînt conduse de cineva pe nume Eser. Nerbros Eser. Ele au fost cele care au atacat Uniunea Colonială, a spus generalul.

– Aşa-i, am încuviinţat, amintindu-mi ce-a zis generalul Szilard despre Eser.

– Generalul Gau mi-a dat un mesaj pentru voi. Spune că Eser vine-ncoace. În curînd. Eser vrea să cucerească Roanoke pentru că

generalul n-a putut. Cucerirea coloniei Roanoke îi oferă influenţă, zice generalul. O cale de a arăta că e mai capabil să conducă Conclavul.
– Desigur, am comentat. Toţi ceilalţi folosesc Roanoke pe post de pion. De ce nu şi ticălosul ăsta?
– Dacă Eser ăsta atacă Uniunea Colonială fără oprelişte, atunci n-o să aibă nici o problemă să ne facă praf, interveni Trujillo.
Încă păstra distanţa faţă de grămadă.
– Generalul a spus că, potrivit informaţiilor lui, Eser nu plănuieşte să ne lovească din spaţiu, răspunse Zoë. Vrea să aterizeze aici, să cucerească Roanoke cu trupe. Generalul spune că va folosi numai atîtea cîte să pună mîna pe colonie. Într-un fel, opusul a ceea ce a făcut generalul cu flota lui. Să demonstreze ceva. E mai mult în fişierele pe care mi le-a dat generalul.
– Aşadar, va fi o forţă de atac mică, am răspuns.
Zoë dădu din cap.
– În afară de cazul în care vine doar el cu cîţiva prieteni, încă o s-avem o problemă, observă Trujillo şi făcu semn din cap către mine şi Jane. Voi doi sînteţi singurii cu instruire militară reală. Chiar şi cu apărarea de la sol, n-o să rezistăm mult împotriva unor soldaţi adevăraţi.
Jane era pe cale să răspundă, însă Zoë o întrecu.
– M-am gîndit la asta.
Trujillo păru să-şi înăbuşe un surîs.
– *Tu* te-ai gîndit!
Zoë deveni serioasă.
– Domnule Trujillo, fiica ta este prietena mea cea mai bună din lume. Nu vreau să moară. Nu vreau ca *tu* să mori. Sînt în măsură să ajut. Te rog nu mă lua de sus.
Trujillo se îndreptă de spate.
– Îmi cer scuze, Zoë. N-am vrut să fiu nerespectuos. Doar că nu mă aşteptam ca tu să ai un plan.
– Şi nici eu, am adăugat.
– Îţi aduci aminte că în urmă cu multă vreme m-am plîns că faptul de a fi obiectul veneraţiei unei întregi rase de extratereştri nu-mi folosea nici măcar ca să scap din cînd în cînd de lecţiile pentru acasă, continuă Zoë.
– Nu prea bine.
– Ei bine, cît timp am fost plecată, m-am hotărît să aflu la ce *mi-ar putea* folosi de fapt.
– Încă nu pricep, am zis.
Zoë mă luă de mînă şi apoi se întinse să o ia şi pe Jane.
– Veniţi, spuse ea. Hickory şi Dickory sînt încă pe navă. Au grijă de ceva pentru mine. Vreau să vă arăt.
– Ce e? întrebă Jane.

– E o surpriză, răspunse Zoë. Dar cred că o să vă placă.

PAISPREZECE

Jane mă trezi împingîndu-mă jos din pat.

– Ce naiba? am mormăit ameţit de pe podea.

– Semnalul de la satelit tocmai a căzut.

Jane se ridică în picioare, apucă un binoclu de mare putere din măsuţa de toaletă şi ieşi. M-am sculat repede şi m-am dus după ea.

– Ce vezi? am întrebat.

– Satelitul a dispărut. E o navă, nu prea departe de locul unde ar trebui să fie satelitul.

– Eser ăsta nu prea e partizanul subtilităţii, am comentat.

– Nu crede că ar trebui să fie. Oricum, nu s-ar potrivi cu scopurile sale.

– Sîntem gata?

– Nu contează dacă sîntem gata, lăsă Jane binoclul în jos ca să se uite la mine. E vremea.

*

Ca să fim corecţi, după întoarcerea lui Zoë, am anunţat Departamentul Colonizării că noi credeam că ne ameninţă un atac iminent şi că apărarea noastră împotriva unui asemenea atac era aproape inexistentă. Am implorat sprijin suplimentar. Ceea ce-am obţinut a fost o vizită din partea generalului Rybicki.

– Voi doi trebuie să fi înghiţit un pumn de pastile, comentă Rybicki, fără introducere, cînd intră în biroul administratorului. Începe să-mi pară rău că v-am propus pe voi ca şefi ai coloniei.

– Nu mai sîntem şefii coloniei, am replicat, şi am arătat spre Manfred Trujillo, care era aşezat în spatele fostului meu birou. El e.

Asta îl făcu să se clatine pe Rybicki; se uită spre Trujillo.

– N-ai nici o autorizaţie să fii conducătorul coloniei.

– Coloniştii n-ar fi de acord cu tine, replică Trujillo.

– Coloniştii n-au dreptul de vot, protestă Rybicki.

– N-ar fi de acord nici cu asta, continuă Trujillo.

– Atunci *ei* au înghiţit idioatele alea de pastile, împreună cu voi trei, zise Rybicki şi se întoarse spre mine şi Jane. Ce naiba se petrece aici?

– Credeam că mesajul către Departamentul Colonizării a fost destul de limpede, am răspuns. Avem motive să credem că sîntem pe cale să fim atacaţi, iar cei care or să ne atace plănuiesc să ne anihileze complet. Avem nevoie de apărare, sau o să murim.

– Aţi trimis mesajul *în clar*, exclamă Rybicki. Oricine l-ar fi putut recepţiona.

– Era codificat, am răspuns. Cod militar.

– A fost codificat cu un protocol compromis. A fost compromis de ani de zile.

Ridică ochii spre Jane.

– *Tu*, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştii, Sagan. Tu eşti

responsabilă pentru siguranţa coloniei. Tu ştii ce cod să foloseşti!

Jane nu scoase nici un cuvînt.

– Aşadar, zici că acum oricine ar fi interesat să ne asculte ştie că sîntem vulnerabili, am remarcat.

– Zic că ai fi putut la fel de bine să-ţi lipeşti şuncă pe cap şi să intri într-o vizuină de tigri.

– Atunci Uniunea Colonială are un motiv în plus să ne apere, vorbi Trujillo.

Rybicki aruncă din nou o privire spre Trujillo.

– Nu mai vorbesc cu el în preajmă, spuse. Nu contează ce soi de înţelegere convenabilă aveţi aici, esenţa problemei este că voi doi v-aţi băgat pielea în saramură pentru colonie, nu el. E timpul să vorbim serios, iar ceea ce trebuie să vorbim e strict secret. *El* nu se încadrează.

– Este totuşi conducătorul coloniei, am spus.

– Nu-mi pasă nici dacă l-aţi fi încoronat regele Siamului, replică Rybicki. Trebuie să plece.

– E hotărîrea ta, Manfred, am zis.

– O să plec, răspunse Trujillo, ridicîndu-se în picioare. Dar trebuie să ştii ceva, generale Rybicki. Noi, cei de-aici, ştim cum ne-a folosit Uniunea Colonială, cum s-a jucat cu destinul nostru şi cu vieţile noastre, ale tuturor. Vieţile noastre, ale familiilor şi ale copiilor noştri. Dacă Uniunea Colonială nu ne apără acum, o să ştim cine ne-a omorît cu adevărat. Nu cine ştie ce altă specie şi nu Conclavul. Uniunea Colonială. Pur şi simplu.

– Ăsta-i un discurs frumos, Trujillo, comentă Rybicki. Nu înseamnă că e şi adevărat.

– Generale, în acest moment nu te-aş socoti o autoritate în materie de adevăr, replică Trujillo.

Făcu semn din cap către mine şi Jane şi ieşi înainte ca generalul să apuce să riposteze.

– O să-i spunem tot ceea ce ne spui tu nouă, l-am anunţat, după plecarea lui Trujillo.

– Atunci o să fiţi trădători, în aceeaşi măsură ca şi incompetenţi, zise Rybicki, stînd la birou. Nu ştiu ce credeţi că faceţi voi doi, dar orice-ar fi, e o nebunie. Tu, se uită el spre Jane, *ştiu* că ştii că protocolul de codificare a fost compromis. Trebuia să ştii că transmiteai vulnerabilitatea voastră. Nu reuşesc să pricep nici cît negru sub unghie de ce-ai făcut-o.

– Am motivele mele, răspunse Jane.

– Bine. Spune-mi.

– Nu.

– Poftim? întrebă generalul.

– Am zis nu. N-am încredere în tine.

– O, asta-i *nostim*, exclamă Rybicki. Tocmai ai pictat o ţintă mare şi lată pe colonia voastră şi *eu* nu sînt de încredere!

– Există o mulţime de lucruri pe care Uniunea Colonială le-a făcut cu Roanoke şi despre care nu s-a ostenit să ne pomenească, am comentat. Schimbarea de poziţie e un joc cinstit.

– Iisuse! Nu sîntem într-o afurisită de *curte a şcolii*. Jucaţi cu viaţa acestor colonişti drept miză!

– Şi în ce fel e diferit asta de ceea ce-a făcut UC? am întrebat.

– Pentru că nu aveţi autoritatea. Nu aveţi dreptul.

– Uniunea Colonială are *dreptul* să se joace cu viaţa acestor colonişti? am întrebat. Are dreptul de a-i pune în calea unei armate duşmane care vrea să-i distrugă? Nu sînt soldaţi, generale. Sînt civili. Unii dintre oamenii noştri sînt pacifişti religioşi. *Tu* ai avut grijă de asta. Uniunea Colonială s-ar putea să fi avut *autoritatea* de a-i pune pe aceşti oameni în calea pericolului. Dar e al naibii de sigur că n-avea *dreptul*!

– Ai auzit vreodată de Coventry? întrebă Rybicki.

– Oraşul englezesc? am întrebat.

Rybicki încuviinţă.

– În al doilea război mondial, britanicii au aflat prin intermediul serviciilor de informaţii că duşmanii erau pe cale să bombardeze oraşul. Ştiau cînd urma să se întîmple. Dar dacă evacuau oraşul, ar fi dezvăluit că ştiau codul secret al inamicilor, şi şi-ar fi pierdut capacitatea de a intercepta planurile duşmanilor. Pentru binele întregii Britanii, au lăsat să se producă bombardamentul.

– Spui acum că Roanoke este Coventry-ul Uniunii Coloniale, comentă Jane.

– Spun că avem un duşman implacabil care ne vrea pe toţi morţi. Şi că trebuie să luăm în considerare ceea ce este mai bine pentru omenire. *Toată* omenirea.

– Asta înseamnă să presupunem că ceea ce face Uniunea Colonială este ceea ce este cel mai bine pentru toată omenirea, vorbi Jane.

– N-am spus asta.

– O gîndeşti.

– N-ai nici cea mai mică idee ce gîndesc eu.

– Ştiu precis ce gîndeşti. Ştiu că eşti aici ca să ne spui că Uniunea Colonială nu are nave sau soldaţi ca să ne apere. Ştiu că tu ştii că există nave şi soldaţi pentru apărarea noastră, dar că au fost repartizate în roluri pe care tu le socoteşti inutile sau neesenţiale. Ştiu că ar trebui să ne serveşti o minciună convingătoare despre asta. De aceea ai venit aici personal, ca să oferi minciunii o nuanţă personală. Şi ştiu că te scîrbeşte faptul că eşti pus să faci aşa ceva, dar ceea ce te scîrbeşte încă şi mai mult este că ţi-ai îngăduit singur s-o faci.

Rybicki se uita fix la Jane, cu gura căscată. La fel şi eu.

– Ştiu că voi credeţi că Uniunea Colonială se poartă prosteşte, sacrificînd Roanoke Conclavului. Ştiu că eşti la curent cu faptul că există deja planuri de a folosi pierderea noastră pentru a face recrutări în colonii. Ştiu că tu crezi că recrutarea din colonii le face pe acestea mai vulnerabile la atac, şi nu invers, pentru că acum Conclavul va avea un motiv să ţintească populaţiile civile pentru a reduce numărul soldaţilor potenţiali. Ştiu că vezi asta ca pe un ultim stadiu pentru Uniunea Colonială. Ştiu că tu crezi că Uniunea Colonială va pierde. Ştiu că te temi pentru mine şi pentru John, pentru colonia asta şi pentru toată omenirea. Ştiu, în cele din urmă, că tu crezi că nu avem nici o ieşire…

Rybicki rămase tăcut vreme de o clipă nesfîrşită.

– Pari să ştii multe, comentă el în sfîrşit.

– Ştiu destule. Dar acum avem nevoie să auzim toate astea de la tine.

Rybicki se uită atent spre mine, apoi din nou la Jane. Umerii i se încovoiară şi se foi stînjenit.

– Ce-aş putea să spun ca voi să nu păreţi că ştiţi deja? Uniunea Colonială n-are nimic pentru voi. Am pledat în faţa lor să vă dea ceva, *orice* – se uită la Jane ca să vadă dacă ea recunoaşte adevărul acestor spuse, dar ea nu făcea decît să-l privească impasibilă – însă au luat hotărîrea să menţină frontul la coloniile mai dezvoltate. Mi s-a spus că era o folosire strategică mai bună a forţei noastre militare. Nu sînt de acord, dar nu e un argument de neapărat. Roanoke nu e singura colonie mai nouă care a rămas descoperită.

– E doar cea despre care se ştie că e ameninţată.

– Ar trebui să vă ofer o poveste rezonabilă pentru lipsa de sisteme defensive, continuă Rybicki. Cea la care m-am oprit a fost faptul că mesajul vostru de implorare, cu codificarea compromisă, ne-a pus în primejdie navele şi soldaţii. Asta are avantajul de a putea fi adevărat – se uită la Jane tăios, în timp ce vorbea – dar e mai ales o acoperire. N-am venit doar să o fac mai convingătoare. Am venit pentru că simţeam că eram dator faţă de voi să v-o spun în faţă.

– Nu ştiu cum să mă comport în legătură cu faptul că te simţi mai în largul tău minţindu-ne de-aproape decît de la distanţă, am observat.

Rybicki scoase un surîs amar.

– Privind retrospectiv, nu pare să fi fost una dintre cele mai bune decizii ale mele.

Se întoarse înapoi către Jane.

– Tot vreau să ştiu cum de ştii toate astea.

– Am sursele mele. Şi ne-ai zis ceea ce aveam nevoie să ştim. Uniunea Colonială şi-a luat mîna de pe noi.

– N-a fost hotărîrea mea. Nu cred că e drept.

– Ştiu, răspunse Jane. Dar nu prea mai contează în acest moment.

Rybicki se uită la mine în căutarea unei privelişti mai înţelegătoare. N-o găsi.

– Ce plănuiţi să faceţi acum? ne întrebă.

– Nu-ţi putem spune, răspunse Jane.

– Pentru că n-aveţi încredere în mine.

– Pentru că aceeaşi sursă care-mi spune ce gîndeşti o să spună altcuiva ce plănuim. Nu ne putem permite aşa ceva.

– Dar plănuiţi *ceva*. Aţi folosit un cod spart ca să ne trimiteţi un mesaj. Voiaţi să fie citit. Încercaţi să atrageţi aici pe *cineva*.

– E timpul să pleci, generale, zise Jane.

Rybicki clipi, neobişnuit să fie expediat. Se ridică şi se duse la uşă, întorcîndu-se spre noi cînd ajunse în pragul ei.

– Orice-aţi face voi doi, sper să meargă. Nu ştiu cum o să iasă totul dacă reuşiţi să salvaţi colonia. Dar trebuie să fie mai bine decît cum o să iasă dacă nu reuşiţi...

Plecă.

M-am întors spre Jane.

– Trebui să-mi spui cum ai făcut asta, am zis. Cum ai obţinut informaţiile astea. Mie nu mi-ai spus nimic pînă acum.

– Nu le-am avut pînă acum, răspunse ea, şi-şi ciocăni tîmpla cu vîrful degetului. Mi-ai zis că generalul Szilard mi-a transmis că mi-a dat seria completă de funcţii de comandă. Una dintre aceste funcţii de comandă, cel puţin în Forţele Speciale, este capacitatea de a citi minţile altora.

– Poftim?

– Gîndeşte-te... Cînd ai un BrainPal, acesta învaţă să-ţi citească gîndurile. Aşa funcţionează. Folosirea lui ca să citeşti gîndurile *altor* oameni este doar o problemă de software. Generalii din Forţele Speciale au acces la gîndurile soldaţilor lor, deşi Szilard mi-a zis că de cele mai multe ori nu e prea folositor, din moment ce oamenii se gîndesc la lucruri fără rost. De data asta a prins bine.

– Aşadar, oricui are un BrainPal i se pot citi gîndurile?

Jane încuviinţă.

– Iar acum ştii de ce n-am putut veni cu tine la staţia Phoenix. N-am vrut să dau de gol nimic.

Am făcut semn către uşa pe care Rybicki tocmai ieşise.

– Tocmai te-ai dat de gol faţă de el.

– Nu. El nu ştie că am fost îmbunătăţită. Se întreabă doar cine din echipa lui a vorbit şi cum au ajuns informaţiile la mine.

– Încă îi citeşti mintea.

– Nu m-am oprit de cînd a aterizat. N-o să mă opresc pînă cînd pleacă.

– Ce gîndeşte acum?

– Încă se întreabă cum am căpătat asemenea informaţii. Şi se gîndeşte la noi. Speră că o să reuşim. Partea asta n-a fost o minciună.

– Crede că o să reuşim? am întrebat.

– Sigur că nu, răspunse Jane.

*

Turelele energetice ţintiră rachetele care soseau şi traseră, dar erau prea multe rachete pe care să le ţintească; turelele explodară cu o răbufnire violentă care aruncă sfărîmături peste cîmpurile în care erau amplasate, la o oarecare distanţă de Croatoan.

– Primesc un mesaj, ne spuse Jane mie şi lui Trujillo. E un ordin de a înceta lupta şi de a ne pregăti pentru o debarcare.

Făcu o pauză.

– Mi se spune că orice continuare a rezistenţei va avea ca rezultat un covor de bombe asupra coloniei. Mi se cere să confirm mesajul. Lipsa unui răspuns în aproximativ un minut va fi interpretată ca sfidare şi se va declanşa bombardamentul.

– Ce crezi? am întrebat-o pe Jane.

– Sîntem gata, atît cît vom putea fi vreodată.

– Manfred?

– Sîntem gata. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, sper să meargă.

– Kranjic? Beata?

M-am întors către locul unde stăteau Jann Kranjic şi Beata, amîndoi complet echipaţi în aparatură de reporter. Beata dădu din cap; Kranjic îmi făcu un semn cu degetul în sus.

– Spune-le că le confirmăm mesajul şi că încetăm focul, i-am zis lui Jane. Spune-le că abia le aşteptăm sosirea pentru a discuta termenii de capitulare.

– S-a făcut, răspunse Jane o clipă mai tîrziu.

M-am întors spre Savitri, care stătea lîngă Beata.

– Fii gata.

– Grozav, comentă Savitri pe un ton complet neconvingător.

– O să te descurci bine.

– Mă simt gata să vomit.

– Mă tem că am lăsat găleata la birou.

– O să mă mulţumesc să vomit pe ghetele tale.

– Serios. Eşti gata să faci asta, Savitri?

Ea dădu din cap.

– Sînt gata. S-o facem.

Ne-am ocupat cu toţii poziţiile.

După cîtva timp, o lumină pe cer se descompuse în două transportoare de trupe. Acestea plutiră deasupra satului Croatoan pentru puţină vreme, înainte de a ateriza la un kilometru depărtare, pe un teren nesemănat. Fusese iniţial semănat; îl araserăm şi îngropaserăm primele răsaduri. Mizaserăm pe transportoare de trupe

şi speram să-i convingem să aterizeze într-un anumit loc, făcîndu-l mai atrăgător decît altele. A mers. Undeva într-un cotlon al minţii mi-o închipuiam pe Jane zîmbind îndîrjită. Jane ar fi fost mai prudentă în privinţa aterizării pe singurul teren agricol care nu avea plante răsărind din el, dar ăsta-i unul dintre motivele pentru care o făcuserăm. Şi eu aş fi fost prudent, pe vremea cînd conduceam trupe. Competenţa militară de bază urma să aibă importanţă aici, iar acesta era primul nostru indiciu în legătură cu soiul de luptă care ne aştepta.

Mi-am luat binoclul şi m-am uitat atent. Transportoarele se deschiseseră şi soldaţii se îngrămădeau la ieşirile din navă. Erau îndesaţi, pestriţi şi cu pielea groasă; arrisieni cu toţii, precum conducătorul lor. Mai exista şi un alt mod prin care forţa de invazie se deosebea de flota generalului Gau. Gau împărţea responsabilitatea pentru incursiunile sale asupra întregului Conclav; Eser păstra gloria atacului numai pentru oamenii săi.

Soldaţii erau grupaţi în plutoane; trei plutoane a cîte treizeci sau treizeci şi cinci de soldaţi fiecare. Cam o sută în total. Eser era cu siguranţă plin de tupeu. Nu e mai puţin adevărat că cei o sută de soldaţi de la sol erau doar o iluzie; fără îndoială, Eser avea încă vreo cîteva sute la bordul navei, ca să nu mai pomenim că nava însăşi era capabilă să spulbere colonia chiar de pe orbită. Pe sol sau deasupra lui, Eser avea mai mult decît suficientă putere de foc ca să ne omoare pe toţi de mai multe ori. Cei mai mulţi dintre soldaţii arrisieni purtau pe umăr puşca automată arrisiană standard, o armă cu gloanţe cilindrice cunoscută pentru viteza, precizia şi rata mare a focului. Doi soldaţi din fiecare pluton purtau aruncătoare de rachete fixate pe umăr; avînd în vedere invazia, acestea păreau să fie mai mult pentru spectacol decît pentru orice altceva. Nici o armă energetică sau un aruncător de flăcări, din cîte puteam vedea.

Apăru şi Eser, încadrat de o gardă de onoare. Eser era îmbrăcat în echipament militar arrisian, mai curînd de paradă, pentru că nu servise niciodată în armată, dar presupun că dacă vrei să încerci să apari ca un general într-o misiune militară, mai bine te costumezi pentru rol. Membrele lui Eser erau mai groase, iar smocurile fibroase din jurul pedunculilor oculari erau mai întunecate decît cele ale soldaţilor săi; era mai bătrîn şi mult mai ieşit din formă decît cei care-l serveau. Dar, în măsura în care îmi puteam da seama de vreo emoţie pe faţa lui extraterestră, părea destul de mulţumit de sine însuşi. Stătea în faţa soldaţilor, gesticulînd; părea că le ţine un discurs.

Netrebnicul. Se afla la numai un kilometru distanţă, nemişcat, pe teren neted. Dacă eu sau Jane am fi avut puşca potrivită, i-am fi putut rade creştetul capului. Apoi am fi fost morţi, pentru că după aceea soldaţii şi nava lui ar face colonia una cu pămîntul. Dar ar fi distractiv, atît cît ar dura. Era însă doar un gînd teoretic; nu aveam genul potrivit

de puşcă şi oricum, indiferent de ce s-ar fi întîmplat, îl voiam pe Eser în viaţă, la sfîrşit. Omorîrea lui nu era în cărţi. Din păcate.

În timp ce Eser vorbea, garda lui scana cu sîrguinţă împrejurimile, în căutarea ameninţărilor. Speram ca Jane, din poziţia ei, să observe asta; nu toţi cei părtaşi la această mică aventură erau complet incompetenţi. Mi-aş fi dorit să-i pot spune să ia notă, dar eram în tăcere radio; nu voiam să ne dăm de gol jocul, înainte de a fi început.

Eser se opri în sfîrşit din vorbă şi întreaga companie de soldaţi porni să traverseze cîmpul către drumul care lega ferma de Croatoan. O grupă de soldaţi preluă conducerea, căutînd ameninţări şi mişcare; restul mergea în formaţie, dar fără prea multă disciplină. Nimeni nu se aştepta la prea multă rezistenţă.

Nici n-ar fi găsit vreuna pe drumul spre Croatoan. Întreaga colonie era trează şi ştia despre invazie, desigur, dar îi avertizaserăm pe toţi să rămînă în case sau în adăposturi şi să nu intre în luptă în timp ce soldaţii treceau spre Croatoan. Voiam să joace rolul coloniştilor umili şi speriaţi, aşa cum era de aşteptat să fie. Pentru unii dintre ei, asta nu avea să constituie o problemă; pentru alţii, urma să ceară un efort deosebit. Voiam ca primul grup să se afle la adăpost, pe cît posibil; pe cel de-al doilea îl voiam stăpînit. Le-am dat sarcini pentru mai tîrziu, dacă urma să existe un mai tîrziu.

Fără îndoială, grupa din avangardă scana împrejurimile cu senzori de infraroşu şi de căldură, căutînd atacuri pe furiş. Tot ce găseau erau colonişti în picioare la ferestrele lor, privind în întuneric, în timp ce soldaţii treceau pe lîngă ei. Vedeam cu binoclul cum cel puţin un grup de colonişti stătea pe verande să-i vadă pe soldaţi. Menoniţi. Erau pacifişti, dar cu siguranţă nu se temeau de nimic.

Croatoan rămăsese la fel ca la începuturi: o versiune din vremurile moderne a unei tabere de legiune romană, încă înconjurată de două rînduri de containere de mărfuri. Cei mai mulţi dintre coloniştii care locuiseră aici îl abandonaseră pentru case şi ferme proprii, dar cîţiva oameni continuau să locuiască acolo, inclusiv eu cu Jane şi Zoë, iar cîteva clădiri permanente se înălţau în spaţiul unde fuseseră corturile. Terenul de joacă din centrul taberei exista încă, în faţa unei alei care trecea de-a lungul lui şi prin spatele clădirii administraţiei. În centrul terenului de joacă stătea Savitri, singură. Ea urma să fie prima fiinţă umană pe care aveau s-o vadă soldaţii arrisieni şi Eser; singura, speram noi, pe care s-o vadă.

O vedeam pe Savitri din locul în care stăteam. Nu era frig la începutul dimineţii, dar ea tremura vizibil.

Primii dintre soldaţii arrisieni ajunseră la îngrăditura satului Croatoan şi se opriră din marş, în timp ce examinau zona ca să se asigure că nu intrau într-o capcană. Asta le luă cîteva minute, dar pînă la urmă fură mulţumiţi că nu exista acolo nimic ce le-ar fi putut face

vreun rău. Porniră din nou marşul şi soldaţii arrisieni intrară tropăind pe teren, îngrămădindu-se pe terenul de joacă, stînd prudenţi cu ochii pe Savitri, care şedea pe loc, tăcută şi doar puţin tremurînd. În foarte scurt timp, toţi soldaţii se aflară între limitele mărginite cu containere ale aşezării.

Eser trecu printre rînduri cu garda sa şi se opri în faţa lui Savitri. Făcu semn spre dispozitivul de traducere.

– Sînt Nerbros Eser, vorbi el.

– Sînt Savitri Guntupalli, replică Savitri.

– Tu eşti conducătoarea acestei colonii, continuă Eser.

– Nu, răspunse Savitri.

Pedunculii oculari ai lui Eser se clătinară auzind acest lucru.

– Unde sînt conducătorii coloniei?

– Sînt ocupaţi, zise Savitri. De aceea m-au trimis pe mine să vorbesc cu voi.

– Şi cine eşti tu?

– Sînt secretara, răspunse Savitri.

Pedunculii oculari ai lui Eser se întinseră cu furie şi aproape să se loviră între ei.

– Am puterea de a face una cu pămîntul colonia asta, iar conducătorul ei îşi trimite *secretara* să mă întîmpine!

Era limpede că orice urmă de mărinimie pe care ar fi plănuit-o Eser pentru victorie zbura de-a dreptul pe fereastră.

– Păi, mi-au dat un mesaj pentru tine.

– Ţi-au dat! comentă Eser.

– Da. Mi s-a cerut să-ţi spun că dacă tu şi soldaţii tăi sînteţi dispuşi să vă întoarceţi la navele voastre şi să vă întoarceţi pur şi simplu de unde aţi venit, am fi încîntaţi să vă lăsăm să trăiţi.

Eser făcu ochii mari, apoi emise un scrîşnet acut, sunetul arrisian pentru amuzament. Cei mai mulţi dintre soldaţi scrîşniră alături de el; era ca o adunare de albine furioase. Apoi Eser încetă scrîşnetul şi păşi de-a dreptul spre Savitri, care, ca o adevărată vedetă, nici măcar nu se clinti.

– Plănuiam să las cea mai mare parte a coloniştilor voştri să trăiască, vorbi Eser. Urmam să pun să fie executaţi conducătorii coloniei pentru crime împotriva Conclavului, cînd au ajutat Uniunea Colonială să prindă în ambuscadă flota noastră. Dar voiam să vă cruţ coloniştii. Tu mă ispiteşti să mă răzgîndesc în privinţa asta.

– Aşadar, asta înseamnă *nu*, spuse Savitri, privind direct în pedunculii lui oculari.

Eser făcu un pas înapoi şi se răsuci spre una dintre gărzi.

– Omoar-o! Apoi să trecem la treabă…

Soldatul ridică arma, ţinti torsul lui Savitri şi apăsă cu degetul panoul de declanşare al puştii.

Puşca explodă, retezînd aerul vertical în planul perpendicular pe mecanismul de tragere al puştii şi emiţînd o matrice plană, verticală, de energie, direct în sus. Pedunculii oculari ai soldatului intersectară acel plan şi fură retezaţi; extraterestrul se prăbuşi urlînd de durere, ţinîndu-se de ceea ce-i mai rămăsese din pedunculi.

Eser se uită din nou la Savitri, nedumerit.

– Ar fi trebuit să pleci cînd ai avut şansa, spuse Savitri.

Se auzi un *bang* în clipa cînd Jane deschise cu piciorul uşa clădirii administrative, avînd nano-plasa ce-i ascundea căldura corpului acoperită de armura standard a poliţiei Departamentului Colonizării, la fel ca şi toţi ceilalţi din micul nostru detaşament. În braţe purta ceva ce *nu* era un dispozitiv standard al Departamentului Colonizării: un aruncător de flăcări.

Jane îi făcu semn lui Savitri să se dea înapoi; Savitri nu avu nevoie să i se spună de două ori. Din faţa lui Jane se auzea zgomotul ţipetelor arrisiene, în timp ce soldaţii cuprinşi de panică încercau s-o împuşte, doar ca să-şi vadă puştile făcute ţăndări şi erupîndu-le cu violenţă în mîini. Jane se îndreptă direct spre soldaţi, care începuseră să o ia înapoi înspăimîntaţi, şi revărsă un şuvoi foc în mijlocul lor.

*

– Ce-i asta? am întrebat-o pe Zoë cînd ne conduse în navetă, ca să ne uităm la orice-o fi fost ceea ce voia ea să ne arate. Orice era, avea mărimea unui pui de elefant. Hickory şi Dickory stăteau lîngă obiect; Jane se duse pînă la el şi începu să examineze panoul de control de pe o parte.

– E darul meu pentru colonie, răspunse Zoë. E un cîmp *sugător*.

– Cîmp *distrugător*, am corectat-o.

– Nu, *sugător*, insistă Zoë. Cu un sss.

– Ce face?

Zoë se întoarse spre Hickory.

– Spune-i.

– Cîmpul sugător canalizează energia cinetică, explică Hickory. Redirecţionează energia în sus sau în orice altă direcţie preferă utilizatorul şi foloseşte energia redirecţionată ca să alimenteze cîmpul însuşi. Utilizatorul poate defini la ce nivel este redirecţionată energia, pe o scală a parametrilor.

– Trebuie să-mi explici asta ca şi cum aş fi un idiot, am replicat. Pentru că e clar că sînt.

– Opreşte gloanţele, rosti Jane, încă uitîndu-se la panou.

– Mai zi o dată?

– Obiectul ăsta generează un cîmp care va suge energia din orice obiect care se mişcă mai repede decît cu o anumită viteză, continuă Jane.

Se uită la Hickory.

– E corect, nu-i aşa?

– Viteza este unul dintre parametrii pe care-i poate defini un utilizator, replică Hickory. Alţi parametri pot include emisia de energie potrivit unui anumit timp sau unei anumite temperaturi.

– Aşadar, îl programăm să oprească gloanţe sau grenade, şi o s-o facă, am precizat.

– Da, zise Hickory. Deşi merge mai bine cu obiecte fizice decît cu cele energetice.

– Merge mai bine cu gloanţe decît cu fascicule de energie…

– Da, răspunse Hickory.

– Cînd definim nivelul de energie, orice se află sub acel nivel îşi păstrează energia, adăugă Jane. Îl putem regla să oprească un glonţ dar să lase o săgeată să zboare.

– Dacă energia săgeţii se află sub pragul pe care-l defineşti, da, încuviinţă Hickory.

– Aparatul ăsta are nişte posibilităţi, am constatat.

– Ţi-am zis c-o să-ţi placă.

– E cel mai grozav cadou pe care mi l-ai adus vreodată, scumpa mea.

Zoë zîmbi larg.

– Ar trebui să ştii că acest cîmp are o durată foarte limitată, spuse Hickory. Sursa de energie de aici e mică şi va dura numai cîteva minute, în funcţie de mărimea cîmpului pe care-l generezi.

– Dacă l-aş folosi ca să acopăr Croatoan, cam cît ar dura? am întrebat.

– Cam şapte minute, răspunse Jane.

Îşi dăduse seama cum funcţionează panoul de control.

– Posibilităţi serioase, am remarcat.

M-am întors spre Zoë.

– Şi cum ai reuşit să-i convingi pe obini să ne dea ăsta?

– Mai întîi am adus argumente, apoi m-am tîrguit, apoi am implorat. Şi după aceea mi-am ieşit din fire.

– Ţi-ai ieşit din fire, zici…

– Nu te uita aşa la mine. Obinii sînt incredibil de sensibili la emoţiile mele. Ştii asta. Iar ideea ca fiecare persoană pe care o iubesc şi la care ţin să fie ucisă e ceva la care mă pot lăsa copleşită de emoţii destul de uşor. Şi pe deasupra fiecărui argument pe care l-am adus, a mers. Aşa că nu mă cicăli pentru asta, tăticule de nouăzeci de ani. În timp ce Hickory, Dickory şi cu mine eram cu generalul Gau, ceilalţi obini au adus asta pentru noi.

M-am uitat din nou la Hickory.

– Credeam că aţi zis că nu aveţi voie să ne ajutaţi, din cauza tratatului cu Uniunea Colonială.

– Regret să spun că Zoë a făcut o mică greşeală în explicaţia ei.

Cîmpul sugător nu este tehnologia noastră. E mult prea avansat pentru asta. E consu.

Jane şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Tehnologia consu era în general atît de avansată, încît îţi tăia răsuflarea faţă de tehnologia altor specii, inclusiv a noastră, iar consu nu se despărţeau niciodată cu uşurinţă de orice tehnologie pe care o aveau.

– Consu v-au dat asta? am întrebat.

– V-au dat-o vouă, de fapt.

– Şi de unde ştiau despre noi?

– La o întîlnire cu unii dintre semenii noştri obini, subiectul a fost atins în cursul discuţiei, iar consu au fost impresionaţi şi s-au oferit în mod spontan să vă ofere acest dar.

Mi-am adus aminte că odată, nu cu multă vreme după ce am cunoscut-o pe Jane, ea şi cu mine am avut nevoie să punem nişte întrebări rasei consu. Preţul răspunsului la aceste întrebări a fost un soldat mort al Forţelor Speciale şi trei mutilaţi. Îmi venea extrem de greu să-mi închipui „discuţia” care a avut ca rezultat despărţirea consu de o mostră de tehnologie ca aceasta.

– Aşadar, obinii n-au nimic de-a face cu acest dar, am conchis.

– În afară de transportarea lui aici la cererea fiicei tale, nu.

– Trebuie să mulţumim consu la un moment dat.

– Nu cred că se aşteaptă la mulţumiri.

– Hickory, m-ai minţit vreodată? am întrebat.

– Nu cred că eşti conştient că eu sau oricare obin te-ar fi minţit vreodată, răspunse Hickory.

– Nu. Nu cred că sînt.

*

În spatele coloanei arrisiene, soldaţii se retrăgeau în învălmăşeală înapoi către poarta coloniei, unde Manfred Trujillo aştepta, stînd la comenzile unui camion de marfă de pe care demontaserăm accesoriile şi-l meşteriserăm în scopul de a obţine o acceleraţie cît mai mare. Camionul stătuse la marginea unui cîmp din apropiere, tăcut şi cu Trujillo ghemuit înăuntru, pînă cînd soldaţii intraseră cu toţii în Croatoan. Apoi alimentă bateriile camionului şi înaintă încet de-a lungul drumului, aşteptînd ţipetele care trebuiau să fie semnalul pentru a apăsa pedala de acceleraţie pînă la fund.

Cînd Trujillo văzu trombele aruncătorului de flăcări al lui Jane, acceleră cu putere către deschizătura porţii satului Croatoan. În timp ce trecea printre porţi, aprinse farurile camionului, năucind trei soldaţi arrisieni fugari şi lăsîndu-i paralizaţi. Aceşti soldaţi fură primii care-şi întîlniră moartea adusă de camionul masiv, năpustindu-se ca fulgerul; mai mult de alţi zece urmară cînd Trujillo porni să le reteze rîndurile. Trujillo coti la stînga la drumul din faţa pieţei aşezării, măturînd încă doi soldaţi arrisieni, şi se pregăti de încă o cursă.

Cînd camionul trecu prin porţile satului, Hickory atinse butonul care le închidea, apoi el şi cu Dickory scoaseră din teacă două pumnale primejdios de lungi şi se pregătiră să-i întîmpine pe soldaţii arrisieni care aveau ghinionul să dea peste ei. Soldaţii arrisieni îşi ieşiseră din minţi din cauză că nu pricepeau cum o misiune militară de rutină se transformase într-un masacru – al *lor* – dar, din nefericire pentru ei, atît Hickory cît şi Dickory erau în posesia deplină a capacităţilor mintale, erau buni la mînuit cuţitele şi-şi opriseră implanturile emoţionale, ca să poată ucide cu eficienţă.

Acum Jane începuse şi ea cu pumnalele, după ce terminase combustibilul aruncătorului de flăcări cu preţul a aproape un pluton de soldaţi arrisieni. Jane trimise pe lumea cealaltă cîţiva dintre soldaţii cei mai înfiorător de arşi, apoi îşi îndreptă atenţia către cei care încă mai stăteau în picioare, sau de fapt fugeau. Alergau repede, însă Jane, modificată cum era, alerga mai repede. Jane făcuse cercetări despre arrisieni, despre armamentul, armura şi slăbiciunile lor. Din întîmplare, armura corporală militară arrisiană era vulnerabilă la încheieturile laterale; un cuţit suficient de subţire se putea strecura înăuntru şi putea reteza una dintre arterele importante care străbăteau bilateral corpul arrisian. În timp ce priveam, am văzut-o pe Jane exploatînd această informaţie, întinzînd mîna să apuce un soldat arrisian care fugea, smucindu-l înapoi, cufundîndu-şi pumnalul în partea laterală a armurii şi lăsîndu-l să i se scurgă viaţa, şi apoi apucîndu-l pe următorul soldat, fără să încetinească pasul.

Eram copleşit de admiraţie pentru soţia mea. Şi înţelegeam acum de ce generalul Szilard nu-şi ceruse scuze pentru ceea ce-i făcuse. Forţa, viteza şi neînduplecarea ei urmau să ne salveze în calitate de colonie.

În spatele lui Jane, patru soldaţi arrisieni se liniştiseră suficient ca să înceapă să gîndească din nou tactic şi începuseră să se strecoare către ea, cu puştile abandonate şi pumnalele scoase. Aici a fost rîndul meu, aşezat în vîrful şirului interior de containere de marfă, să mă dovedesc de folos: eram sprijinul aerian. Mi-am luat arcul cu scripeţi, am potrivit săgeata şi l-am nimerit în gît pe soldatul aflat cel mai în faţă; nu prea bine, din moment ce îl ţinteam pe cel de după el. Soldatul apucă stîngaci săgeata înainte de a se prăbuşi în faţă; ceilalţi trei o luară la fugă, dar nu înainte de a răni încă unul la picior, din nou nu prea bine, pentru că ţintisem în cap. Se prăbuşi cu un scrîşnet; Jane se întoarse la auzul sunetului şi apoi se îndreptă spre el să-l termine.

M-am uitat după ceilalţi doi printre clădiri dar nu i-am văzut, şi apoi am auzit un zăngănit. M-am uitat în jos şi am văzut că unul dintre soldaţi se căţăra pe container, iar cutia de gunoi pe care sărise ca să ajungă pînă unde eram eu se rostogolea pe jos. Am potrivit încă o

săgeată şi am tras în el; săgeata lovi chiar în faţa lui. Era clar că arcul nu era menit să fie arma mea. N-aveam timp să înstrunez încă o săgeată; soldatul ajunsese sus pe container şi se îndrepta spre mine cu pumnalul scos, strigînd ceva. Aveam trista bănuială că omorîsem pe cineva la care chiar ţinea. Mi-am apucat cuţitul şi, în acel moment, arrisianul a atacat, acoperind distanţa între noi într-un timp uimitor de scurt. Am căzut; cuţitul a zburat peste marginea containerului.

M-am rostogolit din cauza atacului arrisianului şi l-am împins cu piciorul, dîndu-l jos de pe mine, tîrîndu-mă către margine, departe de el. Se năpusti iar asupra mea într-o clipă, lovindu-mă cu cuţitul la umăr şi întîlnind acolo armura de poliţie. Se pregăti să mă lovească din nou; l-am apucat de un peduncul ocular şi am tras cu putere. S-a tras deoparte, ţipînd şi ţinîndu-se de peduncul, dîndu-se cu spatele spre margine. Atît pumnalul cît şi arcul erau prea departe ca să ajung la ele. *La dracu'*, am gîndit, şi m-am aruncat asupra arrisianului. Am căzut amîndoi peste marginea containerului; în cădere, mi-am înfipt braţul în gîtul lui. Am aterizat, eu peste el, cu braţul strivindu-i traheea sau care-o fi echivalentul pentru el. Braţul îmi pulsa de durere; mă îndoiam că o să mai folosesc braţul acela în mod productiv pentru o vreme.

M-am rostogolit de pe arrisianul mort şi am ridicat privirea; o umbră plutea pe container. Era Kranjic; el şi cu Beata îşi foloseau camerele ca să înregistreze bătălia.

– Mai trăieşti? mă întrebă.

– Aşa se pare.

– Uite, poţi să mai faci asta o dată? Am pierdut cea mai mare parte.

I-am arătat degetul mijlociu; nu-i puteam vedea faţa, dar bănuiam că rînjeşte.

– Aruncă-mi cuţitul şi arcul, am strigat.

M-am uitat la ceas. Mai aveam un minut şi jumătate pînă să cadă scutul. Kranjic îmi întinse cuţitul şi arcul, iar eu am pornit pe străzi, încercînd să dobor soldaţi pînă cînd am rămas fără săgeţi, apoi m-am ţinut departe de ei, pînă la expirarea timpului.

Cu treizeci de secunde înainte ca scutul să cadă, Hickory deschise porţile satului, iar el şi cu Dickory se dădură la o parte ca să lase supravieţuitorii atacului să se reverse afară, în retragere. Cei vreo douăzeci şi cinci care mai rămăseseră nu se opriră să se întrebe de ce se deschisese poarta; o luară la sănătoasa şi se împrăştiară către navetele lor, lăsate cam la un kilometru depărtare. Ultimul dintre aceşti soldaţi ieşi pe poartă exact cînd am întrerupt cîmpul. Eser şi ultimul soldat din gardă care-i mai rămăsese se aflau în mijlocul fugarilor, gardianul împingîndu-şi fără menajamente protejatul tot înainte. Mai avea încă puşca; cei mai mulţi îşi abandonaseră însă

armele, văzînd ceea ce li se întîmplase celor care le folosiseră în sat, şi presupunînd că acum erau complet inutile. Am ridicat una în timp ce-i urmăream; Jane culese unul dintre lansatoarele de rachete. Kranjic şi Beata săriră de pe containere şi veniră după noi, Kranjic luîndu-ne-o înainte în fugă şi dispărînd în întuneric, Beata ţinînd pasul cu Jane şi cu mine.

Soldaţii arrisieni care se retrăgeau făceau două presupuneri în timp ce fugeau. Prima era că gloanţele nu aveau nici o valoare pe Roanoke. A doua era că terenul pe care se retrăgeau era acelaşi cu terenul pe care mărşăluiseră la venire. Ambele presupuneri erau greşite, aşa cum descoperiră arrisienii cînd turelele defensive automate de pe drumul de retragere deschiseră focul asupra lor, doborîndu-i în rafale precise, controlate de Jane, care marca electronic fiecare ţintă cu BrainPal-ul înainte ca turelele să tragă. Jane nu voia să-l împuşte pe Eser din greşeală. Turelele portabile fuseseră amplasate de către colonişti după ce arrisienii fuseseră închişi în Croatoan; le scoseseră din gropile pe care le săpaseră şi le acoperiseră. Jane făcuse exerciţii necruţătoare cu coloniştii care aşezaseră turelele, astfel încît să le poată muta şi pune la locul lor într-un interval de numai cîteva minute. Ieşise bine; o singură turelă era de nefolosit pentru că era îndreptată în direcţia greşită.

În acest moment, cei cîţiva soldaţi arrisieni rămaşi care mai aveau puşti începură să tragă cu ele din disperare şi părură surprinşi cînd funcţionară. Doi dintre ei se lăsară la pămînt şi porniră să tragă spre noi, ca să le dea timp compatrioţilor lor să ajungă la transportoare. Am simţit un şuierat sonor pe lîngă mine, înainte de a auzi armele; m-am aruncat şi eu la pămînt. Jane întoarse turelele asupra acestor doi arrisieni şi termină repede cu ei.

În scurtă vreme, rămaseră numai Eser şi gardianul lui, în afară de piloţii celor două transportoare. Amîndoi porniseră motoarele şi se pregăteau să-şi ia tălpăşiţa. Jane fixă lansatorul de rachete pe umăr, ne avertiză să ne lăsăm la pămînt (eu eram încă acolo) şi trase racheta în cel mai apropiat transportor. Racheta trecu pe lîngă Eser şi soldatul lui, făcîndu-i pe amîndoi să se arunce pe jos, şi izbi trapa transportorului, inundînd interiorul navei cu flăcări explozive. Al doilea pilot ajunse la concluzia că-i ajungea şi decolă; apucă să se înalţe cincizeci de metri înainte ca nava lui să fie lovită, dar nu de una, ci de două rachete, lansate de Hickory şi Dickory. Impactul zdrobi motoarele transportorului şi-l trimise clătinîndu-se către pădure, retezînd arbori de la nivelul solului cu un trosnet de lemn, înainte de a se prăbuşi cu un huruit asurzitor undeva în afara razei vizuale.

Soldatul lui Eser îşi ţinea protejatul la pămînt şi stătea şi el aplecat, trăgînd în încercarea de a lua măcar pe vreunul dintre noi cu el, cînd avea să moară.

Jane se uită în jos, la mine.

– Puşca aceea are muniţie? întrebă.

– Aşa sper.

Lăsă de pe umăr aruncătorul de rachete.

– Fă destul zgomot ca să-l ţii jos. Nu-l împuşca de-a binelea.

– Ce faci? am întrebat.

Ea se dezbrăcă de uniforma de poliţie, dezvăluind nanoplasa mulată, neagră şi mată, de dedesubt.

– Mă apropii, răspunse, şi se îndepărtă.

Deveni repede aproape invizibilă în întuneric. Am tras la intervale neregulate şi am rămas la pămînt; gardianul nu mă nimerea, dar era o chestiune de centimetri.

Se auzi un mormăit de surpriză în depărtare şi apoi un ţipăt destul de puternic, care se opri curînd.

– Drumul e liber, anunţă Jane.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ea. Stătea deasupra corpului soldatului, cu arma acestuia în mînă, aţintită asupra lui Eser, ghemuit la pămînt.

– E dezarmat, spuse Jane şi-mi întinse dispozitivul de traducere pe care în aparenţă îl luase de la el. Ia-l. Trebuie să vorbeşti cu el.

Am luat dispozitivul şi m-am aplecat.

– Bună, am rostit.

– O să muriţi cu toţii! exclamă Eser. Am o navă deasupra voastră chiar acum. Are înăuntru mai mulţi soldaţi. Or să coboare şi or să vă împuşte pe toţi. Iar apoi nava mea o să facă una cu pămîntul fiecare bucăţică a coloniei ăsteia.

– Nu mai spune! am comentat.

– Da!

– Atunci văd că trebuie să fiu cel care să-ţi sfărîme iluzia. Nava ta nu mai e acolo.

– Minţi! exclamă Eser.

– Nu chiar. Chestiunea este că, atunci cînd ne-ai doborît satelitul cu nava ta, asta a însemnat că satelitul n-a mai putut semnaliza unei sonde de salt pe care o aveam acolo. Sonda era programată să facă saltul numai dacă nu primea semnalul. În locul în care s-a dus, aşteptau nişte rachete capabile de salt. Aceste rachete au apărut în spaţiul planetei Roanoke, au găsit nava ta şi au distrus-o.

– De unde au venit rachetele astea? vru să ştie Eser.

– E greu de spus. Rachetele erau de fabricaţie nouri. Şi-i ştii pe nouri. Ar vinde aproape oricui.

Eser stătea pe loc şi clocotea.

– Nu te cred, vorbi în sfîrşit.

M-am întors spre Jane.

– Nu mă crede.

Jane îmi aruncă ceva.

– E comunicatorul lui, îmi spuse.

I l-am întins lui Eser.

– Cheamă-ţi nava.

După cîteva minute şi cîteva ţipete foarte furioase, Eser trînti comunicatorul în ţărînă.

– De ce nu m-aţi omorît pur şi simplu? I-aţi omorît pe toţi ceilalţi.

– Ţi s-a spus că dacă pleci, toţi soldaţii tăi vor rămîne în viaţă.

– De către *secretara* ta, scuipă Eser.

– De fapt, nu mai e secretara mea.

– Răspunde la întrebare!

– Valorezi mai mult pentru noi viu, decît mort. Avem pe cineva care este extrem de interesat să te ţină în viaţă. Şi am fost îndemnaţi să credem că ne-ar fi de folos să te predăm lui în această stare.

– Generalul Gau, zise Eser.

– Ai ghicit. Nu ştiu ce-a plănuit Gau pentru tine, dar după o încercare de asasinat şi o manevră de a prelua controlul Conclavului, nu-mi pot închipui că ar fi foarte plăcut.

– Poate că noi…, începu Eser.

– Hai să nici nu ne prefacem că o să avem o asemenea discuţie. N-o să treci de la a plănui să-i omori pe toţi cei de pe planetă la a cădea la înţelegere cu mine.

– Generalul Gau a trecut, comentă Eser.

– Foarte frumos. Diferenţa este că nu cred că ai avut vreodată planul de a cruţa pe vreunul dintre coloniştii mei, în timp ce Gau s-a dat peste cap să se asigure că ar putea fi cruţaţi. Contează. Acum: ceea ce o să se întîmple este că am să-i dau acest dispozitiv de traducere soţiei mele, iar ea o să-ţi spună ce să faci. O s-o asculţi, pentru că dacă nu, n-o să te ucidă, dar probabil că o să-ţi doreşti s-o fi făcut. Înţelegi?

– Înţeleg.

– Bine, am răspuns şi m-am ridicat în picioare ca să-i dau translatorul lui Jane. Bagă-l în containerul ăla de mărfuri pe care-l folosim pe post de închisoare.

– M-am gîndit cu mult înaintea ta.

– Mai avem sonda de salt pregătită să ducă mesajul generalului Gau?

– Avem. O s-o trimit după ce-l pun la păstrare pe Eser. Ce-o să spunem Uniunii Coloniale?

– N-am nici cea mai mică idee. Presupun că atunci cînd n-or să primească nici o sondă de salt vreme de cîteva zile, or să-şi dea seama că s-a întîmplat ceva. Şi or să se enerveze că sîntem încă aici. În momentul de faţă, sînt înclinat să zic „Ia-i-ar dracu'"!

– Ăsta nu-i un plan adevărat, comentă Jane.

– Ştiu, dar atît avem la dispoziţie acum. Ca să schimbăm subiectul, la naiba, am cîştigat de data asta.

– Am cîştigat pentru că duşmanul nostru a fost arogant şi incompetent, replică Jane.

– Am cîştigat pentru că te-am avut pe *tine*. Tu ai făcut planul. Tu ai cîştigat. Tu ai făcut lucrurile să meargă. Şi oricît de puţin mi-ar plăcea să-ţi spun asta, faptul că eşti soldat complet funcţional al Forţelor Speciale a avut importanţa lui.

– Ştiu că a avut. Nu sînt gata să mă gîndesc încă la asta.

În depărtare, am auzit pe cineva plîngînd.

– Pare vocea Beatei, zise Jane.

Am luat-o la fugă către sunetul plînsului, lăsînd-o pe Jane să se ocupe de Eser. Am găsit-o pe Beata după cîteva sute de metri, aplecată deasupra cuiva.

Era Kranjic. Două dintre gloanţele arrisiene îl loviseră în claviculă şi în piept. Sîngele se scursese în pămîntul de sub el.

– Ticălos tîmpit, exclamă Beata, ţinîndu-l pe Kranjic de mînă. Trebuia să fugi mereu după o ştire…

Se aplecă să-l sărute pe frunte şi să-i închidă ochii.

CINCISPREZECE

– Ştii că nu poţi rămîne pe Roanoke, spuse generalul Gau.

Am zîmbit şi m-am uitat la el, în sala micuţă de conferinţe de pe nava lui amiral, *Steaua Blîndă*.

– De ce nu, pentru numele Pămîntului?

Gau şovăi pentru o clipă; expresia era nouă pentru el.

– Pentru că ai supravieţuit, răspunse el în cele din urmă. Pentru că şi colonia ta a supravieţuit, fără îndoială spre surpriza şi enervarea Uniunii Coloniale. Pentru că ai dat inamicului informaţii vitale pentru supravieţuirea lui, şi pentru că ai acceptat de la el informaţii vitale pentru supravieţuirea ta. Pentru că mi-ai permis să vin aici să-l iau pe Nerbros Eser. Pentru că te afli aici, pe nava asta, acum, vorbind cu mine.

– Sînt un trădător, am zis.

– N-am spus asta.

– *Tu* n-ai spune asta. Trăieşti datorită mie.

– Corect. Dar nu asta am vrut să zic. Am vrut să zic că eşti acum un trădător pentru că loialitatea ta a fost faţă de colonia ta. Faţă de poporul tău. Nu i-ai trădat niciodată pe ei.

– Mulţumesc. Deşi nu cred că Uniunii Coloniale îi va plăcea prea mult acest argument.

– Nu, răspunse Gau. Nu mă aştept să le placă. Ceea ce mă readuce la problema iniţială.

– Ce-ai de gînd să faci cu Eser? am întrebat.

– Planul meu actual este să-l trimit în faţa judecăţii.

– Ai putea să-l arunci pur şi simplu printr-o ecluză.

– Asta mi-ar oferi multă satisfacţie personală, răspunse Gau. Dar nu cred că ar fi bine pentru Conclav.

– Dar, din ceea ce-mi povesteşte Zoë, te-ai apucat să ceri oamenilor să depună jurăminte de loialitatea personală. E un salt mic de la asta pînă la a avea dreptul de a-i arunca în spaţiu pe cei care vă enervează.

– Un motiv cu atît mai bun pentru proces, nu-i aşa? Aş prefera să nu fi apelat la jurăminte de loialitate. Dar, după cum se pare, oamenii nu sînt dispuşi să accepte mai multă umilinţă de la conducătorii lor, în special cînd aceşti conducători tocmai s-au ales cu flota spulberată de sub ei.

– Nu da vina pe mine.

– Nu dau. Dacă dau vina pe Uniunea Colonială, este o cu totul altă chestiune.

– Ce plănuieşti să faci acum în legătură cu Uniunea Colonială? am întrebat.

– Acelaşi lucru pe care l-am plănuit de la început, răspunse Gau. S-o îngrădesc.

– Nu s-o ataci.
– Nu. Toate rebeliunile interne ale Conclavului au fost înăbuşite. Eser nu e singurul care înfruntă un proces. Dar cred că este limpede acum pentru Uniunea Colonială că nu-i uşor de eliminat Conclavul. Sper că n-or să încerce să evadeze din nou din spaţiul lor.
– N-ai învăţat prea multe despre fiinţele umane.
– Dimpotrivă. Dacă tu crezi că o să mă întorc pur şi simplu la vechiul meu plan, eşti un prost. Nu plănuiesc să atac Uniunea Colonială, dar o să am grijă că nu are ocazia să mă mai atace a doua oară, fie pe mine, fie Conclavul.
– Cum?
– Nu te aştepţi în mod serios să-ţi spun.
– M-am gîndit să întreb. Merita o încercare.
– Nu chiar.
– Şi ce planuri ai pentru Roanoke?
– Ţi-am spus deja că n-am nici un plan s-o atac.
– Ai zis. Desigur, asta era cînd nu mai aveai flotă.
– Te îndoieşti de mine.
– Nu. Mi-e teamă de tine.
– Aş dori să nu-ţi fie.
– Şi eu aş dori. Convinge-mă.
– Roanoke e la adăpost de alte atacuri ale Conclavului. Conclavul o recunoaşte ca pe o colonie umană legitimă. *Ultima colonie* – ciocăni cu degetele pe masa din camera de conferinţe ca să-şi sublinieze vorbele – dar una legitimă, cu toate acestea. Tu şi cu mine putem încheia un tratat, dacă doreşti.
– Nu cred că Uniunea Colonială s-ar socoti obligată să-l respecte.
– Probabil că nu. Totuşi, o să trimit o declaraţie oficială guvernului vostru, cu un avertisment că interdicţia Conclavului cu privire la colonizare nu mai poate fi încălcată după aceasta. Neoficial, o să transmit un anunţ către rasele neafiliate potrivit căruia Conclavul ar fi extrem de nemulţumit dacă vreuna dintre ele şi-ar face planuri în legătură cu planeta. N-ar trebui s-o facă oricum, avînd în vedere interdicţia. Dar nu strică să subliniezi ideea.
– Mulţumesc, generale.
– Cu plăcere. Mă bucur totuşi că nu toţi conducătorii de lumi sînt la fel de sîcîitori ca şi tine.
– Eu sînt cel paşnic. Soţia mea e adevărata intransigentă.
– Aşa am dedus de la Eser şi din înregistrările bătăliei. Sper că nu se simte jignită pentru că am cerut să vorbesc numai cu tine.
– Nu. Eu sînt cel care ar trebui să se descurce bine cu oamenii. Deşi Zoë e dezamăgită că nu te poate vedea. Ai făcut o impresie frumoasă asupra ei…
– Şi ea asupra mea. Ai o familie remarcabilă!

– Sînt de acord. Mă bucur că mă păstrează prin preajmă!
– Tehnic vorbind, soţia şi fiica ta ar putea fi acuzate şi ele de trădare. Vor trebui să plece şi ele de pe Roanoke, ştii.
– Tot aduci vorba de asta. Am încercat să nu mă gîndesc la asta.
– Nu cred că e înţelept.
– Sigur că nu-i înţelept. Asta nu înseamnă că nu vreau s-o fac.
– Unde-o să plecaţi?
– N-am nici cea mai mică idee. Nu putem pleca nicăieri în Uniunea Colonială, în afară de cazul în care vrem să ne petrecem viaţa într-o aripă cu celule familiale. Obinii ne-ar primi, datorită lui Zoë, dar vor exista mereu presiuni asupra lor ca să ne extrădeze.
– Mai există o variantă. V-am făcut şi înainte oferta de a veni să vă alăturaţi Conclavului. Oferta e încă valabilă. Tu şi familia ta puteţi veni să locuiţi printre noi.
– Eşti foarte amabil. Nu ştiu dacă aş putea face aşa ceva. Asta-i problema şi cu viaţa printre obini. Nu sînt gata să fiu izolat de restul omenirii.
– Nu-i chiar atît de rău, replică Gau, şi am sesizat o nuanţă de sarcasm în tonul lui.
– Poate nu pentru tine. Dar mi-ar fi dor de semenii mei.
– Ideea din spatele Conclavului este că multe rase ar trăi unele printre altele. Vrei să spui că n-ai putea face asta?
– Aş putea. Dar numai trei fiinţe umane n-ar fi de-ajuns.
– Conclavul ar fi încă bucuros să admită Uniunea Colonială. Sau oricare dintre lumile colonizate, individual. Sau chiar numai Roanoke.
– Nu cred că ideea va căpăta prea multă susţinere pe Roanoke. Sau în Uniunea Colonială. Cît despre colonii, cred că, din punct de vedere oficial, încă nu sînt la curent cu Conclavul.
– Da, gîtuirea informaţională a Uniunii Coloniale. Trebuie să-ţi spun că m-am gîndit foarte serios să pun nişte sateliţi să facă saltul deasupra lumilor Uniunii Coloniale şi să revărs pur şi simplu un flux de date despre Conclav pînă cînd sateliţii sînt doborîţi. N-ar fi eficient. Dar cel puţin Conclavul ar putea fi auzit.
M-am gîndit la asta pentru o clipă.
– Nu. Un flux de date n-ar merge.
– Atunci ce sugerezi?
– Încă nu sînt sigur.
M-am uitat direct la Gau.
– Generale, s-ar putea să vreau să-ţi propun ceva.
– Ce anume?
– Ceva mare. Ceva costisitor.
– Ăsta nu prea e un răspuns.
– O să trebuiască să ajungă deocamdată.
– Voi fi încîntat să-ţi ascult propunerea. Dar „ceva mare, ceva

costisitor” e puţin cam prea neclar pentru mine ca să dau aprobarea.

– Foarte bine.

– De ce nu-mi poţi spune acum despre ce e vorba?

– Am nevoie să vorbesc întîi cu Jane.

– Orice-ar fi, administrator Perry, dacă e ceva care presupune ajutorul meu, atunci te vei afla în permanenţă în zona trădării. Cel puţin în ochii Uniunii Coloniale.

– E aşa cum ai spus, generale. Depinde faţă de cine eşti loial.

*

– Mi s-a ordonat să te pun sub arest, vorbi Manfred Trujillo.

– Aşa…

Stăteam amîndoi în faţa navetei cu care eram pe cale să plec.

– Ordinele au sosit cam acum două ore. Odată cu noul satelit de comunicaţii pe care UC tocmai ni l-a dat. Întîmplător, UC nu e mulţumită de faptul că o navă a Conclavului se află pe cerul nostru.

– Aşadar, mă arestezi? am întrebat.

– Aş fi bucuros s-o fac, dar se pare că tu şi familia ta nu sînteţi de găsit. Bănuiesc că aţi plecat deja de pe planetă. O să facem o căutare prin toată colonia, desigur. Dar n-aş paria prea mult că o să vă găsim.

– Sînt viclean, nu-i aşa?

– Întotdeauna am spus asta despre tine.

– Ai putea să ai necazuri pentru asta. Ultimul lucru de care are nevoie colonia asta este un alt conducător adus în faţa unei comisii de anchetă.

– În calitate de conducător al coloniei, pot să-ţi spun în mod oficial să-ţi vezi de treburile tale.

– Aşadar, promovarea ta a fost aprobată oficial.

– Dacă n-ar fi fost, cum aş putea să te arestez?

– Bine pusă problema. Felicitări. Întotdeauna ai vrut să conduci colonia. Acum o faci.

– Nu aşa am plănuit să obţin slujba.

– Îmi pare rău că ţi-am stat în cale, Manfred.

– Mie nu. Dacă aş fi condus eu colonia, am fi fost cu toţii morţi acum. Tu, Jane şi Zoë aţi salvat colonia. Sînt fericit că am aşteptat la coadă.

– Mulţumesc.

– Vreau să ştii că mi-a fost greu să spun asta.

Am izbucnit în rîs şi m-am uitat în direcţia în care Zoë îşi lua un rămas-bun înlăcrimat de la Gretchen şi de la alţi prieteni.

– Lui Zoë o să-i fie dor de Gretchen. Mă bătea gîndul să-ţi cer s-o laşi pe Zoë să rămînă. Pentru Gretchen şi pentru noi.

Trujillo făcu semn din cap către Hickory şi Dickory, care stăteau deoparte, absorbind despărţirea plină de emoţii a lui Zoë de prietenii ei.

– Spui că ai ajuns la o înţelegere cu Conclavul, dar tot nu m-ar fi deranjat să-i am pe obini să ne păzească spatele.

– Roanoke se va descurca bine, l-am asigurat.

– Cred că ai dreptate în privinţa asta. Aşa sper. Ar fi plăcut să fim o colonie ca oricare alta. Am fost prea multă vreme în centrul atenţiei.

– Cred că o să reuşesc să distrag o parte a atenţiei de la voi.

– Aş dori să-mi spui ce-ai plănuit.

– Cum nu mai sînt conducătorul coloniei, nu-ţi pot spune oficial să-ţi vezi de treburile tale. Dar vezi-ţi oricum.

Trujillo oftă.

– Înţelegi îngrijorarea mea. Am fost în centrul planurilor tuturor celorlalţi, şi nici unul dintre planuri n-a ieşit nici pe departe aşa cum ar fi trebuit.

– Inclusiv al tău, i-am adus aminte.

– Inclusiv al meu, fu de acord Trujillo. Nu ştiu ce plănuieşti, dar, avînd în vedere rata eşecurilor de pe-aici, sînt îngrijorat că repercusiunile or să ajungă pînă aici, pe Roanoke. Am grijă de colonia mea. Colonia *noastră*. Casa noastră.

– Colonia noastră, am încuviinţat. Dar nu mai e şi casa mea.

– Chiar şi aşa.

– O să trebuiască să ai încredere în mine, Manfred. Am muncit mult ca să ţin Roanoke la adăpost. N-o să încetez acum.

Savitri coborî prin trapa navetei şi se îndreptă spre noi, cu PDA-ul în mînă.

– Totul e pus la locul lui, îmi spuse ea. Jane zice că sîntem gata cînd eşti şi tu.

– Ai spus la revedere tuturor?

– Da, răspunse Savitri şi ridică încheietura mîinii, care avea o brăţară pe ea. De la Beata. Spune că a fost a bunicii ei.

– O să-i fie dor de tine.

– Ştiu. Şi mie o să-mi fie dor de ea. E prietena mea. Tuturor o să ne fie dor de cineva. De aceea se cheamă *plecare*.

– *Tu* ai mai putea rămîne, îi spuse Trujillo lui Savitri. N-ai nici un motiv să trebuiască să pleci cu idiotul ăsta. O să-ţi dau chiar şi o mărire de salariu de douăzeci la sută.

– O, o mărire! E tentant. Dar am fost alături de idiotul ăsta multă vreme. Îmi place. Îmi place şi mai mult familia lui, desigur, dar cui nu i-ar plăcea?

– Frumos, am comentat.

Savitri zîmbi.

– Dacă nu pentru altceva, mă amuză. Nu ştiu niciodată ce-o să se mai întîmple, dar ştiu că vreau să aflu. Iartă-mă!

– În regulă, treizeci la sută mărire, zise Trujillo.

– S-a făcut, răspunse Savitri.

– Ce? am exclamat.
– Glumesc. Idiotule!
– Adu-mi aminte să-ţi tai din salariu, am spus.
– Oricum, de unde *o să mă plăteşti* acum?
– Uite, am spus. Ceva care-ţi solicită atenţia. Acolo. Mai departe.
– Uf, protestă Savitri.

Se duse să-l îmbrăţişeze pe Trujillo, apoi ridică la mine degetul mare.

– Dacă nu merg lucrurile cu tipul ăsta, s-ar putea să mă întorc în genunchi pentru vechea mea slujbă.
– E a ta, răspunse Trujillo.
– Excelent. Pentru că dacă m-a învăţat ceva ultimul an, este să am întotdeauna un plan de rezervă.

Îl îmbrăţişă din nou, repede, pe Trujillo.

– Mă duc s-o iau pe Zoë, îmi zise. De îndată ce eşti în navetă, sîntem gata.
– Mulţumesc, Savitri. Vin într-o clipă. Ne vedem atunci.

Mă strînse de umăr şi se îndepărtă.

– *Tu* ai spus la revedere tuturor celor cărora doreai să le spui? întrebă Trujillo.
– O fac acum.

Cîteva minute mai tîrziu, naveta noastră era pe cer, îndreptîndu-se către *Steaua Blîndă*. Zoë plîngea încetişor, mîngîindu-l pe Babar şi fiindu-i dor de prietenii ei. Jane, aşezată lîngă ea, o strînse în braţe. M-am uitat pe hublou, în timp ce lăsam în urmă încă o lume.

– Cum te simţi? mă întrebă Jane.
– Trist, am răspuns. Voiam ca asta să fie lumea mea. Lumea noastră. Casa noastră. Dar n-a fost. Nu e…
– Îmi pare rău.
– Să nu-ţi pară!

M-am întors şi i-am zîmbit.

– Mă bucur că am venit. Sînt trist doar pentru că n-a fost să fie să rămînem…

M-am întors către hublou. Cerul planetei Roanoke devenea din ce în ce mai negru în jurul meu.

*

– Asta e nava *ta*, îmi spuse generalul Rybicki, arătîndu-mi cu un gest puntea de observaţie unde tocmai fusese condus.

Îl aşteptasem acolo.

– Este, am răspuns. Deocamdată. Ai putea spune că am închiriat-o. Cred că la origine este arrisiană, ceea ce se dovedeşte un soi de ironie la adresa ta. Explică, de asemenea, tavanele joase.
– Aşadar, ar trebui să mă adresez cu apelativul „căpitane Perry”? întrebă Rybicki. Ăsta-i un pas înapoi faţă de gradul tău anterior.

– De fapt, Jane este căpitanul. Nominal, sînt superiorul ei, dar ea conduce nava. Cred că asta mă face comandor. Ceea ce este un pas înainte.

– Comandor Perry, rosti Rybicki. Sună bine. Nu foarte original, mă tem.

– Presupun că nu.

Am ridicat PDA-ul pe care-l aveam în mînă.

– Jane m-a chemat în timp ce erai condus aici. Mi-a spus că ţi s-a sugerat că ai putea încerca să mă omori.

– Iisuse! exclamă Rybicki. Mi-ar plăcea să ştiu de unde ştie lucrurile astea.

– Sper că nu plănuieşti să mergi pînă la capăt. Nu că n-ai putea. Faci încă parte din FCA. Eşti destul de rapid şi de puternic să-mi frîngi gîtul înainte ca cineva să te poată opri. Dar n-ai mai ieşi din camera asta după aceea. Nu vreau să mori.

– Apreciez asta, replică Rybicki sec, apoi continuă: Nu. N-am venit să te omor. Am venit să încerc să te înţeleg.

– Mă bucur să aud asta.

– Poţi începe prin a-mi spune de ce ai trimis după *mine*. Uniunea Colonială are tot soiul de diplomaţi. Dacă Conclavul o să înceapă un joc cu UC, ei ar trebui să fie aici, vorbind cu tine. Aşa că mă întreb de ce ai întrebat de mine.

– Pentru că simţeam că-ţi datorez o explicaţie, am răspuns.

– Pentru ce?

Am făcut un semn.

– Pentru asta. De ce sînt aici şi nu pe Roanoke. Sau oriunde în altă parte în Uniunea Colonială.

– Am presupus că era pentru că nu voiai să fii judecat pentru trădare.

– E o problemă. Dar nu e asta. Cum merg lucrurile în Uniunea Colonială?

– Nu te aştepţi în mod serios să-ţi spun ceva *aici*.

– Vreau să zic, la modul foarte general.

– E bine. Atacurile Conclavului au încetat. Roanoke e la adăpost şi o să trimitem un al doilea val de colonişti acolo într-o lună.

– Asta-i mai devreme decît era programat.

– Am hotărît să ne mişcăm repede acolo. O să întărim masiv şi apărarea.

– Bine. Păcat că nu s-a putut întîmpla mai devreme, înainte să fi fost atacaţi.

– Hai să nu ne prefacem că nu ştim motivele şi dedesubturile.

– Că veni vorba, cum a primit Uniunea Colonială victoria noastră?

– A fost, fireşte, foarte încîntată.

– Cel puţin oficial!

– Ştii Uniunea Colonială… Povestea oficială e singura poveste.
– Ştiu. Şi ăsta e motivul pentru toate *astea*.
– Nu pricep.
– Chiar înainte de bătălia noastră cu Eser de pe Roanoke, mi-ai spus ceva. Ai zis că Uniunea Colonială, mai mult ca oricine, acţionează în interesul cel mai mare al omenirii.
– Îmi aduc aminte.
– Aveai dreptate. Dintre toate guvernele, speciile şi rasele inteligente, Uniunea Colonială este cea mai bună cînd e vorba să aibă grijă de noi, de fiinţele umane. Dar am ajuns să mă îndoiesc că Uniunea Colonială face *bine* treaba asta. Uite cum ne-a tratat Uniunea Colonială pe Roanoke. Ne-a înşelat cu privire la scopul coloniei. Ne-a înşelat cu privire la intenţiile Conclavului. Ne-a făcut complici la un act de război care ar fi putut distruge întreaga UC. Şi apoi a fost dispusă să ne sacrifice pentru binele omenirii. Dar nimeni, în tot restul omenirii, n-a ştiut vreodată întreaga poveste, nu-i aşa? Uniunea Colonială controlează comunicaţiile. Controlează informaţia. Acum, că Roanoke a supravieţuit, Uniunea Colonială nu va spune niciodată nimic. Nimeni din afara structurii de putere a UC nici măcar nu ştie de existenţa Conclavului. *Încă*.
– Uniunea Colonială credea că este necesar să facem lucrurile astfel.
– Ştiu. Şi au crezut *întotdeauna* că este necesar să le facă astfel. Vii de pe Pămînt, generale. Îţi aduci aminte cît de puţine ştim despre ce se petrece aici, afară. Cît de puţine ştim despre Uniunea Colonială. Ne-am înrolat într-o armată despre care nu ştiam nimic, pentru că nu voiam să murim acasă, bătrîni şi singuri. Şi asta-i metoda Uniunii Coloniale. Să spui doar atît cît să atingi un scop. Nimic mai mult.
– Nu sînt întotdeauna de acord cu metodele Uniunii Coloniale. Ştii că n-am fost de acord cu planul UC de a lăsa singură Roanoke. Dar nu sînt sigur că pricep unde vrei să ajungi. Ar fi fost dezastruos dacă ar fi ştiut Conclavul de planurile noastre pentru Roanoke. Conclavul vrea să ţină omenirea îngrădită, Perry. Încă mai vrea. Dacă nu luptăm, restul universului se populează fără noi. Omenirea moare.
– Confunzi omenirea cu Uniunea Colonială. Conclavul vrea să îngrădească Uniunea Colonială pentru că Uniunea Colonială refuză să se alăture. Dar Uniunea Colonială nu înseamnă omenirea.
– Nu e o diferenţă reală.
– Destul de adevărat.
Am arătat spre fereastra curbată a punţii de observaţie.
– Ai văzut celelalte nave aici, cînd ai sosit.
– Da, răspunse Rybicki. Nu le-am numărat pe toate, dar bănuiesc că sînt patru sute douăsprezece.
– Pe-aproape. Patru sute treisprezece, inclusiv asta. Pe care, din

întîmplare, am numit-o *Roanoke*.

– Minunat. Flota care atacă următoarea noastră colonie va avea o nuanţă de ironie!

– Uniunea Colonială plănuieşte deci să colonizeze în continuare alte lumi, am tras eu concluzia.

– N-o să comentez asta cu tine.

– Dacă sau cînd Conclavul şi Uniunea Colonială se vor pregăti din nou de luptă, nava asta n-o să participe. E o navă comercială. La fel sînt toate celelalte nave din flota asta. Fiecare navă din flota asta transportă bunuri din partea rasei căreia îi aparţine. A fost nevoie de multă muncă pentru asta, ar trebui să ştii. Ne-a luat cîteva luni înainte ca fiecare rasă să se angajeze. Generalul Gau a trebuit să forţeze cîteva mîini, sau aşa ceva. E mai uşor să convingi unele rase să dea o navă de război decît una de mărfuri plină cu bunătăţi.

– Dacă o flotă de nave de război n-o să convingă Uniunea Colonială să intre în Conclav, mă îndoiesc că o flotă de nave comerciale o s-o facă.

– Cred că ai dreptate în privinţa asta, am spus, şi am ridicat PDA-ul.

– Jane, poţi să faci saltul acum.

– Ce? Ce naiba faci?

– Ţi-am spus. Îţi dau explicaţii.

Roanoke plutise în spaţiu, la o distanţă prudentă de orice puţ de gravitaţie care ar fi putut interfera cu motorul de salt. Acum, Jane dădu ordinul de pornire a motorului. Am făcut o gaură în spaţiu-timp şi am ajuns în altă parte.

De pe puntea de observaţie, diferenţa nu era prea mare: o clipă ne uitam la un cîmp aleator de stele, iar în următoarea ne uitam la un alt cîmp aleator de stele. Pînă cînd am început să vedem tiparele.

– Uite, i-am arătat. Orion, Taurul. Perseu. Cassiopeia.

– Doamne Dumnezeule! rosti Rybicki, şoptind cuvintele.

Roanoke se roti în jurul axei, iar stelele dispărură treptat, înlocuite de globul uriaş, strălucitor, al unei planete – albastră, şi verde, şi albă…

– Bine-ai venit acasă, generale!

– Pămîntul…, spuse Rybicki, şi orice mai voia să spună după asta se pierdu în nevoia lui de a se holba la lumea pe care-o părăsise.

– N-aveai dreptate, generale.

Rybicki avu nevoie de o secundă ca să iasă din reverie.

– Ce? În legătură cu ce n-aveam dreptate?

– Coventry. Am căutat. Britanicii ştiau că se apropia un atac. Aveai dreptate cu privire la asta. Dar nu ştiau unde va lovi. Britanicii n-au sacrificat Coventry. Iar Uniunea Colonială n-ar fi trebuit să fie dispusă să sacrifice Roanoke.

– De ce-am venit aici?

– Tu ai spus-o, generale. Uniunea Colonială nu se va alătura niciodată Conclavului. Dar poate că Pămîntul o va face…

– O să duci Pămîntul în Conclav!

– Nu, am răspuns. O să-i oferim o alegere. O să-i oferim daruri din fiecare lume a Conclavului. Şi apoi o să-i ofer darul meu.

– Darul tău…

– Adevărul! Întregul adevăr! Despre Uniunea Colonială şi despre Conclav şi despre ce se întîmplă atunci cînd ne părăsim lumea natală şi ieşim în univers. Uniunea Colonială e liberă să-şi conducă lumile oricum doreşte, generale. Dar *această* lume începe să hotărască pentru ea însăşi. Omenirea şi Uniunea Colonială n-or să mai fie interschimbabile. Nu după ziua de azi.

Rybicki se uită la mine.

– Nu ai autoritatea de a face aşa ceva. Să iei hotărîrea asta pentru toţi aceşti oameni.

– Poate că nu am autoritatea. Dar am dreptul.

– Nu ştii ce faci!

– Ba cred că da. Schimb lumea.

Pe fereastră, încă o navă apăru dintr-odată. M-am uitat pe PDA; pe ecran se afla o reprezentare simplă a Pămîntului. În jurul cercului luminos apăreau puncte, cîte unul, cîte două, în grupuri şi în constelaţii. Şi cînd sosiră toate, începură să transmită, toate, un mesaj de salut, în atîtea limbi umane cîte puteau fi recepţionate, şi un flux de date necodificate, punînd la curent Pămîntul cu decenii de istorie şi de tehnologie. Adevărul, atît de fidel pe cît îl puteam spune. Darul meu către lumea care fusese casa mea, şi speram că ar putea fi din nou.

ŞAISPREZECE

La început nu l-am recunoscut. În parte, asta era din cauza locului unde îl vedeam. Era destul de ciudat ca eu să mă aflu pe treptele Camerei Reprezentanţilor; ca să-l văd pe el acolo, era complet neaşteptat. În parte, şi pentru că arăta ceva mai în vîrstă decît mi-l aduceam eu aminte. Şi în parte pentru că nu era verde.

– Generale Szilard, am exclamat. Ce surpriză!

– Aşa şi trebuia să fie, răspunse el.

– Arăţi altfel.

– Da, bine... Acum, că Uniunea Colonială trebuie să aibă de-a face cu guvernele umane de aici, de pe Pămînt, unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit este că politicienii de aici nu ne iau prea în serios dacă arătăm ca de obicei.

– Nu-i uşor să fii verde.

– Chiar că nu. Aşa că am avut grijă să arăt mai bătrîn şi mai roz. Pare să meargă.

– Presupun că nu le spui că nu eşti destul de în vîrstă ca să închiriezi o maşină.

– Nu văd de ce-ar fi nevoie să-i încurc mai mult decît sînt deja. Ai un minut? Avem ceva de vorbit.

– Am terminat cu declaraţiile pentru astăzi. Am timp.

Szilard se uită în jurul meu într-o manieră exagerată.

– Unde ţi-e gloata de reporteri?

– O, *asta*! Generalul Gau face astăzi declaraţii în faţa Comitetului Senatorial pentru Informaţii. Eu am vorbit doar unui subcomitet pentru agricultură al Camerei. Acolo a fost o singură cameră de luat vederi de acces public şi asta a fost tot. Oricum, sînt luni de zile de cînd nu se mai osteneşte nimeni să se ţină după mine. Extratereştrii sînt mult mai interesanţi.

– Cum cad cei puternici..., comentă Szilard.

– Nu mă deranjează. A fost plăcut să fii pe copertele revistelor pentru o vreme, dar te saturi. Vrei să facem o plimbare?

– Cum să nu?

Am pornit spre Mall. Din cînd în cînd, cineva arunca o privire în direcţia mea – dispărut sau nu de pe copertele revistelor, încă eram foarte uşor de recunoscut – dar locuitorii Districtului Columbia se arătau cu mîndrie sătui cînd era vorba de politicieni faimoşi, ceea ce presupun că eram şi eu acum, din lipsa unui cuvînt mai bun.

– Dacă n-ai nimic împotrivă să întreb, generale, de ce eşti aici?

– Fac lobby printre senatori. Moratoriul Statelor Unite privind recrutările FCA este o problemă. SUA a furnizat întotdeauna grosul recruţilor noştri. De aceea n-a fost niciodată o problemă cînd alte ţări au interzis cetăţenilor lor să se înroleze; contribuţia lor era neînsemnată. Dar fără SUA nu ne atingem obiectivele recrutării, în

special acum, cînd atîtea alte ţări au şi ele moratorii privind recrutările.

– Ştiu despre moratoriu. Întrebam de ce *tu*.

– Se pare că mă pricep să vorbesc limba politicienilor. În aparenţă, pe-aici e un avantaj să fii uşor retardat din punct de vedere social, şi aşa sînt Forţele Speciale, poţi fi sigur.

– Crezi că o să obţii ridicarea moratoriului?

Szilard ridică din umeri.

– E complicat. Totul e complicat pentru că, pînă la urmă, Uniunea Colonială a ţinut Pămîntul în beznă atîta vreme. Apari tu şi le spui tuturor celor de-aici ce-au pierdut. Sînt furioşi. Întrebarea este dacă în fond sînt atît de furioşi ca să treacă de partea Conclavului, în loc de cea a restului fiinţelor umane.

– Cînd are loc votul?

– Peste trei săptămîni.

– Ar trebui să fie interesant.

– Înţeleg că există un blestem legat de trăitul în vremuri interesante.

Am mers în tăcere pentru cîteva minute.

– Ceea ce-ţi spun acum vine numai din partea mea, reîncepu Szilard. Să fie limpede asta.

– Bine, am răspuns.

– Mai întîi, vreau să-ţi mulţumesc. N-am crezut niciodată că o să ajung să vizitez Pămîntul. Dacă tu n-ai fi dat complet peste cap felul de a face lucrurile al Uniunii Coloniale, n-aş fi făcut-o niciodată. Aşa că îţi mulţumesc pentru asta…

Mi-a fost foarte greu să-mi ascund amuzamentul.

– Cu plăcere.

– În al doilea rînd, vreau să-mi cer scuze faţă de tine.

– Trebuie să-i ceri scuze lui Jane, generale. Ea e cea pe care ai modificat-o.

– Am modificat-o pe ea, dar v-am folosit pe amîndoi.

– Ai zis c-ai făcut-o pentru a ţine omenirea în viaţă. Nu sînt prea încîntat să fiu folosit de tine sau de oricine altcineva, dar cel puţin am mai multă simpatie pentru scopul tău.

– N-am fost în întregime sincer cu tine. Da, mi-am făcut griji că Uniunea Colonială ar putea provoca distrugerea rasei umane. Încercarea de a opri asta a fost scopul meu principal. Dar am avut şi un alt scop. Unul egoist.

– Care anume?

– Forţele Speciale sînt cetăţeni de categoria a doua în Uniunea Colonială, explică Szilard. Aşa am fost întotdeauna. E nevoie de noi, dar nu ni se acordă încredere. Facem munca cea grea de a ţine în viaţă Uniunea Colonială – noi sîntem cei care am distrus flota

Conclavului –, dar singura noastră răsplată este şi mai multă muncă, şi mai multe responsabilităţi. Voiam o cale de a convinge Uniunea Colonială să recunoască oamenii *mei*, şi cît de importanţi sîntem pentru Uniune. Iar răspunsul erai tu.

– Eu… Ai zis că am fost aleşi pentru Jane şi pentru Zoë, nu pentru mine.

– Am minţit. Toţi aţi avut rolul vostru de jucat. Rolurile lui Jane şi Zoë au fost critice pentru ţinerea în viaţă a omenirii, da. Dar rolul tău a fost critic pentru scopul *meu*.

– Nu văd cum.

– Pentru că tu eşti cel care ar fi *indignat* pentru că e folosit. Locotenentul Sagan s-a înfuriat, fără îndoială, pentru felul în care ea şi Roanoke au fost manipulate pentru ţelurile Uniunii Coloniale. Dar soluţia ei este să se ocupe direct de problema imediată. Aşa a fost antrenată. Gîndire în linie dreaptă. Soţia ta are multe calităţi, Perry, dar subtilitatea nu este una dintre ele. Tu, pe de altă parte, ai *clocoti* în sinea ta. Ai căuta o soluţie pe termen lung pentru a-i pedepsi pe cei care te-au folosit şi pentru a fi sigur că omenirea nu va mai înfrunta a doua oară aceeaşi ameninţare.

– Aducînd Conclavul aici, pe Pămînt. Retezînd sursa de soldaţi a Uniunii Coloniale.

– Am întrezărit o asemenea posibilitate. Una mică. Dar reală. Şi, ca o consecinţă, Uniunea Colonială ar avea nevoie să apeleze la sursa deja existentă de putere militară. Adică *noi*.

– Există întotdeauna coloniştii…

– Coloniştii nu şi-au dus propriile războaie de aproape două secole, continuă Szilard. Ar fi un dezastru. Mai devreme sau mai tîrziu, se ajunge la Forţele Speciale.

– Dar faci lobby pentru încheierea moratoriului recrutărilor…

– Ultima oară cînd am stat de vorbă, ţi-am spus motivul pentru care i-am lăsat pe soldaţii mei din Forţele Speciale să fie folosiţi ca să distrugă flota Conclavului.

– Ca să poţi păstra controlul situaţiei!

Szilard desfăcu larg mîinile ca pentru a spune *asta e*.

– Îmi vine greu să cred că ai plănuit asta…

– N-am plănuit nimic. Am lăsat deschisă posibilitatea ca toate astea să se întîmple, şi am fost pregătit să acţionez dacă se întîmpla. Cu siguranţă, nu m-am aşteptat să faci ceea ce ai sfîrşit prin a face. Nave comerciale… Asta-i o gîndire stranie. M-aş fi aşteptat la o altă flotă de război.

– Mă bucur să te surprind.

– Sînt sigur că eşti bucuros. Şi acum, dă-mi voie să-ţi întorc favoarea. Ştiu că locotenentul Sagan încă mai trebuie să mă ierte pentru că am modificat-o.

– Nu te-a iertat, am confirmat. A avut nevoie de multă vreme ca să se obişnuiască să fie umană, iar tu i-ai răpit acest lucru.

– Atunci spune-i asta: a fost un prototip. O versiune de soldat al Forţelor Speciale proiectat în întregime din genomul uman. Este sută la sută umană, pînă la numărul de cromozomi. E *mai bună* decît o fiinţă umană, desigur, dar absolut umană. N-a încetat niciodată să fie umană trecînd prin toate astea.

– Are un BrainPal în cap!

– Sîntem deosebit de mîndri de asta. Cea mai recentă generaţie de BrainPal-uri era şi aşa în cea mai mare parte organică. A fost nevoie de un număr substanţial de modificări fine pentru a obţine unul generat din genomul uman. A fost prima care a avut un BrainPal complet integrat, uman.

– De ce l-aţi testat pe ea?

– Pentru că ştiam că urma să aibă nevoie de el, şi ştiam că îşi preţuieşte umanitatea. Voiam să onorez ambele aspecte, iar tehnologia era gata să fie testată. Spune-i că-mi pare rău că n-am putut să-i dezvălui nimic pînă acum. Am avut motivele mele să nu vreau să afle toată lumea de tehnologia asta.

M-am uitat mai bine la Szilard.

– Acum foloseşti aceeaşi tehnologie, nu-i aşa?

– Da. Pentru prima oară sînt în întregime uman. La fel de uman ca oricine. Şi, cu timpul, fiecare membru al Forţelor Speciale va fi la fel. Contează. Contează pentru cine sîntem şi pentru ce putem deveni în serviciul Uniunii Coloniale şi al omenirii. Ea este prima dintre noi. Cea mai umană dintre noi. Spune-i şi ei…

*

Nu cu multă vreme după aceea, am dus-o pe Jane s-o întîlnească pe Kathy.

Oraşul meu natal din Ohio era la fel cum îl lăsasem, cu aproape două decenii în urmă, doar că ceva mai uzat de timp. Am străbătut aleea lungă a vechii mele case, ca să-i găsim pe fiul meu Charlie, familia lui şi fiecare persoană cu care am fost înrudit chiar şi tangenţial, aşteptîndu-ne. Mă întîlnisem cu Charlie de două ori de la întoarcerea mea, cînd venise la Washington, D.C., ca să mă vadă. Reuşiserăm să trecem peste şocul faptului că arătam cu decenii mai tînăr decît el, iar el reuşise să treacă peste şocul faptului că Jane semăna atît de mult cu propria lui mamă. Pentru toţi ceilalţi totuşi, era o primă întîlnire stînjenitoare.

Aş fi rămas stînjenit dacă Zoë n-ar fi năvălit înăuntru şi n-ar fi spart gheaţa, începînd cu fiul lui Charlie, Adam, căruia Zoë i-a cerut să-i spună „mătuşa Zoë”, deşi era mai tînără decît el. Încetul cu încetul, clanul nostru începu să arate căldură faţă de noi şi faţă de mine. Am fost pus la curent cu toate bîrfele din ultimele două decenii. Lui Jane i

s-au spus poveşti despre Kathy pe care nu le ştiuse niciodată pînă atunci. În jurul lui Zoë au făcut zarvă atît rudele bătrîne, cît şi băieţii adolescenţi visători. Savitri i-a spus lui Charlie glume despre zilele petrecute de mine ca mediator. Hickory şi Dickory au suportat să fie curiozităţi.

Cînd soarele a coborît pe cer, Jane şi cu mine am sărutat-o în fugă pe Zoë şi ne-am strecurat afară, luînd-o spre răsărit pe drumul de ţară pînă la cimitirul Harris Creek, la placa simplă pe care era înscris numele soţiei mele.

– Katherine Rebecca Perry, citi Jane, îngenunchind.

– Aşa e.

– Plîngi, spuse Jane fără să se uite în spate. Aud în vocea ta.

– Îmi pare rău. Numai că n-am crezut niciodată că o să mă întorc aici.

Jane întoarse capul.

– N-am vrut să fie dureros pentru tine.

– Nu-i nimic. Se înţelege că e dureros. Şi voiam s-o întîlneşti. Voiam să fiu aici cînd o întîlneşti.

– Încă o iubeşti, observă Jane, uitîndu-se înapoi la placă.

– Da. Sper că nu te deranjează.

– Fac parte din ea. Şi ea face parte din mine. Cînd o iubeşti pe ea, mă iubeşti pe mine. Nu mă deranjează că o iubeşti mai departe. Sper să o iubeşti. Sper că o vei iubi mereu.

I-am întins mîna; ea o luă. Am stat aşa, tăcuţi, la mormîntul soţiei mele, foarte multă vreme.

– Uită-te la stele, vorbi Jane în sfîrşit.

– Acolo-i Carul Mare, i-am arătat.

Jane dădu din cap.

– Îl văd.

Mi-am pus mîna în jurul lui Jane.

– Îmi aduc aminte că ai spus pe Huckleberry că atunci cînd ai văzut în sfîrşit constelaţiile ai ştiut că eşti acasă.

– Îmi aduc aminte că am spus asta.

– Mai e adevărat? am întrebat.

– Mai e, răspunse Jane şi se întoarse cu faţa la mine. Sînt acasă. Sîntem acasă.

Mi-am sărutat soţia.

– Calea Lactee, rosti ea, ridicînd privirea, după ce ne-am oprit din sărutat.

– Da, am replicat, uitîndu-mă şi eu în sus. O poţi vedea foarte bine de aici. E unul dintre motivele pentru care îmi place să locuiesc într-un tîrg de la ţară. În oraşele mari, luminile o fac să se estompeze. Dar aici o poţi vedea. Deşi, din cîte îmi închipui, cu ochii tăi ai parte de un spectacol pe cinste.

– E minunat.

– Asta îmi aduce aminte…, am zis, şi i-am povestit cele spuse de generalul Szilard despre faptul că ea era primul soldat al Forţelor Speciale în întregime umană.

– Interesant, comentă ea.

– Aşa că eşti complet umană, pînă la urmă.

– Ştiu. Mi-am dat deja seama.

– Chiar aşa! Mi-ar plăcea să ştiu cum.

– Sînt însărcinată, răspunse Jane şi zîmbi.

Mulţumiri

Cu această carte, am ajuns la finalul călătoriilor noastre alături de John Perry şi Jane Sagan. Mi-ar plăcea să cred că ei merg mai departe. Însă merg mai departe fără noi. E posibil să mă întorc într-o zi în acest univers, să explorez alte cotloane ale lui şi să văd cum s-a schimbat datorită evenimentelor din această carte. Pentru moment totuşi fac un pas înapoi, să explorez alte locuri şi alţi oameni. Sper că n-aveţi nimic împotrivă.

Mi-ar plăcea să mulţumesc fiecăruia dintre voi care a făcut această călătorie împreună cu mine, fie că aceasta este prima voastră întîlnire cu acest univers, fie că aţi trecut prin toate cele trei cărţi ca să ajungeţi aici. Una dintre marile bucurii pe care le-am avut scriind această serie a fost să aud reacţiile şi să citesc mesajele de la aceia dintre voi care mi-au mulţumit pentru că am scris aceste cărţi şi m-au încurajat (şi în unele cazuri mi-au cerut cu insistenţă) să-mi mişc fundul şi s-o scriu pe următoarea. Ştiţi cu siguranţă cum să faceţi un scriitor să se simtă bine!

Am fost extrem de norocos de-a lungul acestor cărţi să-l am pe Patrick Nielsen Hayden ca redactor. Spiritul practic al lui Patrick privind industria cărţilor de science fiction este pe măsura rîvnei sale pentru cărţile pe care le păstoreşte; eu am beneficiat de amîndouă.

În mod special, această carte a beneficiat de răbdarea lui Patrick, în timp ce eu smulgeam capitole întregi şi împingeam în puţuri anumite personaje enervante pe care nici unul dintre voi ceilalţi n-o să le întîlniţi vreodată, toate astea prelungind timpul necesar pentru terminarea cărţii. Patrick nu s-a plîns (prea mult). Apreciez profund această credinţă. Nenumărate mulţumiri de asemenea şi lui Tom Doherty, a cărui încurajare pe parcursul acestei serii a însemnat incredibil de mult pentru mine.

Alţi oameni de la Tor cărora le datorez mai multe mulţumiri decît pot exprima: Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Irene Gallo, Dot Lin şi nemiloşii tipi de la marketing. Mulţumirile sînt de asemenea, în ordine, pentru John Harris, care a făcut încă o dată o copertă impresionantă, pentru corectorul Justine Gardner, care face să pară că ştiu cu adevărat gramatică şi ortografie, şi pentru Nicole de las Heras pentru designul interior al cărţii. Tot ce-am făcut eu a fost să scriu cartea; oamenii aceştia au făcut-o să arate bine. Mulţumesc de asemenea lui Ethan Ellenberg, nepreţuitul meu agent.

Prietenii m-au ajutat să-mi păstrez minţile în timp ce mă luptam cu această carte. Printre ei: Nick Sagan, care împărtăşea nefericirea termenelor-limită, pentru că amîndoi ne terminam cărţile, ca şi Justine Larbalestier. În ambele cazuri, ar trebui să le căutaţi cărţile ca să aflaţi ce-aţi pierdut. Alţi prieteni care m-au ajutat să-mi păstrez capul pe umeri mai departe şi au avut grijă să am destule contacte umane:

Scott Westerfeld, Doselle and Janine Young, Deven Desai, Anne K.G. Murphy şi Karen Meisner. Sînt atîţia alţi oameni pe care aş vrea să-i menţionez şi să le mulţumesc, în special în comunitatea scriitorilor de science fiction, dar serios, ar trebui să stăm aici toată ziua dacă aş face-o, aşa încît, dacă socotiţi că ar trebui să vă mulţumesc (şi sînt mulţi dintre voi cărora ar trebui), vă rog să presupuneţi că vorbesc despre voi aici. Aş pomeni de asemenea în mod special de cititorii blogurilor mele, *Whatever* şi *By the Way*, pentru încurajările lor zilnice de a-mi termina treaba, chiar dacă asta însemna să scriu mai puţin pe bloguri.

În timp ce scriam *Ultima colonie*, am fost nominalizat şi am cîştigat Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor nou de science fiction. Am fost nominalizat alături de Sarah Monette, Chris Roberson, Brandon Sanderson, K.J. Bishop şi Steph Swainston, şi am fost destul de norocos ca să mă împrietenesc cu Sarah, Chris şi Brandon. Sugestia că aş fi un scriitor mai bun decît oricare dintre aceşti oameni este o minciună măgulitoare, şi vă încurajez să căutaţi operele lor data viitoare cînd intraţi într-o librărie sau cumpăraţi cărţi online. Nu veţi fi dezamăgiţi.

Am omorît în această carte un personaj pe nume Joseph Loong; adevăratului Joseph Loong, alături de care lucrez la AOL, îi doresc o viaţă lungă şi fericită, şi îi mulţumesc că mi-a dat voie să-i folosesc numele. Numele locotenentului Stross din carte este o glumă evidentă la adresa lui Charles Stross, nespus de talentatul scriitor de science fiction şi prieten al meu. Adevăratul Stross nu este atît de „spaţial” precum cel pe care l-am pus în carte. Generalul Rybicki este numit după Joe Rybicki, prietenul şi redactorul meu de multă vreme. Sper că-i place personajul lui.

Încă o dată, multe mulţumiri lui Regan Avery, care continuă să fie prima mea cititoare şi mă ajută să-mi îmbunătăţesc cărţile. A fost prima mea cititoare de un deceniu; o consider purtătoarea mea de noroc.

În sfîrşit, le mulţumesc lui Kristine şi Athena Scalzi, soţia şi fiica mea, şi în special lui Kristine. Aceia care o cunosc pe Kristine au sugerat că Jane Sagan este destul de evident modelată după Kristine. Comparaţia nu merge prea departe – din cîte ştiu, soţia mea n-a luat după ea plutoane întregi de soldaţi înarmaţi numai cu pumnale – dar e un fapt că inteligenţa, forţa şi personalitatea lui Jane se bazează pe inteligenţa, forţa şi personalitatea soţiei mele. Ca s-o spun de-a dreptul, soţia mea e absolut impresionantă. Este de asemenea destul de amabilă nu numai să mă suporte, dar să mă şi încurajeze, să mă sprijine şi să mă iubească. Am noroc să o am alături. Îi dedic această întreagă serie – *Războiul bătrînilor*, *Brigăzile fantomă* şi *Ultima colonie*. Sînt cărţile ei. Eu doar le-am scris.

John Scalzi

20 septembrie 2006

John Perry, eroul romanului RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR, s-a retras împreună cu soţia şi fiica sa pe una dintre numeroasele planete colonizate de omenire. Duce o viaţă liniştită, dar... ceva îi lipseşte. Prin urmare, atunci cînd lui John şi Jane li se oferă şansa de a prelua conducerea unei noi colonii, cei doi nu ezită nici o clipă.

Dar nimic nu e ceea ce pare a fi... Perry şi noua sa colonie sînt de fapt pioni într-un joc interstelar al diplomaţiei şi războiului, care se desfăşoară între Uniunea Colonială şi o nouă alianţă extraterestră, aparent invincibilă, care le-a cerut pămîntenilor să pună capăt definitiv procesului de colonizare.

Pentru supravieţuirea familiei şi a semenilor săi, Perry va trebui să descîlcească ghemul de minciuni şi adevăruri spuse pe jumătate care îi dă de furcă şi să descopere scopul tainic al coloniei pe care o conduce... înainte ca aceasta să devină cu adevărat ultima colonie a rasei umane.

ÎN SERIA **RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR** AU APĂRUT:

RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR

BRIGĂZILE-FANTOMĂ

Ilustraţia copertei: RICHARD ANDERSON

WWW.FLAPTRAPSART.COM

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 978-606-8113-28-9